Traducere: VLAD MARIAN
Editura ORIZONTURI
Editura LIDER
Bucureşti
I. S. B. N.: 973 – 9194 – 01 – 8
RAGE OF ANGELS
Copyright © 1980 by SIDNEY SHELDON
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română sunt rezervate Editurii ORIZONTURI – Bucureşti

SIDNEY SHELDON
FURIA ÎNGERILOR

CARTEA ÎNTÂI

1

New York: 4 septembrie 1969

Vânătorii se apropiau pentru a ucide.

Acum două mii de ani, la Roma, lupta asta ar fi fost plasată în Circus Neronis sau Colosseum, unde lei feroce ar fi urmărit vânatul într-o arenă de nisip şi sânge, dornici să-l rupă în bucăţi. Dar ne aflăm în civilizatul secol 20 şi acţiunea se desfăşoară la Curtea Criminală din Manhattan,

camera 16.

În locul unui Sutonius se află un grefier, înregistrând evenimentul pentru posteritate; se mai găseau câteva zeci de ziarişti şi vizitatori atraşi de titlurile zilnice din ziare care comentau procesul de omor. Fuseseră nevoiţi să stea la coadă la uşa sălii de la ora şapte dimineaţa pentru a-şi asigura un loc.

Vânatul, Michael Moretti, şedea la masa apărării, un bărbat frumos, tăcut, în vârstă de treizeci şi ceva de ani. Era înalt şi suplu, cu o figură brăzdată de linii ce îi dădeau un aer brutal. Avea părul negru, tuns modern, o bărbie proeminentă cu o gropiţă neaşteptată şi ochii de culoarea măslinei. Purta un costum de comandă de culoare albă, o cravată bleu, pantofi negri de piele. Cu excepţia ochilor, care se roteau în toate părţile, Michael Moretti sta nemişcat.

Leul care îl ataca era Robert Di Silva, înflăcăratul procuror districtual al New York-ului. Dacă M. Moretti părea întruchiparea imobilităţii, R. Di Silva era un adevărat perpetuum mobile; trecuse prin viaţă de parcă ar fi întârziat mereu cu cinci minute la o întâlnire. Într-o agitaţie constantă, părea că boxează cu duşmani invizibili. Era mic de statură, bine legat, cu părul tăiat după moda din urmă cu douăzeci de ani. Fusese boxer în tinereţe şi ucisese un om pe ring; nu regretase niciodată. Cu timpul însă învăţase să fie milos.

R. Di Silva era un bărbat pătimaş şi ambiţios, care îşi croise drumul în viaţă fără bani sau relaţii. Avea un personal numeros şi oricare din asistenţii săi principali era capabil să conducă acest caz. Pe măsură ce urcase, se poleise cu aparenţa unui umil slujitor al poporului; dar sub stratul subţire de polei se afla o lepădătură, un om care nu uita şi nu ierta niciodată. Dar Di Silva ştiuse de la început că avea să se îngrijească el însuşi de cazul Moretti.

*

Numele lui Moretti era întotdeauna pe prima pagină a ziarelor, ginerele lui A. Granelli, *capo di capi*, şeful celei mai puternice dintre cele cinci familii mafiote de pe coasta de est. A. Granelli îmbătrânea, iar în lumea interlopă se zvonea că M. Moretti îi va lua locul socrului său. M. Moretti fusese implicat în zeci de crime, dar nici un procuror districtual nu reuşise să dovedească nimic. Însuşi Di Silva încercase să adune probe împotriva lui Moretti. Apoi, deodată, Di Silva avu noroc. Camillo Stela, unul dintre „soldaţii” lui Moretti, fusese prins în momentul în care comitea crima. În schimbul vieţii, a acceptat să „cânte”. A fost cea mai frumoasă muzică pe care a ascultat-o Di Silva vreodată, un cântec care avea să îngenuncheze una dintre cele mai puternice familii ale Mafiei din est, avea să-l aducă pe Moretti pe scaunul electric şi să-l ridice pe Di Silva pe scaunul guvernatorului din Albany. Şi alţi guvernatori ai statului New York au ajuns la Casa Albă. Di Silva intenţiona să fie următorul.

Momentul era propice. Alegerile guvernamentale începeau în anul următor. Unul dintre cei mai puternici oameni politici ai statului îi spusese lui Di Silva:

— Cu publicitatea pe care o să o ai în cazul ăsta, ai să fii numit, apoi

ales guvernator, Bobby. Înhaţă-l pe Moretti şi eşti candidatul nostru.

*

R. Di Silva nu-şi asumă nici un risc. Îşi pregăti meticulos cazul împotriva lui M. Moretti. Îşi puse asistenţii la treabă, să adune probe, să lămurească orice detaliu, tăind toate căile legale de scăpare la care putea apela apărătorul lui Moretti. Una câte una, fiecare portiţă fusese închisă.

Cheia procesului împotriva lui Michael Moretti era Camillo Stela, iar martorul principal al lui Di Silva era păzit cu străşnicie. Procurorul districtual îşi aducea bine aminte de Abe „Puştiul" Rebes, martorul guvernului, care a căzut de la etajul şase al hotelului Half Moon din Coney Island, în timp ce îl păzeau şase poliţişti. Robert Di Silva a ales personal paznicii lui Camillo Stela, iar înaintea procesului, în fiecare noapte, Stela a fost mutat în secret în locuri diferite. Acum, cu procesul în curs, Stela era ţinut într-o celulă izolată, păzită de patru oameni înarmaţi. Nimeni nu avea voie să se apropie de el, fiindcă dorinţa lui Stela de a depune mărturie stătea în credinţa sa că procurorul districtual Di Silva era capabil să-l apere de răzbunarea lui Michael Moretti.

Era dimineaţa celei de-a cincea zi a procesului.

Pentru Jennifer Parker era prima zi a procesului. Stătea la masa acuzării împreună cu alţi cinci noi asistenţi ai procurorului districtual care depuseseră jurământul împreună cu ea în dimineaţa aceea.

Jennifer Parker era o fată de douăzeci şi patru de ani, zveltă, cu părul negru, cu pielea palidă, o figură mobilă, inteligentă şi ochi verzi gânditori. Avea un chip mai mult atrăgător decât frumos; un chip pe care citeai mândrie, şi curaj, şi sensibilitate, un chip pe care era greu să-l uiţi. Stătea dreaptă, rigidă, încercând să-şi construiască o platoşă împotriva unor fantome nevăzute ale trecutului.

Ziua aceea începuse dezastruos pentru Jennifer Parker. Ceremonia depunerii jurământului la biroul procurorului districtual fusese programată pentru ora opt a.m. Jennifer îşi pregătise cu grijă hainele cu o seară înainte şi pusese ceasul să sune la ora şase pentru a avea timp să se spele pe cap.

Ceasul nu a sunat. Jennifer s-a sculat la şapte şi jumătate şi a intrat în panică. I s-a dus un fir de la ciorap când i s-a rupt tocul de la pantof şi a trebuit să-şi schimbe îmbrăcămintea. A trântit uşa minusculului ei apartament exact în momentul în care şi-a adus aminte că a uitat cheile înăuntru. Plănuise să ia un autobuz până la clădirea Curţii Criminale, dar acum a trebuit să alerge să prindă un taxi, pe care nu şi-l putea permite, şi a dat peste un şofer care i-a explicat tot timpul drumului de ce lumea era pe cale de a se sfârşi.

Când, în cele din urmă, Jennifer a ajuns, cu răsuflarea tăiată, la Curtea Criminală, era în întârziere cu cincisprezece minute.

Se aflau acolo douăzeci şi cinci de avocaţi adunaţi în biroul procurorului districtual, majoritatea lor proaspăt ieşiţi de pe băncile facultăţii de drept, tineri şi înfocaţi şi emoţionaţi de faptul că vor lucra pentru procurorul districtual al New York-ului. Încăperea era impresionantă, decorată cu mult gust. Avea un birou cu trei scaune în faţa

lui şi un fotoliu confortabil de piele în spate, o masă de şedinţe cu câteva zeci de scaune împrejur şi pe pereţi rafturi pline cu cărţi de legi. De asemenea, pe pereţi atârnau fotografii înrămate cu autografe ale lui J. Edgar Hoover, John Lindsay, Richard Nixon şi Jack Dempsey.

Când Jennifer intră grăbită în birou, cerându-şi scuze, Di Silva era în toiul unei cuvântări. Se opri, se întoarse spre Jennifer şi spuse:

— Ce dracu' crezi că-i aici? Un ceai dansant?

— Îmi pare îngrozitor de rău, eu…

— Nu-mi pasă cât de rău îţi pare. Să nu mai întârzii niciodată!

Ceilalţi se uitară la Jennifer, ascunzându-şi cu grijă simpatia.

Di Silva se întoarse spre grup şi mârâi:

— Ştiu de ce sunteţi cu toţii aici. Vă veţi învârti pe aici suficient ca să învăţaţi câteva şmecherii şi apoi, când o să credeţi voi că sunteţi pregătiţi, veţi pleca pentru a deveni avocaţi pledanţi în procese criminale. Dar s-ar putea să fie unul printre voi – s-ar putea – care să fie destul de bun să-mi ia locul într-o zi. Di Silva făcu semn din cap spre asistentul său: Citeşte-le jurământul.

Depuseră jurământul cu vocile stinse.

Când terminară, Di Silva spuse:

— *All right*. Sunteţi ofiţeri ai Curţii, Dumnezeu să ne ajute. În acest birou au loc acţiunile cele mai importante, dar nu speraţi prea multe.

O să vă îngropaţi mai întâi nasurile în cercetări şi schiţe de documente, citaţii, mandate de arestare – toate lucrurile acelea minunate care vi s-au predat la şcoală. Nu vă veţi ocupa de vreun proces cel puţin un an-doi. Di Silva se opri pentru a-şi aprinde o ţigară.

— Conduc acum acuzarea într-un caz. Câţiva dintre voi poate aţi citit despre el. Avea vocea plină de sarcasm. Mi-ar fi de folos şase dintre voi pentru diverse comisioane.

Jennifer ridică prima mâna. Di Silva ezită un moment, apoi o alese împreună cu alţi cinci.

— Mergeţi la camera 16.

La ieşirea din birou li s-au eliberat legitimaţii. Jennifer n-a fost descurajată de atitudinea procurorului districtual. Trebuie să fie dur, se gândea ea. Este un post greu. Şi lucra pentru el acum. Făcea parte din personalul procurorului districtual al New York-ului! Anii de muncă interminabilă pe băncile şcolii se sfârşiseră.

Profesorii ei predaseră în aşa fel încât legea părea cumva abstractă şi străveche, dar Jennifer reuşise să zărească întotdeauna mai departe, spre Pământul Făgăduinţei: adevărata lege, care trata corect fiinţele omeneşti şi pasiunile lor. Jennifer absolvise a doua din clasa ei şi apăruse în Revistă de Drept. Trecuse examenul de avocat pledant din prima încercare, în timp ce o treime din cei care l-au dat împreună cu ea au picat. Simţea că-l înţelege pe Robert Di Silva şi era sigură că ar fi fost capabilă să îndeplinească orice i-ar fi dat de făcut.

Jennifer învăţase bine lecţia. Ştia că sunt patru oficii sub Procurorul Districtual – Procese, Apeluri, Escrocherii şi Fraude – şi se întreba la care din ele va fi repartizată. Erau peste două sute de asistenţi de procurori districtuali în New York şi cinci procurori districtuali, câte unul pentru fiecare district. Dar cel mai important, desigur, era Manhattan: Robert Di

Silva.

Jennifer stătea acum în camera de judecată, la masa acuzării, privindu-l pe Di Silva la treabă, un inchizitor puternic, neobosit.

Jennifer aruncă o privire spre acuzat, Michael Morretti. În ciuda celor citite despre el, Jennifer nu se putea împăca cu gândul că Michael Moretti era un criminal. *Arată ca o stea de cinema în decorul unui tribunal*, gândea Jennifer. Stătea nemişcat, numai ochii lui negri trădând ceva din furtuna interioară. Se mişcau fără încetare, examinând fiecare colţ al sălii ca şi cum ar fi încercat să-şi calculeze şansele de fugă. Nu exista nici o scăpare. Di Silva avusese grijă de asta.

*

Camillo Stela era pe banca martorilor. Dacă ai fi vrut să îl compari cu un animal, te-ai fi gândit la nevăstuică. Avea o faţă îngustă, cu buze subţiri şi dinţi galbeni. Ochii, mici, se mişcau necontenit în cap şi nu-ţi venea să-l crezi încă înainte de a deschide gura. Robert Di Silva era conştient de impactul martorului său asupra juriului, dar nu mai avea importanţă. Ceea ce conta era ce avea Stela de spus. Avea de povestit istorii de groază, care nu mai fuseseră niciodată spuse şi care sunau perfect adevărat. Procurorul districtual se îndreptă spre banca martorului, unde Camillo Stela depusese jurământul.

— Domnule Stela, aş vrea ca juriul să ştie că sunteţi un martor potrivnic şi că, pentru a depune mărturie, Statul a fost de acord să vă dea voie să fiţi judecat pentru învinuirea mai mică de vătămare involuntară de persoană, în procesul de omor în care sunteţi implicat. Este adevărat?

— Da, domnule.

Mâna dreaptă i se crispă.

— Domnule Stela, îl cunoaşteţi pe acuzat, Michael Moretti?

— Da, domnule.

Evită să privească spre masa acuzatului, unde stătea Michael Moretti.

— Care era natura relaţiilor dintre dumneavoastră?

— Am lucrat pentru Mike.

— De cât timp îl cunoaşteţi pe Michael Moretti?

— De aproape zece ani.

Acum i se încorda gâtul.

— Vreţi să spuneţi că eraţi apropiat acuzatului?

— Obiectez.

Thomas Colfax se ridică în picioare. Avocatul lui Moretti era un bărbat înalt, cu părul argintiu, cam de şaizeci de ani, un „consigliere” al Sindicatului şi unul dintre cei mai vicleni avocaţi din barou.

— Procurorul districtual încearcă să îndrume martorul.

Judecătorul Lawrence Waldman spuse:

— Se admite.

— Voi reformula întrebarea. Ce anume lucraţi pentru domnul Moretti?

— Eram un fel de gorilă.

— Vreţi să fiţi mai explicit?

— Da. Dacă apărea o problemă – cum ar fi dacă cineva călca strâmb – Mike îmi spunea să îndrept problema.

— Cum făceaţi asta?

— Ştiţi… Muşchii.

— Puteţi da juriului un exemplu?

Thomas Colfax era în picioare.

— Obiectez, domnule preşedinte. Acest fel de a întreba este imaterial.

— Nu se admite. Martorul poate răspunde.

— Ei bine, Mike e-n împrumuturi cu camătă, da? Acum câţiva ani, Jimmy Serrano a întârziat cu plata, aşa că Mike m-a trimis să-i dau o lecţie lui Jimmy.

— În ce a constat această lecţie?

— I-am rupt picioarele. Vedeţi, explică Stela cu sinceritate, dacă îl laşi pe unul să scape, o să încerce toţi.

Cu coada ochilor, Robert Di Silva putea vedea reacţia de stupoare pe faţa juraţilor.

— În ce alte afaceri a mai fost implicat Michael Moretti pe lângă împrumuturile de bani?

— Iisuse! O grămadă.

— Aş vrea să ni le spuneţi, domnule Stela.

— Da. Cum ar fi pe cheu. Mike are un aranjament cu sindicatele. Ca şi-n industria ţoalelor. Mike e-n jocuri de noroc, tonomate, colectarea gunoaielor, textile. Cam astea.

— Domnule Stela, Michael Moretti este acuzat de uciderea lui Eddie şi Albert Ramos. I-aţi cunoscut?

— Oh, sigur.

— Eraţi de faţă când au fost ucişi?

— Daa. Părea că întregul corp i se crispează.

— Cine i-a ucis de fapt?

— Mike.

Pentru o secundă ochii săi se întâlniră cu ai lui Michael Moretti şi Stela se uită repede în altă parte.

— Michael Moretti?

— Exact.

— De ce voia acuzatul ca fraţii Ramos să fie ucişi?

— Ştiţi, Eddie şi Al aveau grijă de pariuri…

— Este vorba de o operaţiune de pariuri clandestine?

— Daa. Mike a aflat că ei trişa. Trebuia să le dea o lecţie, că erau băieţii lui, ştiţi? Gândea că…

— Obiectez!

— Se admite. Martorul să rămână la fapte.

— Faptele este că Mike mi-a spus să invit băieţii…

— Eddie şi Albert Ramos?

— Daa. La o mică petrecere la „Pelican”. E un club particular pe plajă. Braţul începu din nou să i se crispeze, iar Stela, conştient deodată de asta, îl apucă cu cealaltă mână.

Jennifer Parker se întoarse să se uite la Michael Moretti. Privea impasibil, cu faţa şi corpul imobile.

— Ce s-a întâmplat apoi, domnule Stela?

— I-am luat pe Eddie şi Al şi i-am dus cu maşina în parcare. Mike era acolo şi aştepta. Când băieţii s-a dat jos din maşină, eu m-am dat la o

parte şi Mike a început să tragă.

— I-aţi văzut pe fraţii Ramos căzând la pământ?

— Da, domnule.

— Şi erau morţi?

— I-a îngropat ca şi cum erau morţi.

Se auzi un murmur în sală. Di Silva aşteptă până se făcu linişte.

— Domnule Stela, sunteţi conştient că mărturia depusă este autoincriminatorie?

— Da, domnule.

— Şi că sunteţi sub jurământ, iar viaţa unui om este în joc?

— Da, domnule.

— Aţi fost martor când acuzatul, Michael Moretti, a împuşcat cu sânge rece doi bărbaţi fiindcă nu i-au dat nişte bani?

— Obiectez! Îndrumă martorul.

— Se admite.

Procurorul districtual Di Silva se uită la feţele juraţilor şi ce văzu acolo îi spuse că a câştigat procesul. Se întoarse spre Camillo Stela.

— Domnule Stela, ştiu că v-a trebuit foarte mult curaj pentru a veni în această sală spre a depune mărturie. În numele oamenilor acestui stat, vreau să vă mulţumesc.

Di Silva se întoarse spre Thomas Colfax.

— Martorul dumneavoastră.

Thomas Colfax se ridică cu graţie în picioare.

— Mulţumesc, domnule Di Silva. Aruncă o privire la ceasul de pe perete, apoi se întoarse spre juriu. Dacă se poate, domnule preşedinte, este aproape ora douăsprezece. Aş prefera ca examinarea mea să nu fie întreruptă. Se poate să rog curtea să ia pauză de masă acum şi eu să interoghez după-amiază?

— Foarte bine. Judecătorul Lawrence Waldman bătu cu ciocănelul în masă. Pauză până la ora două.

Toată lumea se sculă în picioare, în timp ce judecătorul se ridică şi ieşi prin uşa laterală spre cabinetul său. Juraţii începură să iasă şi ei. Patru poliţişti înarmaţi îl înconjurară pe Camillo Stela şi îl escortară printr-o uşă din fundul sălii de judecată ce ducea la camera martorului.

Imediat, Di Silva fu înconjurat de reporteri.

— Ne daţi o declaraţie?

— Cum credeţi că a decurs procesul până acum, domnule procuror districtual?

— Cum aveţi de gând să-l protejaţi pe Stela după ce se va termina?

În mod obişnuit, Robert Di Silva n-ar fi admis un asemenea amestec în sala de judecată, dar acum, cu ambiţiile sale politice, avea nevoie să aibă presa de partea lui, aşa că se abătu de la atitudinea obişnuită şi se purtă politicos cu ei.

Jennifer Parker stătea acolo, privindu-l pe procurorul districtual cum parează întrebările reporterilor.

— Veţi obţine o condamnare?

— Nu sunt ghicitor, îl auzi Jennifer pe Di Silva spunând cu modestie. De aceea avem juri, doamne şi domni. Ei vor decide dacă domnul Moretti este inocent sau vinovat.

Jennifer îl privi pe Michael Moretti ridicându-se în picioare. Făcea impresia că este calm şi relaxat. Părea să-i vină foarte greu să creadă că e vinovat de toate lucrurile acelea teribile de care era acuzat. *Dacă ar fi să-l aleg pe vinovat,* gândea Jennifer, *l-aş alege pe Stela, Crispatul.*

Reporterii s-au mutat de lângă Di Silva, care stătea de vorbă acum cu membrii personalului său. Jennifer ar fi dat orice ca să audă ce vorbeau.

Jennifer văzu cum un bărbat îi spune ceva lui Di Silva, se desprinde din grupul procurorului districtual şi se grăbeşte spre ea. Avea în mână un plic mare.

— Domnişoara Parker?

Jennifer îl privi surprinsă.

— Da.

— Şeful vrea să-i daţi asta lui Stela. Spuneţi-i să-şi împrospăteze memoria cu datele astea. Colfax va încerca să-i distrugă mărturia şi şeful vrea să fie sigur că Stela n-o să se prostească.

Îi întinse plicul lui Jennifer şi ea se uită spre Di Silva. *Şi-a amintit numele meu,* gândi ea, *este de bun augur.*

— Ar fi bine să vă grăbiţi. P. D. Nu crede că Stela e prea rapid la învăţat.

— Da, domnule. Jennifer plecă repede.

Se îndreptă spre uşa prin care îl văzuse pe Stela ieşind. Un poliţist înarmat îi blocă repede calea.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară?

— Biroul procurorului districtual, spuse Jennifer crispată, îşi scoase legitimaţia şi o arătă. Trebuie să-i dau un plic domnului Stela de la domnul Di Silva.

Gardianul examină cu atenţie legitimaţia, apoi deschise uşa şi Jennifer se trezi în camera martorului. Era o cameră mică, în care se găseau un birou vechi, o canapea uzată şi scaune de lemn. Stela stătea pe unul din ele. Mâna i se contracta violent. În cameră se aflau patru poliţişti înarmaţi.

Când Jennifer intră, unul din gardieni spuse:

— Hei! Nimeni n-are voie aici.

— E O. K., Al. Biroul P. D., spuse gardianul de afară.

Jennifer îi întinse plicul lui Stela.

— Domnul Di Silva vrea să vă împrospătaţi memoria cu datele acestea. Stela clipi privind-o, nereuşind să-şi stăpânească contracţiile.

2

În timp ce Jennifer se îndrepta spre ieşirea clădirii Curţii Criminale pentru a-şi lua masa de prânz, trecu pe lângă uşa deschisă a unei săli de judecată pustii. Nu putu rezista să nu intre un moment.

Erau cincisprezece rânduri de bănci pentru spectatori. În faţa tribunei

înalte a judecătorului se găseau două mese lungi, cea din stânga însemnată Reclamant, iar cea din dreapta Acuzat. Boxa juraţilor avea două rânduri de câte opt scaune. *E o sală de judecată obişnuită,* gândea Jennifer*, simplă – chiar urâtă –, dar este inima libertăţii.* Această cameră şi toate celelalte asemenea reprezintă diferenţa dintre civilizaţie şi sălbăticie. Dreptul la un proces cu juraţi caracterizează o naţiune liberă. Jennifer se gândi la toate ţările din lume care nu aveau această cameră mică, ţări în care cetăţenii erau luaţi din paturile lor în mijlocul nopţii, torturaţi şi ucişi de duşmani necunoscuţi, pentru cauze nedivulgate: Iran, Uganda, Argentina, Peru, Brazilia… lista era uriaşă.

Dacă sălile de judecată americane vor fi private vreodată de puterea lor, gândea Jennifer, *dacă cetăţenilor li se va nega vreodată dreptul la un proces cu juraţi, atunci America va înceta să mai existe ca naţiune liberă.* Acum făcea şi ea parte din sistem şi, stând acolo, încerca un puternic sentiment de mândrie. Va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a onora conceptul, pentru a ajuta la păstrarea lui.

Din capătul îndepărtat al holului se auzi un murmur îndepărtat, care se amplifica din ce în ce, pentru a deveni infernal. Începură să sune sonerii de alarmă. Jennifer auzi zgomot de paşi fugind pe coridor şi văzu poliţişti cu armele în mână alergând spre intrarea principală a tribunalului. Primul lucru care îi veni în minte lui Jennifer fu că Michael Moretti a reuşit cumva să treacă de bariera de gardieni şi să scape. Se grăbi pe coridor. Era dementă curată. Oamenii alergau nebuneşte, strigând ordine peste zgomotul soneriilor. Gărzi înarmate se aşezară la ieşiri. Reporterii care se aflau la telefon pentru a-şi transmite articolele se grăbiră spre coridor ca să vadă ce se întâmplă. Departe, în capătul holului, Jennifer îl văzu pe procurorul districtual Robert Di Silva dând ordine câtorva poliţişti. Avea faţa lividă.

Dumnezeule! O să facă un infarct!

Îşi făcu loc prin mulţime şi se duse spre el, gândind că poate i-ar fi cumva de ajutor. În timp ce se apropia, unul dintre poliţiştii care îl păzea pe Stela o văzu pe Jennifer. Ridică mâna şi arătă spre ea. Jennifer Parker se văzu atunci înşfăcată, încătuşată şi pusă sub stare de arest.

În camera judecătorului Lawrence Waldman erau patru persoane: judecătorul Waldman, procurorul districtual Robert Di Silva, Thomas Colfax şi Jennifer.

— Aveţi dreptul să aveţi un avocat înainte de a face orice declaraţie, o informă judecătorul Waldman pe Jennifer, şi aveţi dreptul să nu vorbiţi. Dacă…

— N-am nevoie de nici un avocat, domnule preşedinte! Pot să explic ce s-a întâmplat.

Robert Di Silva se aplecă atât de mult spre Jennifer, încât putea vedea cum îi pulsează o venă la tâmplă.

— Cine te-a plătit să-i dai pachetul ăsta lui Camillo Stela?

— Plătit? Nimeni nu m-a plătit! Vocea lui Jennifer era plină de indignare.

Di Silva ridică un plic de pe biroul judecătorului Waldman.

— Nimeni nu te-a plătit? Ai intrat pur şi simplu la martorul meu şi i-ai dat *asta*?

Scutură plicul şi trupul unui canar galben căzu pe masă. Avea gâtul rupt.

Jennifer se uită la el îngrozită.

— Eu... unul dintre oamenii dumneavoastră... mi l-a dat...

— Care dintre ei?

— Nu... nu ştiu.

— Dar ştii că era unul dintre oamenii mei. Vocea era neîncrezătoare.

— Da. L-am văzut vorbind cu dumneavoastră, apoi a venit la mine, mi-a întins plicul şi mi-a spus că dumneavoastră vreţi ca eu să i-l duc lui Stela. A... a ştiut chiar şi cum mă cheamă.

— Bineînţeles că ştia. Cât te-au plătit?

E un coşmar, gândi Jennifer. *O să mă trezesc imediat şi va fi şase dimineaţa şi o să mă îmbrac şi mă voi duce să depun jurământul.*

— Cât? Furia din vocea lui o ridică pe Jennifer în picioare.

— Mă acuzaţi de...?

— Să te acuz! Robert Di Silva îşi strânse pumnii. *Lady*, nici n-am început încă. Când o să ieşi din închisoare vei fi prea bătrână ca să poţi cheltui banii.

— Nu este nici un ban la mijloc. Jennifer se uită la el sfidător.

Thomas Colfax stătea în spate, ascultând liniştit conversaţia. O întrerupse acum pentru a spune:

— Scuzaţi-mă, domnule preşedinte, dar mi-e teamă că aşa nu ajungem la nici un rezultat.

— De acord, răspunse judecătorul Waldman.

Se întoarse spre procurorul districtual:

— Cum stai, Bobby? Mai vrea Stela să fie supus interogatoriului avocatului apărării?

— Interogatoriu? E ca un coş de gunoi! E speriat de şi-a pierdut minţile. Nu mai poate veni la bară.

Thomas Colfax spuse blând:

— Dacă nu-mi pot susţine interogatoriul asupra martorului principal al acuzării, domnule preşedinte, va trebui să cer aplicarea procedurii unui proces incomplet.

Toată lumea din cameră ştia ce înseamnă asta: Michael Moretti va pleca liber din sala de judecată.

Judecătorul Waldman se uită la procurorul districtual.

— I-aţi spus martorului dumneavoastră că poate fi acuzat de nesupunere?

— Da. Stela este mai speriat de ei decât de noi. Se întoarse pentru a arunca o privire veninoasă spre Jennifer. Nu mai are încredere că-l putem proteja.

Judecătorul Waldman spuse rar:

— Atunci, mi-e teamă că această curte n-are altă alternativă decât să satisfacă cererea apărării şi să declare procesul incomplet.

Robert Di Silva stătea acolo şi asculta cum cazul său este desfiinţat. Fără Stela nu mai avea nici un caz. Michael Moretti nu mai putea fi acuzat de nimic acum, dar Jennifer Parker putea. Avea de gând să o facă să plătească pentru ceea ce îi făcuse.

— Voi da instrucţiuni ca acuzatul să fie eliberat şi juriul dizolvat, spuse

judecătorul Waldman.

— Mulţumesc, domnule preşedinte. Nu se vedea nici un semn de triumf pe faţa lui Thomas Colfax.

— Dacă nu mai este nimic… începu judecătorul Waldman.

— Mai este ceva! Robert Di Silva se întoarse spre Jennifer Parker. Vreau să fie reţinută pentru obstrucţionarea justiţiei, pentru influenţarea martorului într-un caz important, pentru conspiraţie, pentru…

Era incoerent de furie. De necaz, Jennifer îşi regăsi vocea:

— Nu puteţi dovedi niciuna din acuzaţiile astea, pentru că nu sunt adevărate. Eu… poate sunt vinovată că am fost proastă, dar asta-i *tot*, e singurul lucru de care aş putea fi învinuită. Nu m-a mituit nimeni. Credeam că dau un pachet din partea dumneavoastră.

Judecătorul Waldman se uită la Jennifer şi spuse:

— Indiferent de motive, consecinţele au fost extrem de neplăcute. Voi cere Comisiei de Apel să înceapă o investigaţie şi, dacă se consideră că circumstanţele o cer, să înceapă procedura de scoatere din baroul avocaţilor.

Jennifer simţi deodată că leşină.

— Domnule preşedinte, eu…

— Asta-i tot pentru moment, domnişoară Parker.

Jennifer rămase neclintită o clipă, uitându-se la feţele lor ostile. Nu mai avea nimic de spus.

Canarul galben de pe masă spusese tot.

3

Nu se putea spune doar că Jennifer Parker a fost menţionată în ştirile de seară – ea *a fost* ştirile de seară. Povestea ei cu canarul galben dat martorului lui Di Silva era irezistibilă. Fiecare canal de televiziune a arătat-o pe Jennifer părăsind camera judecătorului Waldman, luptându-se să iasă din tribunal, înconjurată de presă şi public.

Lui Jennifer nu-i venea să creadă văzând publicitatea oribilă care i se făcea. O pistonau din toate părţile: reporteri de televiziune, reporteri radio şi ziarişti. Voia cu disperare să fugă de lângă ei, dar n-o lăsa mândria ei.

— Cine v-a dat canarul galben, Miss Parker?

— L-aţi întâlnit vreodată pe Michael Moretti?

— Ştiaţi că Di Silva plănuia să se folosească de acest caz pentru a ajunge guvernator?

— Procurorul districtual spune că intenţionează să vă scoată din barou. Aveţi de gând să luptaţi împotriva lui?

La fiecare întrebare Jennifer răspundea cu buzele strânse:

— Fără comentarii.

În ştirile de seară, CBS a numit-o „Wrong-Way Parker”, fata care a

apucat-o într-o direcţie greşită. Un reporter de la ABC i-a spus „Canarul Galben”. La NBC, un comentator sportiv a comparat-o cu Roy Riegels, jucătorul de fotbal care a fugit cu mingea spre propriile buturi.

În Tony’s Place, un restaurant al lui Michael Moretti, avea loc o petrecere. Erau câteva zeci de oameni în sală, bând şi râzând.

Michael Moretti stătea singur la bar, într-o oază de linişte, privind-o pe Jennifer Parker la televizor. Ridică paharul în semn de salut spre ea şi bău.

Avocaţii discutau peste tot episodul Jennifer Parker. Jumătate dintre ei credeau că a fost mituită de Mafia, iar cealaltă jumătate că a fost o naivă inocentă. Dar indiferent ce credeau, cu toţii erau de acord într-o privinţă: scurta carieră de avocat a lui Jennifer Parker se terminase.

Durase exact patru ore.

*

S-a născut în Kelso, Washington, un orăşel cu case de lemn fondat în 1847 de un inginer topograf scoţian care l-a numit aşa după oraşul său natal.

Tatăl lui Jennifer fusese avocat, lucrând mai întâi pentru companiile de prelucrare a lemnului care dominau oraşul, iar mai târziu pentru muncitorii de la fabricile de cherestea. Primele amintiri din copilăria lui Jennifer erau numai bucurii. Statul Washington era ca o ţară din poveşti pentru un copil, cu munţi măreţi, gheţari şi parcuri naturale. Se schia, se mergea în canoe şi, când s-a făcut mai mare, făcea alpinism pe gheţari şi excursii în locuri cu nume minunate: Ohanapecosh şi Niscually, şi Lake Cle Elum, şi Chenuis Falls, şi Horse Heaven, şi Yakima Valley. Jennifer a învăţat de la tatăl său să schieze la Timberline şi să urce pe munte pe Mount Rainier.

Tatăl ei avea întotdeauna timp pentru ea, în timp ce mama, frumoasă şi fără odihnă, era misterios de ocupată şi rareori acasă. Jennifer îşi adora tatăl. Abner Parker avea în vine un amestec de sânge englez, irlandez şi scoţian. Avea o talie mijlocie, păr negru şi ochi albastru-verzui. Era un tip milos, cu un simţ înnăscut pentru justiţie. Nu îl interesau banii, ci oamenii. Stătea ore întregi de vorbă cu Jennifer, povestindu-i despre cazurile lui şi despre problemele oamenilor care intrau în biroul său micuţ şi nepretenţios, iar Jennifer nu şi-a dat seama decât mulţi ani mai târziu că vorbea cu ea fiindcă nu avea pe nimeni altcineva căruia să-i împărtăşească gândurile.

După orele de şcoală, Jennifer alerga la tribunal să-l vadă pe tata la lucru. Dacă nu erau procese în curs, stătea prin biroul lui, ascultându-l în timp ce vorbea cu clienţii despre cazurile lor. N-au vorbit niciodată dacă să urmeze sau nu Facultatea de Drept; era de la sine înţeles.

Când Jennifer avea cincisprezece ani, începuse să-şi petreacă verile muncind pentru tatăl ei. La vârsta când celelalte fete se întâlneau cu băieţi şi se îndrăgosteau, Jennifer era absorbită de procese şi testamente.

Băieţii o curtau, dar ieşea rar. Când tatăl său o întreba de ce, îi răspundea: „Toţi sunt aşa de *tineri*, papa.” Ştia că într-o zi se va mărita cu un avocat ca tata.

Când Jennifer împlini şaisprezece ani, mama ei a plecat de acasă cu

băiatul de optsprezece ani al vecinului de vizavi, iar tatăl lui Jennifer „a murit” în tăcere. Au trecut şapte ani până ce inima lui a încetat să bată, dar murise din momentul în care aflase vestea despre soţia sa. Tot oraşul aflase şi toţi erau plini de înţelegere, ceea ce, bineînţeles, înrăutăţea lucrurile, fiindcă Abner Parker era un om mândru. Atunci a început să bea. Jennifer a tăcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a-i alina durerea, dar n-a rezolvat nimic şi nimic n-a mai fost la fel de atunci.

Anul următor, când a venit timpul să urmeze colegiul, Jennifer s-a gândit să stea acasă, dar el nici n-a vrut să audă.

— Vom fi parteneri, Jennie, i-a spus el. Grăbeşte-te să termini facultatea.

După absolvirea colegiului s-a înscris la Universitatea Washington din Seattle pentru a studia Dreptul. În primul an de şcoală, în timp ce colegii ei se chinuiau într-un hăţiş impenetrabil de contracte, prejudicii, proprietăţi, proceduri civile şi drept roman, Jennifer se simţea de parcă ar fi fost acasă. S-a mutat la căminul universităţii şi a obţinut o slujbă la Biblioteca de drept.

Jennifer s-a îndrăgostit de Seattle. Duminică, împreună cu un student indian, Ammini Williams şi o irlandeză, Josephine Collins, se plimbau cu barca pe Green Lake, în centrul oraşului, sau asistau la cursele de pe Lake Washington.

În Seattle se aflau multe cluburi de jazz, iar favoritul lui Jennifer era Peter’s Poop Deck, unde aveau lăzi în loc de mese.

După-amiezele, Jennifer, Ammini şi Josephine se întâlneau la Hasty Tasty, o cârciumioară unde se făceau cei mai buni cartofi prăjiţi din lume.

Doi băieţi o curtau pe Jennifer: un student la medicină, tânăr şi seducător, pe nume Noah Larkin, şi un student la Drept, Ben Munro. Din când în când, Jennifer ieşea cu ei, dar era mult prea ocupată pentru a se gândi la ceva mai serios.

Iernile erau aspre şi umede şi părea că plouă tot timpul. Jennifer purta o jachetă de pled veche, albastru-verzuie, care reţinea picăturile de ploaie în lâna ei ponosită şi îi făcea ochii să strălucească precum smaraldele. Mergea prin ploaie, pierdută în gândurile ei, fără să-şi dea seama vreodată că toţi cei pe lângă care trecea întorceau capul.

Primăvara, fetele apăreau în rochiile lor subţiri de bumbac. Băieţii se adunau pe iarba din parcul universităţii şi priveau fetele trecând, dar Jennifer avea ceva care îi făcea să se simtă neaşteptat de timizi. Ceva aparte, greu de definit pentru ei, un sentiment că fata a ajuns deja la ceva pe care ei îl caută încă.

În fiecare vară Jennifer se ducea acasă să-şi vadă tatăl. Se schimbase însă atât de mult. Nu era niciodată beat, dar niciodată treaz. Se retrăsese într-o fortăreaţă unde nu-l mai putea atinge nimic.

A murit când Jennifer era în ultimul an de facultate. Oraşul îl ţinea minte, aşa că au venit aproape o sută de oameni la funeralii, oameni pe care îi ajutase şi cu care se împrietenise de-a lungul anilor. Jennifer a suferit în tăcere. A pierdut mai mult decât un tată. A pierdut un profesor şi un mentor.

După înmormântare, Jennifer s-a întors la Seattle pentru a termina şcoala. Tata îi lăsase mai puţin de o mie de dolari şi trebuia să se

hotărască ce va face în viaţă. Ştia că nu se poate întoarce în Kelso pentru a practica avocatura, fiindcă acolo va fi întotdeauna fetiţa a cărei mamă a fugit cu un adolescent.

Datorită mediei mari pe care o avea, Jennifer a primit câteva oferte la firme importante din ţară.

Warren Oakes, profesorul său de drept penal, i-a spus:

— Ăsta-i un lucru foarte bun, domnişoară. Este foarte greu pentru o femeie să intre într-o firmă bună de avocatură.

Dilema lui Jennifer era că nu mai avea o casă sau rădăcini undeva. Nu era sigură unde ar vrea să trăiască.

Puţin timp după terminarea studiilor, problema s-a rezolvat. Profesorul Oakes a chemat-o să stea de vorbă după cursuri.

— Am o scrisoare de la biroul procurorului districtual din Manhattan, care îmi cere să-i recomand pe cel mai bun absolvent al meu. Te interesează?

New York!

— Da, domnule. Jennifer a fost aşa de uimită, încât răspunsul a ţâşnit imediat.

A zburat la New York pentru a da examenul de avocat pledant şi s-a întors apoi la Kelso pentru a închide biroul părintesc. A fost o experienţă dulce-amăruie, plină de amintiri, fiindcă lui Jennifer i se părea că în biroul acela a crescut.

Şi-a luat o slujbă de bibliotecară până avea să afle dacă a trecut examenul de la New York.

— E unul din cele mai grele din ţară, a avertizat-o profesorul Oakes.

Dar Jennifer *ştia*.

A primit răspunsul că a luat examenul şi o ofertă de la biroul procurorului districtual în aceeaşi zi.

O săptămână mai târziu, Jennifer era în drum spre est.

Şi-a găsit un apartament micuţ în josul lui Third Avenue, cu o imitaţie de cămin, la al patrulea etaj al unei clădiri cu scări foarte abrupte. *Exerciţiul o să mă menţină în formă*, îşi spuse Jennifer. Nu erau munţi de urcat în Manhattan. Apartamentul consta dintr-o sufragerie cu o canapea care se transforma în pat şi o baie minusculă cu o fereastră pe care cineva, cu mult timp în urmă, o dăduse cu vopsea neagră şi o bătuse în cuie. Mobila arăta de parcă ar fi fost donată de Armata Salvării. Oh, ei bine, n-am să locuiesc mult timp aici, gândea Jennifer. E numai temporar, până voi fi recunoscută ca avocat.

*

Acesta a fost visul. Realitatea era că se afla la New York de mai puţin de şaptezeci şi două de ore, fusese dată afară din personalul procurorului districtual şi cu perspectiva scoaterii din barou.

Jennifer renunţă să mai citească ziarele şi revistele şi încetă să se mai uite la televizor, fiindcă oriunde se întorcea se vedea pe sine însăşi. Simţea că oamenii se zgâiesc la ea pe stradă, în autobuz şi în magazine. Începu să se ascundă în micuţul ei apartament, refuzând să răspundă la telefon sau la soneria de la uşă. Se gândi să-şi facă bagajele şi să se întoarcă la

Washington. Se gândi să-şi caute o slujbă în alt domeniu. Se gândi să se sinucidă. Petrecu multe ore compunând scrisori către procurorul districtual Robert Di Silva. Jumătate din ele erau acuzaţii caustice pentru lipsa lui de înţelegere. Cealaltă jumătate erau scuze abjecte, cu rugămintea de a i se mai da o şansă. Niciuna n-a fost trimisă vreodată.

Pentru prima oară în viaţă Jennifer era copleşită de un sentiment de disperare. Nu avea prieteni la New York, nimeni cu care să vorbească. Stătea încuiată în apartament toată ziua, iar noaptea târziu ieşea să se plimbe pe străzile pustii ale oraşului. Abandonaţii care populează noaptea străzile n-o acostau niciodată. Probabil că vedeau propria lor singurătate şi disperare reflectate în ochii ei.

Iar şi iar, în timp ce mergea, Jennifer refăcea în minte scena din sala de judecată, schimbând întotdeauna finalul.

„Un bărbat se desprinse din grupul lui Di Silva şi se grăbi spre ea. Avea în mână un plic mare.

Domnişoara Parker?

Da.

Şeful vrea să-i daţi asta lui Stela.

Jennifer se uită la el cu răceală. Arătaţi-mi legitimaţia dumneavoastră, vă rog.

Bărbatul intră în panică şi o luă la fugă.”

„Un bărbat se desprinse din grupul lui Di Silva şi se grăbi spre ea. Avea în mână un plic mare.

Domnişoara Parker?

Da.

Şeful vrea să-i daţi asta lui Stela. Îi dădu plicul.

Jennifer deschise plicul şi văzu canarul mort dinăuntru. Din acest moment eşti sub stare de arest.”

„Un bărbat se desprinse din grupul lui Di Silva şi se grăbi spre ea. Avea în mână un plic mare. Trecu pe lângă ea spre un alt asistent al procurorului districtual şi îi întinse plicul. Şeful vrea să-i daţi asta lui Stela.”

Putea să rescrie scena de câte ori ar fi vrut, dar nimic nu se schimba. O greşeală prostească o distrusese. Şi totuşi… cine zicea că este distrusă? Presa? Di Silva? Nu mai auzise nimic despre scoaterea ei din barou şi până atunci era încă avocat. *Sunt firme care mi-au făcut oferte,* îşi spuse Jennifer.

Plină de speranţă, Jennifer scoase lista firmelor cu care vorbise şi începu să dea telefoane. Nici unul din cei cu care a cerut să vorbească nu era acolo şi nici nu i s-a telefonat mai târziu, cu toate că a avut grijă să lase tuturor numărul. I-au trebuit patru zile ca să-şi dea seama că era un paria în profesia ei. Vâlva din jurul cazului ei se domolise, dar toată lumea îşi mai amintea încă.

Jennifer continuă să telefoneze la posibili patroni, trecând alternativ prin stări de disperare, indignare, frustrare şi iar disperare. Se întreba ce va face tot restul vieţii şi de fiecare dată ajungea la aceeaşi concluzie: ceea ce vrea ea să facă, singurul lucru care o interesează este să practice avocatura. Este avocat şi, pentru numele lui Dumnezeu, până o vor opri, va găsi o cale să-şi practice profesia.

Începu să facă turul birourilor de avocatură. Intra neanunţată, îşi

spunea numele secretarei şi cerea să fie primită de şeful personalului. Din când în când era primită, dar atunci Jennifer avea sentimentul că numai din curiozitate. Era o ciudăţenie şi voiau să vadă cum arată în persoană. De cele mai multe ori i se spunea pur şi simplu că nu sunt locuri.

După şase săptămâni, banii începuseră să se termine. S-ar fi mutat într-un apartament mai ieftin, dar nu existau apartamente mai ieftine. Începu să sară peste micul dejun şi masa de prânz şi să mănânce de seară la una din dughenele acelea cu mâncare proastă, dar cu preţuri bune. A descoperit Steak-and-Brew şi Roast-and-Brew, unde pentru o sumă modestă căpăta un fel de mâncare, salată cât putea să mănânce şi bere… cât cuprinde. Jennifer ura berea, dar îi umplea stomacul.

După ce termină lista cu firmele mari, se înarmă cu una cu firme mai mici şi începu să sune, dar reputaţia sa era notorie, cunoscută deci până şi aici. A primit o grămadă de propuneri de la bărbaţi interesanţi, dar nici o ofertă de slujbă. Începuse să dispere*. All right*, gândi ea cu dispreţ, *dacă nimeni nu vrea să mă angajeze, o să-mi deschid propriul birou.* Problema era că asta cerea bani. Zece mii de dolari cel puţin. Pentru chirie, telefon, secretară, cărţi de legi, birou, scaune, hârtii cu antet… nu-şi putea permite nici măcar timbrele.

Jennifer contase pe salariul ei de la procurorul districtual, dar acesta, bineînţeles, se dusese pe apa sâmbetei. Nu n-avea cum să-şi deschidă propriul birou, indiferent cât de mic. Trebuia să găsească pe cineva cu care să împartă biroul.

Jennifer cumpără *The New York Times* şi începu să caute prin ofertele de la mica publicitate. Abia pe la sfârşit dădu peste un mic anunţ care scria: *Ofertă/Prof. băr. împ. of. cu/2 prof, băr. Chir. rez.*

Ultimele două cuvinte o atrăgeau enorm pe Jennifer. Nu era bărbat, dar sexul ei nu conta. Rupse anunţul şi luă metroul până la adresa respectivă.

Era o clădire veche pe Broadway. Biroul se afla la etajul zece, iar pe uşă scria:

KENNETH BAILEY
Investigaţii

Dedesubt:

Rockefeller Collection Agency

Jennifer inspiră adânc, deschise uşa şi intră. Se găsea în mijlocul unui birou mic, fără geamuri. În cameră erau trei birouri ponosite, dintre care două ocupate.

La unul din birouri şedea un bărbat între două vârste, chel, îmbrăcat modest. Lucra la nişte hârtii. Lângă peretele opus, la alt birou, stătea un bărbat în jur de treizeci de ani. Avea părul roşu-cărămiziu, ochi albaştri şi pielea palidă şi pistruiată. Era îmbrăcat în pantaloni strânşi pe pulpe, o cămaşă fără guler şi saboţi albi de lemn, fără ciorapi. Vorbea la telefon.

— Nu fiţi îngrijorată, doamnă Desser, doi dintre cei mai buni oameni ai mei lucrează la cazul dumneavoastră. Vom avea veşti despre soţul dumneavoastră dintr-un moment în altul. Mi-e teamă că trebuie să vă mai cer bani pentru cheltuieli… Nu, nu vă osteniţi să-i puneţi la poştă. Poşta e îngrozitoare. În după-amiaza asta voi fi prin vecinătatea dumneavoastră. Am să mă opresc la dumneavoastră să-i iau.

Puse receptorul la loc, ridică privirea şi o văzu pe Jennifer.

Se ridică în picioare, zâmbi şi întinse o mână puternică.

— Eu sunt Kenneth Bailey. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Jennifer se uită în jur la camera mică, lipsită de aer şi spuse nesigură:

— Am… am venit în legătură cu anunţul.

— Oh! în ochi i se citea surpriza.

Bărbatul chel se uita fix la Jennifer.

— El este Otto Wenzel. El este Rockefeller Collection Agency.

Jennifer dădu din cap.

— *Hello.* Se întoarse spre Kenneth Bailey. Şi dumneata eşti Investigaţii?

— Exact. Care-i bişniţa ta?

— Care-i? Apoi, dându-şi seama: Sunt avocat.

Kenneth Bailey o studie sceptic.

— Şi vrei să deschizi un birou aici?

— Poate o să mai caut. Nu sunt sigură…

— Chiria va fi numai de nouăzeci de dolari pe lună.

— Aş putea să cumpăr clădirea asta cu nouăzeci de dolari pe lună, răspunse Jennifer.

Se întoarse să plece.

— Hei, stai puţin.

Jennifer se opri.

Kenneth Bailey îşi plimbă mâna peste faţă.

— Am să fac un târg. Şaizeci. Când vor începe să-ţi meargă afacerile, o să discutăm despre mărire.

Asta da, afacere. Jennifer ştia că n-o să găsească niciodată vreun loc pentru suma asta. Pe de altă parte, nu vedea cum ar putea atrage clienţii în vizuina asta. Mai era un lucru pe care trebuia să-l ia în calcul. Nu avea cei şaizeci de dolari.

— E-n regulă, spuse Jennifer.

— N-o să-ţi pară rău, îi promise Kenneth Bailey. Când vrei să-ţi muţi lucrurile aici?

— Sunt aici.

Kenneth Bailey pictă el însuşi inscripţia de pe uşă. Scrise:

JENNIFER PARKER

Avocat

Jennifer studie inscripţia cu sentimente amestecate. Nici în cele mai groaznice visuri nu se gândise că va avea numele trecut sub cel al unui detectiv particular şi al unui perceptor de acte de vânzare-cumpărare. Totuşi, în timp ce se uita la uşă, simţea un sentiment de mândrie. Era avocat. Inscripţia de pe uşă o dovedea.

*

Acum că Jennifer avea un spaţiu într-un birou, singurul lucru care îi lipsea erau clienţii.

Jennifer nu-şi mai putea permite să mănânce nici măcar la Steak-and-Brew. Îşi prepara singură micul dejun – pâine prăjită şi cafea – pe tabla pe care o aşezase deasupra radiatorului din baie. Nu mânca de prânz, iar

masa de seară o lua la Chock Full O’Nuts sau Zum Zum, unde serveau pâine şi cartofi prăjiţi.

Ajungea la birou în fiecare dimineaţă la nouă fix, dar n-avea nimic de făcut decât să-i asculte pe Ken Bailey şi Otto Wenzel vorbind la telefon.

Cazurile lui Ken păreau să fie numai în legătură cu găsirea unor soţi sau copii care fugiseră de acasă şi la început Jennifer era convinsă că este un escroc, făcând promisiuni extravagante şi primind avansuri mari. Dar Jennifer şi-a dat seama repede că Ken lucra din greu şi rezolva adesea cazurile. Era optimist şi inteligent.

Otto Wenzel era o enigmă. Telefonul lui suna neîncetat, îl ridica, murmura câteva cuvinte în receptor, scria ceva pe o bucată de hârtie şi dispărea câteva ore.

— Oscar face retururi, îi explică Ken Bailey într-o zi.

— Retururi?

— Da. Companii de colectare îl folosesc pentru a lua înapoi automobile, televizoare, maşini de spălat – tot ce vrei.

Se uită la Jennifer curios.

— N-ai nici un client?

Aprobă din cap.

— Nu-i lăsa să te pună jos. Oricine poate face o greşeală.

Jennifer simţi că roşeşte. Şi el ştia.

Ken Bailey desfăcea din hârtie un sandviş mare cu friptură.

— Vrei un pic?

Arăta delicios.

— Nu, mulţumesc, spuse Jennifer ferm. Nu mănânc niciodată la prânz.

— *Okay*.

Îl privi cum muşcă din sandvişul suculent. Îi văzu expresia şi spuse:

— Sigur nu…?

— Nu, mulţumesc. Am… am o întâlnire.

Ken Bailey o privi ieşind din birou. Rămase pe gânduri. Se mândrea cu abilitatea sa de a citi caracterele, dar Jennifer Parker îl încurca. De la televizor şi din presă aflase povestea şi era sigur că cineva o plătise pentru a distruge cazul împotriva lui Michael Moretti. După ce a întâlnit-o, Ken era mai puţin sigur. Fusese căsătorit o dată şi trecuse prin iad, şi stima foarte puţin femeile. Dar ceva îi spunea că asta e altfel, mai aparte. E frumoasă, inteligentă şi foarte mândră. *Iisuse!* îşi spuse el. *Nu fi tâmpit! O crimă pe conştiinţă e destul.*

*

La New York nimănui nu-i pasă dacă trăieşti sau mori. Nu te mai autocompătimi! îşi spunea Jennifer. Dar era greu. Resursele sale ajunseseră la optsprezece dolari, chiria apartamentului trebuia plătită, iar chiria biroului trebuia de asemenea plătită peste două zile. Nu mai avea bani să stea la New York şi nu avea destui bani să plece. Sunase toate firmele de avocatură, în ordine alfabetică, încercând să obţină o slujbă. A telefonat din cabine publice fiindcă se jena de Ken Bailey şi de Otto Wenzel. Rezultatul era întotdeauna acelaşi. Nimeni nu era interesat să o angajeze. Va trebui să se întoarcă la Kelso şi să obţină o slujbă ca

asistentă sau secretară la unul din prietenii tatălui ei. Cât de mult ura lucrul ăsta! Era o înfrângere amară, dar nu mai avea de ales. Se va întoarce acasă. Problema imediată era transportul. Se uită prin ediţia de după-amiază a lui *New York Post* şi găsi un anunţ al cuiva care voia să împartă cheltuielile de benzină până la Seattle. Indică şi un număr de telefon şi Jennifer îl formă. Nu răspundea nimeni. Se hotărî să mai încerce o dată mâine dimineaţă.

A doua zi Jennifer se duse pentru ultima oară la birou. Otto Wenzel lipsea, dar Ken Bailey era acolo, ca de obicei, la telefon. Purta blue-jeans şi un pulover de caşmir.

— V-am găsit soţia, spunea. Singura problemă, amice, e că nu vrea să vină acasă... Ştiu. Cine poate şti ce au femeile în cap?.. *Okay*. Vă spun unde este şi puteţi încerca s-o convingeţi. Îi dădu adresa unui hotel din centrul oraşului.

— Cu plăcere.

Închise telefonul şi se întoarse spre Jennifer:

— Ai întârziat în dimineaţa asta.

— Mr. Bailey, eu... Mi-e teamă că trebuie să plec. Îţi voi trimite banii de chirie imediat ce voi putea.

Ken Bailey se lăsă pe spate în scaun şi o studie. Privirea lui o făcea pe Jennifer să nu se simtă bine.

— O să fie în regulă? îl întrebă.

— Înapoi la Washington?

Jennifer aprobă.

— Înainte de a pleca, vrei să-mi faci o mică favoare? Un prieten avocat mă tot bate la cap să duc nişte citaţii pentru el, iar eu n-am timp. Plăteşte doisprezece cincizeci pentru fiecare citaţie plus transportul. Vrei să mă ajuţi?

*

O oră mai târziu, Jennifer Parker se găsea în birourile somptuoase ale firmei *Peabody and Peabody*. Era genul de firmă în care ar fi dorit să lucreze. A fost condusă într-o cameră mică din spate, unde un secretar hărţuit îi întinse un teanc de citaţii.

— Poftim. Să notaţi numărul kilometrilor. Aveţi maşină, nu?

— Nu, mi-e teamă că...

— Ei, dacă folosiţi metroul, ţineţi contul plăţilor.

— Bine.

*

Jennifer îşi petrecu restul zilei livrând citaţii în Bronx, Brooklyn şi Queens. La ora opt seara câştigase cincizeci de dolari. Ajunse înapoi în micuţul ei apartament îngheţată şi obosită. Dar cel puţin câştigase nişte bani, primii de când venise la New York. Iar secretarul i-a spus că mai erau o mulţime de citaţii de distribuit. Era o muncă grea, trebuia să alergi prin tot oraşul, şi umilitoare. I-au fost trântite uşi în nas, a fost înjurată, ameninţată, iar doi bărbaţi i-au propus să se culce cu ei. Perspectiva a încă

unei zile ca asta era descurajatoare; şi totuşi, atâta timp cât putea rămâne la New York exista speranţă, indiferent cât de slabă.

Jennifer îşi umplu baia cu apă fierbinte şi intră, scufundându-se încet, simţind cum apa caldă o relaxează. Nu-şi dăduse seama cât e de obosită. Hotărî că are nevoie de o masă bună pentru a căpăta curaj. *Mă voi trata singură într-un restaurant adevărat, cu feţe de masă şi şervete,* gândea Jennifer. *Poate o să fie şi nişte muzică în surdină şi o să beau şi un pahar cu vin alb şi...*

Gândurile lui Jennifer fură întrerupte de soneria de la uşă. Era un sunet din altă lume. Nu avusese nici un vizitator de când se mutase aici, acum două luni. Nu poate să fie decât proprietăreasa, în legătură cu chiria neplătită. Jennifer rămase nemişcată, prea obosită ca să se mişte, sperând că o să plece.

Soneria se auzi din nou. Fără tragere de inimă, Jennifer se ridică din cadă. Îşi puse un halat şi se duse la uşă.

— Cine e?

O voce masculină îi răspunse:

— Domnişoara Jennifer Parker?

— Da.

— Numele meu este Adam Warner. Sunt avocat.

Uimită, Jennifer puse lanţul la uşă şi o deschise. Bărbatul care stătea în prag avea în jur de treizeci şi cinci de ani, înalt, blond şi lat în umeri, cu nişte ochi verzi-albaştri întrebători în spatele unor ochelari cu rame de corn. Purta costum de comandă, care costase probabil o avere.

— Îmi permiteţi să intru? întrebă.

Golanii nu se îmbracă cu costume de comandă, pantofi Gucci şi cravate de mătase. Şi nici nu au degete lungi cu manichiură tăcută cu grijă.

— Un moment.

Scoase lanţul şi deschise uşa. În timp ce Adam Warner intra, Jennifer se uită împrejur prin apartament, văzându-l cu ochii lui, şi se încruntă. Arăta ca un bărbat obişnuit cu lucruri mai bune.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Warner?

În timp ce vorbea, Jennifer înţelese dintr-o dată de ce se afla omul acela acolo şi se simţi străbătută de un fior. Era în legătură cu una din slujbele pe care le ceruse! Ar fi vrut să fi fost îmbrăcată cu o rochie frumoasă, să fi avut părul pieptănat, să...

Adam Warner spuse:

— Sunt membru al Comitetului de Disciplină al Asociaţiei Baroului din New York, domnişoară Parker. Procurorul districtual Robert Di Silva şi judecătorul Lawrence Waldman au cerut Comisiei de Apel să înceapă procedura de scoatere a dumneavoastră din barou.

4

Biroul de avocatură Needham, Finch, Pierce şi Warner se găsea pe Wall Street, nr. 30, ocupând în întregime ultimul etaj al clădirii. O sută douăzeci şi cinci de avocaţi lucrau în această firmă. Birourile miroseau a bani buni şi erau mobilate elegant, corespunzător cu organizaţia care era una dintre cele mai mari în branşă.

Adam Warner şi Stewart Needham îşi beau ceaiul ritual de dimineaţă. Stewart Needham era un bărbat trecut de şaizeci de ani. Purta barbă şi era îmbrăcat într-un costum de stofă cu vestă. Arăta de parcă ar fi aparţinut secolului trecut, dar aşa cum învăţaseră sutele de oponenţi, spre părerea lor de rău – Stewart Needham avea mintea foarte în prezent. Era un titan, dar numele său era cunoscut numai în cercurile unde conta. Prefera să rămână în umbră şi să-şi folosească considerabila influenţă în legislaţie, guvern sau politica naţională. Se născuse în Noua Anglie şi era un tip taciturn.

Adam Warner era căsătorit cu nepoata lui Needham, Mary Beth, şi era protejatul acestuia. Tatăl lui Adam fusese un senator respectat. Adam însuşi era un avocat strălucit. Când a absolvit *magna cum laude* facultatea de drept de la Harvard, a primit oferte de la firme prestigioase din toată ţara. A ales Needham, Finch şi Pierce, iar şapte ani mai târziu a devenit partener. Adam avea un fizic atrăgător, era un tip încântător, iar inteligenţa părea că îi adaugă o nouă dimensiune. Avea o dezinvoltură pe care femeile o găseau provocatoare. Adam îşi construise de mult un sistem pentru descurajarea clientelor înfometate de dragoste. Era căsătorit cu Mary Beth de paisprezece ani şi nu aproba afacerile extraconjugale.

— Încă puţin ceai, Adam? întrebă Steward Needham.

— Nu, mulţumesc.

Adam Warner ura ceaiul şi îl băuse în fiecare dimineaţă în ultimii opt ani numai pentru că nu voise să rănească sentimentele partenerului său. Îl pregătea chiar Needham şi era îngrozitor.

Stewart Needham avea două lucruri în minte şi, în felul său obişnuit, începu cu veştile plăcute.

— Am avut o întâlnire cu câţiva prieteni aseară, spuse Needham. *Câţiva prieteni* însemna mai mult ca sigur un grup format din cei mai puternici oameni politici din ţară. Se gândesc să-ţi ceară să candidezi la postul de senator al Statelor Unite, Adam.

Adam încercă un sentiment de mândrie. Cunoscând firea prevăzătoare a lui Needham, era sigur că discuţia a fost mai mult decât întâmplătoare, altfel Needham n-ar fi amintit-o acum.

— Întrebarea este, bineînţeles, dacă te interesează sau nu. Ar însemna o mulţime de schimbări în viaţa ta.

Adam Warner era conştient de asta. Dacă ar câştiga alegerile, ar însemna să se mute la Washington, D. C., să renunţe la avocatură, să înceapă o viaţă nouă. Sigur, Mary Beth ar fi fericită; Adam nu era sigur de el. Şi totuşi, era în natura lui să-şi asume responsabilităţi. De asemenea, trebuia să admită că există o anumită satisfacţie în putere.

— Aş fi foarte interesat, Stewart.

Stewart Needham dădu din cap mulţumit.

— Bun. Vor fi foarte fericiţi. Îşi mai turnă o ceaşcă din ceaiul acela îngrozitor şi aduse în discuţie, ca din întâmplare, celălalt subiect pe care îl avea în minte. E o mică treabă pe care Comitetul de Disciplină al Baroului ar vrea s-o faci, Adam. N-ar trebui să-ţi ia mai mult de o oră sau două.

— Ce este?

— Procesul lui Michael Moretti. Aparent, cineva a plătit pe una dintre tinerele asistente ale lui Bobby Di Silva.

— Am citit despre asta. Canarul.

— Exact. Judecătorul Waldman şi Bobby ar vrea ca numele ei să fie şters de pe lista celor ce practică profesia noastră onorabilă. De aceeaşi părere sunt şi eu. Pute.

— Ce vor să fac?

— Fă doar o verificare rapidă dacă fata aia, Parker, a acţionat ilegal sau contrar eticii şi apoi recomandă scoaterea din barou. I se va transmite o notiţă pentru a i se cere să-şi susţină cauza şi se vor ocupa ei de restul. E o chestiune de rutină.

Adam era uimit de un lucru.

— De ce eu, Stewart? Avem o mulţime de avocaţi tineri pe aici care se pot ocupa de asta.

— Distinsul nostru procuror districtual a cerut în mod special să te ocupi tu de cazul ăsta. Vrea să fie sigur că n-o să iasă nimic prost. Cum ştim amândoi, adăugă el sec, Bobby nu este cel mai iertător om din lume. Vrea pielea femeii ăsteia bătută în cuie pe peretele lui cu trofee.

Adam Warner stătea acolo, gândindu-se la programul său încărcat.

— Nu se ştie când s-ar putea să avem nevoie de vreo favoare din partea biroului procurorului districtual, Adam. *Quid pro quo.*

— *All right*, Stewart.

Adam se ridică în picioare.

— Sigur nu mai vrei un ceai?

— Nu, mulţumesc. A fost la fel de bun ca întotdeauna.

*

Când ajunse în biroul lui, Adam Warner o sună pe una dintre asistentele sale, Lucinda, o tânără negresă foarte isteaţă.

— Cindy, adună-mi toate informaţiile pe care le poţi strânge despre un avocat pe nume Jennifer Parker.

Cindy rânji şi spuse:

— Canarul galben.

Toată lumea o cunoştea.

*

După-amiaza târziu, Adam Warner studia înregistrările cazului *Statul New York versus Michael Moretti.* Robert Di Silva i le trimisese prin mesager special. Târziu, după miezul nopţii, reuşi să termine. O rugase pe Mary Beth să participe la un dineu fără el şi trimisese după sandvişuri.

Când termină de citit, nu mai avea nici un dubiu că Michael Moretti ar fi fost găsit vinovat de juriu dacă soarta n-ar fi intervenit prin Jennifer Parker. Di Silva a condus cazul fără greşeală.

Adam se apucă să citească transcrierea depoziţiei ce fusese luată în camera judecătorului Waldman după aceea.

DI SILVA: Ai absolvit liceul?

PARKER: Da, domnule.

DI SILVA: Ai absolvit facultatea de drept?

PARKER: Da, domnule.

Dl SILVA: Şi un străin îţi întinde un pachet, îţi spune să-l dai unui martor-cheie într-un proces privind crime, şi tu o faci pur şi simplu? N-ai spune că asta întrece orice formă de prostie?

PARKER: Nu s-a întâmplat chiar aşa.

DI SILVA: Ai spus că aşa a fost.

PARKER: Ce am vrut să spun este că nu credeam că este un străin. Credeam că face parte din personalul dumneavoastră.

DI SILVA: Ce te-a făcut să crezi asta?

PARKER: V-am spus. L-am văzut vorbind cu dumneavoastră şi apoi a venit spre mine cu plicul acesta şi mi-a spus pe nume şi a spus că vreţi ca eu să duc martorului plicul. Totul s-a petrecut aşa de repede, încât…

DI SILVA: Nu cred că s-a întâmplat chiar aşa de repede. Cred că a fost nevoie de timp pentru a aranja totul. Timp pentru a se aranja ca cineva să te plătească.

PARKER: Nu este adevărat. Eu…

DI SILVA: Ce nu este adevărat? Că nu ştiai că vei da plicul?

PARKER: Nu ştiam ce este în el!

DI SILVA: Deci este adevărat că cineva te-a plătit.

PARKER: N-am de gând să vă las să-mi răstălmăciţi cuvintele. Nimeni nu m-a plătit.

DI SILVA: Ai făcut-o ca o favoare?

PARKER: Nu. Credeam că acţionez conform instrucţiunilor dumneavoastră.

DI SILVA: Ai spus că bărbatul ţi-a spus pe nume.

PARKER: Da.

DI SILVA: Cum de îţi ştia numele?

PARKER: Nu ştiu.

DI SILVA: Oh, haide. Trebuie să ai vreo idee. Poate doar a ghicit. Poate doar s-a uitat împrejur şi a spus: Iată pe cineva care arată de parcă ar chema-o Jennifer Parker. Crezi că aşa s-a întâmplat?

PARKER: V-am spus, nu ştiu.

DI SILVA: De cât timp eşti iubita lui Michael Moretti?

PARKER: Domnule Di Silva, am mai trecut prin asta. Mă interogaţi de cinci ore. Sunt obosită. Nu mai am nimic de adăugat. Îmi daţi voie să plec?

DI SILVA: Dacă te mişti din scaunul acela, te pun sub stare de arest. Eşti într-un mare bucluc, domnişoară Parker. Nu există decât o singură cale de scăpare. Nu mai minţi şi începe să spui adevărul.

PARKER: V-am spus adevărul. V-am spus tot ce ştiu.

DI SILVA: Cu excepţia numelui celui care ţi-a dat plicul. Vreau numele lui. Vreau numele lui şi vreau să ştiu cât te-a plătit.

Mai erau încă treizeci de pagini. Robert Di Silva făcuse tot ce era posibil, doar că n-o bătuse cu bastonul de cauciuc. A rămas la povestea ei.

Adam închise dosarul şi îşi frecă ochii. Era două noaptea. Mâine va rezolva problema Jennifer Parker.

Spre surprinderea lui Adam Warner, cazul lui Jennifer Parker nu se putea rezolva aşa uşor. Fiind un tip metodic, făcu o verificare a trecutului lui Jennifer Parker. Pe cât putuse afla, nu avea legături criminale, nici nu exista ceva care ar fi legat-o de Michael Moretti.

Era ceva în cazul ăsta care îl făcea pe Adam să se simtă nesigur. Apărarea lui Jennifer Parker era prea şubredă. Dacă ar fi lucrat pentru Moretti, ar fi protejat-o cu o poveste mai plauzibilă. Aşa cum se prezenta, povestea ei era atât de naivă încât avea aparenţa adevărului.

La prânz, Adam primi un telefon de la procurorul districtual.

— Cum merge, Adam?

— Foarte bine, Robert.

— Înţeleg că ai rolul omului cu securea în problema Jennifer Parker.

Adam Warner se încruntă auzindu-l.

— Am fost de acord să fac o recomandare, da.

— Vreau s-o pun deoparte pentru foarte mult timp.

Pe Adam îl şocă ura din vocea procurorului districtual.

— Uşor, Robert. N-a fost încă scoasă din barou.

Di Silva chicoti.

— Las asta în seama ta, prietene. Tonul se schimbă: Am auzit un zvon că s-ar putea să te muţi la Washington în curând. Aş vrea să ştii că te poţi baza pe tot sprijinul meu.

Care era considerabil, Adam Warner ştia. Procurorul districtual ocupa de mult timp postul ăsta. Ştia o mulţime de secrete şi ştia cum să stoarcă o mulţime de informaţii.

— Mulţumesc, Robert. Apreciez mult asta.

— Cu plăcere, Adam. Aştept veşti de la tine.

Asta însemnând Jennifer Parker. *Quid pro quo*-ul de care pomenise Stewart Needham, folosind fata ca pion. Adam Warner se gândi la cuvintele lui Robert Di Silva: *Vreau s-o pun deoparte pentru foarte mult timp.* Din citirea transcrierii, Adam trase concluzia că nu exista nici o probă clară împotriva lui Jennifer Parker. Numai dacă mărturisea sau numai dacă apărea cineva cu informaţii care dovedeau complicitatea, Di Silva s-ar fi putut atinge de fată. Conta pe Adam pentru a se răzbuna.

Cuvintele reci, aspre din dosar erau clare, dar Adam ar fi vrut să audă tonul lui Jennifer Parker când îşi nega vina.

Avea probleme importante care îi solicitau atenţia, cazuri importante, implicând clienţi majori. Ar fi fost uşor să-i dea drumul şi să îndeplinească dorinţa lui Stewart Needham, a judecătorului Lawrence Waldman şi a lui Robert Di Silva, dar un fel de instinct îl făcea pe Adam Warner să ezite. Luă din nou dosarul lui Jennifer Parker, mâzgăli câteva note şi începu să dea câteva telefoane interurbane.

Lui Adam i se transmisese o responsabilitate şi intenţiona să ducă totul la bun sfârşit pe cât posibil. Ştia mult prea bine câte greutăţi, câte ore de studiu, câtă muncă trebuie să depui pentru a deveni avocat şi a lua examenul. Era un lucru care necesita ani de zile pentru a fi obţinut şi nu

avea de gând să-l ia cuiva decât dacă era sigur că există o justificare.

A doua zi dimineaţă, Adam Warner călătorea cu avionul ce făcea cursa New York – Seattle, Washington. S-a întâlnit cu profesorii lui Jennifer Parker, cu patronul unei firme de avocatură unde lucrase Jennifer ca funcţionară în timpul unei vacanţe de vară şi cu câţiva dintre foştii ei colegi.

Steward Needham îi telefonă lui Adam în Seattle.

— Ce faci acolo, Adam? Ai un caz important care te aşteaptă aici. Problema aia cu Parker ar fi trebuit să fie o bagatelă.

— S-au ridicat câteva întrebări, spuse Adam cu grijă. Mă întorc într-o zi sau două, Stewart.

După câteva clipe de tăcere:

— Înţeleg. Hai să nu pierdem cu ea mai mult timp decât e necesar.

Când părăsi Seattle, Adam Warner simţea că o cunoaşte pe Jennifer Parker la fel de bine pe cât se cunoştea ea. Îşi făcuse o imagine asupra fetei din indiciile adunate de la profesorii ei, de la proprietăreasă, de la membrii firmei unde lucrase şi de la colegi. Rezultatul nu semăna deloc cu portretul pe care i-l prezentase Robert Di Silva. Cu excepţia posibilităţii ca Jennifer Parker să îi fost cea mai desăvârşită actriţă din câte au trăit vreodată, nu era posibil ca ea să fie amestecată într-o conspiraţie concepută pentru a-l elibera pe Michael Moretti.

*

Acum, la două săptămâni după conversaţia aceea cu Stewart Needham, Adam Warner se găsea în faţa fetei al cărei trecut îl cercetase. Văzuse fotografiile lui Jennifer în ziare, dar fotografiile nu l-au putut pregăti pentru şocul pe care i l-a produs vederea ei în persoană. Chiar îmbrăcată în rochia aceea veche, nemachiată şi cu părul ud, îţi tăia respiraţia.

Adam spuse:

— Am fost desemnat să cercetez cazul dumneavoastră în legătură cu procesul lui Michael Moretti, domnişoară Parker.

— Nu mai spuneţi!

Jennifer simţi cum o apucă furia. Porni ca o scânteie şi se transformă într-o flacără care explodă în interiorul ei. Tot nu terminaseră cu ea. Aveau de gând să o facă să plătească pentru tot restul vieţii. Ei bine, îi ajunge. Când Jennifer vorbi, vocea îi tremura:

— N-am nimic de adăugat! Duceţi-vă înapoi şi spuneţi-le ce vreţi. Am făcut o prostie, dar din câte ştiu nu este nici o lege care să condamne prostia. Procurorul districtual crede că cineva m-a plătit. Ridică mâna în aer. Dacă aş fi avut ceva bani, credeţi că aş fi trăit aşa? Vocea începea să i se sugrume. Nu… nu-mi pasă ce vreţi să faceţi. Vreau să fiu lăsată în pace. Acum vă rog să plecaţi!

Jennifer se întoarse şi fugi în baie, trântind uşa după ea.

Se aşeză lângă cadă, respirând adânc, ştergându-şi lacrimile. Ştia că s-a purtat stupid. E a doua oară, gândi ea cu amărăciune. Ar fi trebuit să se poarte altfel cu Adam Warner. Ar fi trebuit să încerce să-i explice în loc să-l atace. Poate atunci n-ar fi fost scoasă din barou. Dar ştia că astea erau pure speranţe. Trimiterea cuiva să o chestioneze era un fel de înşelătorie.

Următorul pas va fi un ordin pentru ea să-şi expună cauza şi maşinăria formalităţilor se va pune în mişcare. Se va forma o comisie din trei avocaţi care vor trimite o recomandare Comitetului de Disciplină, care la rândul lui va face un raport Comisiei guvernamentale. Recomandarea era o concluzie prevăzută: scoaterea din barou. I se va interzice să practice avocatura în statul New York. Jennifer gândi cu amărăciune: *E şi o parte bună aici. Pot să ajung în Guinness Book of Records pentru cea mai scurtă carieră de avocat din istorie.*

Intră din nou în baia caldă încă, relaxându-se. În momentul acela era prea obosită ca să-i mai pese ce i se întâmplă. Închise ochii şi nu se mai gândi la nimic. Era pe jumătate adormită când o trezi răceala apei. Nu-şi dădea seama de când zăcea acolo. Ieşi din cadă şi începu să se şteargă cu un prosop. Nu-i mai era foame. Scena cu Adam Warner îi tăiase pofta.

Jennifer îşi pieptănă părul, îşi dădu cu cremă pe faţă şi se decise să se culce fără să mai mănânce. Dimineaţa o să telefoneze în legătură cu drumul spre Seattle. Deschise uşa de la baie şi intră în cameră.

Adam Warner stătea pe un scaun, frunzărind o revistă. Ridică privirea în timp ce Jennifer intra, goală.

— Mă scuzaţi, spuse Adam. Eu…

Jennifer scoase un mic ţipăt şi zbură în baie, unde îşi puse rochia. Când se întoarse era furioasă.

— Interogatoriul s-a terminat. V-am rugat să plecaţi.

Adam puse revista jos şi vorbi calm:

— Domnişoară Parker, credeţi că am putea discuta liniştit un moment?

— Nu! începu iar să se înfurie. N-am nimic de adăugat, nici dumneavoastră, nici nenorocitului ăla de comitet disciplinar. Am obosit să tot fiu tratată ca… ca şi când aş fi un criminal.

— Am spus eu aşa ceva? întrebă încet Adam.

— Nu de aia sunteţi aici?

— V-am spus de ce sunt aici. Sunt împuternicit să investighez şi să recomand pentru sau împotriva scoaterii din barou. Vreau să aud povestea dumneavoastră.

— Înţeleg. Şi cum v-aş putea mitui?

Faţa lui Adam se crispă.

— Îmi pare rău, domnişoară Parker.

Se ridică în picioare şi porni spre uşă.

— Stai puţin! Adam se întoarse. Iertaţi-mă, spuse ea. Eu… toată lumea pare să-mi fie ostilă. Îmi cer scuze.

— Scuzele sunt acceptate.

Jennifer fu conştientă dintr-o dată de rochia sărăcăcioasă de pe ea.

— Dacă mai doriţi încă să-mi puneţi întrebări, am să mă îmbrac şi putem sta de vorbă.

— Bineînţeles. Aţi luat masa?

Jennifer ezită.

— Ştiu un mic restaurant franţuzesc, numai bun pentru interogatorii.

Era un bistro liniştit, fermecător, pe Strada 56, în partea de est.

— Nu ştie multă lume locul ăsta, spuse Adam Warner după ce se aşezară. E proprietatea unui cuplu tânăr de francezi care au lucrat la Les

Pyrénées. Mâncarea este excelentă.

Jennifer trebuia să-l creadă pe cuvânt. Era incapabilă să guste ceva. Nu mâncase toată ziua, dar era atât de nervoasă, încât pur şi simplu nu putea să înghită ceva. Încerca să se relaxeze, dar era imposibil. Indiferent ce pretindea, bărbatul fermecător din faţa ei îi era duşman. Şi *era* fermecător, Jennifer trebuia să admită asta. Era amuzant şi atrăgător şi în alte împrejurări lui Jennifer i-ar fi plăcut grozav seara asta; dar nu erau alte împrejurări. Tot viitorul ei se afla în mâinile acestui străin. Următoarele ore vor hotărî în ce direcţie o va apuca viaţa ei de acum încolo.

Adam făcea tot posibilul pentru a încerca să o liniştească. Se întorsese de curând dintr-o călătorie în Japonia, unde se întâlnise cu persoane din guvern. În cinstea sa s-a dat un banchet.

— Aţi mâncat vreodată furnici îmbrăcate în ciocolată? o întrebă Adam.

— Nu.

— Sunt mai bune decât lăcustele îmbrăcate în ciocolată.

Îi vorbi de o vânătoare pe care o făcuse anul trecut în Alaska, unde fusese atacat de un urs. Vorbi despre orice altceva, numai despre lucrul pentru care erau acolo nu.

Jennifer căuta să se oţelească pentru momentul în care Adam va începe să-i pună întrebări şi când, în cele din urmă, abordă subiectul se înţepeni din tot corpul.

Terminase desertul şi spuse liniştit:

— Am să vă pun câteva întrebări şi n-aş vrea să fiţi necăjită din cauza asta. *Okay?*

Lui Jennifer i se puse un nod în gât. Nu era sigură că va putea vorbi. Dădu din cap.

— Aş vrea să-mi povestiţi exact ce s-a întâmplat în sala de judecată în acea zi. Tot ce vă amintiţi, tot ce aţi simţit. Nu vă grăbiţi.

Jennifer se pregătise să-l înfrunte, să-i spună că poate face cu ea ce doreşte. Dar stând în faţa lui Adam Warner, ascultându-i vocea liniştită, rezistenţa ei se topi. Avea încă atât de vie în minte întreaga experienţă, încât fie şi numai gândul o durea. Petrecuse mai mult de o lună încercând să uite. Acum el îi cerea să treacă din nou prin grozăvia aia.

Inspiră adânc şi spuse:

— *All right*.

Jennifer începu să povestească, cu poticneli, evenimentele din sala de judecată, vorbind din ce în ce mai repede pe măsură ce se apropia de sfârşit. Adam stătea liniştit, studiind-o, ascultând-o, fără să se citească nimic pe chipul lui.

— Bărbatul care ţi-a dat plicul… era în biroul procurorului districtual în dimineaţa aceea când aţi depus jurământul?

— M-am gândit la asta. Sincer nu-mi amintesc. Erau foarte mulţi oameni acolo şi toţi erau străini.

— L-aţi mai văzut vreodată de atunci pe bărbatul acela?

Jennifer dădu din cap neputincioasă.

— Nu pot să-mi aduc aminte. Nu cred.

— Aţi spus că l-aţi văzut vorbind cu procurorul districtual puţin mai înainte de a vă da plicul. L-aţi văzut pe procurorul districtual dându-i plicul?

— Hmmm… Nu.

— L-aţi văzut pe acest bărbat vorbind efectiv cu procurorul districtual sau doar era în grupul din jurul său?

Jennifer închise ochii o secundă, încercând să-şi aducă aminte exact momentul acela.

— Îmi pare rău. Totul s-a întâmplat atât de repede… Nu ştiu.

— Aveţi vreo idee cum de ştia numele dumneavoastră?

— Nu.

— Sau de ce v-a ales pe dumneavoastră?

— Asta-i uşor de răspuns. Probabil cunoştea un idiot de la prima vedere. Scutură din cap: Nu. Îmi pare rău, domnule Warner, n-am nici o idee.

— Ştiţi, s-a făcut foarte multă vâlvă şi presiune în cazul ăsta. Procurorul districtual Di Silva îl urmăreşte pe Michael Moretti de mult timp. Până ai apărut dumneata, avea un caz perfect. P. D. Nu este prea fericit din cauza dumneavoastră.

— Nici eu nu-s prea fericită din cauza mea.

Jennifer nu-l putea acuza pe Adam Warner pentru ce trebuia să facă. El îşi îndeplinea misiunea. Voiau s-o distrugă şi reuşiseră. Adam Warner nu era răspunzător pentru asta; era doar instrumentul pe care îl foloseau.

Jennifer simţi o dorinţă acută de a fi singură. Nu voia să mai vadă cineva cât e de nenorocită.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Eu… nu mă simt prea bine. Aş vrea să plec acasă, vă rog.

Adam o studie un moment.

— V-aţi simţi cumva mai bine dacă v-aş spune că voi recomanda să se renunţe la procedura de scoatere din barou?

A trebuit să treacă vreo câteva secunde pentru că Jennifer să-şi dea seama. Se uită la el, mută, urmărindu-i expresia feţei, privindu-i ochii verzi din spatele ochelarilor.

— Vorbiţi serios?

— A fi avocat e un lucru foarte important pentru dumneavoastră, nu? o întrebă Adam.

Jennifer se gândi la tatăl ei şi la biroul confortabil, şi la conversaţiile pe care le aveau, şi la anii lungi de facultate, şi la speranţele şi visurile lor. *Vom fi asociaţi. Grăbeşte-te să obţii examenul de avocat.*

— Da, şopti Jennifer.

— Dacă poţi trece peste un început greu, am senzaţia că vei fi foarte bună.

Jennifer îl răsplăti cu un zâmbet recunoscător.

— Mulţumesc, am de gând să încerc.

Repetă cuvintele de câteva ori în minte. *Am de gând să încerc!* N-avea nici o importanţă că avea un birou împreună cu un detectiv particular şi cu un bărbat care recupera maşini. Era un birou de *avocat*. Era membră a acestei profesii şi o lăsau să profeseze. Avea un sentiment de exaltare. Se uită la Adam şi îşi dădu seama că îi va fi recunoscătoare pentru totdeauna.

Chelnerul începu să strângă farfuriile de pe masă. Jennifer încercă să vorbească, dar ieşi ceva între un râset şi un suspin.

— Domnule Warner…
— Cred că, prin câte am trecut împreună, poate fi Adam.
— Adam…
— Da.
— Sper să nu stric relaţia noastră, dar… mi-e foame!

5

Următoarele săptămâni trecură în goană. Jennifer era ocupată de dimineaţă până seara, ducând somaţii – ordine ale curţii de a apărea pentru a răspunde la o acţiune legală – şi citaţii – ordine ale curţii de a apărea ca martor. Ştia că şansele sale de a ajunge să lucreze la o firmă mare sunt minore: din cauza scandalului în care a fost implicată nimeni n-ar fi angajat-o. Trebuia să găsească un mijloc de a-şi crea singură o reputaţie.

În timpul ăsta avea un teanc de somaţii şi citaţii pe birou de la Peabody and Peabody. Nu semăna chiar cu ceea ce se numeşte practicarea avocaturii, dar reprezenta doisprezece-cincizeci plus cheltuielile.

Ocazional, când Jennifer lucra târziu, Ken Bailey o ducea la un restaurant pentru masa de seară. Părea un bărbat cinic, dar Jennifer simţea că este o faţadă. Simţea că este singur. Absolvise Brown University şi era isteţ şi cult. Nu-şi putea imagina de ce se mulţumea să-şi petreacă viaţa lucrând într-un birou nenorocit, încercând să găsească soţii sau soţi dispăruţi. Era ca şi cum s-ar fi mulţumit cu gândul că este sortit eşecului şi îi era frică să încerce să ţintească mai sus.

Odată, când Jennifer a adus în discuţie subiectul căsătoriei lui, a mârâit:

— Nu e treaba ta!

Iar Jennifer n-a mai adus vorba niciodată!

Otto Wenzel era complet diferit. Bărbatul micuţ, cu burtică, era căsătorit şi fericit. O privea pe Jennifer ca pe o fiică şi-i aducea constant supe şi prăjituri pe care le făcea soţia lui. Din nefericire, soţia lui gătea îngrozitor, dar Jennifer se forţa să mănânce tot ce-i aducea ca să nu-l jignească. Într-o vineri seară, a fost invitată la cină la Wenzel acasă. Doamna Wenzel a pregătit varză înăbuşită, specialitatea ei. Varza era crudă, carnea tare, iar orezul nefiert. Întreaga mâncare înota într-un lac de grăsime de pui. Jennifer a atacat-o cu curaj, luând înghiţituri mici şi împingând mâncarea prin farfurie pentru a părea că mănâncă.

— Cum ţi-a plăcut? a întrebat-o doamna Wenzel.

— E… e mâncarea mea favorită.

Din ziua aceea Jennifer lua masa la ei în fiecare vineri, iar doamna Wenzel pregătea întotdeauna mâncarea ei favorită.

Într-o dimineaţă devreme, Jennifer primi un telefon de la secretara personală a domnului Peabody, Jr.

— Mr. Peabody ar vrea să vă vadă la ora unsprezece. Să fiţi punctuală, vă rog.

— *Yes, ma´am*.

Până atunci, Jennifer nu avusese de-a face decât cu secretari şi funcţionari la birourile Peabody. Era o firmă mare, prestigioasă, una din acelea la care visau tinerii avocaţi să ajungă într-o bună zi. În drum spre Peabody and Peabody, imaginaţia lui Jennifer începu să lucreze. Dacă domnul Peabody însuşi voia să o vadă, trebuie să fie în legătură cu ceva important. Probabil că voia să-i ofere o slujbă de avocat la firma lui, să-i dea şansa de a dovedi ce poate. Va fi o surpriză pentru toţi. Poate într-o zi va fi chiar Peabody, Peabody and Parker.

Jennifer a stat treizeci de minute pe coridorul de afară şi la exact ora unsprezece a intrat în anticameră. Nu voia să pară prea dornică de a obţine postul. A fost lăsată să aştepte două ore şi în cele din urmă a fost introdusă în biroul domnului Peabody, Jr. Era un bărbat înalt şi slab, purtând un costum cu vestă şi pantofi făcuţi de comandă la Londra.

Nu o invită să ia loc.

— Domnişoară Potter… avea o voce ascuţită, neplăcută.

— Parker.

Luă o bucată de hârtie de pe birou.

— Asta-i o somaţie. Aş vrea să o duceţi.

În acel moment Jennifer simţi că nu va ajunge membru al firmei. Domnul Peabody îi întinse somaţia şi spuse:

— Onorariul dumneavoastră va fi cinci sute de dolari.

Jennifer era sigură că n-a auzit bine.

— Aţi spus cinci sute de dolari?

— Exact. Dacă reuşiţi, bineînţeles.

— E o problemă, ghici Jennifer.

— Ei, da, admise domnul Peabody. Încercăm de mai bine de un an să-i dăm somaţia omului ăsta. Îl cheamă William Carlisle. Locuieşte pe o proprietate în Long Island şi nu pleacă niciodată de acasă. Să fiu cinstit, câteva zeci de oameni au încercat să i-o dea. Are un majordom care îl păzeşte şi nu lasă pe nimeni să se apropie de el.

— Nu văd cum aş putea eu…

Mr. Peabody se aplecă înainte.

— E o miză foarte mare aici, dar nu-l pot aduce pe William Carlisle la tribunal decât dacă îi dăm somaţia, domnişoară Potter. Jennifer nu se mai osteni să-l corecteze. Crezi că poţi s-o faci?

Jennifer se gândi la ce ar fi putut face cu cinci sute de dolari.

— O să găsesc o cale.

*

La ora două după-amiază, Jennifer se afla în faţa impunătoarei proprietăţi a lui William Carlisle. Casa era în stil georgian, aşezată în mijlocul a zece acri de teren întreţinut cu grijă. Un drum şerpuit ducea în faţa casei, înconjurată de pini înalţi. Jennifer se gândise mult la problema

ei. Din moment ce era imposibil să intre în casă, singura soluţie era să găsească un mod de a-l scoate pe domnul William Carlisle afară.

La două sute de metri în josul străzii se afla camionul unor grădinari. Jennifer îl studie un moment, apoi se îndreptă spre el, căutându-i pe grădinari. Erau trei la lucru şi erau japonezi.

Jennifer se apropie de ei.

— Cine-i şeful aici?

Unul dintre ei se ridică.

— Eu sunt.

Am o mică treabă pentru voi, începu Jennifer.

— Îmi pare rău, domnişoară. Ocupaţi.

— N-o să ia decât cinci minute.

— Nu. Imposibil…

— Vă dau o sută de dolari.

Cei trei bărbaţi se opriră pentru a se uita la ea.

— Ne plătiţi o sută de dolari pentru cinci minute de lucru?

— Exact.

— Ce trebuie să facem…?

Cinci minute mai târziu, camionul trase pe drumul lui William Carlisle şi Jennifer şi cei trei grădinari coborâră din el. Jennifer se uită de jur împrejur, alese un copac frumos de lângă intrare şi le spuse grădinarilor.

— Săpaţi-l.

Îşi luară lopeţile din camion şi începură să sape. N-a trecut un minut şi uşa de la intrare s-a deschis. Un bărbat enorm, îmbrăcat în livrea, ieşi ca o furtună.

— Ce dracu’ faceţi aici?

— Pepiniera Long Island, spuse Jennifer înţepat. Luăm toţi copacii ăştia.

Majordomul se zgâia la ea.

— Cee…?

Jennifer arătă o hârtie.

— Am aici un ordin să sap toţi copacii ăştia.

— E imposibil! Domnul Carlisle ar fi fost înştiinţat! Se întoarse spre grădinari: Opriţi-vă!

— Uite ce, domnule, spuse Jennifer. Eu nu-mi fac decât slujba. Se uită la grădinari: Continuaţi, băieţi.

— Nu! strigă majordomul. Vă spun că e o greşeală! Domnul Carlisle n-a dat nici un ordin de felul ăsta.

Jennifer ridică din umeri şi-i răspunse:

— Şeful meu zice că da.

— Unde-l pot găsi pe şeful dumneavoastră?

Jennifer se uită la ceas.

— Este plecat cu o treabă în Brooklyn. Se va întoarce la birou în jur de ora şase.

Majordomul se uită la ea furios.

— Un moment! Nu faceţi nimic până mă întorc.

— Continuaţi, le spuse Jennifer grădinarilor.

Majordomul se întoarse şi intră în casă, trântind uşa după el. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise şi majordomul veni însoţit de un

bărbat între două vârste.

— Vreţi să-mi spuneţi, vă rog, ce naiba se întâmplă aici?

— Ce vă interesează pe dumneavoastră? spuse Jennifer.

— Vă spun eu de ce mă interesează, se răsti bărbatul. Eu sunt William Carlisle şi din întâmplare asta-i proprietatea mea.

— În acest caz, domnule Carlisle, spuse Jennifer, am ceva pentru dumneavoastră. Băgă mâna în buzunar şi îi puse somaţia în mână. Se întoarse spre grădinari: Puteţi să vă opriţi acum.

*

În dimineaţa următoare, devreme, Adam Warner telefonă. Jennifer îi recunoscu vocea imediat.

— M-am gândit că ai vrea să ştii, spuse Adam, că s-a renunţat oficial la procedura de scoatere din barou. Nu mai ai de ce să-ţi faci griji.

Jennifer închise ochii şi rosti o rugăciune de mulţumire în gând.

— Nu… nu pot să-ţi spun cât de mult apreciez ce ai făcut.

— Justiţia nu este întotdeauna oarbă.

Nu i-a spus nimic de scena pe care a avut-o cu Stewart Needham şi Robert Di Silva. Needham a fost dezamăgit, dar filosof.

Procurorul districtual a reacţionat ca un taur turbat:

— O laşi pe târfa asta să scape? Iisuse Cristoase, e Mafia, Adam! Nu vezi? Te-a păcălit!

Şi tot aşa, până când Adam s-a plictisit:

— Toate dovezile împotriva ei sunt circumstanţiale, Robert. A fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, şi a căzut în cursă. Nu pare Mafia pentru mine.

În cele din urmă Robert Di Silva a spus:

— *Okay,* deci este încă avocat. Mă rog lui Dumnezeu să practice în New York, fiindcă în momentul în care va călca într-una din sălile mele de judecată, am de gând s-o şterg de pe faţa pământului.

Acum, vorbind cu ea, Adam nu-i spuse nimic din toate astea. Jennifer îşi făcuse un duşman de moarte, dar nu se putea face nimic. Robert Di Silva era un bărbat răzbunător, iar Jennifer o ţintă vulnerabilă. Deşteaptă, idealistă şi dureros de tânără şi frumoasă.

Adam ştia că nu trebuie să o mai vadă niciodată.

*

Trecuseră zile, şi săptămâni, şi luni când Jennifer era gata să renunţe. Pe uşă încă mai scria „Jennifer Parker – Avocat”, dar nu înşela pe nimeni, cu atât mai puţin pe ea. Nu practica avocatură. Zilele ei treceau alergând prin ploaie, noroaie şi zăpadă, ducând citaţii şi somaţii unor oameni care o urau pentru asta. Din când în când accepta câte un caz pro bono, ajutându-i pe bătrâni să capete de mâncare, rezolvând diverse probleme legale ale ghetourilor de negri şi portoricani. Dar se simţea prinsă în cursă.

Nopţile erau mai rele decât zilele. Nu se mai sfârşeau, fiindcă Jennifer avea insomnie, iar atunci când adormea, visurile îi erau pline de demoni. Începuseră în noaptea în care mama ei îi părăsise pe ea şi pe tatăl ei.

Suferea de singurătate. Ieşea ocazional cu avocaţi tineri, dar în mod inevitabil se trezea comparându-i cu Adam Warner şi nu trecea nici unul examenul. Ieşea la o cină şi la un film sau o piesă, după care urma o luptă la uşa ei. Jennifer nu era niciodată sigură dacă se aşteptau să se culce cu ei fiindcă îi plătiseră cina sau fiindcă trebuiau să urce cele patru etaje. Erau momente când se simţea tentată să accepte numai pentru a avea pe cineva cu ea peste noapte, pe cineva care s-o ţină în braţe, cu care să vorbească. Dar avea nevoie de mult mai mult în patul ei decât de un trup cald care vorbea; avea nevoie de cineva căruia îi păsa de ea, cineva de care să aibă grijă.

Bărbaţii cei mai interesanţi care îi făceau propuneri lui Jennifer erau cu toţii însuraţi, iar ea refuza invariabil să iasă cu vreunul. Îşi aducea aminte o frază din filmul acela minunat al lui Billy Wilder, „Apartamentul”: „Când eşti îndrăgostită de un bărbat însurat nu trebuie să-ţi faci ochii cu rimel”. Mama lui Jennifer a distrus o căsătorie, l-a ucis pe tatăl ei. Asta nu putea uita niciodată.

*

Veni Crăciunul, apoi Anul Nou. Jennifer petrecu sărbătorile singură. Ninsese foarte mult, iar oraşul arăta ca o ilustrată uriaşă. Jennifer mergea pe străzi privind oamenii cum se grăbesc spre căldura căminului lor şi se simţea goală pe dinăuntru. Îi lipsea teribil tatăl ei. Fu fericită când se terminară sărbătorile. *O mie nouă sute şaptezeci va fi un an mai bun,* îşi spunea Jennifer.

În cele mai rele zile ale ei, Ken Bailey încerca să o dispună. O ducea la Madison Square Garden să-i vadă jucând pe Rangers, la un club disco sau la vreo premieră de teatru ori film. Jennifer ştia că îl atrage persoana ei, dar totuşi el păstra o barieră între ei.

*

În martie, Otto Wenzel decise că trebuie să se mute în Florida împreună cu soţia.

— Oasele mele au ajuns prea bătrâne pentru iernile din New York, îi spuse lui Jennifer.

— O să-mi lipseşti.

Jennifer era sinceră. Începuse să ţină cu adevărat la el.

— Să ai grijă de Ken.

Jennifer se uită la el curioasă.

— Nu ţi-a spus niciodată, nu?

— Ce să-mi spună?

Ezită puţin, apoi spuse:

— Soţia lui s-a sinucis. Îşi reproşează.

Jennifer era şocată.

— Îngrozitor! De ce… de ce a făcut asta?

— L-a prins pe Ken cu un tânăr blond în pat.

— Oh, Dumnezeule!

— L-a împuşcat pe Ken, apoi a întors pistolul spre ea. El a

supravieţuit. Ea nu.

— Vai… Nu bănuiam că… că…

— Ştiu. Zâmbeşte foarte mult, dar îşi duce propriul iad înăuntru.

— Mulţumesc că mi-ai spus.

Când Jennifer se întoarse la birou, Ken spuse:

— Deci Bătrânul Otto ne părăseşte.

— Da.

Ken Bailey rânji:

— Am rămas tu şi cu mine împotriva lumii.

— Cred că da.

Şi într-un fel, gândi Jennifer, *este adevărat*. Jennifer îl privea pe Ken cu alţi ochi acum. Luau masa împreună şi Jennifer nu vedea nici un semn de homosexualitate la el, dar ştia că Otto Wenzel spusese adevărul; Ken Bailey îşi ducea propriul iad în interior.

*

Câţiva clienţi începură să calce în biroul ei. De obicei erau îmbrăcaţi sărăcăcios, dezorientaţi şi, în unele cazuri, puţin nebuni.

Prostituate veneau să-i ceară lui Jennifer să se ocupe de cauţiunea lor, iar Jennifer era uimită cât de tinere şi frumoase erau unele. Deveniseră o sursă de câştig mică, dar stabilă. Nu-şi putea da seama cine i le trimitea. Când îl întrebă pe Ken Bailey, acesta ridică din umeri a neştiinţă şi plecă.

De câte ori venea un client s-o vadă pe Jennifer, Ken Bailey pleca discret. Era ca un tată mândru, încurajând-o să reuşească.

Lui Jennifer i se oferiră câteva cazuri de divorţ şi le refuză. Nu putea uita ceva ce spusese odată un profesor de-al ei: *Divorţul este pentru practica avocăţească ceea ce proctologia este pentru practica medicală.* Majoritatea avocaţilor care se ocupau de divorţuri aveau reputaţie proastă. Se spunea că atunci când un cuplu vede roşu, avocaţii văd verde. Unui avocat scump care se ocupa de divorţuri i se spunea bombardier. Fiindcă folosea explozive legale puternice pentru a câştiga un caz, iar în timpul procesului distrugea adesea soţul, soţia şi copiii.

Apăruseră în biroul lui Jennifer şi câţiva clienţi care arătau uimitor.

Erau bine îmbrăcaţi, cu un aer de siguranţă, iar cazurile pe care le aduceau nu erau banalele cazuri de doi bani cu care se obişnuise. Era vorba de probleme cu proprietăţi care puneau în joc sume substanţiale şi procese de care orice firmă mare ar fi fost încântată să se ocupe.

— Unde aţi auzit de mine? îi întreba Jennifer.

Răspunsurile erau întotdeauna evazive. De la un prieten… Am citit despre dumneavoastră… numele dumneavoastră a fost menţionat la o petrecere… De-abia atunci când unul dintre clienţii ei, în timpul expunerii propriei probleme, a pomenit numele lui Adam Warner, Jennifer a înţeles.

— Domnul Warner v-a trimis la mine, nu?

Clientul era încurcat.

— Ştiţi, de fapt mi-a sugerat că ar fi mai bine să nu-l pomenesc.

Jennifer se decise să-i telefoneze lui Adam. La urma urmei, îi datora o grămadă de mulţumiri. Va fi politicoasă, dar oficială. Bineînţeles, nu-l va lăsa să aibă impresia că l-a căutat pentru alt motiv decât pentru a-şi

exprima recunoştinţa. Repetă în gând de câteva ori ce avea să-i spună. Când în cele din urmă căpătă destul curaj pentru a-i telefona, o secretară o informă că domnul Warner era în Europa şi nu era aşteptat să se întoarcă decât după câteva săptămâni. A fost un duş rece care a deprimat-o pe Jennifer.

*

Se trezi gândindu-se la Adam Warner din ce în ce mai des. Continua să-şi aducă aminte întruna de seara în care venise în apartamentul ei şi cât de urât se purtase. A fost minunat cum s-a descurcat el cu ieşirea ei copilărească atunci când şi-a vărsat mânia pe el. Acum, pe lângă tot ce făcuse pentru ea, îi trimitea şi clienţi.

Jennifer aşteptă trei săptămâni şi apoi îi telefonă lui Adam din nou. Acum era în America de Sud.

— Aveţi vreun mesaj? întrebă secretara.

Jennifer ezită.

— Nici un mesaj.

Jennifer încercă să nu se mai gândească la el, dar era imposibil. Se întreba dacă e căsătorit sau logodit. Se întreba cum ar fi dacă ar fi doamna Adam Warner. Se întreba dacă nu cumva înnebunise.

Din când în când, Jennifer dădea peste numele lui Michael Moretti în ziare sau în revistele săptămânale. Era un articol amplu în *New Yorker* despre Antonio Granelli şi familiile Mafiei din est. Se spunea despre Antonio Granelli că este bolnav şi Michael Moretti, ginerele său, se pregătea să ia în stăpânire imperiul. *Life* publică un articol despre stilul de viaţă al lui Michael Moretti, iar la sfârşit vorbi de procesul lui. Camillo Stela îşi executa pedeapsa la Leavenworth, în timp ce Michael Moretti umbla liber. Le aducea aminte cititorilor cum Jennifer Parker distrusese cazul care l-ar fi trimis în închisoare sau pe scaunul electric. Scaunul electric? Ar fi întors ea însăşi comutatorul cu bucurie.

Majoritatea clienţilor lui Jennifer erau oameni neînsemnaţi. Dar făcea astfel o şcoală de nepreţuit. De-a lungul timpului, Jennifer ajunsese să cunoască toate camerele din Tribunalul de pe 100 Centre Street şi oamenii care treceau pe acolo.

Când unul dintre clienţii ei era arestat pentru furt din magazine, prostituţie sau droguri, Jennifer se ducea să aranjeze cauţiunea, iar tocmeala era un mod de viaţă.

— Cauţiunea este fixată la cinci sute de dolari.

— Domnule preşedinte, acuzatul nu are atâţia bani. Dacă curtea ar reduce cauţiunea la două sute de dolari, ar putea să se întoarcă la lucru şi să-şi întreţină familia.

— Foarte bine. Două sute.

— Mulţumesc, domnule preşedinte.

Jennifer ajunsese să-l cunoască pe şeful camerei de reclamaţii, acolo unde se trimiteau copiile rapoartelor de arestare.

— Iar tu, Parker! Pentru numele lui Dumnezeu, tu nu dormi niciodată?

— *Hello*, locotenente. Un client al meu a fost arestat pentru vagabondaj. Pot să văd procesul-verbal? Numele e Connery. Clarence

Connery.

— Spune-mi ceva, dulceaţă. De ce vii aici la trei dimineaţa pentru a apăra un vagabond?

Jennifer rânji.

— Mă împiedică să fac trotuarul.

Se familiariză cu procesele de noapte, ţinute în Camera 218 din tribunalul din Centre Street. Era o lume rău mirositoare, suprapopulată, cu un argou propriu, misterios. Jennifer fu derutată la început.

— Parker, clientul tău este arestat pentru filpain.

— Clientul meu este arestat pentru ce?

— Filpain. Spargere, cu Forţare, Intrare, Locuinţă, Persoană, Armată, Intenţie de omor, Noaptea. Te-ai prins?

— M-am prins. O reprezint pe domnişoara Luna Tarner.

— Iisuse Hristoase!

— Vreţi să-mi spuneţi care sunt acuzaţiile?

— Stai aşa. Să-i găsesc biletul. Luna Tarner. Iat-o. Pros. Ridicată de BAC, jos dedesubt.

— *Bac?*

— Eşti nouă pe aici, hîî? BAC este Brigada Anti-Crime. O *pros* este o prostituată, iar *jos dedesubt* este Strada 42, la sud. *Capişi?*

— *Capisco.*

*

Sălile de judecată de noapte o deprimau pe Jennifer. Erau pline de o maree umană care urca şi cobora fără încetare, udând malurile justiţiei.

În fiecare noapte erau mai mult de o sută cincizeci de cazuri. Erau târfe şi hoţi, beţivi şi drogaţi. Erau portoricani, şi mexicani, şi evrei, şi irlandezi, şi greci, şi italieni, şi erau acuzaţi de viol şi furt şi port de armă sau droguri ori prostituţie. Şi toţi aveau ceva comun: erau săraci. Săraci, şi învinşi, şi pierduţi. Erau drojdia societăţii. Mare parte din ei proveneau din Harlem; şi fiindcă nu mai erau locuri în închisori, cei mai mulţi, cu excepţia cazurilor grave, erau eliberaţi sau amendaţi. Se întorceau acasă pe St. Nicholas Avenue and Morningside şi Manhattan Avenues, unde în trei mile pătrate locuiau două sute treizeci şi trei de mii de negri, opt mii de portoricani şi aproximativ un milion de şobolani.

Majoritatea clienţilor care veneau în biroul lui Jennifer erau oameni puşi la pământ de sărăcie. Erau oameni care se resemnaseră de mult. Jennifer înţelese că spaimele lor îi întreţineau încrederea în sine. Cu siguranţă că nu se putea mândri că este un exemplu de succes, dar ştia că există totuşi o mare diferenţă între ea şi clienţii săi. Nu se va resemna niciodată.

*

Ken Bailey îi făcu cunoştinţă lui Jennifer cu părintele Francis Joseph Ryan. Părintele Ryan avea aproape şaizeci de ani, un bărbat volubil, plin de viaţă, cu păr cărunt, ondulat. Avea întotdeauna nevoie de o tunsoare. Jennifer îl simpatiză de la prima vedere.

Din când în când, câte un enoriaş de-al său dispărea, iar părintele Ryan venea la Ken să-l ajute. Invariabil, Ken îl găsea pe soţ, soţie, fiu sau fiică. Niciodată nu se punea problema plăţii.

Într-o după-amiază, când Jennifer era singură, părintele Ryan trecu pe la biroul ei.

— Ken nu este, părinte Ryan. Nu se întoarce astăzi.

— De fapt, pe tine voiam să te văd, Jennifer. Se aşeză pe scaunul de lemn din faţa biroului ei. Am un prieten care are o mică problemă.

Aşa începea întotdeauna cu Ken.

— Da?

— E un enoriaş bătrân şi dragul de el are probleme cu plata asigurărilor sociale. S-a mutat în parohia mea acum câteva luni şi un nenorocit de computer i-a pierdut toate datele, fie să-l cuprindă flăcările iadului.

— Înţeleg.

— Ştiam c-ai să înţelegi, spuse părintele Ryan ridicându-se. Mi-e teamă că nu va fi vorba de nici o plată pentru tine.

Jennifer zâmbi.

— Nu-ţi face probleme. Voi încerca să îndrept lucrurile.

A crezut că va fi simplu, dar i-au trebuit trei zile să obţină reprogramarea computerului.

O lună mai târziu, într-o dimineaţă, părintele Ryan intră în biroul lui Jennifer şi spuse:

— Nu-mi place să te deranjez, draga mea, dar am un prieten care are o mică problemă. Mi-e teamă că n-are... Ezită.

— ... bani, ghici Jennifer.

— Ah! Asta e. Exact. Dar sărmanul are mare nevoie de ajutor.

— *All right*. Povesteşte-mi.

— Îl cheamă Abraham. Abraham Wilson. Este băiatul unuia dintre enoriaşii mei. Abraham ispăşeşte o condamnare pe viaţă în Sing-Sing pentru uciderea proprietarului unui magazin de băuturi în timpul unei spargeri.

— Dacă a fost condamnat şi îşi ispăşeşte pedeapsa, nu văd cum aş putea să-l ajut, părinte.

Părintele Ryan se uita la Jennifer şi oftă.

— Nu asta-i problema lui.

— Nu este?

— Nu. Acum câteva săptămâni, Abraham a mai ucis un om – un prizonier pe nume Raymond Thorpe. Vor să-l judece pentru crimă şi vor cere pedeapsa capitală.

Jennifer citise ceva despre cazul ăsta.

— Dacă mi-aduc aminte, l-a bătut până a murit.

— Aşa zic ei.

Jennifer luă o hârtie şi un creion.

— Ştii cumva dacă a fost vreun martor?

— Mi-e teamă că da.

— Câţi?

— Oh, o sută şi ceva. S-a întâmplat în curtea închisorii, ştii...

— Grozav. Şi ce vrei să fac eu?

Părintele Ryan spuse simplu:

— Să-l ajuţi pe Abraham.

Jennifer puse creionul jos.

— Părinte, o să fie nevoie de Şeful tău pentru asta. Se rezemă de spetează. L-a lovit de trei ori. Este negru, este un criminal condamnat şi a mai omorât un om în faţa a o suta de martori. Presupunând că a făcut-o, nu există nici un motiv în favoarea apărării. Dacă alt prizonier l-a ameninţat, existau gardieni cărora le putea cere să-l ajute. În schimb, a luat legea în mâinile lui. Nu există nici un juriu în lume care să nu-l găsească vinovat.

— Este totuşi o fiinţă omenească. Nu vrei măcar să vorbeşti cu el?

Jennifer oftă.

— O să vorbesc cu el, dacă vrei, dar nu fac nici o promisiune.

Părintele Ryan dădu din cap.

— Înţeleg. O să fie probabil multă publicitate.

Închisoarea Sing-Sing se găseşte în orăşelul Ossining, treizeci de mile de Manhattan, pe malul de est al râului Hudson.

Jennifer se duse cu autobuzul. Îi telefonase directorului adjunct şi făcuse aranjamentele pentru a-l vedea pe Abraham Wilson.

Pe drum, Jennifer simţi un sentiment de împlinire pe care nu-l mai avusese de mult. Era în drum spre Sing-Sing pentru a se întâlni cu un posibil client acuzat de crimă. Era genul de cazuri pentru care studiase, se pregătise. Se simţea într-adevăr avocat pentru prima oară de un an de zile şi totuşi ştia că nu este realistă. Nu se ducea să vadă un client. Se ducea să-i spună unui om că nu-l poate reprezenta. Nu-şi putea permite să se amestece într-un caz cu atâta publicitate şi pe care n-avea nici o şansă să-l câştige.

Abraham Wilson va trebui să găsească pe altcineva să-l apere.

*

Un taxi rablagit o duse pe Jennifer de la staţia de autobuz la penitenciarul situat în mijlocul a şaptezeci de acri de teren lângă râu. Apăsă pe butonul soneriei de la intrare, un gardian îi deschise uşa, îi controlă numele pe o listă şi o îndrumă spre biroul directorului adjunct.

Directorul adjunct era un bărbat solid, cu o tunsoare militărească şi urme de vărsat de vânt pe faţă. Se numea Howard Patterson.

— V-aş ruga să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre Abraham Wilson.

— Dacă sunteţi în căutarea vreunui lucru bun, n-o să-l găsiţi aici. Patterson se uită la dosarul din faţa lui. Wilson a intrat şi a ieşit din închisoare toată viaţa. A fost prins furând maşini la unsprezece ani, arestat pentru bătaie urmată de furt la treisprezece ani, ridicat pentru viol la cincisprezece ani, a devenit proxenet la optsprezece, a ispăşit o pedeapsă fiindcă a băgat-o în spital pe una dintre fetele lui… Frunzări dosarul. Tot ce vă trece prin cap - înjunghieri, furt cu mână armată şi în final - crimă.

Era deprimant.

Jennifer întrebă:

— Există vreo şansă ca Abraham Wilson să nu-l fi ucis pe Raymond Thorpe?

— Lăsaţi-o baltă. Wilson e primul care admite, dar n-ar conta chiar dacă neagă. Avem o sută douăzeci de martori.

— Pot să-l văd pe domnul Wilson?

Howard Patterson se ridică în picioare.

— Sigur, dar vă pierdeţi timpul.

*

Abraham Wilson era cea mai urâtă creatură umană pe care Jennifer o văzuse vreodată: negru tăciune, cu un nas care fusese spart în mai multe locuri, cu câţiva dinţi lipsă în faţă şi cu nişte ochi mici, vicleni, aşezaţi pe o faţă plină de cicatrice de cuţit. Avea aproximativ un metru nouăzeci şi era foarte solid. Dacă Jennifer ar fi căutat un cuvânt pentru a-l descrie pe Abraham Wilson, ameninţător i-ar fi venit imediat în minte. Îşi putea imagina efectul pe care l-ar avea asupra juriului.

Abraham Wilson şi Jennifer fură introduşi într-o cameră specială de vizavi, cu o împletitură solidă de sârmă între ei şi cu un gardian la uşă. Wilson tocmai fusese luat din celula în care stătea singur şi clipea din ochi din cauza luminii. Dacă Jennifer venise la întâlnire simţind că probabil nu se va ocupa de caz, după ce l-a văzut pe Abraham Wilson era sigură că nu-l va lua. Doar stând lângă el putea simţi ura pe care o degaja persoana lui.

Jennifer deschise discuţia.

— Mă numesc Jennifer Parker. Sunt avocat. Părintele Ryan m-a rugat să vin să vă văd.

Abraham Wilson scuipă prin plasă, împroşcând-o pe Jennifer cu salivă.

— Căcăciosu’ ăla de popă.

E un început minunat, gândi Jennifer. Făcu un efort pentru a se abţine să-şi şteargă faţa de salivă.

— Aveţi nevoie de ceva aici, domnule Wilson?

Îi zâmbi.

— Un fund de muiere, iubito. Te ´nteresează?

Jennifer ignoră răspunsul.

— Vreţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?

— Hei, vrei povestea la viaţa mea, treb’e să plăteşti. O s-o vând pentru filme. Poate am să joc chiar eu.

Mânia ce ţâşnea din el era înfricoşătoare. Jennifer nu mai voia altceva decât să plece. Directorul adjunct avusese dreptate. Îşi pierdea timpul.

— Mi-e teamă că nu pot să vă ajut cu nimic dacă nu vreţi să mă ajutaţi şi dumneavoastră, domnule Wilson. I-am promis părintelui Ryan că am să vin să vă vorbesc cel puţin.

Abraham Wilson îi oferi din nou rânjetul său fără dinţi.

— E mişto din partea ta, iubiţel. Sigur nu-ţi schimbi părerea cu bucata aia de fund?

Jennifer se ridică. Îi ajungea.

— Urăşti pe toată lumea?

— Să-ţi zic ceva, păpuşă, vâr’te în pielea mea şi io-ntr-a ta ş’apo’ tu şi io să vorbim dă ură.

Jennifer rămase acolo, uitându-se la faţa aceea neagră şi urâtă, străduindu-se să pătrundă spusele lui, apoi se aşează încet înapoi.

— Vrei să-mi spui cum s-a întâmplat, Abraham?

Se uită fix în ochii ei, fără să spună nimic. Jennifer aşteptă, privindu-l şi întrebându-se cum o fi să porţi pielea aceea neagră plină de cicatrice. Se întrebă câte cicatrice ascundea interiorul acestui om. Au stat aşa amândoi, într-o lungă tăcere. În cele din urmă, Abraham Wilson spuse:

— L-am ucis pe ticălos.

— De ce l-ai ucis?

Dădu din umeri.

— Gagiu' venea la mine cu cuţitu' ăla mare de măcelar şi…

— Nu mă minţi. Prizonierii nu se plimbă cu cuţite de măcelar la ei.

Wilson se încruntă şi spuse:

— Du-te-n… mă-tii acasă, *lady*. Nu te-am chemat io aici. Se ridică în picioare. Şi nu mai veni p-aci să mă plictiseşti, auzit? Sunt un om ocupat.

Se întoarse şi se îndreptă spre gardian. Puţin mai târziu dispărură amândoi. Asta era. Jennifer putea cel puţin să-i spună părintelui Ryan că vorbise cu omul. Nu mai putea face nimic.

Un gardian o conduse pe Jennifer în afara clădirii. Porni prin curtea interioară spre poarta principală, gândindu-se la Abraham Wilson şi la reacţia ei la atitudinea lui. Îi displăcea omul şi din cauza asta făcea ceva ce nu avea dreptul să facă: îl judeca. Îl găsise deja vinovat fără să intre în proces. Poate că totuşi cineva îl atacase, nu cu un cuţit, bineînţeles, dar cu vreo piatră sau o cărămidă. Jennifer se opri şi rămase acolo, nehotărâtă. Toate instinctele ei îi spuneau să se întoarcă în Manhattan şi să uite de Abraham Wilson.

Jennifer se întoarse şi se înapoie în biroul directorului adjunct.

— E un caz greu, spuse Howard Patterson. Atunci când putem, încercăm reabilitarea la locul de pedeapsă, dar Abraham Wilson a mers prea departe. Singurul lucru care-l mai poate calma e scaunul electric.

Ce logică îngrozitoare, gândi Jennifer.

— Mi-a spus că bărbatul pe care l-a ucis l-a atacat cu un cuţit de măcelărie.

— Cred că e posibil.

Răspunsul o făcu să tresară.

— Ce vreţi să spuneţi cu „e posibil"? Vreţi să spuneţi că un condamnat de aici poate să intre în posesia unui cuţit? Un cuţit de măcelărie?

Howard Patterson ridică din umeri.

— Domnişoară, avem o sută douăzeci şi patru de condamnaţi aici şi unii dintre ei sunt de o ingeniozitate ieşită din comun. Veniţi să vă arăt ceva.

Patterson o conduse pe Jennifer pe un coridor spre o uşă încuiată. Căută o cheie într-un inel mare, deschise uşa şi aprinse lumina. Jennifer îl urmă într-o încăpere cu rafturi.

— Aici păstrăm „cutia cu bunătăţi" a prizonierilor.

Se duse la o cutie mare şi-i dădu capacul deoparte.

Jennifer privi în cutie şi nu-i veni să creadă. Se uită la Howard Patterson şi spuse:

— Aş vrea să-l văd din nou pe clientul meu.

6

Jennifer se pregăti pentru procesul lui Abraham Wilson cum nu se mai pregătise pentru nimic în viaţa ei. Îşi petrecu ore întregi în bibliotecă studiind proceduri şi apărări şi alte ore întregi cu clientul ei, smulgând de la el orice informaţie posibilă. Nu era un lucru uşor. De la început Wilson a fost brutal şi sarcastic:

— Vrei să zic de mine, iubiţel? Prima oară m-am regulat la zece ani. Tu câţi aveai?

Fata se strădui să-i ignore ura şi dispreţul, fiindcă era conştientă că ascundeau o frică adâncă. Şi astfel Jennifer insistă, cerând să-i spună cum i-a fost copilăria, ce fel de părinţi avea, cum s-a transformat băiatul în bărbat. După o perioadă de câteva săptămâni, împotrivirea lui Abraham Wilson se topi şi făcu loc interesului, iar interesul se transformă în cele din urmă în fascinaţie. N-a mai avut niciodată până atunci motive să se gândească la sine însuşi, la ce fel de persoană era sau de ce era aşa.

Întrebările lui Jennifer începură să-i trezească amintiri, câteva neplăcute, foarte multe insuportabil de dureroase. De câteva ori, când Jennifer îl întreba despre tatăl lui, care îi administra în mod regulat bătăi sălbatice, Wilson îi ordonă să-l lase în pace. Ea pleca, dar întotdeauna se întorcea.

Dacă Jennifer avusese până atunci puţină viaţă personală, acum nu mai avea deloc. Când nu era cu Abraham Wilson, era la biroul ei şapte zile pe săptămână, de dimineaţa până după miezul nopţii, citind tot ce putea găsi despre delictele de crimă şi mutilare de persoană, voluntare şi involuntare. Studie sute de decizii ale Curţii de apel, rezumate, declaraţii scrise sub stare de jurământ, moţiuni, probe, copii de procese. Se uită atentă peste legi şi dosare despre intenţie şi premeditare, legitimă apărare, dublu pericol şi nebunie temporară.

Studie căile de a reduce vina la mutilare de persoană.

Abraham nu plănuise să-l omoare. Dar va crede oare juriul? Mai ales un juriu local. Oamenii din cartier urau Prizonierii. Jennifer ceru mutarea procesului şi se aprobă. Procesul se va ţine în Manhattan.

Jennifer trebui să ia o decizie importantă: să-l lase pe Wilson să depună mărturie? Avea o figură respingătoare, dar dacă juraţii puteau să audă versiunea lui chiar de la el, s-ar putea să-i arate simpatie. Problema era că aducerea lui Abraham Wilson în boxă va permite acuzării să vorbească despre viaţa lui Abraham Wilson şi cazierul său, inclusiv despre crima pe care o comisese înainte.

Jennifer se întreba pe care dintre asistenţii săi îl va desemna Di Silva pentru a-i fi adversar. Erau vreo jumătate de duzină foarte buni, care pledaseră pentru acuzare în procese de crimă şi Jennifer se familiariză cu tehnicile lor.

Petrecu foarte mult timp la Sing-Sing, privind scena unde avusese loc

omorul, vorbind cu gardienii şi cu Abraham; discută cu zeci de condamnaţi care fuseseră martori.

— Raymond Thorpe l-a atacat pe Abraham Wilson cu un cuţit, spunea Jennifer. Un cuţit mare de măcelărie. Trebuie să-l fi văzut.

— Eu? N-am văzut nici un cuţit.

— *Trebuie* să fi văzut. Ai fost chiar acolo.

— *Lady*, n-am văzut nimic.

Nici unul nu dorea să fie amestecat.

*

Ocazional, Jennifer mai ieşea să mănânce ceva ca lumea, dar de obicei înfuleca un sandviş la cafeneaua de la parterul tribunalului. Începuse să slăbească şi să moţăie în timpul conversaţiilor.

Ken Bailey ajunsese să se îngrijoreze pentru ea. O duse la Forlini, vizavi de tribunal, şi comandă un prânz copios pentru ea.

— Ce faci, încerci să te sinucizi? o întrebă.

— Bineînţeles că nu.

— Te-ai uitat în ultimul timp în oglindă?

— Nu.

O studie câteva secunde şi spuse:

— Dacă ai avea o brumă de minte, ai abandona cazul ăsta.

— De ce?

— Fiindcă te bagi singură în gura lupului, Jennifer. Aud tot felul de lucruri. Presa se înghesuie toată; sunt foarte dornici să-ţi publice fotografia în chenar negru.

— Sunt avocat, spuse Jennifer încăpăţânată. Abraham Wilson are dreptul la un proces cinstit. Am de gând să mă îngrijesc să aibă parte de un astfel de proces. Văzu privirea îngrijorată a lui Ken Bailey. Nu-ţi face probleme. Cazul ăsta nu o să aibă aşa multă publicitate.

— N-o să aibă!? Ştii cine-i avocatul acuzării?

— Nu.

— Robert Di Silva.

*

Jennifer ajunse la tribunalul de pe Leonard Street şi-şi făcu loc prin mulţimea din hol, trecând pe lângă poliţişti în uniformă, detectivi îmbrăcaţi ca hipii, avocaţi identificabili după mapele pe care le cărau. Se urcă în lift şi coborî la etajul şase. Se ducea să-l vadă pe procurorul districtual. Trecuse aproape un an de când se întâlnise ultima oară cu Robert Di Silva, iar Jennifer nu prea se aşteptase că va mai ajunge aici. Voia să-l informeze că renunţă la cazul lui Abraham Wilson.

I-au trebuit trei nopţi de nesomn lui Jennifer pentru a lua decizia asta. În final, hotărârea a fost determinată de faptul că aşa era cel mai bine pentru interesele clientului ei. Cazul Wilson nu era atât de important pentru ca Di Silva să se ocupe de el personal. Singurul motiv, deci, era faptul că ea era implicată. Di Silva voia răzbunare. Avea de gând să-i dea o lecţie lui Jennifer. Aşa că în cele din urmă decise că n-avea de ales decât

să se retragă din apărarea lui Wilson. Nu putea să-l lase să fie executat datorită unei greşeli pe care o făcuse ea cândva. Odată ea scoasă din cauză, Robert Di Silva va proceda probabil altfel cu Abraham Wilson. Jennifer se ducea acum să-i salveze viaţa lui Abraham Wilson.

Avea un sentiment straniu, nelămurit în timp ce se îndrepta spre uşa familiară pe care scria Procuror Districtual, New York. Înăuntru, aceeaşi secretară stătea la acelaşi birou.

— Sunt Jennifer Parker. Am o întâlnire cu…

— Intraţi, îi spuse secretara. Procurorul districtual vă aşteaptă.

Robert Di Silva şedea în spatele biroului, morfolind o ţigară de foi, dând ordine la doi asistenţi. Se opri când o văzu pe Jennifer intrând.

— Pariam că n-ai să te arăţi.

— Sunt aici.

— Credeam că ai să-ţi bagi coada între picioare şi ai să fugi din oraş. Ce vrei?

În faţa biroului se aflau două scaune, dar nu o invită pe Jennifer să stea.

— Am venit pentru a vorbi despre clientul meu, Abraham Wilson.

Robert Di Silva se aşeză, se rezemă de spetează şi pretinse că se gândeşte.

— Abraham Wilson… oh, da. Ăsta-i criminalul negru care a bătut un om până a murit. N-ar trebui să ai necazuri în apărarea lui.

Aruncă o privire spre asistenţii săi şi aceştia părăsiră încăperea.

— Ei bine?

— Aş avea o rugăminte.

Robert Di Silva se uită la ea cu o surpriză exagerată.

— Vrei să spui că ai venit aici pentru a face un târg? Mă uimeşti. Mă gândeam că cineva cu talentul tău ar fi capabil să-l elibereze chiar.

— Domnule Di Silva, ştiu că arată a caz gata încheiat, dar există circumstanţe atenuante. Abraham Wilson a fost…

Procurorul districtual Di Silva o întrerupse:

— Lasă-mă să o spun eu în limbajul legal pe care îl înţelegi, avocat. Poţi să-ţi iei circumstanţele tale atenuante şi să ţi le bagi în cur!

Se ridică în picioare şi când vorbi vocea îi tremura de turbare:

— Să fac un târg cu tine, *lady*? Mi-ai distrus viaţa! E un cadavru şi băiatul tău va fi fript pentru el. Mă auzi? Consider problema mea personală să-l văd pe scaunul electric.

— Am venit ca să vă spun că mă retrag din cazul ăsta. Puteţi reduce acuzaţia la mutilare de persoană. Wilson este deja condamnat pe viaţă. Aţi putea…

— Exclus. E vinovat de crimă pur şi simplu!

Jennifer încercă să-şi controleze mânia.

— Credeam că juriul trebuie să decidă asta.

Robert Di Silva îi zâmbi fără veselie.

— N-ai idee cât de mult poate să-mi încălzească inima când un expert ca tine intră în biroul meu şi-mi explică mie legea.

— Putem uita problemele noastre personale? Eu…

— Nu putem cât oi trăi. Transmite-i amicului tău Michael Moretti complimente din partea mea.

*

O jumătate de oră mai târziu, Jennifer bea o cafea cu Ken Bailey.

— Nu ştiu ce să fac, îi mărturisi Jennifer. Credeam că dacă renunţ la caz, Abraham Wilson va avea o şansă. Dar Di Silva nu vrea să facem nici un târg. Nu-l urmăreşte pe Wilson – pe mine mă vrea.

Ken Bailey se uită la ea gânditor:

— Poate-ţi încearcă nervii. Vrea să te vadă fugind speriată.

— *Fug* speriată. Sorbi din cafea. Era amară. E un caz groaznic. Ar trebui să-l vezi pe Abraham Wilson. Tot ce trebuie să facă juriul este să-l privească şi vor vota condamnarea.

— Când începe procesul?

— Peste patru săptămâni.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Oh!… Să aranjezi un contract pentru Di Silva.

— Crezi că există vreo şansă să obţii achitarea pentru Abraham Wilson?

— Privind din punctul de vedere pesimist, pledez în primul meu caz împotriva celui mai deştept procuror districtual din ţară, care vrea să se răzbune pe mine, iar clientul meu este un criminal negru condamnat pe viaţă, care a ucis din nou în faţa a o suta douăzeci de martori.

— Teribil. Care-i punctul de vedere optimist?

— S-ar putea să mă calce un camion astăzi.

*

Ziua procesului era peste numai trei săptămâni acum. Jennifer aranjase ca Abraham Wilson să fie transferat în închisoarea din Riker’s Island. A fost dus la Casa de Detenţie pentru Bărbaţi, cea mai mare şi cea mai veche închisoare de pe insulă. Nouăzeci şi cinci la sută din puşcăriaşi aşteptau procese pentru: crimă, viol, furt cu mână armată.

Maşinile particulare nu erau permise pe insulă şi Jennifer călătorea într-un autobuz mic până la punctul de control, unde îşi arătă legitimaţiile. În stânga clădirii, într-o baracă verde, păzeau doi gardieni înarmaţi; în spatele imobilului, o poartă la care vizitatorii neautorizaţi trebuiau să se oprească. De la punctul de control, Jennifer fu dusă cu o maşină pe strada Hazen către clădirea Ann M. Kross, unde Abraham Wilson urma să fie adus pentru a se întâlni cu ea.

Mergând pe coridorul lung spre locul unde avea să stea de vorbă cu Abraham Wilson, Jennifer se gândea: *Trebuie să fie la fel şi în anticamera iadului*. Era un balamuc de nedescris. Închisoarea era făcută din cărămidă, oţel şi piatră. Uşile de oţel se deschideau şi se trânteau întruna. Mai mult de o sută de oameni se înghesuiau în fiecare bloc de celule, vorbind şi ţipând în acelaşi timp, cu două televizoare puse pe canale diferite şi un sistem de difuzoare cu muzică rock. În clădire se aflau trei sute de gardieni şi mugetele lor se puteau auzi peste simfonia închisorii.

Un gardian îi spuse lui Jennifer.

— Societatea închisorii este cea mai politicoasă societate din lume.

Dacă cumva un prizonier se loveşte de altul din greşeală, spune imediat „Scuză-mă”. Prizonierii au o mulţime de lucruri în minte…

*

Jennifer stătea vizavi de Abraham şi gândea: *Viaţa acestui om este în mâinile mele. Dacă moare va fi din cauza mea*. Se uită în ochii lui şi văzu disperarea de acolo.

— Voi face tot ce pot, promise Jennifer.

Cu trei zile înainte de procesul lui Abraham Wilson, Jennifer află că judecătorul care va prezenta vă fi onorabilul Lawrence Waldman, care prezidase Procesul lui Michael Moretti şi încercase să o scoată pe Jennifer din barou.

7

La ora patru, într-o luni dimineaţa de la sfârşitul lui septembrie 1970, ziua în care trebuia să înceapă procesul lui Abraham Wilson, Jennifer se trezi simţindu-se obosită şi cu ochii umflaţi. Dormise prost, cu multe visuri despre proces. Într-unul din vise, Robert Di Silva o pusese în boxa martorilor şi o întrebase despre Michael Moretti. De fiecare dată când Jennifer încerca să răspundă la o întrebare, juraţii o întrerupeau strigând: *Minciună! Minciună! Minciună!*

Fiecare vis era diferit de celelalte, dar toate aveau ceva comun. În ultimul, Abraham Wilson era legat în scaunul electric. În timp ce Jennifer se apleca spre el ca să-l consoleze, a scuipat-o în faţă. Jennifer se trezi tremurând şi fu incapabilă să mai adoarmă. Se aşează pe un scaun până se lumină şi privi soarele cum răsare. Era prea nervoasă ca să poată mânca. Ar fi vrut să fi dormit în noaptea aceea. Ar fi vrut să nu fie aşa de încordată. Ar fi vrut să se termine ziua.

După ce se spălă, îi veni să se îmbrace în negru, dar în cele din urmă alese o rochie verde pe care o cumpărase de la Loehmann.

*

La ora opt treizeci, Jennifer Parker ajunse la clădirea Curţii Criminale pentru a începe apărarea în cazul Statul New York împotriva lui Abraham Wilson. Erau foarte mulţi oameni afară şi primul gând al lui Jennifer a fost

că a avut loc un accident. Văzu mai multe camere de televiziune şi microfoane şi, până să-şi dea seama ce se întâmplă, fu înconjurată de reporteri.

Un reporter spuse:

— Domnişoară Parker, vă aflaţi pentru prima oară în curtea de judecată, nu-i aşa, de când aţi distrus cazul procurorului districtual împotriva lui Michael Moretti?

Ken Bailey o prevenise. Ea era atracţia principală, nu clientul ei. Reporterii nu erau acolo ca observatori obiectivi, ci ca păsări de pradă, iar ea trebuia să fie hrană lor.

O tânără în pantaloni împinse microfonul în faţa lui Jennifer.

— E adevărat că procurorul districtual vrea să vă desfiinţeze?

— Fără comentarii.

Jennifer porni să se lupte pentru a ajunge la intrarea clădirii.

— Procurorul districtual a dat aseară o declaraţie cum că n-ar trebui să vi se dea voie să practicaţi în tribunalele din New York. Aveţi ceva de spus în legătură cu asta?

— Fără comentarii.

Jennifer ajunsese aproape la intrare.

— Anul trecut, judecătorul Waldman a încercat să vă scoată din barou. Aveţi de gând să-i cereţi…

Jennifer intrase în tribunal.

*

Procesul trebuia să aibă loc în Camera 37. Coridorul de afară era plin de oameni care încercau să intre, dar sala era deja plină. Era plină de zgomote, iar în aer plutea o atmosferă de carnaval. Rânduri de scaune în plus fuseseră rezervate pentru presă. *Di Silva a avut grijă de asta*, gândi Jennifer.

*

Abraham Wilson era aşezat la masa apărării, dominându-i pe toţi cei din jurul său ca un vulcan în flăcări. Purta un costum albastru închis, prea mic pentru el, şi o cămaşă albă cu cravată albastră pe care i le cumpărase Jennifer. Nu ajutau. Abraham Wilson arăta ca un ucigaş urât îmbrăcat într-un costum albastru. *Ar fi putut tot atât de bine să poarte hainele de puşcăriaş*, gândi Jennifer, descurajată.

Wilson se uita ostil prin sala de judecată. Jennifer îşi cunoştea destul de bine clientul acum pentru a înţelege că atitudinea sa era o acoperire, o mască a fricii; dar primul lucru care le va veni tuturor în minte, inclusiv judecătorului şi juraţilor, va fi o impresie de ostilitate şi ură. Bărbatul uriaş era o ameninţare. Îl vor privi ca pe cineva de care trebuie să-ţi fie frică, cineva care trebuie distrus.

Nici o trăsătură din personalitatea lui Abraham Wilson nu trezea simpatie. Avea figura aceea urâtă, plină de cicatrice, cu nasul spart şi dinţii lipsă şi corpul acela uriaş care inspira frică.

Jennifer merse spre masa apărării, unde şedea Abraham Wilson, şi se

aşează lângă el.

— Bună dimineaţa, Abraham.

Se uită la ea şi spuse:

— Nu credeam c-ai să mai vii.

Jennifer îşi aduse aminte de visul ei.

— Ştiai că voi fi aici.

Ridică din umeri nepăsător.

— Nu mai contează nici aşa, nici aşa. O să mă mazilească, *baby*. O să mă condamne de crimă şi p'ormă o să bage o lege ca să fie legal să mă fiarbă în ulei. N-o să fie nici un proces. O să fie un spectacol. Sper că ţi-ai adus floricele.

Se auzi un zumzet în jurul mesei acuzării şi Jennifer se uită la procurorul districtual Di Silva cum se aşază la masă înconjurat de o mulţime de asistenţi. O privi pe Jennifer şi zâmbi. Jennifer se simţi cuprinsă de panică.

Un ofiţer al curţii spuse „În picioare", şi judecătorul Lawrence Waldman intră.

Singurul care refuză să se ridice fu Abraham Wilson. Jennifer şopti din colţul gurii:

— Ridică-te!

— Dă-i în… mă-sii, puişorule. Treb'e să vină să mă tragă d-aici.

Jennifer îi luă mâinile lui uriaşe într-ale sale.

— În picioare, Abraham. O să-i batem.

Se uită la ea foarte lung, apoi, încet, se ridică, un adevărat munte pe lângă ea.

Judecătorul Waldman îşi luă locul la tribună. Spectatorii se aşezară. Grefierul îi întinse o hârtie judecătorului.

— Statul New York versus Abraham Wilson, acuzat de uciderea lui Raymond Thorpe.

Instinctul i-ar fi dictat lui Jennifer să umple boxa juraţilor cu negri, dar din cauza lui Abraham Wilson nu era prea sigură. Wilson nu era unul de-al lor. Era un renegat, un ucigaş, „o ruşine a rasei lor". S-ar fi putut să-l condamne mai repede decât ar fi făcut-o nişte albi. Tot ce putea face Jennifer era să încerce să-i împiedice pe cei mai bigoţi să facă parte din juriu. Dar bigoţii nu se vedeau aşa, cu una cu două. Nu-şi afişau prejudecăţile, aşteptând în linişte răzbunarea.

În după-amiaza celei de-a doua zile, Jennifer îşi consumase cele zece respingeri. Simţea că *voir dire* – interogarea juraţilor – i-a fost stângace, pe când Di Silva era plăcut şi priceput. Avea ştiinţa de a-i face pe juraţi să se simtă în largul lor, să le câştige încrederea, să şi-i facă prieteni.

Cum am putut uita ce actor bun este Di Silva? se întrebă Jennifer.

Di Silva nu şi-a exercitat dreptul de a respinge juraţii până ce Jennifer nu şi-a epuizat posibilităţile. Când a descoperit motivul, era prea târziu. Di Silva o păcălise. Printre ultimii juraţi interogaţi erau un detectiv particular, un director de bancă şi mama unui doctor – toţi aparţinând *Establishment*-ului –, iar Jennifer nu mai putea face nimic acum. Procurorul districtual o fentase.

Robert Di Silva se ridică în picioare şi îşi începu discursul de deschidere.

— Dacă îmi permite curtea – se întoarse spre juriu – şi dumneavoastră, doamnelor şi domnilor juraţi, mai întâi aş vrea să vă mulţumesc pentru timpul dumneavoastră preţios pe care îl petreceţi cu acest caz. Zâmbi cu simpatie. Ştiu ce înseamnă să stai într-un juriu. Cu toţii aveţi un serviciu la care trebuie să vă întoarceţi, familii care au nevoie de dumneavoastră.

E ca şi cum ar fi unul dintre ei, gândea Jennifer, *al treisprezecelea jurat.*

— Vă promit că vă voi răpi cât mai puţin timp posibil. Este un caz foarte simplu. Cel ce stă acolo – Abraham Wilson, este acuzat de statul New York că a ucis un coleg de închisoare la Sing-Sing, pe nume Raymond Thorpe. Nu există nici un dubiu că a făcut-o. Avocatul domnului Wilson va pleda pentru legitimă apărare.

Procurorul districtual se întoarse să privească silueta uriaşă a lui Abraham Wilson, iar ochii juraţilor se fixară automat pe el. Jennifer putea vedea reacţia pe feţele lor. Încercă să se concentreze asupra spuselor procurorului districtual Di Silva.

— Acum câţiva ani, doisprezece cetăţeni, foarte asemănători dumneavoastră, sunt sigur, au votat pentru trimiterea lui Abraham Wilson într-un penitenciar. Datorită unor tehnici de legislatură, nu mi se permite să discut cu dumneavoastră crima pe care a comis-o Abraham Wilson. *Pot* însă să vă spun că acel juriu a crezut cu sinceritate că închiderea lui Abraham Wilson îl va împiedica să mai comită alte crime. Din păcate, au greşit. Fiindcă, deşi închis, Abraham Wilson a fost capabil să lovească, să ucidă, să-şi satisfacă setea de sânge. Acum ştim, în sfârşit, că există o singură cale de a-l împiedica pe Abraham Wilson să mai ucidă: să fie executat. Nu-l va învia pe Raymond Thorpe, dar putem salva vieţile altor oameni, care, în caz contrar, s-ar putea să devină viitoarele victime ale acuzatului.

Di Silva merse pe lângă boxa juraţilor, privindu-i pe fiecare în ochi.

— Vă spun că acest caz nu vă va răpi mult din timpul dumneavoastră… şi vă argumentez. Acuzatul care stă acolo – Abraham Wilson – a ucis cu sânge rece un om. A mărturisit crima. Dar chiar dacă n-ar fi mărturisit, avem martori care l-au văzut pe Abraham Wilson comiţând crima cu sânge rece. Mai mult de o sută de martori.

Să examinăm expresia „cu sânge rece”. Crima pentru *orice* motiv este la fel de dezgustătoare pentru mine pe cât ştiu că este şi pentru dumneavoastră. Dar câteodată crimele se comit pentru motive pe care le-am putea înţelege. Să zicem că cineva ameninţă cu arma pe o fiinţă iubită – un fiu, un soţ sau o soţie. Ei, dacă aţi avea o armă, s-ar putea să apăsaţi trăgaciul pentru a preveni uciderea celui iubit. Dumneavoastră şi cu mine s-ar putea să nu fim de acord cu acest lucru, dar cel puţin l-am putea înţelege. Sau să luăm alt exemplu. Dacă aţi fi trezit brusc la miezul nopţii de un intrus care vă ameninţă viaţa şi aţi avea şansa să-l ucideţi pentru a vă salva şi îl ucideţi – ei bine, cred că suntem cu toţii capabili să înţelegem cum s-ar putea întâmpla *asta*. Şi n-am fi nişte criminali, sau oameni răi, nu? Ar fi ceva făcut fără premeditare. Vocea lui Di Silva se înăspri. Dar crimă cu *sânge rece* este cu totul altceva. Să iei viaţa altei fiinţe omeneşti fără scuza unor sentimente sau pasiuni, să o faci pentru bani sau droguri

sau pentru simpla plăcere de a ucide…

Influenţa în mod deliberat juriul, fără să depăşească totuşi măsura, pentru a nu exista nicio posibilitate de apel.

Jennifer privi feţele juraţilor. Nu exista nici un dubiu că Robert Di Silva îi cucerise. Erau de acord cu fiecare cuvânt al lui. Dădeau din cap a aprobare şi se încruntau. Mai rămânea să-l aplaude. Era un dirijor, iar juriul orchestra lui. Jennifer nu mai văzuse niciodată aşa ceva. De fiecare dată când procurorul districtual pomenea numele lui Abraham Wilson şi îl pomenea la fiecare fază – juriul se uita automat la acuzat. Jennifer îi spusese lui Wilson să nu privească spre juriu. Îi spusese şi-i repetase mereu şi mereu să se uite oriunde în sală, numai la juriu nu, fiindcă aerul lui sfidător te înfuria. Jennifer văzu acum cu groază că ochii lui Abraham erau fixaţi spre boxa juriului. Părea că emană agresiune din el.

Jennifer spuse cu voce scăzută:

— Abraham…

Nu se întoarse.

Procurorul districtual îşi termina cuvântul de deschidere:

— Biblia spune „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”. Asta-i răzbunare. Statul nu cere răzbunare. Cere dreptate. Dreptate pentru bietul om pe care Abraham Wilson, cu sânge rece – *cu sânge rece* –, l-a ucis. Mulţumesc.

Procurorul districtual se aşeză.

În timp ce Jennifer se ridica în picioare pentru a se adresa juriului, le simţi ostilitatea şi nerăbdarea. Citise cărţi despre felul în care avocaţii erau în stare să citească gândurile juraţilor şi fusese sceptică. Nu mai era. Mesajul juriului venea spre ea puternic şi clar. Deciseseră deja vinovăţia clientului ei şi erau nerăbdători fiindcă Jennifer îi făcea să piardă timpul, ţinându-i acolo, când puteau face lucruri mai importante, aşa cum le spusese prietenul lor, procurorul districtual.

Jennifer trase aer în piept şi spuse:

— Dacă îmi permiteţi, domnule preşedinte, apoi se întoarse spre juriu: doamnelor şi domnilor, motivul pentru care avem săli de judecată, motivul pentru care suntem cu toţii aici este fiindcă legea, în înţelepciunea ei, ştie că întotdeauna sunt două laturi ale fiecărui caz. Ascultând atacul procurorului districtual la adresa clientului meu, ascultându-l pronunţând vinovăţia clientului meu fără verdictul juriului – *verdictul dumneavoastră* – n-ai crede asta.

Se uită la feţele lor, căutând simpatie sau încurajare. Nu exista. Se căzni să continue:

— Procurorul districtual a folosit întruna expresia „Abraham Wilson este vinovat”. Este o minciună. Judecătorul Waldman vă va spune că nici un acuzat nu este vinovat până când un judecător sau un juriu nu îl declară vinovat. De aceea suntem cu toţii aici, nu? Abraham Wilson a fost acuzat de uciderea unui coleg de închisoare la Sing-Sing. Dar Abraham Wilson n-a ucis pentru bani sau droguri. A ucis pentru a-şi salva viaţa. Vă amintiţi exemplele acelea înţelepte pe care procurorul districtual vi le-a dat când a explicat diferenţa între a ucide cu sânge rece şi nepremeditat. Nepremeditat este atunci când aperi pe cineva pe care îl iubeşti sau când îţi aperi viaţa. Abraham Wilson a ucis în legitimă apărare şi vă spun că

oricare dintre noi, din această sală, în aceleaşi împrejurări, ar fi făcut exact acelaşi lucru.

Procurorul districtual şi cu mine suntem de acord asupra unui lucru. Fiecare om are dreptul să-şi protejeze propria viaţă. Dacă Abraham Wilson n-ar fi acţionat aşa cum a făcut-o, ar fi fost mort. Vocea lui Jennifer era plină de sinceritate. Îşi uitase nervozitatea. Vă rog pe fiecare să vă aduceţi aminte un lucru: După legea acestui stat, acuzarea trebuie să dovedească iară nici o urmă de dubiu că actul uciderii n-a fost comis în legitimă apărare. Şi înainte de a se termina acest proces, vă vom prezenta dovezi solide pentru a vă arăta că Raymond Thorpe a fost ucis în legitimă apărare de către clientul meu. Mulţumesc.

*

Parada martorilor statului începu. Robert Di Silva n-a scăpat nici o ocazie. Printre martorii săi se aflau gardieni şi condamnaţi. Unul câte unul se aşezară la bară şi vorbiră despre caracterul frumos şi pacifist al celui mort. De fiecare dată când procurorul districtual termina cu un martor, se întorcea spre Jennifer şi spunea:

— Martorul dumneavoastră.

Şi de fiecare dată Jennifer spunea:

— N-am întrebări.

Ştia că n-are nici un rost să discrediteze martorii acuzării. În momentul în care terminară, s-ar fi putut crede că Raymond Thorpe a fost un sfânt. Gardienii, care fuseseră pregătiţi cu grijă de Robert Di Silva, au adus mărturie că Thorpe a fost un prizonier model, care şi-a petrecut timpul la Sing-Sing făcând tot felul de lucruri bune, ajutându-şi în permanenţă tovarăşii. Faptul că Raymond Thorpe era un condamnat din cauza spargerii unei bănci şi a violului devenea un lucru mărunt, o scăpare în caracterul său, altfel perfect.

Ceea ce a distrus apărarea, şi aşa foarte slabă, a lui Jennifer a fost descrierea fizică a lui Raymond Thorpe. Fusese un bărbat micuţ, de-abia de un metru şaizeci şi cinci. Robert Di Silva s-a bazat pe asta şi n-a lăsat nici o clipă juriul s-o uite. A evocat scena descriind cum Abraham Wilson l-a atacat vicios pe acel omuleţ şi l-a lovit cu capul de zidul de beton din curtea de recreaţie, ucigându-l instantaneu. În timp ce Di Silva vorbea, ochii juraţilor erau fixaţi pe silueta uriaşă a acuzatului

*

Procurorul districtual spuse:

— Nu vom şti probabil niciodată ce l-a făcut pe Abraham Wilson să-l atace pe acest omuleţ inofensiv, lipsit de apărare…

Inima lui Jennifer porni deodată să bată mai tare. Un cuvânt pe care îl rosti Di Silva i-a dat şansa de care avea nevoie.

— … s-ar putea să nu ştim niciodată motivul viciosului atac al acuzatului, dar un lucru *ştim*, doamnelor şi domnilor – nu din cauză că cel ucis era o ameninţare pentru Abraham Wilson. Legitimă apărare? Se întoarse spre judecătorul Waldman. Domnule preşedinte, vreţi să-i cereţi

acuzatului să se ridice?

Judecătorul Waldman se uită la Jennifer.

— Avocatul apărării are vreo obiecţie?

Jennifer înţelese ce avea să urmeze, dar ştia că orice obiecţie din partea ei n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

— Nu, domnule preşedinte.

Judecătorul Waldman spuse:

— Acuzatul este rugat să se ridice în picioare.

Abraham Wilson stătu un moment nemişcat, apoi se ridică încet, cât era de lung – un metru nouăzeci.

Di Silva spuse:

— Există aici un grefier, domnul Galin, care are un metru şaizeci şi cinci, exact înălţimea celui ucis, Raymond Thorpe. Domnule Galin, vreţi să mergeţi, vă rog, şi să vă aşezaţi lângă acuzat?

Grefierul se duse spre Abraham Wilson şi se aşeză lângă el. Contrastul dintre cei doi era grotesc. Jennifer îşi dădu seama că a fost din nou păcălită, dar nu putea face nimic. Impresia vizuală nu putea fi ştearsă niciodată. Procurorul districtual se uită un moment la cei doi, apoi spuse către juriu, aproape în şoaptă:

— *Legitimă apărare?*

*

Procesul se derulă mai rău decât visase Jennifer în coşmarurile ei cele mai înfricoşătoare. Simţea dorinţa juriului de a se termina odată procesul ca să poată da verdictul de vinovăţie.

Ken Bailey stătea printre spectatori şi în timpul unei pauze reuşiseră să schimbe câteva vorbe.

— Nu este un caz uşor, spuse Ken cu simpatie. Era mai bine dacă nu-l aveai client pe King Kong. Hristoase, e suficient să-l priveşti şi să te sperii ca de dracu’.

— N-are ce să facă în privinţa asta.

— Cum spune bancul, ar fi putut să stea acasă. Cum te înţelegi cu stimatul nostru procuror districtual?

Jennifer îi răspunse cu un zâmbet fără veselie.

— Domnul Di Silva mi-a trimis un mesaj azi-dimineaţă. Intenţionează să mă şteargă din avocatură.

Când defilarea martorilor acuzării se termină, Jennifer se ridică şi spuse:

— Aş vrea să-l chem la bară pe Howard Patterson.

Directorul adjunct al închisorii Sing-Sing se ridică fără tragere de inimă şi se duse spre boxa martorilor. Robert Di Silva se uită atent cum Patterson depune jurământul. Mintea sa căută fierbinte, calculând toate probabilităţile. Ştia că a câştigat cazul. Îşi pregătise şi cuvântarea finală pentru presă.

Jennifer se adresă martorului:

— Vreţi să vorbiţi juriului despre meseria dumneavoastră, vă rog?

Procurorul districtual era în picioare.

— Pentru a economisi timp, statul vă aduce la cunoştinţă că domnul

Patterson este directorul adjunct al închisorii Sing-Sing.

— Mulţumesc, spuse Jennifer. Cred că juriul ar trebui informat că domnul Patterson a trebuit să fie citat pentru a veni aici astăzi. Se află aici ca martor ostil. Jennifer se întoarse spre Patterson. Când v-am cerut să veniţi aici şi să depuneţi mărturie în favoarea clientului meu, aţi refuzat. Este adevărat?

— Da.

— Vreţi să spuneţi juriului de ce a trebuit să fiţi citat pentru a veni aici?

— Sigur. Am avut de-a face cu oameni ca Abraham Wilson toată viaţa. Sunt delincvenţi înnăscuţi.

Robert Di Silva se aplecă în faţă în scaunul său, rânjind. Îi şopti unui asistent:

— Priveşte-o cum se sinucide.

— Domnule Paterson, Abraham Wilson nu se găseşte în acest proces pentru că este un delincvent înnăscut. E în proces pentru viaţa lui. Nu aţi vrea să ajutaţi un om care a fost nejust acuzat de o crimă capitală?

— Dacă ar fi acuzat nejust, da.

Emfaza cuvântului *nejust* aduse o expresie cunoscută pe faţa juraţilor.

— Au mai fost omoruri în închisoare înaintea acestui caz, nu?

— Atunci când închizi laolaltă sute de oameni violenţi, este normal să se genereze până la urmă foarte multă ostilitate, şi…

— Doar da sau nu, vă rog, domnule Patterson.

— Da.

— Au avut aceste omoruri o varietate de motive?

— Ei, presupun că da. Câteodată…

— Da sau nu, vă rog.

— Da.

— Legitima apărare a fost vreodată un motiv în aceste omoruri?

— Ei. Câteodată… Văzu expresia de pe fata lui Jennifer. Da.

— Deci, bazându-vă pe experienţa dumneavoastră vastă, este foarte posibil, sau nu, ca Abraham Wilson să-şi fi apărat de fapt viaţa când l-a ucis pe Raymond Thorpe?

— Nu cred că…

— Am întrebat dacă este posibil. Da sau nu.

— Este foarte puţin probabil, spuse Patterson cu încăpăţânare.

Jennifer se întoarse spre judecătorul Waldman:

— Domnule preşedinte, vreţi vă rog să îndrumaţi martorul să răspundă la întrebare?

Judecătorul Waldman se uită la Howard Patterson.

— Martorul va răspunde la întrebare.

— Da.

Dar faptul că întreaga sa atitudine spunea nu, se răsfrânsese asupra juriului.

Jennifer spuse:

— Dacă curtea îmi permite, am citat martorul să aducă un material pe care aş vrea să-l prezint ca probă.

Procurorul districtual Di Silva se ridică în picioare.

— Ce fel de material?

— Probă care va dovedi afirmaţia noastră de legitimă apărare.

— Obiectez, domnule preşedinte.

— Ce obiectaţi? întrebă Jennifer. Nu aţi văzut-o încă.

Judecătorul Waldman spuse:

— Curtea se reţine să hotărască până vede proba. Miza este viaţa unui om. Acuzatul are dreptul la orice analiză posibilă.

— Mulţumesc, domnule preşedinte. Jennifer se întoarse spre Howard Patterson. Aţi adus-o cu dumneavoastră? întrebă.

Patterson dădu din cap, cu buzele strânse.

— Da, dar am făcut-o sub protest.

— Cred că aţi fost foarte clar în privinţa asta, domnule Patterson. Vreţi să ne-o daţi vă rog?

Howard Patterson îşi îndreptă privirile spre băncile spectatorilor, unde un bărbat în uniforma de gardian a închisorii stătea cu o cutie în braţe. Patterson îi făcu un semn din cap. Gardianul se ridică şi aduse cutia.

Jennifer o luă din mâinile lui.

— Apărarea vrea să introducă aceasta ca Proba A, domnule preşedinte.

— Ce este? întrebă procurorul districtual Di Silva.

— Este numită *cutia cu bunătăţi*.

Judecătorul Waldman se uită la Jennifer şi spuse încet:

— Aţi spus *cutia cu bunătăţi?* Ce este în cutie, domnişoară Parker?

— Arme. Arme făcute de prizonieri la Sing-Sing, în scopul…

— Obiectez!

Procurorul districtual era în picioare, vocea lui un muget. Se grăbi spre tribună.

— Sunt de acord să ţin seama de lipsa de experienţă a colegei mele, domnule preşedinte, dar dacă intenţionează să practice avocatura în procese privind crime, atunci sugerez că ar fi bine să studieze regulile de bază ale probelor. Nu exista nici o probă care să lege ce s-ar putea găsi în această aşa-numită *cutie cu bunătăţi* de cazul nostru.

— Această cutie dovedeşte…

— Această cutie nu dovedeşte nimic. Procurorul se întoarse spre judecătorul Waldman. Statul obiectează împotriva introducerii acestei probe că fiind imaterială şi irelevantă.

— Obiecţiunea se admite.

Iar Jennifer stătea acolo, privind cum i se prăbuşeşte cazul. Totul era împotriva ei: judecătorul, juriul. Di Silva, proba. Clientul său va fi aşezat pe scaunul electric, doar dacă…

Jennifer îşi trase răsuflarea.

— Domnule preşedinte, această probă este vitală pentru apărarea noastră. Cred…

— Domnişoară Parker, o întrerupse judecătorul Waldman, curtea n-are timp să vă dea instrucţiuni privind legea, dar procurorul districtual are perfectă dreptate. Înainte de a intra în această curte trebuia să vă informaţi despre regulile de bază ale probelor. Prima regulă este că nu puteţi introduce o probă care nu a fost pregătită în prealabil cum se cuvine. Nu s-a făcut nicio înregistrare despre cel decedat că ar fi fost înarmat sau nu. Deci problema acestor arme este străină de proces.

Cererea se refuză.

Jennifer stătea acolo dreaptă şi sângele îi năvălea în obraji.

— Îmi pare rău, spuse ea cu încăpăţânare, dar *nu* este străină.

— Destul. Puteţi recuza.

— Nu vreau să recuz nimic, domnule preşedinte. Îi negaţi drepturile clientului meu.

— Domnişoară Parker, dacă continuaţi, vă voi reţine pentru dispreţ la adresa curţii.

— Nu-mi pasă ce îmi veţi face, spuse Jennifer. Baza a fost construită pentru a se introduce această probă. Însuşi procurorul districtual a construit-o.

Di Silva spuse:

— Cum? Eu n-am…

Jennifer se întoarse spre grefierul curţii.

— Fiţi amabil şi citiţi afirmaţia domnului Di Silva, începând cu propoziţia: „Nu vom şti probabil niciodată ce l-a făcut pe Abraham Wilson să-l atace pe…”

Procurorul districtual se întoarse spre judecătorul Waldman.

— Domnule preşedinte, aveţi de gând să permiteţi…?

Judecătorul Waldman ridică mâna. Se întoarse spre Jennifer.

— Acest tribunal nu are nevoie să-i explicaţi legea, domnişoară Parker. Când se va termina acest proces, veţi fi reţinută pentru dispreţ la adresa curţii. Fiindcă este un caz capital, am de gând să vă ascult până la capăt. Se întoarse spre grefier. Puteţi citi.

Grefierul întoarse câteva pagini şi începu să citească. „Nu vom şti probabil niciodată ce l-a făcut pe Abraham Wilson să-l atace pe acest omuleţ inofensiv, lipsit de apărare…”

— Este suficient, întrerupse Jennifer. Mulţumesc. Se uită la Robert Di Silva şi spuse încet: Acestea sunt cuvintele dumneavoastră, domnule Di Silva. *Nu vom şti probabil niciodată ce l-a făcut pe Abraham Wilson să-l atace pe acest omuleţ inofensiv, lipsit de apărare*… Se întoarse spre judecătorul Waldman: Cuvântul-cheie, domnule preşedinte, este *lipsit de apărare*. Din moment ce procurorul districtual însuşi i-a spus acestui juriu că victima era lipsită de apărare, a lăsat o uşă deschisă pentru noi spre a urmări faptul că victima s-ar fi putut să *nu* fie lipsită de apărare, că de fapt s-ar fi putut să aibă o armă. Orice argument este adus în acuzaţia directă este admisibil şi în apărare.

Se aşternu o lungă tăcere.

Judecătorul Waldman se întoarse spre Robert Di Silva:

— Domnişoara Parker are un punct valid. Aţi lăsat o uşă deschisă.

Robert Di Silva se uita la el, nevenindu-i să creadă.

— Dar eu numai…

— Curtea va permite ca proba să intre ca Exponatul A.

Jennifer răsuflă uşurată.

— Mulţumesc, domnule preşedinte.

Ridică cutia, o ţinu în aşa fel încât să o poată vedea juriul, apoi începu să vorbească:

— Doamnelor şi domnilor, procurorul districtual vă va spune în final că ceea ce veţi vedea în această cutie nu este o probă directă. Va avea

dreptate. Vă va spune că nu există nimic care să facă vreo legătură între oricare dintre aceste arme şi cel decedat. Va avea dreptate. Introduc acest exponat pentru alt motiv. De câteva zile am auzit cum delincventul lipsit de scrupule, care are o înălţime de un metru nouăzeci, l-a atacat fără nici un motiv pe Raymond Thorpe, care măsura numai un metru şaizeci şi cinci. Imaginea care a fost atât de îngrijit şi fals creată pentru dumneavoastră de avocatul acuzării este aceea a unui sadic, a unui taur sângeros, care şi-a omorât un coleg fără nici un motiv. Dar întrebaţi-vă şi dumneavoastră: nu există întotdeauna *vreun* motiv? Lăcomie, ură, pasiune, ceva? Cred – şi mizez viaţa clientului meu pe această credinţă – că *a existat* un motiv pentru crimă. Singurul motiv, aşa cum v-a spus însuşi procurorul districtual, care justifică uciderea cuiva este legitima apărare. Un om care se luptă pentru a-şi apăra viaţa. L-aţi auzit pe Howard Patterson depunând mărturie că s-au petrecut omoruri în închisoare, că mulţi condamnaţi îşi fac arme. Ceea ce înseamnă că este posibil că Raymond Thorpe să fi fost înarmat cu o astfel de armă, că într-adevăr el este acela care l-a atacat pe acuzat şi acuzatul, încercând să se apere, a fost obligat să-l ucidă*, în legitimă apărare*. Dacă decideţi că Abraham Wilson, fără scrupule – şi fără nici un motiv –, l-a ucis pe Raymond Thorpe, atunci trebuie să daţi verdictul de vinovat. Dacă, totuşi, după ce veţi vedea această probă, veţi avea o îndoială rezonabilă, atunci este de datoria dumneavoastră să daţi verdictul de nevinovat.

Cutia devenea grea în mâna ei.

— Când m-am uitat prima oară în această cutie, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Şi dumneavoastră o să găsiţi greu de crezut, dar vă rog să vă amintiţi că a fost adusă aici cu proteste de către directorul adjunct al închisorii Sing-Sing. Aceasta, doamnelor şi domnilor, este o colecţie de arme confiscate, făcute de condamnaţii de la Sing-Sing.

În timp ce Jennifer se îndrepta spre boxa juriului, păru că se împiedică şi îşi pierde echilibrul. Cutia îi căzu din mână, capacul se deschise şi conţinutul se împrăştie pe podea. Juraţii se ridicau pe rând pentru a vedea mai bine. Se uitau la colecţia hidoasă de arme care săriseră din cutie. Erau aproape o sută, de toate mărimile, felurile şi formele. Toporaşe şi cuţite de măcelărie, stilete şi foarfece cu vârfurile ascuţite, un satâr uriaş. Erau sârme subţiri cu mânere de lemn, folosite pentru strangulare, un baston de cauciuc, o daltă ascuţită de spart gheaţa, un cuţit în formă de sabie.

Spectatorii şi reporterii erau şi ei în picioare acum, încercând să vadă mai bine arsenalul împrăştiat pe jos.

Judecătorul Waldman era furios. Se uită la Jennifer cu o expresie ce putea însemna orice. Un gardian se grăbi să adune conţinutul cutiei. Jennifer îi făcu semn că nu-i nevoie.

— Mulţumesc, spuse. Le strâng eu.

În timp ce juraţii şi spectatorii priveau, Jennifer se lăsă în genunchi şi începu să culeagă armele, punându-le înapoi în cutie. Se mişca încet, uitându-se la fiecare fără nici o expresie înainte de a o pune în cutie. Juraţii se aşezaseră pe scaune din nou, dar priveau fiecare mişcare pe care o făcea. Lui Jennifer îi trebuiră cinci minute pentru a le pune la loc, în timp ce procurorul districtual Di Silva fumega.

Când Jennifer puse ultima armă în cutie, se ridică, se uită la Patterson,

apoi se întoarse spre Di Silva:

— Martorul dumneavoastră.

Era prea târziu ca să se mai poată repara ceva.

— N-am întrebări.

— Atunci aş vrea să-l chem la bară pe Abraham Wilson.

8

Numele dumneavoastră, vă rog?

— Abraham Wilson.

— Vreţi să vorbiţi mai tare, vă rog?

— Abraham Wilson.

— Domnule Wilson, l-aţi ucis pe Raymond Thorpe?

— Da, doamnă.

— Vreţi să-i spuneţi curţii de ce?

— Voia să mă omoare.

— Raymond Thorpe era mult mai mic decât dumneavoastră. Chiar credeţi că ar fi fost în stare să vă ucidă?

— Venea la mine cu un cuţit care-l făcea tare înalt.

Jennifer păstrase două obiecte din *cutia cu bunătăţi*. Unul era un cuţit de măcelărie ascuţit ca un brici, celălalt – un cleşte mare de fier.

— Acesta este cuţitul cu care v-a ameninţat Raymond Thorpe?

— Obiectez! Acuzatul n-are de unde să ştie…

— Voi reformula întrebarea. Este acest cuţit similar cu cel cu care v-a ameninţat Raymond Thorpe?

— Da, doamnă.

— Şi cleştele acesta?

— Da, doamnă.

— Şi când v-a atacat cu aceste două arme aţi fost forţat să-l ucideţi pentru a vă salva viaţa?

— Da, doamnă.

— Mulţumesc.

Jennifer se întoarse spre Di Silva:

— Martorul dumneavoastră.

Robert Di Silva se ridică şi se duse încet spre boxa martorului.

— Domnule Wilson, aţi mai ucis înainte, nu? Vreau să spun, asta nu este prima dumneavoastră crimă?

— Am făcut o greşeală şi plătesc pentru ea. Eu…

— Scutiţi-ne de predici. Da sau nu.

— Da.

— Deci viaţa unui om nu are o valoare prea mare pentru dumneavoastră?

— Asta nu-i adevărat. Eu…

— Comiterea a două crime o numiţi dumneavoastră valoare a vieţilor umane? Câţi oameni aţi fi ucis dacă n-aţi fi apreciat valoarea vieţilor umane? Cinci? Zece? Douăzeci!

Îl întărâta pe Abraham Wilson şi acesta se înfuria. Fălcile i se încleştau, iar pe faţă i se citea furia. *Fii atent!*

— Am ucis doar doi oameni.

— Doar! Nu aţi ucis *decât* doi oameni! Procurorul districtual îşi scutură capul. Se apropie de boxa acuzatului şi se uită în sus la el. Pariez că ai o senzaţie de putere fiind aşa de mare. Trebuie să te facă să te simţi un pic Dumnezeu. Oricând vrei, poţi lua o viaţă aici, una dincolo…

Abraham Wilson se ridică în picioare.

— Ticălosule!

Nu, se rugă Jennifer. *Nu!*

— Stai jos! tună Di Silva. Aşa ţi-ai pierdut cumpătul şi cu Raymond Thorpe?

— Thorpe a vrut să mă omoare.

— Cu astea? Di Silva ridică cuţitul de măcelărie şi cleştele. Sunt sigur c-ai fi putut să-i iei cuţitul ăsta. Învârti cleştele în mână. Şi ţi-a fost frică de asta? Se întoarse spre juriu şi arătă cleştele. Nu-mi pare atât de mortal. Dacă cel decedat ar fi fost în stare să te lovească cu asta în cap, s-ar fi putut să-ţi facă un mic cucui. La ce foloseşte acest cleşte, domnule Wilson?

Abraham Wilson spuse încet:

— La strivirea testiculelor.

*

Juriul se retrăsese de opt ore.

Robert Di Silva şi asistenţii săi ieşiseră pentru pauză, dar Jennifer stătea pe scaunul ei, neputincioasă.

Când juriul părăsise sala, Ken Bailey venise la ea.

— Ce-ai zice de o cafea?

— N-aş putea să înghit nimic.

Stătea în sala de judecată, de-abia conştientă de prezenţa celor din jurul ei. Se terminase. Făcuse tot ce putuse; închise ochii şi încercă să se roage, dar frica din ea era prea puternică. Se simţea ca şi cum ar fi fost şi ea condamnată la moarte împreună cu Abraham Wilson.

Când juriul intră din nou în sală, inima lui Jennifer începu să bată mai repede. Le putea citi pe faţă că aveau să-l condamne. I se păru că va leşina. Din cauza ei va fi executat un om. N-ar fi trebuit să accepte cazul de la bun început. Ce drept avea să ia în mâinile ei viaţa unui om? Trebuie să fi fost nebună să-şi închipuie că poate să câştige în faţa cuiva cu atâta experienţă ca Robert Di Silva. Voia să fugă spre juraţi înainte de a-şi da verdictul şi să spună: *Staţi! Abraham Wilson n-a avut un proces cinstit. Vă rog lăsaţi pe alt avocat să-l apere. Cineva mai bun decât mine.*

Dar era prea târziu. Jennifer aruncă o privire spre faţa lui Abraham Wilson. Stătea acolo, la fel de imobil ca o statuie. Nu mai simţea ura răzbătând din el acum, doar o disperare adâncă. Voia să spună ceva să-l aline, dar nu avea cuvinte.

Judecătorul Waldman vorbi:

— Juriul a ajuns la un verdict?

— Da, domnule preşedinte.

Judecătorul încuviinţă din cap şi funcţionarul se îndreptă spre primul jurat, luă o bucată de hârtie de la el şi i-o întinse judecătorului. Jennifer îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul. Nu putea să respire. Voia să oprească momentul ăsta, să-l îngheţe pentru totdeauna înainte de a se citi verdictul.

Judecătorul Waldman studie bucata de hârtie pe care o ţinea în mână; apoi îşi plimbă încet privirile prin sala de judecată. Rămase câteva momente cu ochii la membrii juriului, la Robert Di Silva, la Jennifer şi în final pe Abraham Wilson.

— Acuzatul este rugat să se ridice.

Abraham Wilson se ridică, încet şi obosit, ca şi cum toată energia se scursese din el.

Judecătorul Waldman citi:

— Acest juriu îl găseşte pe acuzat, Abraham Wilson, nevinovat.

Restul cuvintelor judecătorului se pierdură în murmurul din ce în ce mai puternic din sală. Jennifer încremenise, nevenindu-i să creadă că a auzit bine. Se întoarse spre Abraham Wilson. Se uită fix la ea un moment, cu ochii aceia mici şi răi. Apoi faţa aceea urâtă se lăţi în cel mai uriaş zâmbet pe care Jennifer îl văzuse vreodată. Se aplecă şi o îmbrăţişă şi Jennifer se luptă să-şi oprească lacrimile.

Presa se înghesuia în jurul lui Jennifer, cerându-i o declaraţie, punându-i întrebări.

— Ce sentiment aveţi că l-aţi învins pe procurorul districtual?

— Aveaţi încredere că o să câştigaţi acest proces?

— Ce aţi fi făcut dacă Abraham Wilson ar fi fost trimis pe scaunul electric?

Jennifer îşi scutură capul la toate întrebările. Nu putea să vorbească cu ei. Veniseră acolo să vadă un spectacol, să vadă cum este trimis un om la moarte. Dacă verdictul ar fi fost altul... nu putea să suporte nici măcar gândul. Jennifer începu să-şi adune hârtiile şi să le îngrămădească într-o mapă.

Un şerif se apropie de ea.

— Judecătorul Waldman doreşte să vă vadă, domnişoară Parker.

Uitase că avea o citaţie pentru dispreţ la adresa curţii, dar nu mai părea importantă. Singurul lucru care conta era că-i salvase viaţa lui Abraham Wilson.

Jennifer se uită spre masa acuzării. Procurorul districtual Silva îşi îndesa furios hârtiile în mapă. Prinse privirea lui Jennifer. Cuvintele erau inutile.

Judecătorul Lawrence Waldman stătea la biroul său când intră Jennifer. Spuse curtenitor:

— Luaţi loc, domnişoară Parker.

Jennifer se aşeză.

— N-am să vă permit şi n-am să permit nimănui să-mi transforme sala de judecată într-o sală de spectacol.

Jennifer roşi.

— M-am poticnit. N-am putut…

Judecătorul Waldman ridică mâna.

— Vă rog. Scutiţi-mă.

Jennifer îşi strânse buzele cu putere.

Judecătorul Waldman se aplecă înainte în scaun:

— Alt lucru pe care nu-l voi tolera în sala mea de judecată este insolenţa. Aţi depăşit măsura în după-amiaza asta. Îmi dau seama că zelul dumneavoastră excesiv era pentru apărarea unei vieţi omeneşti. Din cauza asta m-am hotărât să nu vă citez pentru dispreţ la adresa curţii.

— Mulţumesc, domnule judecător. Jennifer fusese nevoită să facă un efort pentru a putea vorbi.

Figura judecătorului era impasibilă când a continuat:

— Aproape invariabil, când se termină un caz îmi pun întrebarea dacă justiţia a fost servită sau nu. În cazul acesta, cinstit vorbind, nu sunt sigur.

Jennifer aşteptă să continue.

— Asta-i tot, domnişoară Parker.

*

În ediţiile de seară ale ziarelor şi în ştirile de noapte ale televiziunii, Jennifer Parker era din nou în prim-plan, dar acum ea era eroina. Fotografiile ei, ale lui Abraham Wilson şi ale procurorului districtual Di Silva erau pe prima pagină a tuturor ziarelor. Jennifer devora cu lăcomie fiecare cuvânt al reportajelor, savurându-le. Era o victorie atât de dulce după dizgraţia suferită.

Ken Bailey o duse să ia cina la Luchow pentru a sărbători evenimentul, iar Jennifer a fost recunoscută de şeful de sală şi de câţiva consumatori. Mulţi îi spuneau lui Jennifer pe nume şi o felicitau.

— Cum te simţi celebră? rânji Ken.

— Sunt ameţită.

Cineva trimise o sticlă de vin la masa lor.

— N-am nevoie să beau nimic, spuse Jennifer. Mă simt deja beată.

Dar îi era sete şi bău trei pahare cu vin în timp ce discuta procesul cu Ken.

— Eram speriată. Ştii cum este când ai viaţa cuiva în mâini? E ca şi când te-ai întrece cu Dumnezeu. Poţi să te gândeşti la ceva mai înfricoşător? Vreau să spun, am venit din Kelso… nu vrei să mai luăm o sticlă de vin, Ken?

— Tot ce doreşti.

Ken a comandat un festin pentru amândoi, dar Jennifer era prea excitată ca să poată mânca.

— Ştii ce mi-a spus Abraham Wilson când l-am văzut prima oară? A spus: „Vârâ-te în pielea mea şi eu o să mă vâr într-a ta şi apoi amândoi o să vorbim despre ură”. Ken, am *fost* în pielea lui astăzi şi ştii ceva? Credeam că juriul o să mă condamne pe *mine.* Mă simţeam de parcă urma să fiu executată. Îl iubesc pe Abraham Wilson. Vrei să mai pui vin?

— N-ai luat o înghiţitură.

— Mi-e sete.

Ken o privi îngrijorat, în timp ce Jennifer continua să-şi umple şi să-şi

golească paharul.

— Stai mai uşor.

Făcu un gest a lehamite.

— E vin californian. E ca şi cum ai bea apă. Mai luă o înghiţitură. Eşti cel mai bun prieten al meu. Ştii cine nu-i cel mai bun prieten al meu? Marele Robert Di Silva. Di Silva.

— Di Silva.

— Şi el. Mă urăşte. I-ai văzut faţa azi? O-o-oh, era turbat! A spus c-o să mă facă să fug din sală. Dar n-a putut, nu?

— Nu, n-a…

— Ştii ce cred? Ştii ce cred *într-adevăr?*

— Eu…

— Di Silva crede că eu-s Ahab, iar el balena albă.

— Cred că voiai să spui invers.

— Mulţumesc, Ken. Pot întotdeauna să mă bizui pe tine. Hai să mai luăm o sticlă.

— Nu crezi că ai băut destul?

— Balenelor li se face sete. Jennifer chicoti. Asta-s eu. Marea şi bătrâna balenă albă. Ţi-am spus că-l iubesc pe Abraham Wilson? Este cel mai frumos bărbat pe care l-am întâlnit vrodat'. M-am uitat în ochii lui, Ken, prietene, şi-i frumos. Te-ai uita' vrodat' în ochii lui Di Silva? O-o-oh! Îs reci! Adică-i un aisberg. Da' nu-i om rău. Ţi-am spus d'Ahab şi marea balenă albă?

— Da.

— Îl iubesc p'Ahab. Iubesc pe toată lumea. Şi ştii de ce, Ken? Fiin'că Abraham Wilson trăieşte. Trăieşte. Hai să mai luăm o sticlă să celebrăm…

*

Era ora două dimineaţa când Ken Bailey o duse pe Jennifer acasă. O ajută să urce cele patru etaje şi să intre în apartamentul ei micuţ. Respira greu după urcuş.

— Ştii, spuse Ken, cam simt efectul vinului.

Jennifer se uită la el cu milă.

— Oamenii care nu rezistă n-ar trebui să bea.

Şi adormi imediat.

*

O trezi sunetul strident al telefonului. Întinse mâna cu grijă spre aparat, iar mişcarea înceată pe care o făcu trimise valuri de durere spre fiecare terminaţie nervoasă din trupul ei.

— Lo…

— Jennifer? Aici Ken.

— ´Ună, Ken.

— Cum te simţi? Eşti bine?

Se gândi la asta.

— Nu cred. Cât e ceasul?

— E aproape amiază. Ar fi bine să vii aici. S-a deschis iadul.

— Ken… Cred că o să mor.

— Ascultă-mă. Dă-te jos din pat încet, ia două aspirine şi fă un duş rece, bea o ceaşcă de cafea neagră fierbinte şi probabil o să supravieţuieşti.

Când Jennifer ajunse la birou, o oră mai târziu, se simţea mai bine. *Nu bine,* se gândea ea, *dar mai bine.*

Amândouă telefoanele sunau când intră în birou.

— Sunt pentru tine, rânji Ken. Nu s-au oprit o clipă! Ai nevoie de o centrală.

Erau telefoane de la ziare, de la reviste, de la televiziune şi radio, dorind să facă articole amănunţite despre Jennifer. Devenise celebră peste noapte. Erau şi alte telefoane, acelea la care visase. Firme de avocatură, care înainte o umiliseră, telefonau să o întrebe când îi convenea să se întâlnească cu patronii lor.

În biroul său din centru, Robert Di Silva ţipa la asistentul său principal:

— Vreau să deschizi un dosar confidenţial al lui Jennifer Parker. Vreau să fiu informat de fiecare client al ei. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Mişcă!

9

Mai e ăla întreg la minte cum îs eu flăcău. A făcut laba toată viaţa.

— Căcăciosu’ a venit la mine cu bale la gură să pun o vorbă pe lângă Mike. I-am zis: „Hei, paesano, eu îs doar soldat. Dacă Mike vrea alt trăgaci, nu treb’e să cate la mahala”.

— Voia să te fenteze, Sal.

— Hmm, l-am caftit ţapăn. N-are gaşcă, şi-n meseria asta dacă n-ai, eşti un rahat.

Vorbeau în bucătăria unei ferme olandeze din New Jersey, veche de trei sute de ani.

Erau trei în cameră: Nick Vito, Joseph Colella şi Salvatore „Floricică” Fiore.

Nick Vito era un bărbat cu înfăţişare cadaverică, cu buze subţiri, aproape invizibile, şi ochi verzi ce păreau morţi. Purta pantofi de două sute de dolari şi şosete albe.

Joseph „Big Joe” Colella era un bărbat uriaş, făcut ca din stâncă, iar când mergea arăta ca o clădire ce se mişcă. Cineva l-a numit odată grădina de zarzavat. „Colella are un nas ca roşia, urechile seamănă cu conopida, iar creierul este cât mazărea.”

Colella avea o voce subţire şi moale şi maniere frumoase, înşelătoare. Era proprietarul unui cal de curse şi avea un noroc formidabil să ghicească câştigătorii. Era un om de familie, cu nevastă şi şase copii. Specialităţile

sale erau armele de foc, acidul şi lanţurile. Soţia lui Joe era catolică, iar duminicile, când Colella nu lucra, îşi ducea întotdeauna familia la biserică.

Al treilea bărbat, Salvatore Fiore, era aproape un pitic. Avea cam un metru şaizeci şi cincizeci şi două de kilograme. Avea figura inocentă a unui copil şi era la fel de bun cu pistolul, ca şi cu cuţitul. Femeile se simţeau atrase de acest omuleţ şi avea o soţie, vreo şase prietene şi o amantă foarte frumoasă. Fiore fusese pe vremuri jocheu şi alergase pe toate pistele de la Pimlico până la Tijuana. Când un arbitru l-a acuzat pe Fiore la Hollywood Park că a dopat un cal, o săptămână mai târziu corpul arbitrului a fost găsit plutind pe lacul Tahoe.

Cei trei bărbaţi erau *soldaţi* în Familia lui Antonio Granelli, dar Michael Moretti era cel care-i adusese şi îi erau devotaţi trup şi suflet.

*

În sufragerie avea loc o întâlnire a Familiei. În capul mesei stătea Antonio Granelli, *capo* al celei mai puternice familii de pe coasta de est. Avea şaptezeci şi doi de ani, arăta încă puternic, cu umerii şi pieptul unui muncitor, cu braţele vânjoase. Născut la Palermo, Antonio Granelli venise în America la cincisprezece ani şi începuse să lucreze pe cheul din partea de vest a Manhattan-ului. La douăzeci şi unu de ani era locotenentul *boss*-ului docurilor. Cei doi s-au contrazis pentru ceva. Iar când *boss*-ul a dispărut misterios, Antonio Granelli i-a luat locul. Oricine dorea să lucreze trebuia să-i plătească. A folosit banii pentru a-şi începe urcuşul spre putere şi s-a ramificat repede în împrumuturi cu camătă, loterie ilegală, prostituţie, jocuri de noroc, droguri şi crime. De-a lungul anilor a fost acuzat de treizeci şi două de ori şi condamnat o singură dată pentru bătaie. Granelli era un om crud, cu viclenia nativă a unui ţăran şi o imoralitate totală.

În stânga lui Granelli stătea Thomas Colfax, *consigliere* al Familiei. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, Colfax ar fi avut un viitor strălucit ca avocat într-o corporaţie, dar a apărat într-un proces o companie mică de uleiuri de măsline, care se dovedi a fi controlată de Mafie; pas cu pas a început apoi să reprezinte Mafia şi în alte procese până când, în final, familia Granelli a devenit singurul său client. Era un client cu foarte multe procese şi Thomas Colfax deveni un om bogat, cu foarte multe acţiuni în proprietăţi de terenuri şi conturi bancare în toată lumea.

În dreapta lui Antonio Granelli stătea Michael Moretti, ginerele său. Michael era ambiţios, o trăsătură de caracter care îl făcea pe Granelli nervos. Michael nu se potrivea cu modelul familiei. Tatăl său, Giovanni, un văr îndepărtat al lui Antonio Granelli, nu se născuse în Sicilia, ci la Florenţa. Şi numai acest lucru făcea ca familia Moretti să pară suspectă. Toată lumea ştia că în florentini nu se poate avea încredere.

Giovanni Moretti venise în America şi-şi deschisese o cizmărie, ocupându-se de ea onest, fără să aibă măcar o cameră în dos pentru jocuri de noroc sau fete. Ceea ce însemna că este prost.

Fiul lui Giovanni, Michael, era cu totul altfel. Studiase la Yale şi la Şcoala de Ştiinţe Economice Wharton. Când Michael a terminat studiile, s-a dus la tatăl său cu o rugăminte. Voia să se întâlnească cu ruda sa

îndepărtată, Antonio Granelli. Bătrânul cizmar s-a dus să-şi vadă vărul şi întâlnirea a fost aranjată. Granelli era sigur că Michael voia să îi ceară un împrumut ca să poată începe vreo afacere, poate să deschidă o cizmărie ca idiotul de taică-său. Dar întâlnirea a fost o surpriză.

— Ştiu cum să te fac bogat, a început Michael Moretti.

Antonio Granelli se uită la tânărul impertinent şi zâmbi tolerant.

— Sunt bogat.

— Nu. Doar *crezi* că eşti bogat.

Zâmbetul pieri.

— De ce dracu' vorbeşti, puştiule?

Iar Michael Moretti îi spuse.

Antonio Granelli a început să testeze cu grijă fiecare sfat al lui Michael. Totul a reuşit strălucit. Unde înainte Familia Granelli fusese implicată în activităţi ilegale profitabile, sub supravegherea lui Michael Moretti s-a extins. În cinci ani, Familia intrase în zeci de afaceri legale: conserve de carne, ţesături, restaurante, companii de transporturi şi farmaceutice. Michael a găsit companii aliate care aveau nevoie de finanţare, iar Familia a intrat ca partener minor şi, treptat, a trecut pe primul plan fiindcă nu s-a dat în lături de la nici o posibilitate. Companii vechi, cu reputaţie, s-au trezit peste noapte falimentare. Michael a insistat pe afacerile care aduseseră un profit satisfăcător şi a ridicat profiturile peste toate aşteptările, fiindcă muncitorii erau controlaţi de sindicatele sale, iar compania le lua asigurările printr-o companie de asigurări controlată de Familie, cumpărându-şi automobilele de la unul din magazinele Familiei. Michael a creat o simbioză gigantică, o serie de afaceri prin care consumatorul era alăptat continuu, iar laptele curgea spre Familie.

În ciuda succeselor sale, Michael Moretti era conştient că avea o problemă. O dată ce îi arătase culmile întreprinderilor legale, Granelli nu mai avea nevoie de el. Era cheltuitor, fiindcă la început l-a convins pe Antonio Granelli să-i dea un procent din ceea ce toată lumea era sigură că va fi o sumă mică. Dar cum ideile lui Michael începuseră să dea roade, iar profiturile curgeau, Granelli îşi schimbase intenţiile. Michael a aflat din întâmplare că Granelli a ţinut o întrunire pentru a discuta ce să facă Familia cu el.

— Nu-mi place să văd atâţia bani pe mâna băiatului asta, a spus Granelli. Să scăpăm de el.

Michael a dejucat schema înrudindu-se cu Familia. Rosa, fata lui Antonio Granelli, avea nouăsprezece ani şi era singurul lui copil. Mama ei murise aducând-o pe lume şi Rosa crescuse într-o mânăstire, de unde i se permitea să vină acasă numai în timpul vacanţelor. Tatăl său o adora şi avea grijă să fie protejată. Într-o astfel de vacanţă, Rosa l-a întâlnit pe Michael Moretti. Când se întoarse la mânăstire era îndrăgostită nebuneşte de el. Amintirea lui o făcea, atunci când era singură, să se dedea la lucruri despre care maicile îi spuseseră că sunt păcate.

Antonio Granelli trăia cu impresia că faţa lui crede despre el că este un om de afaceri, dar, de-a lungul anilor, colegele Rosei i-au arătat articole din ziare şi reviste despre tatăl ei şi afacerile lui adevărate. Aşa că de câte ori guvernul făcea vreo încercare să acuze şi să condamne pe cineva din

Familia Granelli, Rosa era întotdeauna la curent. Nu discuta asta niciodată cu tatăl său, aşa că el rămăsese fericit în credinţa că Rosa este o inocentă, scutită de şocul de a cunoaşte adevărul.

Adevărul, dacă el l-ar fi aflat, l-ar fi surprins pe Granelli, pentru că Rosa găsea afacerile tatălui său teribil de excitante. Ura disciplina impusă la mânăstire, iar asta o făcea să urască orice formă de autoritate. Se gândea la tatăl său ca la un fel de Robin Hood, luptându-se cu autorităţile, sfidând guvernul. Faptul că Michael Moretti era un om important în organizaţia tatălui său îl făcea şi mai atrăgător.

*

De la început, Michael a fost foarte grijuliu în felul în care se purta cu Rosa. Când reuşea să rămână singur cu ea, schimbau sărutări fierbinţi şi îmbrăţişări, dar Michael nu mergea niciodată mai departe. Rosa era virgină şi era dornică – *însetată* – să se dea cu totul bărbatului pe care îl iubea. Michael era cel care se reţinea.

— Te respect prea mult, Rosa, ca să o facem înainte de a ne căsători.

În realitate, îl respecta prea mult pe Antonio Granelli. *O să mă jugănească*, gândea Michael.

Şi astfel că atunci când Antonio Granelli discuta care era cel mai bun mod de a scăpa de Michael Moretti, Michael şi Rosa veniră la el şi-l anunţară că se iubesc şi intenţionează să se căsătorească. Bătrânul ţipă şi urlă şi dădu o sută de motive de ce se va întâmpla numai peste cadavrul lui. Dar, firește, dragostea adevărată a învins, iar Michael şi Rosa s-au căsătorit.

După nuntă, bătrânul l-a chemat pe Michael lângă el.

— Rosa e tot ce am, Michael. Să ai grijă de ea, hm?

— Voi avea, Tony.

— O să te urmăresc. Ar fi bine să o faci fericită. Ştii ce vreau să spun, Mike?

— Ştiu ce vrei să spui.

— Fără curve sau amante. Înţelegi? Rosei îi place să gătească. Să ai grijă să vii acasă pentru cină în fiecare seară. Să te porţi ca un ginere cu care să mă mândresc.

— Am să încerc să fac tot posibilul, Tony.

Antonio Granelli spuse aparent întâmplător:

— Oh, apropo, Mike, acum că eşti un membru al Familiei, procentul ăla pe care ţi-l dădeam… poate-ar trebui să-l schimbăm.

Michael îl apucă de braţ.

— Mulţumesc, papa, dar este destul pentru noi. Sunt în stare să-i cumpăr Rosei tot ce-şi doreşte.

Şi plecă lăsându-l pe bătrân să se uite fix după el.

Asta se petrecuse cu şapte ani în urmă, iar anii care au urmat au fost minunaţi pentru Michael. Rosa era plăcută şi încântătoare şi îl adora, dar Michael ştia că dacă ar fi murit sau ar fi plecat de lângă el, s-ar fi descurcat şi fără ea. Ar fi găsit pur şi simplu pe altcineva care să facă lucrurile pe care le făcea ea pentru el. Nu era îndrăgostit de Rosa. Michael nu credea că este capabil să iubească o altă fiinţă omenească; era ca şi cum lipsea

ceva în el.

N-avea niciun sentiment pentru oameni, numai pentru animale. Când împlinise zece ani, Michael a primit cadou un căţeluş. Cei doi erau de nedespărţit. Şase săptămâni mai târziu, câinele a murit călcat de o maşină, iar când tatăl lui Michael s-a oferit să-i cumpere alt câine, Michael a refuzat. N-a mai avut niciodată un câine de atunci.

Michael a crescut privindu-l pe tatăl său cum muncea din greu pentru un bănuţ şi a decis că lui nu i se va întâmpla asta niciodată. A ştiut ce voia din momentul în care a auzit vorbindu-se de vărul său îndepărtat Antonio Granelli. Erau douăzeci şi şase de Familii Mafia în Statele Unite, cinci la New York, iar a lui Antonio era cea mai puternică. Din copilărie, Michael a auzit poveşti despre Mafia. Tatăl său i-a povestit despre noaptea Luceferilor Sicilieni, 10 septembrie, 1931, când a avut loc o schimbare de putere. În acea singură noapte, *Turcii Tineri* din Mafia au pus la cale o lovitură sângeroasă care a ras de pe faţa pământului mai mult de patruzeci de *Mustache Petes,* vechea gardă care venise din Italia şi Sicilia.

Michael făcea parte din noua generaţie. Descotorosit de concepţiile vechi, adusese idei noi. O comisie formată din nouă oameni controla acum toate Familiile la scară naţională şi Michael ştia că într-o zi va conduce acea comisie.

*

Michael se întoarse să-i studieze pe cei doi de lângă el, aşezaţi la masa de la fermă din New Jersey. Antonio Granelli mai avea încă de trăit câţiva ani, dar cu puţin noroc, nu prea mulţi.

Thomas Colfax era inamicul. Avocatul a fost împotriva lui Michael de la început. În timp ce influenţa lui Michael pe lângă bătrân creştea, a lui Colfax scădea.

Michael a adus din ce în ce mai mulţi oameni în organizaţie, oameni ca Nick Vito şi Salvatore Fiore şi Joseph Colella, care îi erau loiali. Lui Thomas Colfax nu i-a plăcut asta.

Când Michael a fost judecat pentru uciderea fraţilor Ramos, iar Camillo Stela a fost de acord să depună mărturie împotriva lui, bătrânul avocat a crezut că în fine a scăpat de Michael pentru că procurorul districtual avea un caz solid.

Michael s-a gândit la un mijloc de a scăpa şi ideea i-a venit într-o noapte. La patru dimineaţa s-a dus la un telefon pe stradă şi l-a sunat pe Joseph Colella.

— Săptămâna viitoare, câţiva avocaţi tineri vor depune jurământul în biroul procurorului districtual. Poţi să-mi faci rost de numele lor?

— Sigur, Mike. Uşor.

— Încă un lucru. Sună Detroit-ul şi spune-le să ne trimită un novice, unul care n-a fost încă marcat.

Şi Michael a închis.

*

Două săptămâni mai târziu, Michael Moretti stătea în sala de judecată

şi-i studia pe noii asistenţi ai procurorului districtual. S-a uitat la ei atent, ochii săi trecând peste fiecare figură, căutând şi cântărind. Ceea ce plănuia să facă era foarte periculos, dar îndrăzneala s-ar putea să iasă bine. Avea de-a face cu începători tineri, care vor fi prea nervoşi pentru a pune prea multe întrebări şi nerăbdători să se facă utili şi să se remarce. Ei bine, cu siguranţă cineva se va face foarte remarcat.

Michael a ales-o în cele din urmă pe Jennifer Parker. Îi plăcea faptul că era lipsită de experienţă şi că era încordată şi încerca să ascundă asta. Îi plăcu faptul că era femeie şi se va simţi sub o tensiune mai mare decât un bărbat. Când Michael s-a considerat satisfăcut de decizia să, s-a întors spre un bărbat îmbrăcat într-un costum gri, care stătea printre spectatori şi i-a arătat-o pe Jennifer. Asta a fost tot.

Michael a privit cum procurorul districtual a terminat interogarea ticălosului ăla de Camillo Stela. S-a întors spre Thomas Colfax şi a zis: „Martorul dumneavoastră”. Thomas Colfax s-a ridicat în picioare: „Dacă se poate, domnule preşedinte, este aproape ora douăsprezece. Aş prefera ca examinarea mea să nu fie întreruptă. Se poate să rog curtea să ia pauză de masă acum şi eu să interoghez după-amiază?”

Şi s-a declarat pauză. Acum era momentul.

Michael îl văzu pe omul său cum se alătură grupului care îl înconjura pe procurorul districtual. Câteva clipe mai târziu se îndrepta spre Jennifer şi îi întindea un plic mare. Michael rămase pe loc ţinându-şi respiraţia, dorind că Jennifer să ia plicul şi să pornească spre camera martorului. O făcu. Numai după ce o văzu că se întoarce fără plic, Michael se relaxă.

*

Asta a fost acum un an. Ziarele au crucificat fata, dar asta era problema *ei*. Michael nu s-a mai gândit la Jennifer Parker până ce ziarele nu au început să scrie despre procesul lui Abraham Wilson. Au dezgropat cazul lui Michael Moretti şi rolul jucat de Jennifer Parker. I-au publicat fotografia. Era o fată uimitor de frumoasă, dar mai era ceva – avea un fel de independenţă care-l zgândărea. S-a uitat la fotografie foarte multă vreme.

Michael a început să urmărească procesul lui Abraham Wilson cu un interes din ce în ce mai mare. Când băieţii au sărbătorit victoria lui Michael – proces incomplet –, Salvatore Fiore a propus un toast: „Lumea a mai scăpat de un avocat nenorocit”.

Dar lumea n-a scăpat de ea, gândea Michael. Jennifer Parker revenise şi era încă acolo, luptându-se. Lui Michael îi plăcea asta.

A văzut-o la televizor în noaptea următoare, discutând victoria asupra lui Robert Di Silva şi Michael a fost extraordinar de mulţumit.

Antonio Granelli l-a întrebat:

— Nu-i găgăuţa pe care ai aranjat-o tu, Mike?

— Îhî. Are ceva în cap, Tony. Poate o s-o folosim şi noi la ceva zilele astea.

10

A doua zi după ce s-a dat verdictul lui Abraham Wilson, a telefonat Adam Warner.

— Am sunat doar ca să te felicit.

Jennifer a recunoscut vocea imediat şi a afectat-o mai mult decât credea că este posibil.

— Asta este…

— Ştiu.

Oh, Doamne, gândi Jennifer. De ce am spus asta? Nu avea nici un motiv să-l lase pe Adam să afle cât de mult s-a gândit la el în ultimele luni.

— Am vrut să-ţi spun că ai condus excepţional cazul lui Abraham Wilson. Ai meritat să câştigi.

— Mulţumesc.

O să închidă, gândi Jennifer. *N-am să-l mai văd niciodată. Probabil este prea ocupat cu haremul lui.* Adam Warner spunea:

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să luăm masa împreună într-o seară?

Bărbaţii urăsc fetele prea dornice.

— Ce-ai zice de seara asta?

Jennifer parcă auzi zâmbetul în vocea lui.

— Mi-e teamă că propria mea seară liberă este vineri. Eşti ocupată?

— Nu.

Aproape că era să spună: *Bineînţeles că nu.*

— Pot să vin să te iau de acasă?

Jennifer se gândi la apartamentul ei micuţ, mobilat groaznic.

— Ar fi mai uşor dacă ne-am întâlni undeva.

— Îţi place mâncarea de la Lutice?

— Aş putea să-ţi răspund după ce o să mănânc acolo?

Râse.

— E bine ora opt?

— E minunat.

Minunat. Jennifer puse receptorul la loc în furcă şi rămase într-o stare de euforie. *E ridicol*, gândi ea. *E probabil însurat şi are vreo două duzini de copii.* Aproape primul lucru pe care Jennifer l-a remarcat la Adam atunci când au luat masa a fost că nu purta verighetă. *O dovadă neconcludentă,* se gândi cu amărăciune. Cu siguranţă că ar trebui să existe o lege care să-i oblige pe toţi soţii să poarte verighetă.

Ken Bailey intră în birou.

— Ce mai face maestrul avocat? Se uită la ea mai de-aproape. Ai o figură de parcă de-abia ai înghiţit un client.

Jennifer ezită, apoi spuse:

— Ken, vrei să cercetezi pe cineva pentru mine?

Se duse la birou, luă o hârtie şi un creion şi spuse:

— Trage. Cine-i?

Începu să spună numele lui Adam Warner, apoi se opri, simţindu-se

penibilă. Nu era treaba ei să se bage în viaţa personală a lui Adam Warner. *Pentru numele lui Dumnezeu*, îşi spuse, *ţi-a cerut doar să iei masa cu el, nu să te măriţi cu el.*

— Lasă.

Ken puse creionul jos.

— Cum spui.

— Ken…

— Da?

— Adam Warner. Îl cheamă Adam Warner.

Ken se uită la ea surprinsă.

— Cerule, n-ai nevoie de mine să mă interesez de el. Citeşte ziarele.

— Ce ştii despre el?

Ken se aşează pe un scaun vizavi de Jennifer şi îşi împreună mâinile.

— Să vedem. Este asociat la Needham, Finch, Fierce şi Warner; Facultatea de Drept Harvard; provine dintr-o familie mondenă; are cam treizeci şi cinci de ani…

Jennifer se uită la el curioasă.

— Cum de ştii atât de multe despre el?

Îi făcu cu ochiul.

— Am prieteni sus. E un zvon că domnul Warner o să fie propus pentru Senatul Statelor Unite. Se pare că se zăreşte şi preşedinţia la orizont. Are ceea ce numesc ei farmec.

Cu siguranţă că-l are, gândi Jennifer. Încercă să facă întrebarea să sune ca şi cum ar fi fost întâmplătoare:

— Dar viaţa personală?

Ken Bailey se uită la ea cam ciudat.

— Este însurat cu faţa unui fost secretar din marină. Este nepoata lui Stewart Needham, asociatul lui Warner.

Inima lui Jennifer se scufundă. Deci asta era.

Ken o privea încurcat.

— Ce-i cu interesul ăsta brusc pentru Adam Warner?

— Eram curioasă, atâta tot.

Mult timp după ce a plecat Ken, Jennifer rămase gândindu-se la Adam. „M-a invitat la masă ca un gest de curtoazie profesională. Vrea să mă felicite. Dar a făcut-o deja la telefon. Cui îi pasă de ce? O să-l văd din nou. Mă întreb dacă o să-şi aducă aminte să spună că este însurat? Bineînţeles că nu. O să iau masa cu Adam vineri seara şi ăsta va fi sfârşitul.”

Târziu după-amiază, Jennifer primi un telefon de la Peabody şi Peabody. Era chiar tatăl însuşi.

— Mă gândeam de mult la chestia asta, spuse. Mă întrebam dacă am putea lua masa împreună într-o zi.

Tonul lui întâmplător nu o înşelă pe Jennifer. Era sigură că ideea de a lua masa cu ea nu-i venise până nu citise despre procesul lui Abraham Wilson. Cu siguranţă nu voia să se întâlnească cu ea pentru a discuta livrarea citaţiilor.

— Ce-aţi zice dacă ar fi mâine? sugeră el. La clubul meu.

S-au întâlnit la masa de prânz în ziua următoare. Bătrânul Peabody era un bărbat palid, o versiune mai în vârstă a fiului său. Vesta nu reuşea să-i ascundă burta. Lui Jennifer îi plăcu tatăl la fel de puţin cât îi plăcuse şi

fiul.

— Avem un post liber pentru un avocat tânăr în firma noastră, domnişoară Parker. Vă putem oferi cincisprezece mii de dolari pe an pentru început.

Jennifer stătea şi asculta, gândindu-se cât de mult ar fi însemnat această ofertă pentru ea cu un an în urmă, când avea nevoie cu disperare de o slujbă, de cineva care să creadă în ea.

— Sunt sigur că în câţiva ani va fi loc şi pentru o asociere în cadrul firmei.

Cincisprezece mii de dolari şi asociată. Jennifer se gândi la biroul mic pe care îl împărţea cu Ken şi la bietul ei apartament de la etajul patru, cu imitaţia de cămin.

Domnul Peabody îi luă tăcerea drept acceptare.

— Bun. Am vrea să începeţi cât mai curând posibil. Poate chiar de luni. Eu…

— Nu.

— Oh. Bine, dacă luni nu vă convine…

— Vreau să spun nu. Nu pot primi oferta dumneavoastră, domnule Peabody, spuse Jennifer, minunându-se singură de cele ce spusese.

— Mda… Poate ar trebui să începem cu douăzeci de mii de dolari pe an. Văzu expresia de pe faţa ei. Sau douăzeci şi cinci de mii. De ce nu vă mai gândiţi?

— M-am gândit. Am de gând să rămân pe cont propriu.

*

Clienţii începură să vină. Nu prea mulţi şi nici prea bogaţi, dar erau clienţi. Biroul devenea treptat neîncăpător.

Într-o dimineaţă, după ce Jennifer a ţinut doi clienţi pe hol în timp ce vorbea cu al treilea, Ken îi spuse:

— Aşa n-o să meargă. Trebuie să te muţi de aici şi să-ţi iei un birou ca lumea în centru.

Jennifer încuviinţă din cap.

— Ştiu, m-am gândit la asta.

Ken îşi făcu de lucru cu nişte hârtii, astfel încât să nu fie nevoit să se uite în ochii ei.

— O să-mi lipseşti.

— Ce tot vorbeşti? Trebuie să vii cu mine.

A trebuit să treacă vreo câteva secunde pentru a-şi da seama ce a spus. Se uită la ea şi un zâmbet i se întipări pe faţă.

— Să vin cu tine? Se uită în jur la camera sărăcăcioasă, fără ferestre. Şi să renunţ la ce-i aici?

*

Săptămâna următoare, Jennifer şi Ken se mutară într-un birou mai mare pe Fifth Avenue. Era mobilat simplu şi consta din trei camere mici: una pentru Jennifer, una pentru Ken şi una pentru secretară.

Secretara era o tânără pe nume Cynthia Ellman, proaspăt ieşită din

New York University.

Nu va fi prea mult de lucru pentru tine un timp, se scuză Jennifer, dar se vor aduna.

— Oh, sunt sigură, domnişoară Parker.

Vrea să fie ca mine, gândi Jennifer. *Doamne iartă!*

Ken Bailey intră şi spuse:

— Hey, mă simt singur în biroul ăla mare numai pentru mine. Ce-ai zice de o cină şi o piesă de teatru pentru diseară?

— Mi-e teamă că...

Era obosită şi avea de citit câteva rezumate, dar Ken era cel mai bun prieten al ei şi nu-l putea refuza.

— Mi-ar plăcea să merg.

*

Au fost să vadă „Aplauze”, iar lui Jennifer i-a plăcut enorm. Lauren Bacall fusese de-a dreptul captivantă. Jennifer şi Ken au luat apoi masa la Sardi.

După ce au comandat, Ken i-a spus:

— Am două bilete la balet pentru vineri seară. Mă gândeam că am putea...

— Îmi pare rău, Ken. Sunt ocupată vineri seară.

— Oh!

Avea o voce curios de inexpresivă.

Din când în când, Jennifer îl vedea pe Ken uitându-se fix la ea atunci când credea că nu se observă şi avea o expresie pe care Jennifer o găsea greu de definit. Ştia că este singur, cu toate că nu vorbeau niciodată despre prietenii lui şi nu discuta niciodată viaţa lui personală. Nu putea să uite ce i-a spus Otto şi se întreba dacă Ken însuşi ştia ce voia de la viaţă. Ar fi vrut să-l poată ajuta în vreun fel.

Lui Jennifer i se părea că vinerea nu o să mai vină niciodată. Cu cât se apropia întâlnirea ei pentru cină cu Adam Warner, Jennifer văzu că se concentrează din ce în ce mai greu la treabă. Constată că se gândeşte continuu la Adam. Ştia că este ridicolă. Nu-l văzuse decât o singură dată şi totuşi nu era în stare să şi-l scoată din minte. Încercă să-şi explice asta prin faptul că el fusese cel care o salvase atunci când era gata să fie scoasă din barou şi apoi îi trimisese clienţi. Adevărul-adevărat, dar Jennifer ştia că era mai mult decât atât. Era ceva ce nu-şi putea explica. Un sentiment pe care nu-l mai avusese niciodată înainte, o atracţie pe care nu o mai avusese pentru nici un bărbat. Se întreba cum o arăta soţia lui Adam Warner. Era fără îndoială una dintre femeile acelea deosebite care în fiecare miercuri intrau pe uşa roşie de la Elizabeth Arden pentru o zi de dichiseală din cap până în vârful picioarelor. Era subţire şi sofisticată, cu aureola cizelată a celor din înalta societate.

*

În dimineaţa vinerei magice, la ora zece, Jennifer îşi programă o oră la un coafor italian la care îi spusese Cynthia că se duc toate manechinele. La

zece treizeci Jennifer a sunat pentru a anula ora. La unsprezece s-a reprogramat.

Ken Bailey a invitat-o să ia masa de prânz împreună, dar era prea nervoasă ca să mănânce. În schimb, s-a dus la cumpărături la Bendel, unde şi-a cumpărat o rochie verde care se potrivea cu ochii ei, o pereche de pantofi maro foarte fini şi o poşetă asortată. Ştia că şi-a depăşit mult bugetul, dar părea că nu se poate opri.

Trecu pe lângă raionul de parfumuri şi dintr-un impuls nebunesc cumpără o sticluţă de parfum Joy. Nebunesc, fiindcă bărbatul era însurat.

Jennifer plecă de la birou la ora cinci şi se duse acasă să se schimbe. Petrecu două ore spălându-se şi îmbrăcându-se pentru Adam şi, când termină, se studie critic în oglindă. Apoi îşi repieptănă părul coafat cu grijă şi îl legă strâns la spate cu o bandă verde. *E mai bine aşa*, gândi ea. *Sunt avocat şi voi lua masa cu un alt avocat*. Dar când închise uşa, lăsă în urma ei o undă uşoară de parfum de trandafiri şi iasomie.

*

Lutèce nu era cum se aştepta Jennifer. Un tricolor francez flutura deasupra intrării unei clădiri mici. Înăuntru, un hol mic ducea la un băruleţ, iar în spate se afla o cameră luminată feeric, strălucitoare şi veselă, cu un portic din nuiele şi feţe de masă din stofă cadrilată. Jennifer a fost întâmpinată de proprietar, André Soliner.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Mă întâlnesc cu domnul Adam Warner. Cred că am ajuns puţin cam devreme.

Arătă cu mâna spre bar.

— Nu doriţi să beţi ceva în timp ce aşteptaţi, domnişoară Parker?

— Ba da, spuse Jennifer. Mulţumesc.

— Am să trimit un chelner.

Jennifer luă loc şi se amuză privind femeile pline de bijuterii şi blănuri de nurcă sosind împreună cu însoţitorii lor. Jennifer citise şi auzise despre Lutèce. Avea reputaţia de a fi restaurantul favorit al lui Jacqueline Kennedy şi de a avea mâncare excelentă.

Un bărbat foarte distins, cu păr cărunt, se apropie de Jennifer şi îi spuse:

— Vă supăraţi dacă iau loc un moment?

Jennifer se crispă.

— Aştept pe cineva, începu ea. Ar trebui să sosească…

Zâmbi şi se aşeză.

— Nu vreau să vă agăţ, domnişoară Parker.

Jennifer se uită la el surprinsă, neştiind de unde să-l ia.

— Sunt Lee Browning, de la Holland şi Browning.

Era una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din New York.

— Voiam doar să vă felicit pentru felul în care aţi condus procesul Wilson.

— Mulţumesc, domnule Browning.

— V-aţi asumat un mare risc. Era un caz de necâştigat. O studie un moment. Regula este, atunci când eşti de partea proastă a unui caz de

necâştigat, să te asiguri că nu este multă publicitate în jurul lui. Trucul este să zăreşti câştigătoarele şi pe alea fără şanse să le vâri sub covor. Ne-ai păcălit pe foarte mulţi. Aţi comandat deja ceva?

— Nu…

— Îmi permiteţi… Se întoarse spre un chelner. Victor, adu-ne te rog o sticlă de şampanie. Dom Perignon.

— Imediat, domnule Browning.

Jennifer zâmbi.

— Încercaţi să mă impresionaţi?

Râse cu poftă.

— Încerc să vă angajez. Îmi imaginez că aţi avut o grămadă de oferte.

— Câteva.

— Firma noastră se ocupă mai mult de corporaţii, domnişoară Parker, dar câţiva din clienţii noştri cei mai influenţi au adesea nevoie de un avocat specializat în procese criminale. Cred că vă putem face o ofertă destul de atrăgătoare. N-aţi vrea să treceţi pe la biroul meu ca să discutăm?

— Mulţumesc, domnule Browning. Sunt foarte flatată, dar de-abia m-am mutat în propriul meu birou. Sper că o să meargă.

Se uită lung la ea.

— O să meargă.

Se ridică în timp ce se apropia cineva şi întinse mâna.

— Adam, ce mai faci?

Jennifer ridică privirea şi îl văzu pe Adam Warner stând acolo şi dând mâna cu Lee Browning. Inima începu să-i bată mai repede şi simţi că roşeşte. *Şcolăriţă idioată!*

Adam Warner se uită la Jennifer şi la Browning şi spuse:

— Vă cunoaşteţi?

— Tocmai începeam, spuse Lee Browning. Ai sosit puţin prea devreme.

— Sau tocmai la timp. O luă pe Jennifer de braţ. Îţi urez noroc pentru data viitoare, Lee.

Şeful de sală se apropie de Adam.

— Doriţi să vă aşezaţi la masă acum, domnule Warner, sau luaţi mai întâi o băutură la bar?

— Mergem la masă, Henri.

Când se aşezară, Jennifer se uită împrejur şi recunoscu câteva personalităţi.

— Locul ăsta e ca un anuar al personalităţilor, spuse.

Adam se uită la ea.

— Acum este.

Jennifer se simţi roşind din nou. Opreşte-te, proasto! Se întreba câte alte fete a adus Adam Warner aici în timp ce soţia lui stătea acasă, aşteptându-l. Se întreba dacă vreuna a aflat vreodată că este însurat, sau poate că reuşea să păstreze secret asta. Ei bine, ea avea un avantaj. *O să ai o surpriză, domnule Warner,* gândi Jennifer.

Au comandat de băut şi de mâncat şi au vorbit tot felul de nimicuri. Jennifer îl lăsă pe Adam să întreţină conversaţia.

Era drăguţ şi fermecător, dar se simţea înarmată pentru farmecul său.

Nu era uşor. Se trezi râzând la bancurile lui, la poveştile lui.

N-o să-l ajute la nimic, gândea Jennifer. Ea nu voia o aventură. Spectrul mamei sale o urmărea. Era o pasiune adâncă în interiorul lui Jennifer pe care îi era frică să o exploreze, să îi dea drumul.

*

Ajunseseră la desert şi Adam încă nu spusese nici un cuvânt care ar fi putut fi interpretat. Jennifer îşi construise apărarea pentru nimic, parând un atac care nu se materializase şi se simţea ca o idioată. Se întreba ce ar fi spus Adam dacă ar fi ştiut la ce s-a gândit ea toată seara. Jennifer zâmbi pe seama propriei ei vanităţi.

— N-am avut deloc ocazia să-ţi mulţumesc pentru clienţii pe care mi i-ai trimis, spuse Jennifer. Ţi-am telefonat de câteva ori, dar…

— Ştiu. Adam ezită, apoi adăugă stângaci: N-am vrut să-ţi răspund la telefoane. Jennifer se uită la el, surprinsă. Mi-a fost frică, spuse el simplu.

Şi asta a fost. A luat-o prin surprindere, a prins-o cu garda descoperită, dar era foarte clar ce vrea să spună. Jennifer ştia ce urmează şi nu voia ca el să o spună. Nu voia ca el să fie ca toţi ceilalţi bărbaţi însuraţi care pretindeau că sunt singuri. Îi dispreţuia şi nu voia să-l dispreţuiască şi pe acest om.

Adam spuse încet:

— Jennifer, aş vrea să ştii că sunt însurat.

Jennifer rămase cu gura căscată, privindu-l fix.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme. Zâmbi cu amărăciune. Ei, nici n-a fost un mai devreme, nu?

Jennifer era foarte încurcată.

— De ce… de ce m-ai invitat la masă, Adam?

— Fiindcă trebuia să te văd.

Totul începu să-i pară ireal lui Jennifer. Era ca şi cum ar fi fost împinsă sub un val seismic uriaş. Stătea acolo, ascultându-l pe Adam spunând lucrurile pe care le simţea şi simţea că fiecare cuvânt este adevărat. Voia să se oprească înainte de a spune prea mult. Voia să continue să spună mai multe.

— Sper că nu te-am ofensat, spuse Adam.

Se văzu la el o timiditate care o şocă pe Jennifer.

— Adam, eu… eu…

Se uită la ea şi chiar dacă nici nu se atinseseră, era ca şi cum ea ar fi fost în braţele lui.

Jennifer îi spuse tremurat:

— Vorbeşte-mi despre soţia ta.

— Mary Beth şi cu mine suntem căsătoriţi de cincisprezece ani. Nu avem copii.

— Înţeleg.

— Ea… noi am decis să nu avem deloc. Eram foarte tineri când ne-am căsătorit. O cunoşteam de mult. Familiile noastre au fost vecine la nişte case de vacanţă unde mergeam vara. În Maine. Când avea optsprezece ani, i-au murit părinţii într-un accident de avion. Mary Beth aproape înnebunise de durere. Era foarte singură. Eu… ne-am căsătorit.

S-a căsătorit cu ea din milă, şi este prea gentleman pentru a o spune, gândi Jennifer.

— Este o femeie minunată. Am avut întotdeauna relaţii foarte bune.

Îi spunea lui Jennifer mai mult decât ar fi voit ea să ştie, mai mult decât putea suporta. Toate instinctele ei îi spuneau să plece, să zboare. În trecut reuşise uşor să se descurce cu bărbaţii însuraţi care încercaseră să se combine cu ea, dar Jennifer simţea că acesta este altfel. Dacă se va îndrăgosti vreodată de bărbatul acesta, nu mai avea scăpare. Ar trebui să fie nebună să înceapă ceva cu el. Jennifer vorbi cu grijă:

— Adam, îmi placi foarte mult. Eu nu mă încurc însă cu bărbaţi însuraţi.

Zâmbi, iar ochii din spatele ochelarilor erau sinceri şi calzi.

— Nu caut o aventură. Îmi place să fiu cu tine. Sunt foarte mândru de tine. Aş vrea să ne vedem din când în când.

Jennifer dădu să spună: „La ce bun?”, dar cuvintele fură:

— Ar fi bine.

Deci o să luăm masa împreună o dată pe lună, gândi Jennifer. *Nu o să facem nimănui nici un rău.*

11

Printre primii vizitatori în biroul cel nou al lui Jennifer s-a numărat şi părintele Ryan. Se învârti prin cele trei camere mici şi spuse:

— Foarte drăguţ. Începem să intrăm în rândul oamenilor, Jennifer. Jennifer râse.

— Încă nu, părinte. Mai am mult. Preotul o privi intens.

— Ai să reuşeşti. Apropo. I-am făcut o vizită lui Abraham Wilson săptămâna trecută.

— Cum se descurcă?

— Bine. Lucrează ceva pe acolo. M-a rugat să-ţi transmit urări de bine.

— O să-i fac şi eu o vizită în curând.

Părintele Ryan se aşează pe un scaun şi se uită la ea până când Jennifer spuse:

— Pot să te ajut cu ceva, părinte?

Se lumină la faţă.

— Ah, ei bine, ştiu că eşti ocupată, dar acum că tot ai adus vorba, o prietenă de-a mea are o mică problemă. A avut un accident. Cred că eşti cea mai potrivită s-o ajuţi.

Jennifer răspunse automat:

— Spune-i să vină să mă vadă, părinte.

— Cred că ar trebui să te duci tu la ea. Are toate membrele amputate.

*

Connie Garrett locuia într-un apartament mic şi cochet pe Houston Street. O femeie cu părul alb îi deschise uşa lui Jennifer.

— Sunt Martha Steele, mătuşa lui Connie. Locuiesc cu ea. Vă rog intraţi. Vă aşteaptă.

Jennifer intră în sufragerie. Connie Garrett era proptită pe nişte perne într-un fotoliu mare. Jennifer fu şocată de tinereţea ei. Nu ştia de ce, dar se aşteptase la o persoană în vârstă. Connie Garrett avea cam douăzeci şi patru de ani, vârsta lui Jennifer. Avea o figură radioasă şi Jennifer găsi obscen faptul că era numai un bust fără mâini şi fără picioare. Îşi reprimă un fior.

Connie Garrett îi zâmbi cu căldură şi spuse:

— Te rog să iei loc, Jennifer. Pot să-ţi spun Jennifer? Părintele Ryan mi-a vorbit mult despre tine. Şi, bineînţeles, te-am văzut la televizor. Sunt foarte fericită că ai putut veni.

Jennifer voi să spună: „Plăcerea e de partea mea”, dar şi dădu seama cât de nepotrivit ar fi sunat. Se aşeză pe un scaun confortabil în faţa fetei.

— Părintele Ryan mi-a spus că ai avut un accident acum câţiva ani. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— A fost vina mea, cred. Am traversat o intersecţie, am alunecat şi am căzut în faţa unui camion.

— Când a fost asta?

— Acum trei ani, în decembrie. Mă duceam la Bloomingdale să fac cumpărături pentru Crăciun.

— Ce s-a întâmplat după ce te-a lovit camionul?

— Nu-mi aduc aminte nimic. M-am trezit la spital. Mi-au spus că m-a adus acolo o ambulanţă. Am avut ceva la coloană. Apoi au găsit ceva pe la oase şi… Se opri şi încercă să ridice din umeri. Era un gest dureros de privit. Au încercat să-mi pună membre artificiale, dar n-au mers.

— Ai avut vreun proces?

Se uită uimită la Jennifer.

— Părintele Ryan nu ţi-a spus?

— Să-mi spună ce?

— Avocatul meu a dat în judecată compania al cărui camion m-a lovit şi am pierdut. Am făcut apel şi am pierdut şi apelul.

Jennifer spuse:

— Ar fi trebuit să pomenească asta. Dacă ai pierdut şi apelul, mi-e teamă că nu se mai poate face nimic.

Connie Garrett încuviinţă dând uşor din cap.

— Nici nu credeam cu adevărat că se mai poate face ceva. Mă gândeam… ei, părintele Ryan spunea că poţi face minuni.

— Ăsta-i domeniul *lui*, eu sunt doar avocat.

Era supărată pe părintele Ryan că i-a dat speranţe lui Connie Garrett. Jennifer se decise să vorbească cu el.

Femeia care îi deschisese uşa se plimba prin spate.

— Pot să vă ofer ceva, domnişoară Parker? Un ceai şi cozonac, dacă

doriţi.

Jennifer îşi dădu seama că îi este foame, fiindcă nu avusese timp să mănânce. Dar îşi imagină cum ar mânca în faţa lui Connie Garrett, în timp ce acesteia i se va da în gură.

— Nu, mulţumesc, minţi Jennifer. De-abia am luat masa.

Jennifer voia să plece cât mai repede posibil de acolo. Încercă să spună ceva drăguţ, înainte de a pleca, dar nu avea ce. *Fir-ai tu să fii, părinte Ryan.*

— Îmi... Îmi pare rău. Aş fi vrut...

Connie Garrett zâmbi şi spuse:

— Te rog să nu-ţi faci griji.

Zâmbetul a impresionat-o pe Jennifer. Nu credea că dacă ar fi fost în locul lui Connie Garrett ar fi fost capabilă să zâmbească vreodată.

— Cine a fost avocatul tău? se trezi Jennifer întrebând.

— Melvin Hutcherson. Îl cunoşti?

— Nu, dar o să-l caut. Continuă fără să vrea: O să vorbesc cu el.

— E foarte drăguţ din partea ta.

În vocea lui Connie Garrett se simţea căldură.

Jennifer se gândi cum trebuie să arate viaţa fetei, stând acolo neputincioasă, zi şi noapte, luni în şir, ani, fără să poată face nimic.

— Mi-e teamă că nu pot promite nimic.

— Bineînţeles că nu. Dar ştii ceva, Jennifer? Mă simt mult mai bine doar pentru că ai venit.

Jennifer se ridică în picioare. Era momentul să-şi strângă mâinile, dar nu exista nici o mână de strâns.

Spuse cu stângăcie:

— Îmi pare bine că te-am întâlnit, Connie. O să-ţi comunic ce am făcut.

În drum spre birou, Jennifer se gândi la părintele Ryan şi se hotărî să nu se mai lase impresionată de el. Nimeni nu putea face nimic pentru biata fată, iar să-i dai vreo speranţă ar fi fost indecent. Dar o să-şi ţină promisiunea. Va vorbi cu Melvin Hutcherson.

Când Jennifer ajunse la birou, avea o listă lungă de mesaje, Se uită peste ele repede, căutând numele lui Adam Warner. Nu era.

12

Melvin Hutcherson era un bărbat mic de statură, chel, cu un nas mic şi ochi albaştri. Avea un birou sărăcăcios pe West Side. Biroul recepţionerei era gol.

— A ieşit la masă, explică Melvin Hutcherson.

Jennifer se întrebă dacă avea măcar secretară. O introduse în biroul

său, care nu era mai mare decât camera de primire.

— Mi-aţi spus la telefon că vreţi să vorbiţi despre Connie Garrett.

— Exact.

Ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe de spus. L-am dat în judecată şi am pierdut. Crede-mă, am făcut o treabă bună pentru ea.

— V-aţi ocupat şi de apel?

— Da. L-am pierdut şi pe asta. Se uită la ea un moment. De ce îţi pierzi timpul cu aşa ceva? Tu eşti barosană. Ai putea să lucrezi la cazuri cu bani mulţi.

— Fac o favoare unui prieten. Te superi dacă mă uit pe înregistrările procesului.

— Te rog, spuse Hutcherson. Sunt proprietate publică.

*

Jennifer îşi petrecu seara citind procesul lui Connie Garrett. Spre surpriza ei, Melvin Hutcherson spusese adevărul: făcuse treabă bună. A dat în judecată şi municipalitatea şi Nationwide Motors Corporation şi a cerut un proces la curtea cu juraţi. Juriul i-a absolvit pe amândoi acuzaţii.

Departamentul Salubrităţii a făcut tot posibilul să facă faţă zăpezii care a căzut în acel decembrie peste New York; s-a folosit tot echipamentul pe care îl avea la dispoziţie. Municipalitatea a argumentat că vremea este o voinţă a lui Dumnezeu şi că dacă a existat vreo neglijenţă, a fost din partea lui Connie Garrett.

Jennifer citi acuzaţiile împotriva companiei de camioane. Trei martori au depus mărturie că şoferul a încercat să stopeze camionul pentru a nu lovi victima, dar nu a fost capabil să frâneze la timp, iar camionul a intrat într-o piruetă incontrolabilă şi a lovit-o. Verdictul în favoarea acuzatului a fost confirmat şi de Comisia de Apel şi cazul a fost închis.

Jennifer termină de citit la ora trei dimineaţa. Stinse lumina, dar îi era imposibil să adoarmă. Pe hârtie se făcuse dreptate. Dar imaginea lui Connie Garrett îi revenea întruna în minte. O fată de douăzeci de ani fără mâini şi fără picioare. Jennifer vedea cum o loveşte camionul, agonia teribilă prin care trecuse, seria de operaţii care-i fusese făcută, fiecare tăinuindu-i câte un picior, o mână, un picior... Jennifer aprinse lumina şi se ridică în capul oaselor. Formă numărul de telefon al lui Melvin Hutcherson.

— Nu scrie nimic despre doctori în proces, spuse Jennifer. Te-ai uitat la posibilitatea unei greşeli medicale?

O voce adormită spuse:

— Cine dracu’ e?

— Jennifer Parker. Te-ai uitat...

— Hristoase! E... e ora patru dimineaţa. N-ai ceas?

— E important. Spitalul n-a fost numit în proces. Ce-i cu operaţiile care i s-au făcut lui Connie Garrett? Le-ai verificat?

Urmă o pauză, timp în care Melvin Hutcherson încerca să-şi adune gândurile.

— Am vorbit cu şefii secţiilor de neurologie şi ortopedie de la spital. Operaţiile au fost necesare pentru a-i salva viaţa. Au fost făcute de cei mai

buni doctori de acolo şi exact cum trebuie. De aceea nu s-a pomenit spitalul la proces.

Jennifer avu un sentiment de frustrare.

— Înţeleg.

— Uite ce e, ţi-am spus că îţi pierzi timpul cu asta. Ce-ar fi să mai dormim puţin?

Şi îi închise telefonul.

*

Stinse lumina şi se întinse înapoi în pat. Dar somnul nu venea deloc. După un timp, Jennifer renunţă la luptă, se ridică şi îşi făcu o cafea. Şedea pe sofa bând, privind cum răsăritul soarelui colorează orizontul Manhattan-ului, rozul slab transformându-se treptat într-un roşu strălucitor.

Jennifer era încurcată. Pentru fiecare injustiţie ar fi trebuit să existe un remediu în lege. S-a făcut dreptate în cazul lui Connie Garrett? Se uită la ceasul de pe perete. Era şase treizeci. Jennifer ridică receptorul din nou şi formă numărul lui Melvin Hutcherson.

— Ai verificat trecutul şoferului? întrebă Jennifer.

O voce somnoroasă spuse:

— Iisuse Hristoase! Eşti puţin nebună? Când dormi?

— Şoferul camionului. L-ai verificat?

— *Lady*, începi să mă insulţi.

— Iartă-mă, insistă Jennifer, dar trebuie să ştiu.

— Răspunsul este da. Are un caracter perfect. A fost primul lui accident.

Deci şi calea asta era închisă.

— Înţeleg. Jennifer se gândea intens.

— Domnişoară, spuse Melvin Hutcherson, fă-mi şi mie un serviciu, te rog. Dacă mai ai vreo întrebare, sună-mă în timpul orelor de lucru.

— Iartă-mă, spuse Jennifer absentă. Culcă-te ia loc.

— Mulţumesc foarte mult.

Jennifer puse receptorul în furcă. Era timpul să se îmbrace şi să se ducă la lucru.

13

Trecuseră trei săptămâni de când Jennifer luase cina împreună cu Adam la Lutènce. Încercase să nu se mai gândească la el, dar orice lucru îi aducea aminte de el. O frază întâmplătoare, spatele unui străin pe stradă, o cravată la fel cu cea pe care o purtase el. Erau mulţi bărbaţi care încercau să se întâlnească cu ea. A primit propuneri de la clienţi, de la avocaţi şi de la judecătorul unei curţi de noapte, dar Jennifer n-avea nevoie

de nici unul. Avea o independenţă care îi întărâta pe bărbaţi.

Ken Bailey era întotdeauna acolo, dar asta nu-i uşura cu nimic singurătatea. O singură persoană putea face asta, fir-ar să fie!

A telefonat într-o luni dimineaţă.

— M-am gândit să văd dacă nu eşti din întâmplare liberă pentru masa de prânz astăzi.

Nu era. Spuse:

— Bineînţeles că sunt.

Jennifer îşi făcuse un legământ că dacă Adam o va mai suna vreodată să fie prietenoasă, dar distantă şi în nici un caz disponibilă.

În momentul în care i-a auzit vocea, a uitat tot ce-şi propusese şi a spus: *Bineînţeles că sunt.*

Ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l spună.

Au luat masa la un mic restaurant din cartierul chinezesc şi au vorbit neîntrerupt timp de două ore care au părut două minute. Au vorbit despre lege şi politică şi teatru şi au rezolvat toate problemele complexe ale omenirii. Adam era strălucitor, incisiv, fascinant. Era foarte interesat de ceea ce face Jennifer şi foarte mândru de succesele ei. *Are dreptul,* gândea Jennifer. *Dacă n-ar fi fost el, aş fi fost înapoi în Kelso.*

Când Jennifer se întoarse la birou, Ken Bailey o aştepta.

— Ai mâncat bine?

— Da, mulţumesc.

— Adam Warner e pe cale de a deveni client?

Întrebarea era *prea* întâmplătoare.

— Nu, Ken. Suntem doar prieteni.

Şi era adevărat.

*

Săptămâna următoare, Adam a invitat-o pe Jennifer să ia masa de prânz la restaurantul firmei sale. Jennifer a fost impresionată de complexul uriaş, modern, de birouri. Adam a prezentat-o câtorva membri ai firmei, iar Jennifer se simţi ca o mică vedetă, fiindcă se părea că ştiu tot despre ea. L-a întâlnit pe Stewart Needham, asociatul principal. A fost politicos şi distant cu Jennifer şi ea şi-a adus aminte că Adam este căsătorit cu nepoata lui.

Adam şi Jennifer au luat masa în sală lambrisată în lemn de nuc.

— Aici vin asociaţii să discute problemele.

Jennifer se întrebă dacă se referea şi la ea.

Îi era greu să se concentreze asupra mâncării.

Jennifer se gândi la Adam toată după-amiaza aceea. Ştia că trebuie să-l uite, să nu se mai gândească la el. Aparţinea unei alte femei.

În seara aceea, Jennifer s-a dus cu Ken Bailey să vadă *Doi ori doi*, noul spectacol al lui Richard Rodgers.

În timp ce intrau în hol se auzi un murmur din mulţime şi Jennifer se întoarse să vadă despre ce este vorba. O limuzină neagră şi foarte mare oprise lângă bordură şi din ea coborâră un bărbat şi o femeie.

— El este! exclamă o femeie şi lumea începu să se adune în jurul maşinii. Şoferul se dădu la o parte şi Jennifer îl văzu pe Michael Moretti şi

pe soţia lui. Lumea se uita la Michael. Era un erou popular, destul de frumos pentru a fi o stea de cinema, destul de cutezător pentru a captiva imaginaţia tuturor. Jennifer stătea în hol privind cum Michael Moretti şi soţia lui îşi fac loc prin mulţime. Michael trecu la mai puţin de un metru de Jennifer şi pentru o secundă ochii lor se întâlniră: Jennifer observă că avea ochii atât de negri încât nu i se vedeau pupilele. Două secunde mai târziu dispăru în sală.

Jennifer n-a putut să guste spectacolul. Vederea lui Michael Moretti îi împrospătase tot felul de amintiri umilitoare. Jennifer îl rugă pe Ken să o ducă acasă după primul act.

*

Adam îi telefonă a doua zi şi Jennifer se gândi să-i refuze invitaţia.

Mulţumesc, Adam, dar sunt foarte ocupată.

Dar Adam spuse:

— Trebuie să plec din ţară pentru un timp.

A fost ca o lovitură în stomac.

— Cât… cât timp o să lipseşti?

— Doar câteva săptămâni. Am să-ţi telefonez când mă întorc.

— Bine, spuse Jennifer. Drum bun.

Se simţi de parcă murise cineva. Îl vedea pe Adam pe o plajă la Rio, înconjurat de o jumătate de duzină de fete pe jumătate dezbrăcate, sau într-o vilă la Mexico City, bând margaritas cu o frumuseţe cu ochi negri, sau într-un castel elveţian făcând dragoste cu… *Ajunge!* îşi spuse Jennifer. Ar fi trebuit să-l întrebe unde se duce. Era probabil o călătorie de afaceri într-un loc urât, unde n-are timp de femei, probabil în mijlocul unui deşert unde o să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Ar fi trebuit să abordeze subiectul întâmplător, bineînţeles. „O să mergi mult cu avionul? Vorbeşti vreo limbă străină?” Dacă te duci la Paris, adu-mi şi mie, te rog, nişte ceai Vervaine. Îţi iei şi soţia? Îmi pierd cumva minţile?

Ken intrase în birou şi se uita fix la ea.

— Vorbeşti singură. Eşti *okay?*

Nu! ar fi vrut. Jennifer să ţipe. *Am nevoie de un doctor. Am nevoie de un duş rece. Am nevoie de Adam Warner.*

— N-am nimic. Doar puţin obosită.

— De ce nu te culci mai devreme?

Se întrebă dacă Adam se va culca devreme în seara aceea.

*

Îi telefonă părintele Ryan.

— Am fost pe la Connie Garrett. Mi-a spus că ai trecut pe la ea de câteva ori.

— Da.

Vizitele le făcuse pentru a-şi şterge sentimentul de vină, fiindcă nu era capabilă să o ajute cu nimic.

Jennifer se cufundă în lucru şi totuşi săptămânile de-abia treceau. Era

în sala de judecată aproape în fiecare zi şi lucra la expunerile dovezilor apărării în fiecare noapte.

— Încetineşte. O să te sinucizi, o sfătui Ken.

Dar Jennifer trebuia să se obosească fizic şi psihic. Nu voia să aibă timp să se gândească. *Sunt o proastă,* gândea ea. *O proastă cuminte.*

Trecură patru săptămâni până ce telefonă Adam.

— Tocmai am sosit, spuse. Vocea lui o înfioră pe Jennifer. Am putea să ne întâlnim să luăm masa undeva?

— Da. Mi-ar plăcea, Adam.

Se gândi că se comportase bine. Un simplu *Da, mi-ar plăcea, Adam.*

— Oak Room în Plaza?

— Da.

Era cel mai nenorocit restaurant din lume, plin de bogătaşi influenţi, acţionari şi bancheri. A fost mult timp unul din ultimele bastioane ale bărbaţilor şi de foarte curând îşi deschisese uşile şi pentru femei.

Jennifer ajunse mai devreme şi fu aşezată la o masă. Câteva minute mai târziu apăru şi Adam. Se uită la silueta înaltă şi suplă care venea spre ea şi simţi cum i se usucă gura. Arăta bronzat şi Jennifer se întrebă dacă nu cumva fanteziile ei despre plajele invadate de feţe erau adevărate. Îi zâmbi luându-i mâna şi Jennifer înţelese în momentul acela că nu mai conta nici un raţionament pe care îl făcuse despre Adam Warner şi despre bărbaţii însuraţi. Trebuia să se stăpânească. Era ca şi cum altcineva o îndruma, spunându-i ce ar trebui să facă, ce trebuie să facă. Nu-şi putea explica ce i se întâmplă, fiindcă nu mai trăise aşa ceva niciodată. *Spune-i vrăjitorie*, se gândea ea, *spune-i rai.* Tot ce ştia Jennifer atunci era că, mai mult decât orice pe lume, ar fi vrut să fie în braţele lui Adam. Uitându-se la el, şi-l imagină făcând dragoste cu ea, ţinând-o în braţe, corpul său puternic deasupra ei, înăuntrul ei şi simţi cum începe să roşească.

Adam spuse scuzându-se:

— Îmi pare rău de invitaţia aşa de târzie. Un client a anulat o întâlnire pentru masă.

Jennifer îl binecuvântă pe client în gând.

— Ţi-am adus ceva, spuse Adam. Era o eşarfă frumoasă din mătase verde cu auriu. E din Milano.

Deci *acolo* a fost. *Fete italiene*.

— Este foarte frumoasă, Adam, mulţumesc.

— Ai fost vreodată la Milano?

— Nu. Am văzut fotografii ale catedralelor de acolo. Sunt frumoase.

— Nu prea îmi plac vizitele turistice. Teoria mea este că dacă ai intrat într-o biserică, le-ai văzut pe toate.

Mai târziu, când Jennifer se gândea la prânzul acela, încerca să-şi aducă aminte despre ce au vorbit, ce au mâncat, cine s-a oprit lângă masa lor pentru a-l saluta pe Adam, dar tot ce-şi putea aminti era apropierea lui Adam, atingerea sa, privirea sa.

La un moment dat Jennifer gândise: *Ştiu ce o să fac. Am să fac dragoste cu el o singură dată. Nu poate fi chiar aşa de minunat ca în fanteziile mele. Apoi o să fiu în stare să scap de el.*

Când mâinile li s-au atins accidental, parcă a avut loc o descărcare electrică între ei. Stăteau acolo gândindu-se şi vorbind vrute şi nevrute, iar

cuvintele lor n-aveau nici un înţeles. Stăteau la masă, prinşi într-o îmbrăţişare invizibilă, mângâindu-se, făcând dragoste. Nici unul din ei n-avea idee ce mănâncă sau ce vorbeşte. Aveau o altfel de foame în ei, mult mai puternică, care continuă să crească şi să crească până ce nici unul nu mai suportă.

Pe la mijlocul prânzului, Adam puse mâna peste mâna lui Jennifer şi şopti:

— Jennifer…

— Da. Să plecăm de aici.

Jennifer aşteptă în holul aglomerat în timp ce Adam se înregistra la recepţie. Li s-a dat o cameră în aripa veche din Piaza Hotel, spre Strada 58. Au luat liftul din spate şi lui Jennifer i se păru o veşnicie până ce au ajuns la etajul lor.

Dacă Jennifer nu-şi putea aminti nimic despre masa lor de prânz, îşi amintea în schimb totul despre camera lor. Ani mai târziu putea rememora priveliştea, culoarea draperiilor şi a covoarelor, fiecare tablou şi mobilă. Îşi amintea sunetele oraşului care veneau de foarte de jos şi pătrundeau în cameră. Imaginile acelei după-amieze aveau să-i rămână întipărite în memorie pentru tot restul vieţii. Era o explozie magică, multicoloră, parcă filmată cu încetinitorul. Era Adam care o dezbrăca, era corpul lui Adam, puternic şi zvelt în pat, asprimea şi tandreţea lui. Foamea lor se transformase într-o poftă care trebuia satisfăcută. În momentul în care Adam a început să facă dragoste cu ea, cuvintele care i-au trecut lui Jennifer prin minte au fost: *Sunt pierdută.*

Au făcut dragoste din nou şi din nou şi de fiecare dată era un sentiment de extaz aproape insuportabil.

Multe ore mai târziu, în timp ce zăceau în linişte, Adam spuse:

— Mă simt de parcă aş trăi pentru prima oară în viaţă cu adevărat.

Jennifer îl mângâie şi râse tare.

Adam se uită la ea uimit.

— Ce este aşa de amuzant?

— Ştii ce mi-am spus? Că dacă fac dragoste cu tine o dată, o să reuşesc să te scot din sistemul meu.

Se răsuci şi se uită la ea.

— Şi…?

— Am greşit. Mă simt de parcă ai face parte din mine. Cel puţin… ezită ea, *o parte* din tine face parte din mine.

Ştia la ce se gândeşte Jennifer.

— O să facem ceva, spuse Adam. Mary Beth pleacă luni cu mătuşa ei în Europa, pentru o lună.

14

Jennifer şi Adam Warner erau împreună aproape în fiecare noapte.

Petrecură prima noapte în apartamentul ei micuţ şi neconfortabil, iar dimineaţă Adam declară:

— O să ne luăm o zi liberă ca să găsim un loc ca lumea în care să locuieşti.

Au mers împreună în căutarea unui apartament şi târziu după-amiază au ajuns la un bloc construit de curând în Sutton Place, numit Belmont Towers. În faţa clădirii era un semn pe care scria *Vândut.*

— De ce mai intrăm? întrebă Jennifer.

— O să vezi.

Apartamentul pe care l-au vizitat avea cinci camere pe două nivele şi era mobilat foarte frumos. Era cel mai luxos apartament pe care îl văzuse Jennifer vreodată. Avea un dormitor principal cu baie la etaj, iar jos un dormitor pentru oaspeţi cu baie proprie şi un living cu o panoramă spectaculoasă asupra lui East River şi a oraşului. Avea o terasă mare, o bucătărie şi o cameră pentru servit masa.

— Cum îţi place? întrebă Adam.

— Îmi place? îl iubesc, exclamă Jennifer, dar sunt două probleme, dragul meu. În primul rând n-aş putea să mi-l permit. Şi în al doilea rând, chiar dacă aş putea, aparţine altcuiva.

— Aparţine firmei noastre. Îl închiriem pentru clienţi importanţi care ne vizitează oraşul. O să le găsesc alt loc.

— Dar chiria?

— Am eu grijă de asta. Eu…

— Nu.

— Dar e o nebunie, dragă. Mi-o pot permite fără probleme şi… Scutură din cap.

— Nu înţelegi, Adam. N-am ce să-ţi dau altceva decât pe mine. Vreau ca asta să fie un dar.

Adam o luă în braţe, iar ea se cuibări acolo şi spuse:

— Ştiu ce o să fac… O să lucrez nopţile.

Sâmbătă s-au dus împreună la cumpărături. Adam i-a cumpărat lui Jennifer o cămaşă de noapte foarte frumoasă şi o rochie de la Bonwit Teller, iar Jennifer i-a cumpărat lui Adam o cămaşă Tumbull and Assser. Au cumpărat un joc de şah de la Gimbel şi prăjituri cu brânză de la Junior, lângă Abraham and Status. Au cumpărat o plăcintă cu prune de la Altman şi cărţi de la Doubledey. Au luat masa la restaurantul din colţ, lângă apartamentul lor.

Se întâlneau în apartament seara, după lucru, şi discutau evenimentele zilei, iar Jennifer pregătea cina în timp ce Adam stătea la masă. Apoi citeau, sau se uitau la televizor, sau jucau rummy şah. Jennifer pregătea mâncărurile preferate ale lui Adam.

— N-am nici o jenă, îi spunea ea. Nu mă opresc de la nimic.

— Te rog să n-o faci.

*

E straniu, gândea Jennifer. Până să devină amanţi se întâlneau deschis. Dar acum nu mai îndrăzneau să apară în public împreună, aşa că

mergeau în locuri unde să nu întâlnească întâmplător prieteni: restaurantele familiale micuţe în centru, un concert de muzică de cameră la Şcoala de Muzică de pe Strada Trei. S-au dus să vadă o piesă nouă la Clubul Omni Theatre pe Strada 18 şi au luat masa de seară la Grotta Azzurra pe Broome Street, unde au mâncat aşa de mult încât au blestemat mâncarea italiană timp de o lună. *Numai că nu avem o lună,* gândi Jennifer. Mary Beth se întorcea peste paisprezece zile.

Au fost la Half Note ca să asculte jazz de avangardă şi au vizitat o mică galerie de artă.

Lui Adam îi plăceau sporturile. O duse pe Jennifer să-i vadă jucând pe Knicks, iar Jennifer a fost aşa de prinsă de joc încât a ţipat până a răguşit.

Duminica leneveau prin casă, luau micul dejun în pijamale, citind din *Times*, ascultând clopotele bisericilor din Manhattan.

Jennifer se uita la Adam, absorbit în nişte cuvinte încrucişate, şi gândea: *Spune o rugăciune pentru mine.* Ştia că nu este bine ceea ce face. Ştia că nu poate ţine. Şi totuşi, nu cunoscuse niciodată atâta fericire, asemenea euforie. Îndrăgostiţii trăiesc într-o lume specială, unde fiecare sentiment era înălţător, iar bucuria pe care Jennifer o simţea acum cu Adam merita orice preţ va trebui să plătească mai târziu. Şi ştia că va trebui să plătească.

Timpul avea acum alte dimensiuni pentru Jennifer. Înainte, viaţa ei se măsura în ore şi în întâlniri cu clienţi. Acum timpul îi era măsurat în minutele pe care le putea petrece cu Adam. Se gândea la el când era cu el, se gândea la el când nu erau împreună.

Jennifer citise despre bărbaţi care au avut atacuri de inimă în braţele amantelor, aşa că puse numărul de telefon al doctorului lui Adam în carnetul ei de telefoane, lângă pat, astfel că dacă se întâmpla ceva vreodată, să poată proceda discret, iar Adam să nu se simtă prost.

Jennifer avea sentimente despre care nu crezuse niciodată că există în ea. Nu se gândise niciodată la ea ca la o femeie „de casă”, dar voia să facă totul pentru Adam. Voia să-i gătească, să-i spele, să-i aşeze hainele pentru dimineaţă. Să aibă grijă de el.

Adam păstra un rând de haine la apartamentul lor şi petrecea aproape toate nopţile cu Jennifer. Stătea culcată lângă el, privindu-l cum doarme şi încerca să rămână trează cât mai mult posibil, îngrozită să piardă atâta timp din minutele preţioase în care erau împreună. Când Jennifer nu mai putea să-şi ţină ochii deschişi, se cuibărea în braţele lui Adam şi adormea mulţumită şi în siguranţă. Insomnia pe care o avusese Jennifer atâta timp dispăruse. Când se ghemuia în braţele lui, se liniştea şi se relaxa instantaneu.

Îi plăcea să umble prin casă în cămăşile lui Adam, iar noaptea îi purta bluza pijamalei. Dacă mai era încă în pat dimineaţa, când el pleca, Jennifer se rostogolea pe pat în partea lui. Îi plăcea mirosul lui cald.

I se părea că toate cântecele de dragoste pe care le auzise erau scrise pentru ea şi Adam şi Jennifer gândea*: Noel Coward avea dreptate. Este uimitor cât de puternică poate fi muzica ieftină.*

La început, Jennifer crezuse că sentimentul de atracţie fizică pe care îl aveau unul faţă de altul va scădea în timp; adevărul este însă că devenea din ce în ce mai puternic.

I-a povestit lui Adam lucruri despre ea pe care nu le mai spusese nimănui niciodată. Cu Adam nu existau măşti. Era Jennifer Parker, goală puşcă, fără niciun secret. Era un miracol. Şi mai împărţeau un miracol împreună: râsul.

I se părea imposibil, dar îl iubea pe Adam din ce în ce mai mult cu fiecare zi. Dorea ca ceea ce aveau să nu se mai termine niciodată. Dar ştia că nu este aşa. Pentru prima oară în viaţa ei, deveni superstiţioasă. Era un amestec special de cafea kenyană care îi plăcea lui Adam. Jennifer cumpăra la fiecare câteva zile.

Dar cumpăra doar o cutiuţă mică de fiecare dată.

Unul din lucrurile care o terorizau pe Jennifer era să nu i se întâmple ceva lui Adam când nu era cu ea, iar ea să nu afle până nu va citi în ziare sau va auzi la televizor. Nu i-a povestit asta niciodată lui Adam.

De câte ori Adam întârzia, îi lăsa bileţele lui Jennifer prin apartament astfel încât să dea peste ele pe neaşteptate. Le găsea în cutia cu pâine, sau în frigider, sau într-un pantof al ei; o încântau şi le păstră pe toate.

Ultimele lor zile împreună au zburat într-o activitate veselă. În final, a venit şi noaptea dinaintea zilei când trebuia să se întoarcă Mary Beth. Jennifer şi Adam au cinat acasă, au ascultat muzică şi au făcut dragoste. Jennifer a zăcut în pat trează toată noaptea, ţinându-l pe Adam în braţe. Se gândea la toată fericirea pe care au împărţit-o.

Durerea urma să vină mai târziu.

La micul dejun, Adam i-a spus:

— Orice s-ar întâmpla, vreau să ştii un lucru – eşti singura femeie pe care o iubesc şi am iubit-o cu adevărat.

Atunci a venit durerea.

15

Antidotul era munca şi Jennifer plonjă până în gât, astfel încât să nu aibă timp să se gândească. Devenise răsfăţata presei, iar succesele ei din tribunal se publicau cu multă vâlvă. Veneau mai mulţi clienţi decât putea să accepte, iar în timp ce interesul ei principal se orientase spre procese criminale, la îndemnul lui Ken începu să accepte şi alte cazuri.

Ken Bailey devenise mai important ca niciodată pentru Jennifer. Avea grijă de investigaţiile din cazurile ei şi era foarte bun. Putea să discute cu el orice alte probleme şi avea încredere în sfatul lui.

Jennifer şi Ken se mutară din nou, acum într-un birou mult mai mare, în Park Avenue. Jennifer angajă doi tineri avocaţi isteţi, Dan Martin şi Ted Harris, amândoi din personalul lui Di Silva, şi încă două secretare.

Dan Martin fusese jucător de fotbal la Northwestern University şi avea înfăţişarea unui atlet şi mintea unui savant.

Ted Harris era un tânăr subţire, cu ochelari cu lentilele groase ca

fundul de borcan şi era un geniu.

Martin şi Harris aveau grijă de munca de documentare, iar Jennifer apărea la curtea cu juraţi.

Pe uşă se putea citi: JENNIFER PARKER and ASSOCIATES.

Avea o varietate de cazuri, de la apărarea unei corporaţii industriale acuzată de poluare, până la reprezentarea unui beţiv care a suferit contuzii când a fost aruncat dintr-o tavernă. Beţivul, bineînţeles, era un dar de la părintele Ryan.

— Are o mică problemă, îi spusese părintele Ryan lui Jennifer. Este un om de familie decent, dar săracul are asemenea stresuri încât mai ia câteodată un păhărel prea mult.

Jennifer nu se putea abţine să nu zâmbească. Din punctul de vedere al părintelui Ryan, nici unul din enoriaşii săi nu era vinovat şi singura lui dorinţă era să-i ajute să iasă din încurcăturile în care intraseră din greşeală sau neglijenţă. Unul dintre motivele pentru care Jennifer îl înţelegea pe preot aşa de bine era acela că ea însăşi simţea acelaşi lucru. Aveau de-a face cu oameni necăjiţi, care nu aveau pe nimeni să îi ajute, care nu aveau nici banii şi nici puterea de a lupta cu cei puternici şi avuţi, iar în final erau striviţi de aceştia.

Cuvântul justiţie era invocat cel mai adesea în cazul unei nedreptăţi. În sala de judecată, nici avocatul acuzării, nici avocatul apărării nu căutau dreptatea: totul era cine câştigă.

*

Din când în când, Jennifer şi părintele Ryan discutau despre Connie Garrett, dar subiectul o lăsa întotdeauna deprimată pe Jennifer. Acolo era o nedreptate şi o durea.

*

În biroul său din camerele din spate ale restaurantului lui Tony, Michael Moretti privea cum Nick Vito trecea prin tot biroul cu un dispozitiv electronic, căutând microfoane. Prin legăturile sale din poliţie, Michael ştia că autorităţile nu au aprobat nici un fel de supraveghere electronică, dar din când în când s-ar fi putut ca vreun sticlele prea zelos, un detectiv tânăr să pună un microfon ilegal, sperând să obţină informaţii. Michael era un om prevăzător. Biroul şi casa lui erau controlate în fiecare dimineaţă şi seară. Era conştient că era ţinta numărul unu pentru poliţie, FBI, etc., dar nu era îngrijorat. Ştia ce fac ci, dar ei nu ştiau ce face el; şi dacă ar şti, nu ar putea să dovedească.

Câteodată, noaptea târziu, Michael se uita prin vizorul uşii din spate a restaurantului ca să-i vadă pe agenţii FBI-ului luându-i gunoiul pentru analiză şi înlocuindu-l cu altul.

Într-o noapte, Nick Vito spuse:

— Iisuse, *boss,* dacă curcanii găsesc ceva?

Michael râse.

— Sper să găsească. Înainte de a ajunge aici, schimbăm gunoiul cu al restaurantului vecin.

Nu, agenţii federali nu-l vor atinge. Activităţile Familiei se extindeau, iar Michael avea planuri care nu fuseseră încă dezvăluite. Singurul care îl împiedica era Thomas Colfax. Michael ştia că trebuie să scape de bătrânul avocat. Avea nevoie de o minte tânără. Şi din nou, gândurile sale se întoarseră spre Jennifer Parker.

*

Adam şi Jennifer se întâlneau să ia masa o dată pe săptămână şi era o tortură pentru amândoi, fiindcă nu aveau timp să fie singuri împreună. Vorbeau la telefon în fiecare zi, folosind nume codificate. El era domnul Adams, iar ea era domnişoara Jay.

— Urăsc să mă tot furişez în felul ăsta, îi spuse Adam.

— Şi eu.

Dar gândul să-l piardă o înfricoşa.

*

În sala tribunalului, Jennifer scăpa de durere. Sala de judecată era o scenă, o arenă unde se întrecea cu cea mai bună opoziţie posibilă. Şcoala ei era sala de judecată şi învăţa bine. Un proces era un joc disputat după anumite reguli rigide, unde jucătorul mai bun câştiga, iar Jennifer era hotărâtă să devină cel mai bun jucător.

Interogatoriile lui Jennifer deveniseră evenimente teatrale, cu o viteză, un ritm şi o sincronizare meşteşugite. Învăţă să-l recunoască pe liderul juriului şi să se concentreze asupra lui, ştiind că îi va influenţa şi pe ceilalţi.

Pantofii unui bărbat spun câteodată ceva despre caracterul lui. Jennifer căuta juraţii care purtau pantofi confortabili, dovedind că au înclinaţie să fie oameni de treabă.

Învăţă despre strategie, plan global al unui proces, ca şi despre tactică, despre manevrele zilnice. Deveni expertă în a găsi judecători prietenoşi.

Jennifer petrecea ore nesfârşite pregătind fiecare caz, având lozinca: „Majoritatea cazurilor sunt câştigate sau pierdute înainte de a începe procesul”.

Curtea se retrăgea de obicei la ora patru şi când Jennifer interoga un martor după-amiaza târziu, aştepta până mai rămâneau câteva minute până la patru, apoi punea martorului o întrebare încuietoare care lăsa juriului o impresie puternică peste noapte.

Învăţă limbajul corpului uman. Când un martor la bară minţea, existau de obicei diferite gesturi: Îşi masa bărbia, strângea buzele, îşi acoperea gura, mişca urechile sau se scărpina în cap. Jennifer deveni expertă în a citi asemenea semne, ştiind astfel unde să insiste pentru a-l desfiinţa pe acesta.

Jennifer descoperi că a fi femeie era un dezavantaj când era vorba de a pleda în procese criminale. Se găsea pe teritoriul bărbaţilor. Erau încă foarte puţine femei avocat pledând în astfel de procese şi câţiva dintre avocaţii bărbaţi i-o luau în nume de rău.

*

Majoritatea juraţilor aveau la început prejudecăţi în privinţa lui Jennifer, fiindcă multe din cazurile ei erau sordide şi exista o tendinţă de a se face o asociaţie între ea şi clientul ei. Era de aşteptat ca să se îmbrace ca Jane Eyre şi ea refuză, dar avea grijă cum se îmbracă pentru a nu stârni invidia femeilor din juriu şi în acelaşi timp să apară destul de feminină pentru a nu îi face pe bărbaţi să o creadă lesbiană. Altădată Jennifer ar fi râs de oricare dintre aceste consideraţii. Dar în sala tribunalului le găsi realităţi de necontestat. Fiindcă intrase într-o lume a bărbaţilor, trebuia să muncească de două ori mai mult şi să fie de două ori mai bună decât concurenţa. Jennifer învăţă să prepare foarte bine nu numai cazurile ei, ci şi cazurile oponenţilor săi. Stătea noaptea în pat sau la biroul ei şi concepea strategia oponentului. Ce ar face dacă ar fi de partea cealaltă? Ce surprize ar încerca să scoată? Era un general care făcea planuri pentru amândouă taberele unei bătălii pe viaţă şi pe moarte.

Cynthia sună la interfon.

— Un bărbat pe linia a treia vrea să vorbească cu tine, dar nu vrea să-şi spună numele sau despre ce este vorba.

Cu şase luni mai devreme, Cynthia ar fi închis pur şi simplu. Jennifer o învăţase să nu respingă pe nimeni.

— Fă-mi legătura, spuse Jennifer.

Două secunde mai târziu auzi un bărbat întrebând circumspect:

— Jennifer Parker?

— Da.

Ezită puţin.

— Telefonul este steril?

— Da. Cu ce pot să vă ajut?

— Nu pentru mine. Pentru… pentru o prietenă.

— Înţeleg. Care-i problema prietenei?

— Trebuie să fie foarte confidenţial, înţelegeţi.

— Înţeleg.

Cynthia intră şi îi întinse lui Jennifer poşta.

— Aşteaptă, îi spuse Jennifer din buze.

— Familia prietenei mele a închis-o într-un sanatoriu. E sănătoasă. E o conspiraţie. Autorităţile sunt implicate şi ele.

Jennifer asculta acum numai pe jumătate. Fixă telefonul între ureche şi umăr în timp ce se uita prin poşta de dimineaţă.

— Este bogată şi familia ei îi vânează banii.

— Continuaţi, spuse Jennifer, examinând în continuare corespondenţa.

— Probabil că m-ar fi înlăturat şi pe mine dacă ar fi aflat că încerc s-o ajut. Poate fi periculos pentru mine, domnişoară Parker.

Un caz de nebunie, decise Jennifer.

— Mi-e teamă că nu pot face nimic, dar vă sfătuiesc să găsiţi un psihiatru bun pentru a o ajuta pe prietena dumneavoastră.

— Nu înţelegeţi. Sunt toţi băgaţi aici.

— Înţeleg, spuse Jennifer cu blândeţe. Eu…

— O să o ajutaţi?

— Nu pot face nimic… Ştiţi ce? De ce nu-mi spuneţi numele şi adresa prietenei dumneavoastră şi, dacă o să am ocazia, am să cercetez.

Se făcu tăcere, o tăcere foarte lungă. În cele din urmă, omul vorbi:

— Este confidenţial, da?

Jennifer dorea să scape de telefon. Primul client aştepta deja în camera de primire.

— Îmi voi aminti.

— Cooper. Helen Cooper. Are o proprietate mare în Long Island, dar i-au luat-o.

Jennifer notă pe o hârtie din faţa ei.

— Bun. La care sanatoriu spuneaţi că este?

Se auzi un clic şi legătura se întrerupse. Jennifer aruncă nota în coşul de gunoi.

Jennifer şi Cynthia schimbară o privire.

— E o groază de lume acolo, afară, spuse Cynthia. Domnişoara Marshall aşteaptă.

*

Jennifer vorbise cu Loretta Marshall la telefon cu o săptămână în urmă. Domnişoara Marshall o rugase pe Jennifer să o reprezinte într-un proces de paternitate împotriva lui Curtis Randall III, o persoană mondenă, foarte bogată.

Jennifer vorbise cu Ken Bailey.

— Avem nevoie de informaţii despre Curtis Randall III. Locuieşte în New York, dar înţeleg că îşi petrece o mare parte din timp la Palm Beach. Vreau să ştiu câte ceva despre el şi dacă s-a culcat cu o fată pe nume Loretta Marshall.

I-a transmis lui Ken numele hotelurilor din Palm Beach pe care i le dăduse femeia. Două zile mai târziu. Ken Bailey a raportat.

— Se verifică. Au petrecut două săptămâni împreună în hoteluri din Palm Beach, Miami şi Atlantic City. Opt luni mai târziu, Loretta Marshall a dat naştere unei fete.

Jennifer se rezemă de speteaza scaunului şi se uită la el gânditoare.

— Se pare că avem o dovadă.

— Nu cred.

— Care-i problema?

— Problema este clientul nostru. S-a culcat cu toată lumea, inclusiv cu „Yancheii”.

— Vrei să spui că tatăl copilului poate fi oricare dintre bărbaţi?

— Vreau să spun că poate fi jumătate din populaţie.

— Este vreun altul destul de înstărit pentru a putea ajuta copilul?

— Eu ştiu, echipa Yankeilor este destul de bogată, dar peştele gras este Curtis Randall III.

Îi întinse o lungă listă de nume.

*

Loretta Marshall intră în birou. Jennifer nu era prea sigură la ce s-ar îi

putut aştepta. O prostituată drăguţă, proastă, cel mai probabil. Dar Loretta Marshall era o surpriză. Nu numai că nu era drăguţă, era aproape urâtă. Figura ei era obişnuită. După numărul cuceririlor ei, Jennifer se aşteptase la o frumuseţe grozav de sexy. Loretta Marshall era stereotipul unei profesoare de şcoală elementară. Era îmbrăcată într-o fustă de lână, o cămaşă cu nasturi, o eşarfa albastră şi pantofi comozi. La început, Jennifer fusese sigură că Loretta Marshall plănuia să se folosească de ea pentru a-l forţa pe Curtis Randall să plătească pentru un copil care nu era al lui. După o oră de conversaţie, Jennifer îşi dădu seama că-şi schimbase părerea. Loretta Marshall era cinstită.

— Bineînţeles că n-am nici o dovadă că Melanie este fata lui Curtis, zâmbi ea timid. Curtis nu este singurul bărbat cu care m-am culcat.

— Atunci ce te face să crezi că el este tatăl copilului tău, domnişoară Marshall?

— Nu *cred*. Sunt sigură. E greu de explicat, dar ştiu chiar şi noaptea când a fost concepută Melanie. Câteodată o femeie poate simţi lucrurile astea.

Jennifer o studie, încercând să vadă vreun semn de înşelăciune. Nu exista.

— Eşti îndrăgostită de Curtis Randall?

— Oh, da. Şi Curtis mi-a spus că mă iubeşte. Bineînţeles, nu sunt sigură că mă mai iubeşte şi acum, după ce s-a întâmplat.

Dacă îl iubeai, se întreba Jennifer, *cum ai putut să te culci cu toţi ceilalţi bărbaţi?* Răspunsul stătea probabil în figură aceea tristă, domestică şi urâţică.

— Poţi să mă ajuţi, domnişoară Parker?

Jennifer spuse cu grijă:

— Procesele de paternitate sunt întotdeauna dificile. Am o listă cu mai mult de o duzină de bărbaţi cu care te-ai culcat în ultimul an. Probabil mai sunt şi alţii. Dacă eu am o „astfel de listă, poţi fi sigură că avocatul lui Curtis Randall are şi el una.

Loretta Marshall se încruntă.

— Dar probele de sânge, chestiile alea…

— Testele sanguine sunt admise că probă numai dacă ele dovedesc că acuzatul nu poate fi tatăl. Din punct de vedere legal sunt neconcludente.

— Nu-mi pasă de mine. Pe Melanie vreau s-o protejez. E normal ca Randall să aibă grijă de fata lui.

Jennifer ezită, cântărindu-şi hotărârea. Îi spusese adevărul Lorettei Marshall. Cazurile de paternitate erau grele. Ca să nu mai pomenim despre faptul că erau murdare şi neplăcute. Avocatul apărării va aduce o grămadă de bărbaţi şi, înainte de a termina de pledat, o va face să pară o târfă. Nu era genul de proces de care Jennifer ar fi vrut să se ocupe. Pe de altă parte, Jennifer o credea pe Loretta Marshall. Nu era cazul obişnuit când o femeie voia să-i pună un copil în cârcă unui fost iubit. Fata era convinsă că Randall Curtis era tatăl copilului ei. Jennifer se hotărî.

— *All right*, spuse, să încercăm.

*

Jennifer aranjă o întâlnire cu Roger Davis, avocatul care îl reprezenta pe Curtis Randall. Davis era partener într-o firmă mare de pe Wall Street, iar poziţia sa în cadrul firmei putea fi apreciată după încăperea mare pe care o ocupa. Era pompos şi arogant, iar Jennifer nu-l putu suferi din prima clipă.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă Roger Davis.

— V-am spus şi la telefon. O reprezint pe Loretta Marshall.

Se uită la ea şi spuse nerăbdător:

— Şi?

— Mi-a cerut să deschid un proces de paternitate împotriva lui Curtis Randall III. Aş prefera să n-o fac.

— Ai fi o mare fraieră dacă ai face-o.

Jennifer îşi controlă mânia.

— Nu dorim să vă târâm clientul prin tribunal. Sunt sigură că ştiţi că astfel de cazuri devin întotdeauna neplăcute. Deci, sunt gata să acceptăm o înţelegere rezonabilă.

Roger Davis îi zâmbi lui Jennifer condescendent:

— Vă cred că sunteţi gata. Fiindcă nu aveţi nici o probă. Absolut nici una.

— Cred că avem.

— Domnişoară Parker, n-am timp să mă joc cu cuvintele. Clienta dumneavoastră este o târfă. A avut contacte sexuale cu tot ce mişcă. Am o listă a bărbaţilor cu care s-a culcat. E lungă cât braţul meu. Credeţi că clientul meu va pătimi? Clientul dumneavoastră va fi *distrus*. Este profesoară, mi se pare. Ei bine, când voi termina cu ea, nu va mai preda nicăieri cât mai are de trăit. Şi să vă mai spun ceva. Randall crede că este tatăl copilului. Dar n-o să puteţi dovedi nici într-un milion de ani.

Jennifer asculta. Figura ei era inexpresivă.

— Poziţia noastră este că pe clienta dumneavoastră putea s-o lase gravidă oricine din Armata a Treia. Vreţi să facem un târg? Bun. Vă spun eu ce o să facem. Îi vom cumpăra clientei dumneavoastră pastile anticoncepţionale, ca să nu i se mai întâmple iar aşa ceva.

Jennifer se ridică de pe scaun cu obrajii în flăcări.

— Domnule Davis, acest mic discurs îl va costa pe clientul dumneavoastră o jumătate de milion de dolari.

Şi Jennifer ieşi din cameră.

*

Ken Bailey şi trei ajutoare n-au putut să găsească nimic împotriva lui Curtis Randall III. Era văduv, avea o poziţie bună în societate şi avusese foarte puţine aventuri.

— Ticălosul ăsta e un puritan înnăscut, se plânse Ken Bailey.

Se aflau în camera de conferinţe la douăsprezece noaptea, noaptea dinaintea procesului.

— Am vorbit cu unul dintre avocaţii de la firma lui Davis, Jennifer. Au de gând s-o distrugă pe clienta noastră. Vorbesc foarte serios.

— De ce-ţi pui gâtul sub ghilotină pentru fata asta? întrebă Dan

Martin.

— Eu nu sunt în măsură să-i judec viaţa ei sexuală, Dan. Este convinsă că Randall Curtis este tatăl copilului ei. Vreau să spun că într-adevăr este *convinsă*. Nu vrea decât bani pentru fata ei – nimic pentru ea. Cred că-şi merită procesul.

— Nu ne gândim la ea, răspunse Ken. Ne gândim la tine. Te afli într-o situaţie neplăcută. Toată lumea te urmăreşte. Cred că e un caz pierdut. Va fi o notă proastă pentru tine.

— Hai să tragem un pui de somn, spuse Jennifer. Ne vedem la tribunal.

*

Procesul a decurs mai rău decât a prezis Ken Bailey. Jennifer a pus-o pe Loretta Marshall să-şi aducă fata cu ea în sală, dar acum Jennifer se întreba dacă n-a făcut o eroare tactică. Stătea acolo, neajutorată, în timp ce Roger Davis aducea martor după martor la bară şi îi forţa pe fiecare să admită că s-a culcat cu Loretta Marshall. Jennifer nu îndrăznea să le pună întrebări. Erau nişte victime şi mărturiseau în public numai fiindcă erau forţaţi să o facă. Se uită la feţele juraţilor şi putea citi cum creşte ostilitatea. Roger Davis era prea deştept pentru a o caracteriza pe Loretta Marshall drept o târfa. Nu era nevoie. Cei de la bară o făceau în locul lui.

Jennifer adusese martori care să vorbească despre munca bună depusă de Loretta Marshall ca profesoară, despre faptul că mergea cu regularitate la biserică şi că era o mamă bună; dar toate astea nu făceau nici o impresie în faţa şirului lung de amanţi pe care îi avusese Loretta Marshall. Jennifer spera să obţină simpatia juraţilor vorbindu-le despre femeia tânără care a fost sedusă de un tânăr desfrânat bogat şi apoi abandonată când a rămas gravidă. Procesul nu decurgea în sensul ăsta.

Curtis Randall III şedea la masa apărării. Ar fi putut fi luat drept un director de teatru. Era un bărbat elegant, de aproape şaizeci de ani, cu păr cărunt şi trăsături frumoase. Făcea parte din lumea bună, frecventa cluburile selecte şi era bogat. Jennifer simţea cum femeile din juriu îl dezbrăcau în minte.

Sigur, gândea Jennifer, *gândesc că ele merită să se culce cu domnul „Farmec”, nu cu ce-o-fi-găsit-la-asta-care-stă-cu-copilul-în-braţe.*

Din nefericire pentru Loretta Marshall, copilul nu semăna deloc cu tatăl său. Sau cu mama sa. Putea să fie al oricui. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Roger Davis se adresă juriului, spunând:

— Uitaţi-i acolo, doamnelor şi domnilor, mama şi copilul. Ah! Dar al cui copil? Aţi văzut acuzatul. Desfid pe oricine din această sală care îmi arată măcar *o singură asemănare* între acuzat şi acest prunc. Sigur, dacă clientul meu ar fi tatăl copilului acesta, ar fi măcar o asemănare. Ceva la ochi, la nas, la bărbie. Unde-i asemănarea? Nu există pentru un motiv foarte simplu. Acuzatul nu este tatăl acestui copil. Nu, tare mă tem că avem de-a face cu o femeie care a fost neprevăzătoare, a rămas gravidă şi apoi s-a uitat în jur ca să vadă care amant ar putea să plătească cel mai bine nota de plată.

Vocea i se înmuie.

— Acum, nici unul dintre noi nu se află aici pentru a o judeca. Ceea ce vrea să facă cu viaţa ei Loretta Marshall este treaba ei. Faptul că este profesoară şi că poate influenţa copiii nu este problema noastră. Nu mă găsesc aici pentru a face morală. Mă găsesc aici doar pentru a apăra interesele clientului meu, un om nevinovat.

Jennifer studie juriul şi avu sentimentul că fiecare dintre ei era de partea lui Curtis Randall. Jennifer încă o credea pe Loretta Marshall. Măcar dacă copilul ar fi semănat cu tatăl său! Roger Davis avea dreptate. Nu exista nicio asemănare. Şi avusese grijă ca juriul să fie conştient de asta.

Jennifer l-a chemat pe Curtis Randall la bară. Ştia că este singura ei şansă să repare ceva, ultimul prilej pentru ea de a întoarce procesul. Studie un moment bărbatul de pe banca martorilor.

— Aţi fost căsătorit vreodată, domnule Randall?

— Da. Soţia mea a murit într-un incendiu.

Se simţi imediat o reacţie de simpatie instinctivă din partea juriului.

La dracu´! Jennifer continuă repede.

— Nu v-aţi recăsătorit niciodată?

— Nu. Mi-am iubit foarte mult soţia şi…

— Aţi avut vreodată copii cu soţia dumneavoastră?

— Nu. Din păcate nu putea face copii.

Jennifer arătă spre copil.

— Deci Melanie este singurul dumneavoastră…

— Obiectez!

— Se admite. Avocatul acuzării ştie foarte bine de ce.

— Iertaţi-mă, domnule preşedinte. Mi-a scăpat. Jennifer se întoarse spre Curtis Randall. „Vă plac copiii?

— Da, foarte mult.

— Sunteţi preşedintele consiliului directorial al propriei dumneavoastră companii, nu-i aşa, domnule Randall?

— Exact.

— Nu v-aţi dorit niciodată un fiu care să vă poarte numele?

— Bănuiesc că fiecare bărbat îşi doreşte asta.

— Deci dacă Melanie ar fi fost băiat în loc…

— Obiectez!

— Se admite. Judecătorul se întoarse spre Jennifer. Domnişoară Parker, vă rog din nou să încetaţi.

— Iertaţi-mă, domnule preşedinte. Jennifer se întoarse iar spre Curtis Randall: Domnule Randall, aveţi obiceiul să agăţaţi femei necunoscute şi să le duceţi în hoteluri?

Curtis Randall îşi plimbă limba nervos peste buza de jos.

— Nu.

— Este adevărat că aţi întâlnit-o pentru prima oară pe Loretta Marshall într-un bar şi aţi dus-o într-o cameră de hotel?

Limba i se plimbă din nou peste buze.

— Da, dar a fost doar… doar sex.

Jennifer se uită la el fix.

— Spuneţi „a fost doar sex” ca şi cum aţi simţi că sexul este ceva murdar.

— Nu, doamnă.

Limba îi ieşi iar din gură.

Jennifer privea fascinată cum se mişca peste buze. Se simţi brusc cuprinsă de speranţă. Ştia acum ce are de făcut. Trebuia să-l preseze continuu. Şi totuşi nu trebuia să-l preseze prea tare, pentru a nu deveni antipatică juriului.

— Câte femei aţi agăţat prin baruri?

Roger Davis era în picioare.

— N-are nici o legătură, domnule preşedinte. Şi obiectez împotriva acestei direcţii a interogatoriului. Singura femeie implicată în acest caz este Loretta Marshall. Am arătat deja că acuzatul a avut contact sexual cu ea. În afară de asta, viaţa sa personală n-are nici o legătură cu acest proces.

— Nu sunt de acord, domnule preşedinte. Parcă acuzatul este genul de bărbat care…

— Se admite. Vă rog să nu mai continuaţi cu acest gen de întrebări.

Jennifer ridică din umeri.

— Da, domnule preşedinte. Se întoarse din nou spre Curtis Randall: Să revenim la noaptea când aţi luat-o pe Loretta Marshall dintr-un bar. Ce fel de bar era?

— Nu… nu ştiu. N-am mai fost niciodată acolo.

— Ei bine, pentru informaţia dumneavoastră, Play Pen are reputaţia de a fi un loc pentru „agăţat” un loc de rendez-vous unde bărbaţi şi femei se duc să întâlnească parteneri cu care să meargă apoi în pat. De aceea v-aţi dus acolo domnule Randall?

Curtis Randall începu să-şi lingă iar buzele.

— S-ar… s-ar putea. Nu-mi aduc aminte.

— Nu vă aduceţi aminte? Vocea lui jennifer era plină de sarcasm. Se întâmplă să vă aduceţi cumva aminte ziua când aţi întâlnit-o prima oară pe Loretta Marshall în acest bar?

— Nu, nu ştiu. Nu ştiu exact.

Jennifer se îndreptă spre masa acuzării şi începu să se uite peste nişte hârtii. Scrise ceva pe o hârtie, ca şi cum ar fi copiat o dată, şi i-o întinse lui Ken Bailey. Acesta o studie cu o expresie uimită.

Jennifer se întoarse spre boxa martorului.

— A fost pe optsprezece ianuarie, domnule Randall.

Cu coada ochiului, Jennifer îl văzu pe Ken Bailey părăsind sala de judecată.

— S-ar putea, bănuiesc. Cum v-am spus nu-mi aduc bine aminte.

Următoarele cincisprezece minute, Jennifer continuă să pună întrebări. Era un interogatoriu uşor inutil, iar Roger Davis nu întrerupse fiindcă vedea că juriul se plictiseşte.

Jennifer continuă să vorbească, uitându-se după Ken Bailey. Pe la mijlocul unei întrebări, Jennifer îl văzu intrând grăbit, aducând un pachet mic.

Jennifer se întoarse spre judecător.

— Domnule preşedinte, se poate să-mi acordaţi o pauză de cincisprezece minute?

Judecătorul se uită la ceasul de pe perete.

— Întrucât este aproape ora prânzului, curtea va lua o pauză până la

unu şi jumătate.

*

La ora unu şi jumătate, curtea era din nou în plen. Jennifer a mutat-o pe Loretta Marshall pe un scaun mai aproape de boxa juriului, cu copilul tot în braţe.

Judecătorul spuse:

— Domnule Randall, sunteţi încă sub jurământ. Luaţi loc la bară, vă rog.

Jennifer îl privi cum se aşază în boxa martorilor. Se duse la el şi spuse:

— Domnule Randall, câţi copii nelegitimi aţi avut?

Roger Davis sări în picioare.

— Obiectez! Este prea de tot, domnule preşedinte. Nu tolerez umilirea clientului meu.

— Se admite, spuse judecătorul. Se întoarse spre Jennifer. Domnişoară Parker, v-am atenţionat…

— Scuzaţi-mă, domnule preşedinte.

Se uită la Curtis Randall şi văzu că obţinuse ceea ce dorise. Îşi lingea nervos buzele. Jennifer se întoarse spre Loretta Marshall şi copilul ei. Fetiţa îşi lingea grăbită buzele. Jennifer se apropie încet şi stătu în faţa copilului câteva secunde, atrăgând atenţia juriului.

— Priviţi acest copil, spuse Jennifer încet.

Se uitau cu toţii la micuţa Melanie, la limbuţă ei roşie care lingea buza de jos.

Jennifer se întoarse şi se îndreptă spre boxa martorului.

— Şi priviţi acest bărbat.

Douăsprezece perechi de ochi se întoarseră să-l privească pe Curtis Randall. Stătea acolo, lingându-şi nervos buza de jos şi dintr-o dată asemănarea era de neconfundat. Uitat a fost faptul că Loretta Marshall s-a culcat cu zeci de bărbaţi. Uitat a fost faptul că Randall Curtis era un stâlp al comunităţii.

— Acesta este un om, spuse Jennifer cu amărăciune, cu posibilităţi şi o poziţie importantă. Un om la care se uită toată lumea. Vreau să vă pun o singură întrebare: Ce fel de om este acesta care nu îşi recunoaşte propriul copil?

Juriul s-a retras mai puţin de o oră, întorcându-se cu un verdict în favoarea acuzării. Loretta Marshall va primi două sute de mii de dolari bani gheaţă şi două mii de dolari pe lună pentru întreţinerea copilului.

Când se dădu verdictul, Roger Davis veni spre Jennifer. Avea faţa roşie de mânie.

— Aţi făcut ceva cu copilul?

— Ce vreţi să spuneţi?

Roger Davis ezită, nesigur de el.

— Chestia aia cu buzele. Asta a câştigat juriul; copilul lingându-şi buzele. Puteţi să-mi explicaţi asta?

— Sigur că pot, spuse Jennifer cu demnitate. Se numeşte ereditate. Şi se îndepărtă.

Jennifer şi Ken Bailey s-au descotorosit de sticla de sirop în drum spre

birou…

16

Adam Warner a ştiut aproape de la început că făcuse o greşeală căsătorindu-se cu Mary Beth. Fusese impulsiv şi idealist, încercând să protejeze o fată tânără ce părea pierdută şi vulnerabilă în mijlocul lumii.

Ar fi dat orice să nu o rănească pe Mary Beth, dar Adam era îndrăgostit de Jennifer. Avea nevoie să vorbească cu cineva şi se decise asupra lui Stewart Needham. Stewart a fost întotdeauna înţelegător. O să înţeleagă situaţia lui Adam.

Întâlnirea lor a luat însă o cu totul altă întorsătură decât plănuise Adam. În timp ce Adam intra în biroul lui Stewart Needham, acesta spuse:

— Ai venit la fix. Tocmai am vorbit la telefon cu comitetul electoral. Ţi se cere în mod oficial că candidezi pentru Senatul Statelor Unite. Vei avea tot sprijinul din partea partidului.

— Eu… e minunat, spuse Adam.

— Avem o mulţime de făcut, băiatul meu. Trebuie să începem să organizăm lucrurile. Voi înfiinţa un comitet de strângere a fondurilor. Uite cum cred că ar trebui să începem…

Următoarele două ore au discutat planuri pentru campanie.

Când au terminat, Adam spuse:

— Stewart, am o problemă personală pe care aş vrea să o discut cu tine.

— Mi-e teamă că acum am întârziat la întâlnirea cu un client, Adam.

Şi Adam a avut deodată sentimentul că Stewart Needham a ştiut dintotdeauna ce era în mintea lui.

Adam avea întâlnire cu Jennifer pentru masa de prânz la un restaurant în West Side. Îl aştepta într-un separeu din spate.

Adam intră plin de energie şi după expresia feţei lui, Jennifer îşi dădu seama că s-a întâmplat ceva.

— Am noutăţi pentru tine, îi spuse Adam. Mi s-a cerut să candidez pentru Senatul Statelor Unite.

— Oh, Adam! E minunat! Vei fi un mare senator!

— Concurenţa este puternică. New York este un stat foarte dur.

— Nu contează. Nimeni nu te poate opri.

Şi Jennifer ştia că este adevărat. Adam era inteligent şi curajos, dornic să lupte pentru lucrurile în care credea. Aşa cum a luptat pentru ea.

Jennifer îi luă mâna şi îi spuse cu căldură:

— Sunt aşa de mândră de tine, iubitule.

— Uşor, n-am fost încă ales.

— Asta n-are nici o legătură cu faptul că sunt mândră de tine. Te iubesc aşa de mult, Adam.

— Şi eu te iubesc.

Adam se gândi să-i vorbească lui Jennifer despre discuţia pe care aproape că a avut-o cu Stewart Needham, dar se hotărî să n-o facă. Putea să mai aştepte până aranja el lucrurile.

— Când începi campania?

— Vor să anunţ candidatura imediat. Am sprijinul unanim al partidului.

— E minunat!

Era însă ceva care *nu* era minunat. Ceva ce nu voia să traducă în cuvinte, dar ştia că mai devreme sau mai târziu va trebui să privească în faţă acel ceva. Dorea ca Adam să câştige, dar candidatura pentru Senat va fi ca o sabie a lui Damocles deasupra capului ei. Dacă Adam va câştiga, Jennifer îl va pierde. Nu trebuia să existe nici un scandal în viaţa lui. Era însurat şi dacă s-ar afla că are o amantă, ar fi o sinucidere politică.

În noaptea aceea, pentru prima dată de când se îndrăgostise de Adam, Jennifer a avut insomnie. A stat trează până dimineaţă, luptându-se cu demonii nopţii.

*

Cynthia spuse:

— Un telefon pentru dumneavoastră. Tot marţianul ăla.

Jennifer se uită lung la ea.

— Ştiţi, povestea despre azilul de nebuni.

Jennifer uitase complet de el. Era cu siguranţă cineva care avea nevoie de un psihiatru.

— Spune-i să… Oftă. Lasă. Îi spun eu.

Ridică telefonul.

— Jennifer Parker.

Auzi vocea familiară spunându-i:

— Aţi verificat informaţia pe care v-am dat-o?

— N-am avut timp. Îşi aduse aminte că aruncase hârtia cu notele pe care le făcuse. Aş vrea să vă ajut. Îmi spuneţi numele dumneavoastră?

— Nu pot, şopti. Şi pe mine mă urmăresc. Verificaţi măcar. Helen Cooper. Long Island.

— Vă pot recomanda un doctor care…

Legătura se întrerupse.

Jennifer stătu un moment gândindu-se, apoi îl rugă pe Ken Bailey să vină în birou.

— Ce se întâmplă, şefu’?

— Nimic – cred. Am primit câteva telefoane trăsnite de la cineva care nu vrea să-şi spună numele. Vrei să vezi dacă poţi găsi ceva despre o femeie pe nume Helen Cooper. S-ar părea că are o proprietate mare în Long Island.

— Unde este acum?

— Ori într-un ospiciu, ori în Marte.

Două ore mai târziu, Ken Bailey intră în birou şi o surprinse spunându-i:

— Marţianul tău a aterizat. Există o Helen Cooper la Azilul Heathers în Westchester.

— Eşti sigur? Ken Bailey luă o mutră jignită. N-am vrut să spun asta, spuse Jennifer. Ken era cel mai bun detectiv din câţi cunoscuse. Nu spunea nimic până nu era convins şi nu aduna niciodată faptele greşit.

— Ce-avem noi de-a face cu doamna? întrebă Ken.

— Cineva crede că a fost internată cu forţa acolo. Aş vrea să verifici anturajul ei. Vreau să ştiu ceva despre familia ei.

Informaţia era pe biroul lui Jennifer a doua zi dimineaţa. Helen Cooper era o văduvă căreia ultimul ei soţ îi lăsase o moştenire de patru milioane de dolari. Fata ei se căsătorise cu intendentul clădirii în care locuiau şi, după şase luni, mirele şi mireasa au cerut tribunalului ca mama să fie declarată iresponsabilă, iar proprietăţile să treacă sub controlul lor. Au găsit trei psihiatri care au depus mărturie în favoarea tezei pe care o susţineau, iar curtea a hotărât să stea la ospiciu.

Jennifer termină de citit şi se uită la Ken Bailey.

— Toată treaba asta pare cam dubioasă, nu?

— Foarte. Ce-ai de gând?

Era o întrebare dificilă. Jennifer nu avea nici un client. Dacă familia doamnei Cooper a înlăturat-o, cu siguranţă că n-ar fi acceptat amestecul lui Jennifer, iar din moment ce femeia însăşi fusese declarată nebună, nu avea competenţa să o angajeze pe Jennifer. Era o problemă interesantă. Un lucru era oricum clar: cu client sau fără, n-avea de gând să stea deoparte şi să privească cum cineva este trimis la ospiciu.

— Am de gând să-i fac o vizită doamnei Cooper, decise Jennifer.

*

Azilul Heathers se afla într-o zonă împădurită din Westchester. Terenurile erau împrejmuite de un zid înalt şi singurul acces posibil se făcea printr-o poartă păzită. Jennifer nu era încă pregătită să permită familiei să afle ce face, aşa că a telefonat până a găsit o cunoştinţă cu relaţii la ospiciu. A aranjat să-i facă o vizită doamnei Cooper.

Directoarea ospiciului, doamna Franklin, era o femeie cu faţa dură care-i amintea lui Jennifer de doamna Danvers din „Rebecca”.

— Între noi fie vorba, spuse doamna Franklin, n-ar trebui să vă las să vorbiţi cu doamna Cooper. Totuşi, să zicem că este o vizită neoficială. Nu va fi înregistrată.

— Mulţumesc.

— Am să trimit să o aducă.

*

Helen Cooper era o femeie zveltă, atrăgătoare, în jur de şaizeci şi şapte, şaizeci şi nouă de ani. Avea ochii albaştri-deschis, strălucind de inteligenţă şi era aşa de graţioasă de parcă ar fi primit-o pe Jennifer în propria ei casă.

— Este foarte drăguţ din partea ta că ai venit să mă vezi, spuse doamna Cooper, dar mi-e teamă că nu prea ştiu de ce te afli aici.

— Sunt avocat, doamnă Cooper. Am primit două telefoane anonime prin care mi s-a comunicat că sunteţi aici şi n-ar trebui să fiţi aici.

Doamna Cooper zâmbi cu blândeţe.

— Ăsta trebuie să fie Albert.

— Albert?

— A fost majordomul meu vreme de douăzeci şi cinci de ani. Când fiica mea, Dorothy, s-a măritat, l-a concediat. Oftă. Bietul Albert. Aparţine trecutului, altei lumi. Cred că, într-un fel, şi eu semăn cu el. Eşti foarte tânără, draga mea, şi cred că nu eşti conştientă de câte lucruri s-au schimbat în lume. Ştii ce lipseşte în ziua de azi? Graţia. Mi-e teamă că a fost înlocuită de lăcomie.

Jennifer întrebă încet:

— Fata dumneavoastră?

Ochii doamnei Cooper se întristară.

— N-o acuz pe Dorothy. E bărbatul ei. Nu este un bărbat atrăgător, nu din punct de vedere moral, în cele din urmă. Mi-e teamă că fata mea nu este atrăgătoare din punct de vedere fizic. Herbert a luat-o pentru bani şi a constatat că toată proprietatea este în mâinile mele. Nu i-a plăcut asta.

— V-a spus asta dumneavoastră?

— Oh, da. A fost foarte deschis în privinţa asta. Zicea că ar trebui să-i dau fetei mele totul în loc să o fac să aştepte până mor. Aş fi făcut-o, numai că nu am încredere în el. Ştiam ce o să se întâmple dacă pune el mâna pe toţi banii.

— Aţi mai avut vreodată vreun precedent în legătură cu o incapacitate mintală?

Helen Cooper se uită la Jennifer cu tristeţe.

— După părerea doctorilor, sufăr de schizofrenie şi paranoia.

Jennifer avu sentimentul că nu vorbise niciodată cu o persoană mai sănătoasă ca ea.

— Sunteţi conştientă că trei doctori au depus mărturie că sunteţi iresponsabilă?

— Proprietatea Cooper este evaluată la patru milioane de dolari, domnişoară Parker. Poţi influenţa o grămadă de doctori cu o asemenea sumă. Mi-e teamă că îţi pierzi timpul. Ginerele meu controlează proprietatea acum. N-o să mă lase niciodată să plec de aici.

— Aş vrea să-l văd pe ginerele dumneavoastră.

*

Plaza Towers se găsea pe Strada 72, spre est, într-unul din cele mai frumoase cartiere ale New York-ului. Helen Cooper avea o vilă aici. Acum pe plăcuţa de pe uşă scria *Mr. Şi Mrs. Herbert Hawthorne.*

Jennifer telefonase în prealabil şi vorbise cu Dorothy, aşa încât acum o aşteptau amândoi. Helen Cooper avusese dreptate despre fata ei. Nu era atrăgătoare. Foarte slabă, avea o înfăţişare de şoarece, fără bărbie şi cu albeaţă la ochiul drept. Soţul ei, Herbert, semăna cu Archie Bunker. Era cu cel puţin douăzeci de ani mai bătrân decât Dorothy.

— Intraţi, mormăi el.

O conduse pe Jennifer din holul de recepţie într-o sufragerie enormă, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu picturi de clasici francezi şi olandezi.

— Acum, ce-ar fi să-mi spuneţi despre ce dracu’ este vorba.

Jennifer se întoarse spre fată:

— Este vorba despre mama dumneavoastră.

— Ce-i cu ea?

— Când a început să arate pentru prima oară semne de nebunie?

— Ea…

Herbert Hawthorne o întrerupse:

— Imediat după ce Dorothy şi cu mine ne-am căsătorit. Bătrâna nu putea să mă suporte.

Asta este mai degrabă o dovadă că este normală, gândi Jennifer.

— Am citit concluziile medicilor, spuse Jennifer. Sunt cam echivoce.

— Cum adică, echivoce?

Tonul întrebării era feroce.

— Adică rapoartele lor tratează nişte probleme destul de vagi, în care nu există nişte dovezi sigure pentru a stabili ceea ce societatea numeşte nebunie. Decizia lor a fost luată mai mult pe baza celor ce le-aţi spus dumneavoastră şi soţia despre purtarea ei.

— Ce încercaţi să spuneţi?

— Vreau să spun că dovezile nu sunt clare. Alţi trei doctori ar putea stabili un diagnostic cu totul diferit.

— Hei, uite ce-i, spuse Herbert Hawthorne. Nu-ş ce vrei să spui, da' bătrâna e lunatică. Aşa spun doctorii şi aşa spune şi tribunalul.

— Am citit caietul grefierului, răspunse Jennifer. Tribunalul sugerează de asemenea ca acest caz să fie revăzut periodic.

Pe faţa lui Herbert Hawthorne se citea consternarea.

— Adică s-ar putea să o lase să iasă?

— *O vor* lăsa să iasă, promise Jennifer. Voi avea eu grijă de asta.

— Staţi puţin! Ce dracu' se petrece aici?

— Asta vreau şi eu să aflu. Jennifer se întoarse spre fată: Am verificat fişa medicală a mamei dumneavoastră. N-a fost niciodată nimic în neregulă cu ea, mintal său emoţional. A…

Herbert Hawthorne o întrerupse:

— Asta nu dovedeşte nimic! Chestiile astea pot apărea foarte repede…

— Şi mai mult, continuă Jennifer către Dorothy, am verificat şi activităţile sociale ale mamei dumneavoastră înainte de a fi trimisă acolo. A dus o viaţă absolut normală.

— Nu-mi pasă ce spuneţi dumneavoastră sau oricine altcineva. E nebună! ţipă Herbert Hawther.

Jennifer se întoarse spre el şi îl studie un moment.

— I-aţi cerut doamnei Cooper să vă dea dumneavoastră proprietatea dânsei?

— Nu-i treaba dumneavoastră!

— Acum este treaba mea. Cred că e suficient cât am vorbit.

Jennifer o porni spre uşă.

Herbert Hawthorne îi bară calea.

— Staţi puţin. Vă băgaţi într-o treabă care nu vă priveşte. Vreţi să faceţi rost de un tenculeţ de bani, da? *Okay*, înţeleg asta, păpuşă. Să-ţi spun ce-o să fac. De ce nu ţi-aş da chiar acum un cec de o mie de dolari şi a laşi baltă toată treaba?! Hăă?

— Îmi pare rău, răspunse Jennifer. Nu facem niciun târg.

— Crezi că o să iei mai mulţi de la bătrână?

— Nu, spuse Jennifer uitându-se fix în ochii lui. Numai unul dintre noi aleargă după bani.

A fost nevoie de şase săptămâni de audieri şi consultaţii de psihiatrie. Jennifer a adus alţi psihiatri şi când au terminat consultaţiile şi Jennifer a avut toate datele la dispoziţie, judecătorul a schimbat decizia şi Helen Cooper a fost eliberată şi proprietatea a trecut înapoi sub controlul ei.

În dimineaţa când i s-a dat drumul, Helen Cooper i-a telefonat lui Jennifer.

— Aş vrea să te invit la prânz la Douăzeci şi Unu.

Jennifer se uită în agendă. Avea o dimineaţă încărcată, o întâlnire pentru masa de prânz şi o după-amiază plină în sala de judecată, dar ştia ce mult însemna asta pentru bătrână.

— Voi fi acolo, spuse Jennifer.

Vocea lui Helen Cooper era plină de satisfacţie.

— Vom serba ceva.

Prânzul a decurs excepţional. Doamna Cooper era o gazdă atentă şi se vedea clar că o cunoşteau bine la Douăzeci şi Unu.

Jerry Bems le conduse la o masă de la etaj, unde erau înconjurate de obiecte de artă şi argintărie. Mâncarea şi serviciul au fost excelente.

Helen Cooper aşteptă până le aduse cafeaua, apoi îi spuse lui Jennifer:

— Îţi sunt foarte recunoscătoare, draga mea. Nu ştiu ce onorariu ai de gând să ceri, dar aş vrea să-ţi dau mai mult.

— Onorariile mele sunt destul de ridicate.

Doamna Cooper scutură din cap.

— Nu contează.

Se aplecă în faţă, îi luă mâinile lui Jennifer între ale ei şi coborî vocea până la şoaptă:

— Am de gând să-ţi dau Wyoming.[1]

17

Prima pagină din *New York Times* avea două ştiri interesante una lângă alta. Una vorba ea despre Jennifer Parker, care obţinuse achitarea unei femei acuzate de înjunghierea soţului ei. Cealaltă era un articol despre candidatura lui Adam Warner la Senat. Jennifer citi articolul despre Adam de nenumărate ori. Scria despre serviciul lui ca pilot în războiul din Vietnam şi descria cum a obţinut medalia Flying Cross. Erau citaţi un număr de oameni proeminenţi care spuneau că Adam Warner ar face cinste Senatului Statelor Unite şi naţiunii. În încheierea articolului se făcea aluzie la faptul că dacă Adam va avea succes de cauză în campania sa, acesta ar putea fi un pas hotărâtor pentru candidatura la preşedinţia

1 Stat în S. U. A.

Statelor Unite.

*

În vila lui Antonio Granelli, Michael Moretti şi Antonio Granelli terminau micul dejun. Michael citea articolul despre Jennifer Parker.

Se uită la socrul lui şi spuse:

— Iar a câştigat, Tony.

Antonio Granelli ridică un ou din farfurie.

— Cine a câştigat, ce?

— Avocata aia, Jennifer Parker. E făcută pentru asta.

Antonio Granelli se încruntă.

— Nu-mi place ideea ca o femeie să lucreze pentru noi. Femeile sunt slabe. Nu ştii niciodată ce-o să facă.

Michael spuse cu grijă:

— Ai dreptate, Tony, foarte multe sunt aşa. N-avea niciun rost să-şi contrazică socrul. Atâta timp cât Antonio Granelli trăia, era periculos; dar privindu-l acum, Michael ştia că nu mai are mult de aşteptat. Bătrânul avusese câteva neplăceri cu inima şi mâinile îi tremurau. Vorbea greu şi mergea ajutându-se de un baston. Avea pielea galbenă ca lămâia. Omul care era în fruntea listei crimelor federale era un tigru fără colţi. Numele său băgase spaima în sute de *mafiosi* şi ură în inimile văduvelor lor. Acum foarte puţini oameni îl vedeau pe Antonio Granelli. Se ascundea în spatele lui Michael, Thomas Colfax şi încă a câtorva în care avea încredere. Michael nu fusese încă *ridicat* – trecut în capul Familiei – dar era doar o problemă de timp. Luchese Trei-Degete fusese cel mai puternic şef al celor cinci familii mafiote din est, apoi Antonio Granelli şi în curând… Michael îşi putea permite să aibă răbdare. Trecuse mult, foarte mult timp de când puştiul cu figura angelică stătuse în faţa marilor *don*-i din New York şi, ţinând în mână o bucată de hârtie care ardea, jurase: „Aşa voi arde şi eu dacă voi trăda secretele Cosei Nostra”. Acum, stând la masă cu bătrânul, Michael spuse:

— Poate am putea s-o folosim pe Parker asta la lucruri mărunte. Să vedem cum se descurcă.

Granelli ridică din umeri.

— Doar să fii atent, Mike. Nu vreau străini care să afle secretele familiei.

— Mă ocup eu de ea.

Michael telefonă chiar în după-amiaza aceea.

*

Când Cynthia o anunţă că Michael Moretti este la telefon, lui Jennifer îi reveniră în minte tot felul de amintiri, toate neplăcute. Nu-şi putea imagina de ce o sună Michael Moretti. Ridică receptorul din curiozitate.

— Ce doriţi? Asprimea tonului ei îl luă prin surprindere pe Michael Moretti.

— Aş vrea să vă văd. Cred că noi doi ar trebui să avem o mică discuţie.

— Despre ce anume, domnule Moretti?

— N-aş putea discuta asta la telefon. Pot să vă spun, domnişoară Parker, că este ceva care vă va interesa foarte mult.

Jennifer răspunse fără nici o inflexiune în voce:

— Iar eu pot să vă spun, domnule Moretti, că nimic din ce aţi putea face sau spune nu mă poate interesa.

Şi trânti receptorul.

*

Michael Moretti stătea la birou uitându-se fix la telefonul mort din mâna lui. Simţea ceva în el, dar nu era furie. Nu era sigur ce anume şi nu era sigur dacă îi place. Se folosise de femei toată viaţa şi înfăţişarea lui şi cruzimea înnăscută îi aduseseră mai multe amante decât putea ţine minte.

De fapt, Michael Moretti dispreţuia femeile. Erau prea moi. N-aveau personalitate. *Rosa, de exemplu. E ca un căţeluş care face tot ce i se spune, gândea Michael. Îmi ţine casa, îmi găteşte, mă regulează când vreau să mă regulez, tace din gură când îi spun să tacă.*

Michael nu cunoscuse niciodată o femeie cu personalitate, o femeie care să aibă curajul să-l sfideze. Jennifer Parker a avut curajul să-i închidă telefonul. Ce spusese? *Nimic din ce ar putea face sau spune nu mă poate interesa.* Michael Moretti se gândi la asta şi zâmbi. Greşea. O să-i arate cât de mult greşea.

Se rezemă de spetează aducându-şi aminte cum arăta în sala de judecată, amintindu-şi figura ei, trupul ei. Se întrebă cum o fi în pat. O pisică sălbatică, probabil. Începu să se gândească la trupul ei gol sub al lui, luptându-se cu el. Ridică receptorul şi formă un număr. Când o voce de femeie se auzi la celălalt capăt, spuse:

— Dezbracă-te! Vin la tine.

*

În drumul spre birou, după masa de prânz, în timp ce traversa Third Avenue, Jennifer Parker aproape că nimeri sub roţile unui camion. Şoferul frână brusc şi spatele maşinii derapă, gata să o lovească.

— Iisuse Hristoase! ţipă şoferul. De ce dracu’ nu te uiţi pe unde mergi!

Jennifer nu-l auzea. Se uita la ce era scris pe spatele camionului. *Nationwide Motors Corporation.* Rămase acolo privind în urma lui mult timp după ce dispăruse. Apoi se întoarse şi se grăbi spre birou.

*

— E aici Ken? o întrebă pe Cynthia.

— Da, este în biroul lui.

Se duse la el.

— Ken, poţi să-mi verifici *Nationwide Motors Corporation?* Am nevoie de o listă cu toate accidentele în care au fost implicate camioanele lor în ultimii cinci ani.

— O să ia ceva timp.

— Foloseşte-te de LEXIS. Este computerul naţional juridic.

— Îmi spui şi mie ce se întâmplă?

— Încă nu sunt sigură, Ken. E doar o presimţire. Îţi spun eu dacă iese ceva de aici.

Scăpase ceva în procesul lui Connie Garett, fata aceea frumoasă cu toate membrele amputate, condamnată să-şi petreacă tot restul vieţii într-un scaun. Poate că şoferul era fără nici o pată şi la primul accident, dar camioanele? Poate cineva era răspunzător, la urma urmei.

A doua zi dimineaţă Ken Bailey depuse un raport în faţa lui Jennifer.

— Nu ştiu ce urmăreşti, dar se pare că ai luat potul. *Nationwide Motors Corporation* a avut cincisprezece accidente în ultimii cinci ani, iar câteva din camioanele lor au fost băgate în reparaţii.

Jennifer simţi o furnicătură în tot corpul.

— Care este problema?

— O deficienţă la sistemul de frânare care face coada camionului să se rotească la frână bruscă. Coada camionului o lovise pe Connie Garett. Jennifer îi convocă şi pe Dan Martin şi pe Ted Harris.

— Vom intra în proces cu cazul Connie Garett, anunţă Jennifer.

Ted Harris o privi lung prin ochelarii săi ca fundul de borcan.

— Stai puţin, Jennifer. Am controlat cazul ăsta. A pierdut apelul. O să avem de-a face cu *res judicata*.

— Ce înseamnă *res judicata?* întrebă Ken Bailey.

Jennifer îi explică:

— Pentru cazurile civile este un fel de sinonim cu dublul risc din cazurile criminale. „Trebuie să existe un sfârşit al litigiului.”

Ted Harris adăugă:

— O dată ce a fost pronunţat un verdict final într-un caz, acesta nu mai poate fi deschis decât în circumstanţe speciale. N-avem motiv să-l redeschidem.

— Ba da, avem. Mergem pe *descoperire.*

Acest principiu spunea: *Cunoaşterea reciprocă a tuturor faptelor relevante adunate de ambele părţi este esenţială într-un litigiu.*

— Apărarea este *Nationwide Motors*. Au ascuns informaţii pe care avocatul lui Connie Garrett nu le-a aflat. Există o deficienţă în sistemul de frânare al camioanelor lor şi au ţinut asta secret. Se uită la cei doi avocaţi.

— Uite ce cred eu că ar trebui să facem…

*

Două ore mai târziu, Jennifer stătea în sufrageria lui Connie Garett.

— Vreau să redeschidem procesul. Cred că avem o probă.

— Nu. N-aş putea suporta să mai trec încă o dată printr-un proces.

— Connie…

— Uită-te la mine, Jennifer. Sunt un monstru. De câte ori mă uit în oglindă, vreau să mă sinucid. Ştii de ce nu o fac? Vocea i se transformă în şoaptă. Fiindcă nu pot. Nu pot!

Jennifer stătea acolo, înfiorată. Cum a putut fi atât de insensibilă?

— Dacă aş încerca un aranjament cu ei? Cred că atunci când vor auzi cu ce dovezi vin, vor fi dornici să facem un aranjament fără să mai intrăm

în sala de judecată.

*

Birourile Maguire şi Guthrie, avocaţii care reprezentau *Nationwide Motors Corporation*, se găseau în susul lui Fifth Avenue, într-o clădire modernă de sticlă, beton şi crom, cu o fântână arteziană în faţă. Jennifer îşi spuse numele la biroul de recepţie. Funcţionarul o rugă să ia loc şi cincisprezece minute mai târziu Jennifer era escortată în biroul lui Patrick Maguire. Era asociatul principal al firmei, un irlandez dur, greu de păcălit, cu ochi mobili, care nu scăpau nimic.

Îi arătă lui Jennifer un scaun.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnişoară Parker. V-aţi făcut o reputaţie de invidiat.

— Sper că nu proastă.

— Se spune că sunteţi o dură. Nu arătaţi.

— Sper că nu.

— Cafea? Sau un whisky irlandez?

— Cafea, mulţumesc.

Patrick Maguire sună şi o secretară aduse două ceşti de cafea pe o tavă de argint.

— Ei, cu ce vă pot fi de folos?

— Este vorba de cazul lui Connie Garett.

— Ah, da. Dacă îmi aduc bine aminte, a pierdut procesul şi recursul.

Dacă îmi aduc bine aminte. Jennifer ar fi putut să jure că Patrick Maguire ar fi fost capabil să spună tot procesul pe dinafară.

— Vreau să deschid din nou procesul.

— Adevărat? Pe ce motiv? întrebă Maguire politicos.

— Cer redeschiderea procesului pentru ascunderea de informaţii.

Jennifer îi întinse rezumatul pe care îl pregătise.

Maguire răsfoi paginile imperturbabil.

— Aa, da. Chestia cu frânele.

— Ştiaţi despre ea?

— Bineînţeles. Bătu cu degetul în pagini. Domnişoară Parter, asta n-o să vă ducă nicăieri. Trebuie să dovediţi că acelaşi camion implicat în accident avea o deficienţă la sistemul de frânare. Probabil că s-a umblat la el de o sută de ori de la accident, aşa că nu se va putea dovedi în ce condiţie era atunci. Împinse dosarul spre ea. Nu aveţi nici o probă.

Jennifer sorbi din cafea.

— Tot ceea ce trebuie să fac este să dovedesc ce antecedente proaste au camioanele astea. În mod normal, clientul dumneavoastră ar fi trebuit să cunoască defecţiunea.

Maguire spuse în treacăt:

— Ce propuneţi?

— Am un client care are în jur de douăzeci de ani şi care stă într-o cameră pe care nu o va părăsi niciodată fiindcă nu are nici mâini, nici picioare. Aş vrea să fac un aranjament care ar putea uşura un pic chinul prin care trece.

Patrick Maguire sorbi din cafea.

— La ce fel de aranjament vă gândiţi?

— Două milioane de dolari.

Maguire zâmbi.

— Este o grămadă de bani pentru cineva fără nici o probă.

— Dacă mergem la tribunal, domnule Maguire, vă promit că voi avea o probă. Şi voi câştiga mult mai mult de atât. Dacă ne forţaţi să vă dăm în judecată, vă vom cere cinci milioane de dolari.

Maguire zâmbi din nou.

— Mă speriaţi al naibii de rău. Mai doriţi cafea?

— Nu, mulţumesc. Jennifer se ridică.

— Staţi puţin! Luaţi loc, vă rog. Nu am spus nu.

— Nu aţi spus da.

— Mai luaţi puţină cafea. O prăjim noi înşine.

Jennifer se gândi la Adam şi la cafeaua kenyană.

— Două milioane de dolari este o sumă foarte mare, domnişoară Parker.

Jennifer nu răspunse.

— Ei, dacă ne-am înţelege pentru o sumă mai mică, aş putea fi în stare să… Îşi flutură mâinile expresiv.

Jennifer rămase în continuare tăcută.

În cele din urmă, Patrick Maguire spuse:

— Chiar vreţi două milioane, nu?

— Chiar vreau cinci milioane, domnule Maguire.

— În regulă. Bănuiesc că s-ar putea să aranjăm ceva.

A fost uşor!

— Trebuie să plec la Londra mâine dimineaţă, dar voi reveni săptămâna viitoare.

— Dacă se poate să nu dureze prea mult. Aş aprecia dacă vorbiţi cu clientul dumneavoastră cât mai curând posibil. Aş vrea să-i dau un cec clientului meu săptămâna viitoare.

Patrick Maguire încuviinţă.

— Probabil că se poate aranja.

Tot timpul drumului spre birou, Jennifer fu stăpânită de un sentiment de nesiguranţă. Fusese prea simplu.

În seara aceea, în drumul spre casă, Jennifer se opri la un drugstore. Când ieşi şi porni să traverseze strada, îl văzu pe Ken Bailey mergând alături de un tânăr frumuşel şi blond. Jennifer ezită, apoi se întoarse pe o străduţă lăturalnică pentru a nu fi observată. Viaţa particulară a lui Ken era problema lui personală.

În ziua în care Jennifer era programată să se întâlnească cu Patrick Maguire, primi un telefon de la secretara lui.

— Domnul Maguire mi-a cerut să vă transmit scuzele sale, domnişoară Parker. Va fi ocupat cu diverse întâlniri toată ziua. Ar fi fericit să se întâlnească cu dumneavoastră oricând doriţi în cursul zilei de mâine.

— Bine, spuse Jennifer. Mulţumesc.

Telefonul declanşă o alarmă în mintea lui Jennifer. Instinctele sale se dovediseră exacte. Patrick Maguire plănuia ceva.

— Nu da nici o legătură, îi spuse Cynthiei.

Se încuie în birou, plimbându-se în sus şi în jos, încercând să se

gândească la fiecare posibilitate. Patrick Maguire îi spusese iniţial că nu are cum deschide procesul. Apoi, aproape fără ca Jennifer să se chinuie prea mult să-l convingă, a acceptat să-i plătească lui Connie Garrett două milioane de dolari. Jennifer îşi aduse aminte cât de nesigură se simţea atunci. De atunci Patrick Maguire a fost imposibil de găsit. Mai întâi Londra – dacă într-adevăr s-a dus la Londra – apoi conferinţele care l-au împiedicat să-i răspundă la telefoane toată săptămâna. Şi acum altă amânare.

Dar de ce? Singurul motiv ar fi dacă... Jennifer se opri, ridică telefonul interior şi îl sună pe Dan Martin.

— Verifică, te rog, data accidentului lui Connie Garrett, Dan. Vreau să ştiu termenul de prescriere.

Douăzeci de minute mai târziu, Dan Martin intră în biroul lui Jennifer.

— Am dat-o în bară, spuse. Termenul de prescriere este chiar azi.

Simţi dintr-o dată că i se face rău.

— Nu se poate să fie o greşeală?

— Nu. Îmi pare rău, Jennifer. Unul dintre noi ar fi trebuit să controleze asta din timp. Pur... pur şi simplu nu mi-a dat prin cap.

— Nici mie.

Jennifer ridică telefonul şi formă un număr.

— Patrick Maguire, vă rog. Jennifer Parker.

Aşteptă o eternitate, apoi spuse veselă în aparat:

— *Hello*, domnule Maguire. Cum a fost la Londra?

Ascultă.

— Nu, n-am fost niciodată acolo... Ah, poate într-o zi... De fapt, iată de ce am sunat, spuse ea în treacăt. Am vorbit adineauri cu Connie Garrett. Aşa cum v-am mai spus, chiar nu vrea să meargă la tribunal decât dacă este nevoită. Aşa că dacă am putea aranja astăzi...

Râsul lui Patrick Maguire se auzi în toată încăperea.

— Drăguţă încercare, domnişoară Parker. Termenul de prescriere se împlineşte astăzi. Nimeni n-o să intenteze nici un proces. Dacă vreţi să aranjăm pentru o masă de prânz într-una din zilele astea, am putea sta de vorbă despre nestatornicia destinului.

Jennifer încercă să-şi stăpânească furia.

— A fost un truc destul de murdar, prietene.

— Este o lume destul de murdară, prietenă, chicoti Patrick Maguire.

— Nu contează cum faci jocul, chestia e dacă câştigi sau nu, aşa-i?

— Eşti destul de bună, dulceaţă, dar sunt mai vechi ca tine în meseria asta. Spune-i clientului tău că îi urez noroc în continuare.

Şi închise.

Jennifer rămase înţepenită cu receptorul în mână. Se gândi la Connie Garrett stând acasă, aşteptând veştile. Tâmplele lui Jennifer începură să zvâcnească şi pe frunte îi apărură broboane de transpiraţie. Luă din sertarul biroului o aspirină şi se uită la ceasul de pe perete. Era ora patru. Doar până la ora cinci puteau să depună dosarul la secretarul Tribunalului Suprem.

— Cât ţi-ar trebui ca să pregăteşti formele? îl întrebă pe Dan Martin, care stătea acolo suferind împreună cu ea.

Îi urmări privirea.

— Cel puţin trei ore. Poate. Patru. Nu-i nici o posibilitate.

Trebuie să existe o posibilitate, gândi Jennifer.

Jennifer spuse:

— *Nationwide* nu are sucursale pe tot teritoriul Statelor Unite?

— Ba da.

— Este doar ora unu în San Francisco. Depunem formele acolo şi cerem schimbarea localităţii mai târziu. Dan Martin scutură din cap.

— Jennifer, toate hârtiile sunt aici. Dacă găsim o firmă în San Francisco şi le facem un rezumat despre ceea ce avem nevoie şi ei scot alte hârtii, în nici un caz nu se poate să fie gata până la cinci.

Jennifer refuză să se dea bătută.

— Cât este ceasul în Hawaii?

— Unsprezece dimineaţa. Durerea de cap îi dispăru lui Jennifer şi sări din scaun emoţionată.

— Asta-i atunci! Află dacă *Nationwide* are afaceri acolo. Trebuie să aibă o fabrică, oficii de vânzare, garaj... orice. Dacă au, îi dăm în judecată acolo.

Dan Martin se uită lung la ea, apoi figura i se lumină.

— ´Nţeles!

Era deja în drum spre uşă.

Jennifer încă mai avea în minte tonul cu care Patrick Maguire îi vorbise la telefon. *Spune-i clientului tău că îi urez noroc în continuare*. Treizeci de minute mai târziu, interfonul lui Jennifer sună şi Dan Martin spuse tulburat:

— *Nationwide Motors* îşi fabrică arborii de transmisie pe insula Oahu.

— Ai noştri sunt! Ia legătura cu o firmă de avocatură de acolo şi pune-i să înainteze dosarul imediat.

— Te gândeşti la vreo firmă anume?

— Nu. Doar să fii sigur că transmit hârtiile avocatului local al lui *Naţional.* Spune-le să ne telefoneze în momentul în care hârtiile au fost înregistrate. O să aştept aici în birou.

— Altceva?

— Spune o rugăciune.

*

Telefonul din Hawaii veni la ora zece în seara aceea. Jennifer înşfacă receptorul şi o voce moale spuse:

— Domnişoara Parker, vă rog.

— La telefon.

— Sunt domnişoara Sung de la firma de avocatură Gregg şi Hoy din Oahu. Vă anunţăm că acum cincisprezece minute am livrat hârtiile pe care le-aţi cerut avocatului lui *Nationwide Motors Corporation.*

Jennifer expiră încet.

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

*

Cynthia îl trimise înăuntru pe Joey La Guardia. Jennifer nu-l mai văzuse niciodată. Telefonase, cerându-i să-l reprezinte într-un caz de atac.

Era mic de statură, bine făcut şi purta un costum scump care arăta de parcă ar fi fost croit cu mare grijă pentru altcineva. Avea un inel cu un diamant uriaş pe degetul mic.

La Guardia zâmbi descoperindu-şi dinţii galbeni şi spuse:

— Am venit la dumneavoastră fiin'că am nevoie de ajutor. Oricine poate face o greşeală, nu, domnişoară Parker? Sticleţii m-au ridicat fiin'că i-am aranjat pe doi gagii, da' am crezut că vrea să sară la mine, ştiţi? Aleea era întunecată şi când i-am ginit că vine spre mine... eii... e un cartier nasol ăla. Am sărit pe ei înainte să sară ei pe mine.

Avea un fel de a fi pe care Jennifer îl găsi dezagreabil şi fals. Încerca prea tare să-i intre în graţii. Scoase un teanc gros de bani.

— Uite. Un miar acu' şi altu' când intrăm în proces. *Okay?*

— Agenda mea este plină pentru următoarele două luni. Pot să vă recomand cu plăcere alţi avocaţi.

Deveni insistent.

— Nu. Nu vreau pe nimeni altcineva. Sunteţi cea mai bună.

— Pentru o simplă acuzaţie de atac nu aveţi nevoie de cel mai bun.

— Hei, uite, spuse el. Vă dau mai mulţi bani. Avea o voce disperată. *Două* miare acum şi...

Jennifer apăsă soneria de sub birou şi Cynthia intră.

— Domnul La Guardia pleacă, Cynthia.

Joey La Guardia se uită lung la Jennifer, îşi adună banii şi îi băgă la loc în buzunar. Ieşi din birou fără un cuvânt. Jennifer apăsă pe butonul interfonului.

— Ken, vrei să vii te rog un minut?

Lui Ken Bailey i-au fost necesare mai puţin de treizeci de minute pentru a întocmi un raport complet despre Joey La Guardia.

— Are o fişă lungă de o milă, îi spuse el lui Jennifer. A fost „înăuntru" şi „afară" de la şaisprezece ani. Se uită la bucata de hârtie pe care o ţinea în mână. Acum este eliberat pe cauţiune. A fost ridicat săptămâna trecută pentru atac. A bătut doi bătrâni care datorau bani Organizaţiei. Totul se explica deodată.

— Joey La Guardia lucrează pentru Organizaţie?

— Este unul din bătăuşii lui Michael Moretti. Pe Jennifer o străbătu o furie rece.

— Poţi să-mi faci rost de numărul lui Michael Moretti? Cinci minute mai târziu, Jennifer vorbea cu Moretti.

— Ei, dar este o plăcere neaşteptată, domnişoară Parker. Eu...

— Domnule Moretti, nu-mi place să fiu dusă de nas.

— Despre ce anume vorbiţi?

— Ascultaţi-mă. Şi ascultaţi-mă bine. Nu sunt de vânzare. Niciodată. N-am să vă reprezint şi n-am să reprezint pe nimeni care are vreo legătură cu dumneavoastră. Tot ce vreau este să fiu lăsată în pace. Este clar?

— Pot să vă pun o întrebare?

— Daţi-i drumul.

— Vreţi să luaţi masa cu mine?

Jennifer închise telefonul.

*

Vocea Cynthiei se auzi în interfon.

— Un domn, Patrick Maguire, este aici ca să vă vadă, domnişoară Parker. Nu este programat, dar spune că…

Jennifer zâmbi în sinea ei.

— Spune-i domnului Maguire să aştepte.

Jennifer îşi aminti discuţia lor la telefon. *Nu contează cum joci, contează dacă poţi câştiga sau nu, da? Eşti destul de bună, dulceaţă, dar sunt mai vechi ca tine în meseria asta. Spune-i clientului tău că îi urez mult noroc în continuare.*

Jennifer îl lăsă pe Patrick Maguire să aştepte patruzeci şi cinci de minute, apoi o sună pe Cynthia.

— Trimite-l pe domnul Maguire, te rog. Comportarea plăcută a lui Patrick Maguire dispăruse.

Fusese păcălit, era furios şi nu făcea nici un efort să ascundă asta.

Se apropie de biroul lui Jennifer şi spuse:

— Îmi produci o mulţime de probleme, prietenă.

— Chiar aşa, prietene?

Se aşeză neinvitat.

— Hai să vorbim serios, am primit un telefon de la avocatul general al lui *Nationwide Motors.* Te-am subestimat. Clientul meu doreşte să ajungem la o înţelegere.

Băgă mâna în buzunar, scoase un plic şi i-l întinse lui Jennifer. Jennifer îl deschise. Înăuntru era un cec pe numele lui Connie Garrett. O sută de mii de dolari.

Jennifer băgă cecul la loc în plic şi-l înapoie lui Patrick Maguire.

— Nu este suficient. Vă dăm în judecată pentru cinci milioane.

Maguire rânji.

— Nu, n-o să ne daţi. Fiindcă clientul tău nu va merge în sala de judecată. Tocmai i-am făcut o vizită. N-ai cum s-o faci pe fata aceea să intre în tribunal. Este înspăimântată şi fără ea n-ai nici o şansă.

Jennifer spuse furioasă:

— N-ai dreptul să vorbeşti cu Connie Garrett fără ca eu să fiu prezentă.

— Am încercat doar să fac un serviciu tuturor. Ia banii şi las-o moartă, prietenă.

Jennifer se ridică în picioare.

— Ieşi afară. Îmi întorci stomacul pe dos.

Patrick Maguire se sculă.

— Nu ştiam că stomacul tău *poate* fi întors pe dos.

Şi plecă luând cecul cu el.

Îl privi ieşind şi Jennifer se întrebă dacă nu făcuse o greşeală teribilă. Se gândi câte s-ar fi putut face pentru Connie Garett cu o sută de mii de dolari. Dar nu era destul. Nu, pentru cât avea de îndurat fata aceea pentru restul vieţii.

Jennifer ştia că Patrick Maguire avea dreptate într-o privinţă. Fără Connie Garrett în sala de judecată nu exista nici o şansă ca juriul să dea un verdict de cinci milioane de dolari. Cuvintele nu puteau să-i facă să-şi dea seama de oroarea vieţii ei. Jennifer aveau nevoie de impactul prezenţei lui

Connie Garrett în sala de judecată, cu juriul privind-o în fiecare zi; dar nu avea cum să o convingă pe tânăra fată să vină la tribunal. Trebuia să găsească altă soluţie.

*

Adam telefonă.

— Îmi pare rău că n-am putut să te sun până acum, se scuză el. Am avut întâlniri pentru candidatura în Senat şi...

— Este în regulă, dragă. Înţeleg. *Trebuie să înţeleg,* gândi ea.

— Mi-e foarte dor de tine.

— Şi mie, Adam. *N-o să ştii niciodată cât de mult.*

— Vreau să te văd.

Jennifer ar fi vrut să spună: „Când?”, dar aşteptă.

Adam continuă:

— Trebuie să mă duc la Albany după-masă. Îţi telefonez când mă întorc.

— Bine.

Nu mai putea spune nimic altceva. Nu putea face nimic.

*

La patru dimineaţa, Jennifer se trezi din cauza unui coşmar groaznic şi îşi dădu seama cum va câştiga cele cinci milioane pentru Connie Garrett.

18

Am aranjat o serie de dineuri pentru strângerea fondurilor în diferite localităţi. Numai oraşele mari. Vom apărea în câteva emisiuni naţionale de televiziune, cum ar fi „De vorbă cu naţiunea”, „Astăzi” şi „Întâlnire cu presa”. Cred că putem să culegem... Adam, asculţi?

Adam se întoarse spre Stewart Needham şi cei trei bărbaţi din sala de conferinţe – cei mai mari experţi în mass-media, îl asigurase Needham – şi spuse:

— Da, bineînţeles, Stewart.

Se gândea la cu totul altceva. O voia aici, lângă el, împărţind cu el emoţiile campaniei, împărţind cu el acest moment, viaţa lui.

Adam a încercat de mai multe ori să discute situaţia cu Stewart Needham, dar de fiecare dată asociatul său a reuşit să schimbe subiectul.

Iar el stătea acum acolo şi se gândea la Jennifer şi Mary Beth. Ştia că nu e cinstit să le compare, dar îi era imposibil să n-o facă.

„Jennifer te stimulează când eşti cu ea. O interesează totul şi mă face să simt că trăiesc. Mary Beth trăieşte într-o lume a ei…

Jennifer şi cu mine avem o mie de lucruri în comun. De Mary Beth nu mă leagă decât căsătoria…

Îmi place simţul umorului lui Jennifer. Ştie cum să râdă de ea însăşi. Mary Beth ia totul în serios…

Jennifer mă face să mă simt tânăr. Mary Beth pare mai bătrână decât este…

Jennifer este independentă. Mary Beth aşteaptă să-i spun eu ce să facă…

Cinci diferenţe importante între femeia pe care o iubesc şi soţia mea.

Cinci motive pentru care nu pot să o părăsesc pe Mary Beth niciodată.”

19

Procesul lui Connie Garett contra *Nationwide Motors Corporation* a început într-o miercuri dimineaţă, în primele zile ale lunii august. În mod obişnuit, procesul ar fi fost menţionat printr-un paragraf sau două în ziare, dar fiindcă Jennifer reprezenta acuzarea, mijloacele de informare îşi trimiseseră toate forţele.

Patrick Maguire şedea la masa apărării, înconjurat de un regiment de asistenţi îmbrăcaţi în costume cenuşii.

Începu selectarea juriului. Maguire era aproape indiferent, fiindcă ştia că fata nu va apărea în sala de judecată. Vederea unei tinere cu toate membrele amputate ar fi constituit un instrument emoţional foarte puternic cu care s-ar fi putut smulge o sumă de bani juriului dar nu va exista nici o fată şi deci nici un instrument.

De data asta, se gândea Maguire, *Jennifer Parker s-a păcălit.*

Juriul a luat loc în boxă şi procesul a început. Patrick Maguire şi-a rostit cuvântarea de deschidere şi Jennifer a trebuit să recunoască faptul că era într-adevăr foarte bun. A vorbit mult despre condiţia lui Connie Garrett, rostind toate lucrurile pe care urma să le spună Jennifer, răpindu-i astfel şocul emoţional de care voia să se folosească. A vorbit despre faptul că fata a alunecat pe gheaţă, iar şoferul nu a fost vinovat.

— Acuzarea va cere, doamnelor şi domnilor, să vă daţi consimţământul pentru cinci milioane de dolari. Maguire îşi scutură capul cu neîncredere. *Cinci milioane de dolari!* Aţi văzut vreodată atât de mulţi bani? Eu nu. Firma mea se ocupă de afacerile unor clienţi destul de influenţi şi bogaţi, dar aş vrea să vă spun că de când mă ocup de avocatură, n-am văzut niciodată *un* milion de dolari – sau o *jumătate* de milion de dolari.

Putea să vadă pe chipurile juraţilor că nici ei nu văzuseră.

— Apărarea vă va aduce martori aici care vă vor spune cum s-a petrecut accidentul. Şi a fost un accident. Înainte de a termina, vă vom demonstra că *Nationwide Motors* nu are nici o vină în această problemă. Aţi constatat că persoana care ne dă în judecată, Connie Garrett, nu se găseşte în sala de judecată astăzi. Avocatul ei l-a informat pe judecătorul Silverman că nu va apărea deloc. Connie Garrett nu se găseşte aici, unde ar trebui să fie, dar vă pot spune eu unde este. Chiar acum, în timp ce eu stau aici de vorbă cu dumneavoastră, Connie Garrett stă acasă şi numără banii pe care crede că îi veţi da. Aşteaptă ca telefonul să sune şi avocatul ei să-i spună de câte milioane de dolari v-a fraierit.

Toată lumea ştie că de câte ori se petrece un accident în care este implicată o corporaţie mare – nu contează cât de indirect – sunt oameni care imediat vor spune: „Hei, compania asta este bogată. Poate să-şi permită. Hai să luăm cât mai mult”.

Patrick Maguire făcu o pauză.

— Connie Garrett nu se găseşte astăzi în sala de judecată fiindcă nu poate da ochii cu dumneavoastră. Ştie că ceea ce încearcă să facă este imoral. Ei bine, o vom lăsa cu mâinile goale, ca o lecţie pentru toate persoanele care ar putea fi tentate să încerce acelaşi lucru pe viitor. O persoană trebuie să-şi ia responsabilitatea pentru propriile acţiuni. Dacă aluneci pe gheaţă, nu-l poţi acuza pe fratele mai mare de asta. Şi nici să-i ceri cinci milioane de dolari. Mulţumesc.

Se întoarse pentru a se înclina în direcţia lui Jennifer, apoi merse spre masa apărării şi se aşeză.

Jennifer se ridică în picioare şi se apropie de juriu. Le studie feţele, încercând să evalueze impresia pe care le-o făcuse Patrick Maguire.

— Stimatul meu coleg v-a spus că clientul meu, Connie Garrett, nu va veni în această sală în timpul procesului. Este corect. Jennifer arătă către un spaţiu liber de la masa acuzării. Acolo ar fi stat Connie Garrett dacă ar fi fost aici. Nu în scaunul acela. Într-un scaun special. Scaunul în care trăieşte. Connie Garrett nu va veni în această sală, dar înainte de a se termina procesul veţi avea cu toţii posibilitatea să o întâlniţi şi să o cunoaşteţi aşa cum am cunoscut-o şi eu.

Pe figura lui Patrick Maguire apăru o încruntare. Se aplecă să şoptească ceva unui asistent. Jennifer continuă:

— L-am ascultat pe domnul Maguire vorbind atât de elocvent şi aş vrea să vă spun că am fost mişcată. Am simţit cum mi se rupe sufletul pentru această corporaţie multi-bilionară care a fost atacată fără milă de o fată tânără de douăzeci şi patru de ani, ce nu are nici mâini, nici picioare. Această fată care, în chiar acest moment stă acasă, aşteptând cu lăcomie acel telefon care îi va spune că este bogată. Vocea lui Jennifer se transformă în şoaptă.

Bogată ca să facă ce? Să-şi cumpere diamante pentru mâinile pe care nu le are? Să-şi cumpere pantofi de dans pentru picioarele pe care nu le are? Să-şi cumpere rochii frumoase pe care nu le va putea îmbrăca niciodată? Un Rolls Royce care să o ducă la petreceri unde nu este invitată? Gândiţi-vă ce de distracţii o să-şi permită cu banii ăştia!

Jennifer vorbea foarte liniştit şi sincer în timp ce ochii i se plimbau încet peste feţele juraţilor.

— Domnul Maguire n-a văzut niciodată cinci milioane de dolari la un loc. Nici eu. Dar să vă spun un lucru. Dacă ar fi să ofer oricăruia dintre dumneavoastră cinci milioane de dolari, bani gheaţă, chiar acum, şi tot ce-aş vrea în schimb ar fi să vi se taie amândouă mâinile şi amândouă picioarele, nu cred că cinci milioane de dolari v-ar mai părea o sumă aşa de mare...

Legea este foarte clară în cazul nostru, explică Jennifer. La ultimul proces, pe care acuzarea l-a pierdut, apărarea era conştientă de un defect la sistemul de frânare al camioanelor şi a ascuns acest lucru în sala de judecată. Procedând astfel, a acţionat ilegal. Este baza pentru acest nou proces. După o statistică recentă a guvernului, contribuţiile cele mai mari la numărul accidentelor le aduc roţile şi cauciucurile, frânele şi sistemele de direcţie. Dacă vreţi să examinaţi aceste cifre un moment... Patrick Maguire observa juriul şi era un expert în asta. În timp ce Jennifer se afunda în statistici, Maguire putea să vadă că juraţii începuseră să se plictisească de acest proces. Devenise prea tehnic. Se vorbea despre camioane şi distanţe de frânare şi tamburi de frână defecţi. Juraţii începeau să-şi piardă interesul.

Maguire se uita la Jennifer şi gândi. *Nu este chiar aşa de isteaţă cum are reputaţia.* Dacă el s-ar fi aflat de partea cealaltă, apărând interesele lui Connie Garrett, ar fi ignorat partea statistică şi tehnică şi ar fi mizat pe emoţiile juriului. Jennifer Parker a făcut exact contrariul.

Patrick Maguire se rezemă de speteaza scaunului şi se relaxă.

Jennifer se apropie de masa judecătorului.

— Domnule preşedinte, cu permisiunea curţii, am o probă pe care aş vrea să o prezint.

— Ce fel de probă? întrebă judecătorul Silverman.

— Când a început procesul, am promis juraţilor că o vor cunoaşte pe Connie Garett. Din moment ce este incapabilă să se afle aici în persoană, cer permisiunea să arăt câteva fotografii de-ale ei.

Judecătorul Silverman spuse:

— Nu văd nici o obiecţie. Se întoarse spre Patrick Maguire. Avocatul apărării are vreo obiecţie?

Patrick Maguire se ridică în picioare, mişcându-se încet şi gândind repede.

— Ce fel de fotografii?

— Câteva fotografii făcute acasă la Connie Garrett.

Patrick Maguire ar fi preferat să nu fie aduse fotografiile, dar, pe de altă parte, nişte poze ale unei fete infirme stând într-un scaun cu roţile erau cu siguranţă mult mai puţin dramatice decât apariţia fetei însăşi. Şi mai era un lucru ce trebuia luat în consideraţie: dacă ar fi obiectat, ar fi părut mai puţin simpatic în ochii juriului.

— Sigur, arătaţi fotografiile, spuse el cu generozitate.

— Mulţumesc.

Jennifer se întoarse spre Dan Martin şi îi făcu semn cu capul. Doi bărbaţi din rândul din spate veniră în faţă cu un ecran portabil şi cu un aparat de proiecţie şi începură să le instaleze.

Patrick Maguire se ridică surprins.

— Staţi puţin! Ce este asta?

Jennifer îi răspunse inocent:

— Filmul pe care aţi fost de acord să-l arăt.

Patrick Maguire rămase fără grai. Jennifer nu spusese nimic despre vreun film[2]. Dar era prea târziu ca să mai obiecteze. Dădu din cap şi se aşeză la loc.

Jennifer aranjă ecranul astfel încât juriul şi judecătorul Silverman să vadă clar.

— Putem face întuneric, domnule preşedinte? Judecătorul făcu semn şi se traseră draperiile. Jennifer se duse spre aparatul de proiecţie, îi dădu drumul şi ecranul prinse viaţă.

Următoarele treizeci de minute nu se auzi nici un sunet în sala de judecată. Jennifer angajase doi operatori profesionişti şi un regizor tânăr de filme de reclamă. Filmul arăta o zi din viaţa lui Connie Garrett şi întrecea cel mai îngrozitor coşmar. Nu fusese lăsat nimic pe seama imaginaţiei. O arăta pe tânăra infirmă cum este luată dimineaţa din pat, cum este dusă la toaletă, cum este spălată ca un prunc… cum este hrănită şi îmbrăcată… Jennifer văzuse filmul de nenumărate ori şi totuşi acum, când îl vedea din nou, simţea acelaşi nod în gât şi ochii lăcrimându-i şi ştia că trebuie să aibă acelaşi efect asupra judecătorului şi juriului şi spectatorilor din sală.

Când filmul luă sfârşit, Jennifer se întoarse spre judecător: Acuzarea a încheiat.

Juriul se retrăsese de mai bine de zece ore şi cu fiecare oră care trecea, speranţele lui Jennifer scădeau. Fusese sigură de un verdict imediat. Dacă ar fi fost la fel de afectaţi de film pe cât fusese ea, verdictul n-ar fi întârziat mai mult de o oră sau două.

*

Când juriul s-a retras, Patrick Maguire era ca ieşit din minţi, sigur că pierduse procesul, că din nou o subestimase pe Jennifer Parker, dar pe măsură ce orele treceau, iar juriul nu mai apărea, începuse să spere. Juriul n-ar fi trebuit să stea aşa de mult pentru a lua o decizie emoţională. „O să fie totul în regulă. Cu cât stau mai mult acolo, contrazicându-se, cu atât mai mult impresiile se vor şterge.”

*

Câteva minute mai rămăseseră până la miezul nopţii când un uşier aduse judecătorului Silverman o notiţă. Judecătorul studie conţinutul, apoi ridică privirea.

— Îi rog pe amândoi avocaţii să se apropie de masă.

Când Jennifer şi Patrick Maguire s-au aflat în faţa lui, le spuse:

— Aş vrea să vă anunţ în legătură cu nota pe care tocmai am primit-o de la şeful juriului. Sunt întrebat dacă au dreptul legal să-i acorde lui Connie Garett mai mult decât cele cinci milioane pe care le cere avocatul

---

2 În lb. engl. „pictures” - fotografii, „motion pictures” - film. În general, în vorbirea curentă, cuvântul „motion” sau „moving” este eliminat, de aici confuzia şi surpriza lui Patrick Maguire (n. trad.).

ei.

Jennifer simţi că ameţeşte. Inima începu să-i bată mai tare. Se întoarse să-l privească pe Patrick Maguire. Faţa acestuia îşi pierduse culoarea.

— Informez juriul, spuse judecătorul Silverman, că este de competenţa lui să stabilească orice sumă crede că este justificată.

Treizeci de minute mai târziu, juraţii intrară în sală.

Şeful juriului anunţă verdictul în favoarea acuzării. Suma la care era îndreptăţită Connie Garrett era de şase milioane de dolari.

A fost cea mai mare despăgubire pentru accidente din istoria statului New York.

20

A doua zi dimineaţă, când intră în biroul ei, Jennifer găsi un teanc de ziare împrăştiat pe birou. Numele ei era pe prima pagină în fiecare din ele. Iar într-o vază se lăfăiau patru duzini de trandafiri roşii. Jennifer zâmbi. Adam şi-a făcut timp să-i trimită flori. Deschise plicul care însoţea florile: *Felicitări. Michael Moretti*. Sună interfonul şi Cynthia spuse:

Domnul Adam pe fir.

Jennifer înşfăcă telefonul. Încercă să-şi păstreze vocea calmă.

— *Hello, darling*.

— Iar ai câştigat.

— Am avut noroc.

— Clientul tău a avut noroc. Noroc să te aibă pe tine ca avocat. Probabil că te simţi minunat.

Când câştiga procese se simţea bine. Când era cu Adam se simţea minunat.

— Da.

— Am ceva foarte important să-ţi spun. Ne putem întâlni la un băruleţ după-amiază?

Jennifer simţi că parcă nu-i mai bate inima. Un singur lucru putea să-i spună Adam: Nu se vor mai vedea niciodată.

— Da. Da, bineînţeles…

— La Mario? Ora şase.

— Perfect.

Trandafirii îi dădu Cynthiei.

*

Adam aştepta în restaurant, aşezat la o masă retrasă. *Ca să nu se simtă prost dacă mă apucă istericalele,* gândi Jennifer. Ei bine, era hotărâtă să nu plângă. Nu în faţa lui Adam.

I se citea pe faţă prin ce trecuse şi intenţiona să facă tot posibilul ca să-i fie mai uşor s-o spună. Jennifer se aşează, iar Adam îi luă mâna într-a lui.

— Mary Beth a consimţit să divorţăm, îi spuse Adam şi Jennifer se uită la el fără să poată scoate un cuvânt.

*

Mary Beth a fost cea care a deschis discuţia. Se întorceau de la un dineu pentru strângerea fondurilor unde Adam fusese principalul vorbitor. Seara înregistrase un succes enorm. Mary Beth a tăcut tot drumul spre casă, dar se simţea că este puţin încordată.

— Cred că a ieşit bine seara asta, nu? îi spuse Adam.

— Da, Adam.

N-au mai discutat nimic până au ajuns acasă.

— Să-ţi aduc o cămaşă de noapte? o întrebă Adam.

— Nu, mulţumesc. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

— Oh? Despre ce?

Se uită la el şi spuse:

— Despre tine şi Jennifer Parker.

A fost ca o lovitură în moalele capului. Adam a ezitat puţin, întrebându-se dacă să nege sau…

— Ştiu despre voi de câtva timp. N-am spus nimic fiindcă am vrut să mă gândesc bine ce să fac.

— Mary Beth, eu…

— Te rog, lasă-mă să termin. Ştiu că relaţiile dintre noi n-au fost… cum să spun… cum speram să fie. Într-un fel ai dreptate, n-am fost o nevastă aşa cum ar fi trebuit.

— N-ai nici o vină tu. Eu…

— Te rog, Adam, mi-e foarte greu. Am luat o hotărâre. N-am de gând să-ţi stau în cale.

Se uită la ea fără să-i vină a crede.

— Eu nu…

— Te iubesc prea mult ca să te rănesc. Ai un viitor strălucit pe plan politic înaintea ta. N-aş vrea să dai greş. Este clar că eu nu te pot face pe deplin fericit. Dacă Jennifer Parker poate face asta, sunt de acord să rămâi cu ea.

Adam avu un sentiment de irealitate, ca şi cum totul se petrecea în vis.

— Ce-o să se întâmple cu tine?

Mary Beth zâmbi.

— Nu-ţi face probleme, Adam. O să fiu O. K. Am planurile mele.

— Nu… nu ştiu ce să spun.

— Nu este nevoie să spui nimic. Am spus eu tot pentru amândoi. Nu ne-ar face nici unuia bine dacă m-aş crampona de tine, nu? Sunt sigură că Jennifer este drăguţă, altfel n-ai simţi pentru ea ceea ce simţi. Mary Beth se duse spre el şi îl luă în braţe. Nu mai fi aşa de abătut, Adam. Ceea ce fac este cel mai bun lucru pentru toată lumea.

— Eşti remarcabilă.

— Mulţumesc. Îl mângâie uşor cu vârful degetelor pe faţă. Dragul meu Adam. Întotdeauna voi fi cel mai bun prieten al tău. Întotdeauna.

Apoi veni mai aproape şi-şi puse capul pe umărul lui. Vocea de-abia i se auzi:

— A trecut aşa de mult timp de când nu m-ai mai ţinut în braţe, Adam. Nu trebuie să-mi spui că mă iubeşti, dar ai vrea… ai vrea să… mă mai ţii o dată în braţe şi să faci dragoste cu mine? Pentru ultima oară când suntem împreună?

*

Adam se gândea la toate astea când îi spunea lui Jennifer:

— Ideea divorţului a fost a lui Mary Beth.

Începu să-i povestească, dar Jennifer nu mai asculta cuvintele; auzea muzica. Simţea cum pluteşte. Se tot gândea că Adam îi va spune că nu se vor mai vedea niciodată – şi acum bomba! Era prea mult. Ştia cât de dureroasă trebuie să fi fost pentru Adam scena cu Mary Beth, iar Jennifer nu l-a iubit niciodată pe Adam mai mult decât acum. Se simţea de parcă i s-ar fi luat o piatră uriaşă de pe inimă, de parcă ar fi fost gata să se sufoce şi acum respira din nou.

— Mary Beth a fost minunată în privinţa asta, spuse Adam. Este o femeie incredibilă. Este sincer fericită pentru noi doi.

— E greu de crezut.

— Nu înţelegi. De o bună bucată de vreme am trăit mai mult ca frate şi soră. N-am discutat asta niciodată cu tine, dar… ezită, apoi spuse cu grijă: Mary Beth nu are… orgasme puternice.

— Înţeleg.

— Ar vrea să se întâlnească eu tine.

Gândul ăsta o nelinişti pe Jennifer.

— Nu cred că aş putea, Adam. Mă simt… jenată.

— Ai încredere în mine.

— Dacă… dacă aşa vrei tu, Adam, bineînţeles.

— Bun. O să mergem la ora ceaiului. O să te conduc eu.

Jennifer se gândi un moment.

— N-ar fi mai bine dacă m-aş duce singură?

*

A doua zi dimineaţă, Jennifer conducea pe Saw Mill River Parkway, principala şosea de-a lungul statului. Era o dimineaţă senină, o zi minunată pentru o plimbare cu maşina.

Deschise radioul şi încercă să nu se mai gândească la întâlnirea care o aştepta.

Casa Warner era o clădire de origine daneză, păstrată foarte bine, cu vedere spre râu la Croton-on-Hudson, aşezată pe un teren mare, cu pajişti verzi. Jennifer intră cu maşina pe drumul care o ducea la impozanta intrare. Apăsă pe sonerie şi un moment mai târziu o femeie atrăgătoare, în jur de treizeci şi cinci de ani deschise uşa. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Jennifer era această femeie sfioasă din sud, care îi luă mâna, îi

zâmbi cu căldură şi îi spuse.

— Sunt Mary Beth. Te rog intră.

Soţia lui Adam purta un taior de lână bej şi o bluză de mătase deschisă doar atât cât să arate nişte sâni puţin cam trecuţi, dar încă frumoşi. Părul blond şi lung făcea câteva bucle în jurul feţei şi îi punea în evidenţă ochii albaştri. Perlele din jurul gâtului n-ar fi putut fi niciodată confundate cu perle de cultură. Mary Beth emana un aer de demnitate din secolul trecut.

Interiorul casei era încântător, cu camere spaţioase, pline cu antichităţi şi picturi minunate.

Un valet le servi ceai într-un serviciu de argint georgian. Când ieşi din cameră, Mary Beth spuse:

— Sunt sigură că trebuie să-l iubeşti pe Adam foarte mult.

Jennifer spuse jenată:

— Trebuie să ştiţi, doamnă Warner, că nici unul dintre noi nu a plănuit...

Mary Beth Warner puse mâna pe braţul lui Jennifer.

— Nu trebuie să-mi spui asta. Nu ştiu dacă Adam ţi-a spus, dar căsătoria noastră s-a transformat într-o căsătorie de politeţe. Ne cunoaştem de când eram copii. Cred că m-am îndrăgostit de Adam când l-am văzut prima oară. Mergeam la aceleaşi petreceri şi aveam aceiaşi prieteni şi bănuiesc că era inevitabil să ne căsătorim într-o bună zi. Să nu mă înţelegi greşit. Îl ador încă pe Adam şi sunt sigură că şi el mă adoră. Dar oamenii se schimbă, nu?

— Da.

Jennifer se uită la Mary Beth şi se simţi cuprinsă de un sentiment de adâncă recunoştinţă. Ceea ce ar fi putut fi o scenă urâtă şi sordidă s-a transformat în ceva prietenesc şi minunat.

Adam avusese dreptate. Mary Beth era o femeie minunată.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, spuse Jennifer.

— Şi eu îţi sunt recunoscătoare, se confesă Mary Beth. Zâmbi timid şi continuă: Vezi, şi eu sunt foarte îndrăgostită. Aveam de gând să divorţez imediat, dar m-am gândit că pentru Adam ar fi mai bine dacă am aştepta până după alegeri.

Jennifer fusese atât de emoţionată, încât uitase de alegeri.

Mary Beth continuă:

— Toată lumea pare atât de sigură că Adam va fi noul nostru senator, iar un divorţ acum i-ar ruina şansele. Mai sunt doar şase luni, aşa că am decis că ar fi mult mai bine pentru el dacă aş amâna. Se uită la Jennifer. Dar iartă-mă... este convenabil şi pentru tine?

— Bineînţeles că este, spuse Jennifer.

Va trebui să-şi schimbe complet planurile. Viitorul ei va fi acum legat de al lui Adam. Dacă ajunge senator, va locui împreună cu el la Washington, D. C. Asta va însemna să renunţe la biroul de aici, dar nu conta. Nimic nu mai conta în afară de faptul că puteau fi împreună.

Jennifer spuse:

— Adam va fi un senator minunat.

Mary Beth ridică puţin capul şi, zâmbind, adăugă:

— Draga mea, într-o zi Adam Warner va fi un *preşedinte* minunat.

*

Telefonul sună când Jennifer ajunsese înapoi în apartament. Era Adam.

— Cum te-ai înţeles cu Mary Beth?

— Adam, a fost extraordinară.

— Acelaşi lucru l-a spus şi ea despre tine.

— Citeşti întruna despre farmecul vechi al sudului, dar nu-l întâlneşti prea des. Mary Beth îl are. E o adevărată doamnă.

— Şi tu la fel, dragă. Unde ţi-ar plăcea să te măriţi?

Jennifer spuse:

— Times Square. Dar cred că ar trebui să aşteptăm puţin, Adam.

— Să aşteptăm ce?

— Să aşteptăm până după alegeri. Cariera ta este importantă. Un divorţ, acum, ţi-ar diminua şansele.

— Viaţa mea particulară este…

— Pe cale să devină viaţa ta publică. Nu trebuie să facem nimic ce ţi-ar putea dăuna. Putem aştepta şase luni.

— Nu vreau să aştept.

— Nici eu nu vreau, dragă, zâmbi Jennifer De fapt, nu vom aştepta, nu?

21

Jennifer şi Adam luau masa de prânz aproape în fiecare zi împreună, iar o dată sau de două ori pe săptămână Adam îşi petrecea noaptea în apartamentul lor. Trebuia să fie mai discreţi ca oricând, fiindcă începuse deja campania lui Adam şi devenise o figură proeminentă pe plan naţional. Ţinea discursuri cu prilejul raliurilor politice şi al dineurilor pentru strângerea fondurilor, iar opiniile sale despre problemele naţionale se publicau din ce în ce mai frecvent în presă.

Adam şi Stewart Needham îşi beau ceaiul ritual de dimineaţă.

— Te-am văzut în emisiunea „Astăzi”, spuse Needham. Bună treabă, Adam. Am înţeles că te vor mai invita.

— Stewart, nu-mi place deloc să apar în emisiunile alea. Mă simt ca un actor pe scenă.

Stewart dădu din cap imperturbabil.

— Asta şi sunt politicienii, Adam – actori. Joacă o piesă, fiind ceea ce publicul doreşte ca ei să fie. La naiba, dacă politicienii ar fi în public ceea ce sunt ei de fapt, atunci ţara ar fi o monarhie.

— Nu-mi place faptul că a candida în politică a devenit un concurs de personalitate.

Stewart Needham zâmbi.

— Fii recunoscător că ai personalitate, băiatul meu. Procentele tale din sondaje urcă în fiecare săptămână. Se opri ca să-şi mai toarne ceai. Te rog să mă crezi, asta-i doar începutul. Mai întâi senatul, apoi ţinta numărul unu. Nimic nu te poate opri. Făcu o pauză pentru a sorbi din ceai. Doar dacă nu cumva faci ceva prostesc, asta este.

Adam se uită la el.

— Ce vrei să spui?

Stewart Needham îşi şterse delicat buzele cu un şervet.

— Oponentul tău are mintea unui bătăuş de stradă. Pariez că în momentul ăsta îţi examinează viaţa la microscop. N-o să-şi găsească muniţiile acolo, nu?

— Nu. Cuvântul ieşi automat de pe buzele lui Adam.

— Bun, spuse Stewart Needham. Ce mai face Mary Beth?

*

Jennifer şi Adam îşi petreceau un weekend liniştit la o vilă în Vermont pe care i-o închiriase lui Adam un prieten. Aerul era rece şi proaspăt, anunţând iarna care se apropia. Era un weekend desăvârşit, confortabil şi relaxant, cu plimbări lungi în timpul zilei şi cu jocuri şi conversaţii în faţa focului la vremea nopţii.

Au citit cu grijă toate ziarele de duminică. Adam urca în fiecare sondaj. Cu câteva mici excepţii, mass-media era de partea lui. Le plăceau stilul său, onestitatea, inteligenţa şi sinceritatea sa. Îl comparau întruna cu John Kennedy.

Adam se întinse în faţa căminului, privind umbrele flăcărilor cum dansează pe faţa lui Jennifer.

— Ţi-ar plăcea să fii soţia preşedintelui?

— Îmi pare rău, sunt deja îndrăgostită de un senator.

— Ai fi dezamăgită dacă n-aş câştiga, Jennifer?

— Nu. Singurul motiv pentru care aş vrea să câştigi este că aşa doreşti tu, dragă.

— Dacă o să câştig, trebuie să ne mutăm la Washington.

— Dacă suntem împreună, nu mai contează nimic.

— Dar cu avocatura cum rămâne?

Jennifer zâmbi.

— După ultimele informaţii pe care le am, există avocaţi la Washington.

— Dar dacă ţi-aş cere să renunţi?

— Aş renunţa.

— N-aş vrea asta. Eşti mult prea bună şi ar fi păcat.

— Nu-mi pasă decât să fiu cu tine. Te iubesc aşa de mult, Adam.

Îi mângâie părul moale şi negru şi spuse:

— Şi eu te iubesc. Trecură în dormitor şi mai târziu adormiră.

Duminică noaptea au pornit înapoi spre New York. Au luat maşina lui Jennifer de la garajul în care o parcase, iar Adam se întoarse la el acasă. Jennifer reveni în apartamentul lor.

*

Zilele lui Jennifer erau incredibil de pline. Dacă înainte era ocupată, acum era asediată. Reprezenta corporaţii internaţionale care încălcaseră câteva legi şi fuseseră prinse, senatori care aveau diverse probleme, stele de cinema care intraseră în bucluc. Reprezenta preşedinţi de bancă şi spărgători de bănci, politicieni şi lideri de sindicate.

Banii curgeau, dar asta nu era important pentru Jennifer. Dăruia personalului său cadouri scumpe şi prime mari.

Corporaţiile cu care se judeca Jennifer nu mai trimiteau avocaţi de mâna a doua, aşa că Jennifer se văzu luptând împotriva unora dintre cele mai mari talente din lume.

A fost admisă în Colegiul American al Avocaţilor Pledanţi şi chiar şi Ken Bailey a fost impresionat.

— Iisuse, spusese acesta, ştii că numai unu la sută din avocaţi pot ajunge aici?

— Sunt mascota-femeie a lor, râse Jennifer.

Când Jennifer reprezenta un acuzat în Manhattan, putea fi sigură că Robert Di Silva ori reprezenta personal acuzaţia, ori dirija din umbră. Ura faţă de Jennifer crescuse cu fiecare victorie a acesteia.

În timpul unui proces în care Jennifer pleda împotriva procurorului districtual, Di Silva a pus o duzină de experţi de frunte ca martori ai acuzării.

Jennifer n-a chemat nici un expert. A spus juriului:

— Dacă vrem să construim o navă spaţială sau să măsurăm distanţa până la o stea, apelăm la experţi. Dar când vrem să facem ceva cu adevărat important, adunăm doisprezece oameni obişnuiţi. Din câte îmi amintesc, şi fondatorul creştinismului a făcut acelaşi lucru.

Jennifer a câştigat procesul.

*

Una din tehnicile pe care Jennifer le-a găsit eficiente pentru juriu era de a le spune:

— Ştiu că astfel de cuvinte, cum ar fi „lege” şi „sală de judecată”, sună puţin înspăimântător şi îndepărtat de vieţile voastre, dar dacă nu vă mai gândiţi la ele, rămânem numai cu lucrurile bune şi rele făcute de fiinţe umane ca noi. Să uităm că suntem într-o sală de judecată, prieteni. Să ne imaginăm că stăm împreună în sufrageria mea, vorbind despre ceea ce i s-a întâmplat acestui biet acuzat, acestei biete fiinţe umane.

Şi, în imaginaţia lor, juraţii *stăteau* în sufrageria lui Jennifer, vrăjiţi de cuvintele ei.

Totul a mers minunat până într-o zi când Jennifer apăra un client împotriva lui Robert Di Silva. Procurorul districtual s-a ridicat în picioare şi a început cuvântarea de deschidere către juriu:

— Doamnelor şi domnilor, a spus Di Silva. Aş vrea să uitaţi că vă aflaţi într-o sală de judecată. Aş vrea să vă imaginaţi că ne aflăm acasă, în sufrageria mea, şi discutăm despre lucrurile teribile pe care acuzatul le-a făcut.

Ken Bailey se aplecă spre urechea lui Jennifer şi-i şopti:

— Auzi ce face bastardul ăsta? Îţi fură cuvintele.

— Nu te-ngrijora, răspunse Jennifer rece. Când Jennifer se ridică în picioare ca să se adreseze juriului, spuse:

— Doamnelor şi domnilor. N-am auzit niciodată un lucru atât de şocant ca spusele procurorului districtual. În vocea ei se simţea o indignare autentică. Pentru câteva secunde nu mi-a venit să cred că am auzit bine. Cum a îndrăznit să vă spună să *uitaţi* că vă aflaţi într-o sală de judecată! Această sală de judecată este una din cele mai preţioase lucruri pe care le are naţiunea noastră. A dumneavoastră, a mea şi a acuzatului. Iar lucrurile pe care vi le-a sugerat procurorul districtual, anume să uitaţi unde vă aflaţi, să uitaţi ce aţi jurat, le găsesc pe amândouă vrednice de cel mai mare dispreţ. Vă cer, doamnelor şi domnilor, să vă *aduceţi aminte* unde vă aflaţi, că noi toţi suntem aici pentru ca să se facă dreptate şi ca acuzatul să fie achitat.

Juraţii dădeau din cap aprobator.

Jennifer aruncă o privire spre masa la care se găsea Robert Di Silva. Se uita fix, drept înainte, cu o privire tulbure.

Clientul lui Jennifer a fost achitat.

*

După fiecare victorie din sala de judecată, Jennifer găsea pe birou patru duzini de trandafiri roşii cu o carte de vizită de la Michael Moretti. De fiecare dată Jennifer rupea cartea de vizită şi o punea pe Cynthia să ia florile. Venind din partea lui, păreau oarecum obscene. În cele din urmă, Jennifer i-a trimis lui Michael Moretti o scrisoare, cerându-i să nu-i mai trimită flori.

Când Jennifer s-a întors de la tribunal după ce a câştigat următorul ei proces, pe birou o aşteptau cinci duzini de trandafiri roşii.

22

Cazul Spărgătorului din Ziua Ploioasă o aduse din nou pe Jennifer pe prima pagină a ziarelor. Acuzatul era un dar din partea părintelui Ryan.

— Un prieten de-al meu are o mică problemă... începu el şi amândoi izbucniră în râs.

Acuzatul era un oarecare Paul Richards, învinuit de a fi jefuit o bancă de o sută cincizeci de mii de dolari. Un spărgător a intrat în bancă, îmbrăcat cu o pelerină lungă de ploaie sub care ţinea ascunsă o puşcă cu ţeava tăiată. Gulerul pelerinei era ridicat astfel încât îi ascundea parţial faţa. Odată intrat în bancă, bărbatul a scos puşca şi l-a forţat pe un funcţionar să-i dea toţi banii lichizi pe care-i avea disponibili. Spărgătorul a

fugit apoi cu un automobil care îl aştepta. Maşina au văzut-o mai mulţi martori, o limuzină verde, dar numărul era acoperit cu noroi.

Fiindcă spargerea băncilor era un delict federal, a intrat în scenă FBI-ul. Au introdus *modus operandi* într-un computer şi a ieşit numele lui Paul Richards.

*

Jennifer s-a dus să-i facă o vizită la Riker's Island.

— Jur pe Dumnezeul meu că nu-s de vină, spuse Paul Richards. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu o faţă roşie şi ochi albaştri, prea bătrân ca să mai fie în stare să dea o spargere.

— Nu-mi pasă dacă eşti vinovat sau inocent, îi explică Jennifer, dar am o regulă. N-am să reprezint un client care mă minte.

— Jur pe viaţa mamei mele că n-am făcut-o eu.

Jurămintele încetaseră de mult s-o mai impresioneze pe Jennifer. Mulţi clienţi îşi juraseră nevinovăţia pe vieţile mamelor, soţiilor, iubitelor şi copiilor. Dacă Dumnezeu ar fi luat în serios acele jurăminte, s-ar fi înregistrat un declin serios în rândurile populaţiei.

— De ce crezi că te-a arestat FBI-ul? întrebă Jennifer.

Paul Richards răspunse fără ezitare.

— Fiindcă acum zece ani am uşurat o bancă de mălai şi am fost suficient de tâmpit ca să mă prindă.

— Te-ai folosit de o puşcă cu ţeava tăiată, ascunsă sub o pelerină de ploaie.

— Exact. Am aşteptat până a început să plouă şi după aia am spart banca.

— Dar n-ai făcut tu ultima treabă?

— Nu. Vreun bastard isteţ m-a copiat.

*

Audierile preliminarii au avut loc în faţa judecătorului Fred Stevens, un bărbat de o disciplină strictă. Se zvonea că este de părere că toţi criminalii ar trebui îmbarcaţi şi duşi pe o insulă inaccesibilă, unde să stea până la sfârşitul vieţii. Judecătorul Stevens era de părere că oricine era prins pentru prima oară furând trebuia să i se taie mâna dreaptă, prins a doua oară – să i se taie şi stânga, după vechile tradiţiei islamice. Era cel mai sever judecător pe care şi l-ar fi putut dori Jennifer. Îl chemă pe Ken Bailey.

— Ken, vreau să-mi găseşti tot ce poţi în legătură cu judecătorul Stevens.

— Judecătorul Stevens? E curat ca lacrima; el…

— Ştiu că este. Adu-mi informaţiile, te rog.

Avocatul acuzării din partea guvernului federal era un profesionist bătrân, pe nume Carter Gifford.

— Cum ai să pledezi? întrebă Gifford.

Jennifer se uită la el cu o surpriză nevinovată în privire

— Nevinovat, bineînţeles.

Acesta râse sardonic.

— Judecătorului Stevens o să i se pară o glumă bună. Bănuiesc că vei cere un proces cu juraţi.

— Nu. Gifford o studie pe Jennifer bănuitor.

— Vrei să spui că îţi vei pune clientul în mâinile judecătorului-călău.

— Exact.

Gifford rânji.

— Ştiam eu că o să ţi se înfunde într-o zi, Jennifer. De-abia aştept s-o văd şi p-asta.

*

— Statele Unite ale americii versus Paul Richards. Acuzatul este prezent?

Funcţionarul curţii spuse:

— Da, domnule preşedinte.

— Rog avocaţii să se apropie de prezidiu şi să se legitimeze.

Jennifer şi Carter Gifford se apropiară de judecătorul Stevens.

— Jennifer Parker îl reprezintă pe acuzat.

— Carter Gifford reprezintă guvernul Statelor Unite.

Judecătorul Stevens se întoarse spre Jennifer şi spuse brusc:

— Sunt conştient de reputaţia dumneavoastră, domnişoară Parker. Aşa că am de gând să vă spun chiar acum că nu am intenţia să pierd timpul. Nu sunt de acord cu nici o amânare în cazul acesta. Vreau să terminăm cât mai repede cu audierea preliminară şi să fac trimiterea în judecată. Am intenţia să fixez o dată a procesului cât mai apropiată posibil. Presupun că doriţi un proces cu juraţi şi...

— Nu, domnule preşedinte.

Judecătorul Stevens se uită la ea surprins.

— Nu cereţi un proces cu juraţi?

— Nu cer. Fiindcă eu cred că nu se va întocmi nici o formă de trimitere în judecată.

Carter Gifford se uită fix la ea.

— *Cum?*

— După părerea mea nu aveţi suficiente dovezi pentru a-l aduce la proces pe clientul meu.

Carter Gifford izbucni.

— Aveţi nevoie de altă părere! Se întoarse spre judecătorul Stevens: Domnule preşedinte, guvernul are un caz foarte grav. Acuzatul a fost deja condamnat pentru comiterea aceleiaşi infracţiuni în exact aceeaşi manieră. Computerul nostru l-a ales dintre alţi două mii de suspecţi. Avem vinovatul chiar aici, în această sală, şi acuzarea nu are de gând să renunţe la darea lui în judecată.

Judecătorul Stevens se întoarse spre Jennifer.

— Curtea crede că există suficiente dovezi *prima facie* pentru a proceda la trimiterea în judecată şi proces. Mai aveţi ceva de adăugat?

— Da, domnule preşedinte. Nu există nici măcar un singur martor care să-l poată identifica pozitiv pe Paul Richards. FBI-ul nu a fost în stare să găsească banii furaţi. De fapt, singurul lucru care face legătură între acuzat şi această infracţiune este imaginaţia acuzării.

Judecătorul se uită în jos spre Jennifer şi spuse:

— Dar computerul care l-a indicat?

Jennifer oftă.

— Asta ne aduce la o problemă, domnule preşedinte.

— Îmi imaginez, spuse încruntat judecătorul Stevens. Este uşor să încurci un martor viu, dar mai greu să încurci un computer.

— Exact, domnule preşedinte, spuse Carter Gifford plin de el.

Jennifer se întoarse spre Gifford.

— FBI-ul se foloseşte de un IBM 370/168, nu?

— Da. Este cel mai sofisticat din lume.

Judecătorul Stevens o întrebă pe Jennifer:

— Apărarea are intenţia să pună la îndoială eficienţa acestui computer?

— Din contră, domnule preşedinte. Am aici în sală un expert în computere şi care lucrează pentru compania care fabrică modelul 370/168. El a programat informaţia care a scos la iveală numele clientului meu.

— Unde este?

Jennifer se întoarse şi făcu semn cu capul unui bărbat înalt şi slab, aşezat pe bancă. Acesta se ridică şi veni lângă ei.

— Dânsul este domnul Edward Monroe.

— Dacă-mi influenţaţi martorul, explodă avocatul acuzării, voi...

— N-am făcut decât să-i cer domnului Monroe să întrebe computerul dacă există şi alţi posibili suspecţi. Am ales zece oameni care au anumite caracteristici asemănătoare clientului meu. În scopul identificării, domnul Monroe a programat statistic, în funcţie de vârstă, înălţime, greutate, culoarea ochilor, locul de naştere... acelaşi fel de informaţii care au scos la iveală numele clientului meu.

Judecătorul Stevens întrebă nerăbdător:

— Ce urmăriţi de fapt, domnişoară Parker?

— Computerul a indicat una dintre aceste zece persoane ca suspect principal în spargerea băncii.

— Este adevărat? se întoarse judecătorul Stevens spre Edward Monroe.

— Da, domnule preşedinte.

Edward Monroe deschise geanta şi scoase o imprimantă de computer.

Un funcţionar o luă şi o întinse judecătorului. Acesta aruncă o privire spre ea şi se înroşi.

Se uită la Edward Monroe.

— Asta ce glumă mai e?

— Nu este nici o glumă, domnule.

— Computerul m-a ales pe mine ea suspect posibil? întrebă judecătorul Stevens.

— Da, domnule.

Jennifer explică:

— Computerul n-are puterea de a raţiona, domnule preşedinte. Nu poate decât să răspundă la informaţiile care i se dau. Dumneavoastră şi clientul meu aveţi din întâmplare aceeaşi greutate, înălţime şi vârstă. Amândoi aveţi limuzine verzi şi sunteţi născuţi în acelaşi stat. Sunt

aceleaşi dovezi pe care le are şi avocatul acuzării. Singurul factor diferit este modul în care a fost comisă infracţiunea. Când Paul Richards a comis acea spargere acum zece ani, milioane de oameni au citit despre ea. Oricine ar îi putut imita *modus operandi.* Cineva a făcut-o. Jennifer arătă spre bucata de hârtie din mâna judecătorului. Asta vă arată cât de şubred este cazul statului.

Carter Gifford bolborosi.

— Domnule preşedinte… şi se opri. Nu ştia ce să spună.

Judecătorul Stevens se uită din nou la imprimantă de computer din mâna lui, apoi la Jennifer.

— Ce aţi fi făcut dacă în locul meu ar fi fost un bărbat mai tânăr, mai slab, care are o maşină *albastră?*

— Computerul mi-a dat şi alţi zece posibili suspecţi, spuse Jennifer. M-aş fi oprit la procurorul districtual al New York-ului, Robert Di Silva.

*

Jennifer şedea în biroul ei citind titlurile ziarelor când Cynthia o anunţă.

— Domnul Paul Richard este aici.

— Pofteşte-l înăuntru, Cynthia.

Intră în birou îmbrăcat cu o pelerină de ploaie şi ţinând în mână o cutie de bomboane legată cu o panglică roşie.

— Voiam doar să vă mulţumesc.

— Ai văzut? Câteodată dreptatea triumfă.

— Plec din oraş. M-am gândit că am nevoie de o mică vacanţă, îi întinse lui Jennifer cutia cu bomboane. Un mic semn de recunoştinţă.

— Mulţumesc, Paul.

Se uită la ea cu admiraţie.

— Sunteţi grozavă.

Şi plecă.

Jennifer privi cutia cu bomboane şi zâmbi. Primise mai puţin de la majoritatea prietenilor părintelui Ryan de ale căror cazuri se ocupase. Dacă o să se îngraşe, va fi vina părintelui.

Jennifer desfăcu panglica şi deschise cutia. Înăuntru erau zece mii de dolari în bancnote uzate.

*

Într-o după-amiază, când Jennifer pleca de la tribunal, observă un Cadillac mare şi negru oprit lângă bordură. Când trecu pe lângă el, Michael Moretti coborî pe trotuar.

— Te aşteptam.

De aproape, acest bărbat emana o vitalitate electrică aproape copleşitoare.

— Dă-te la o parte din calea mea, spuse Jennifer. Se înroşise, era furioasă şi mult mai frumoasă decât îşi aducea aminte Michael Moretti.

— Hei, râse el, uşor. Nu vreau decât să-ţi vorbesc. Nu trebuie decât să mă asculţi. Plătesc pentru timpul tău.

— N-o să ai niciodată bani suficienţi.

Porni să-l depăşească. Michael Moretti îi puse o mână împăciuitoare pe braţ. Dar atingând-o îi mări starea de emoţie.

Îşi pusese tot farmecul în joc.

— Fii rezonabilă. Nu ştii la ce renunţi până nu auzi ce am de spus. Zece minute. Atât vreau. Te las la birou. Putem vorbi pe drum.

Jennifer îl studie un moment, apoi spuse:

— Merg cu tine cu o singură condiţie. Vreau răspunsul la o întrebare.

Michael încuviinţă dând din cap.

— Sigur. Dă-i drumul.

— A cui a fost ideea canarului mort?

— A mea, răspunse fără ezitare.

Deci acum ştia. Şi ar fi putut să-l şi ucidă. Intră în limuzină şi Michael se aşeză lângă ea. Jennifer observă că-i dăduse şoferului adresa biroului ei fără să întrebe.

După ce porni maşina, Michael Moretti spuse:

— Sunt foarte bucuros de toate succesele tale. Jennifer nu se osteni să răspundă.

— Vorbesc serios.

— Nu mi-ai spus încă ce vrei.

— Vreau să te fac bogată.

— Mulţumesc. Sunt destul de bogată. În voce răzbătea dispreţul pe care îl simţea faţă de el.

Faţa lui Michael Moretti se înroşi.

— Încerc să-ţi fac o favoare şi tu continui să mă respingi.

— N-am nevoie de nici o favoare de la tine.

— *Okay*. Poate că vreau să încerc să îndrept puţin ce-am făcut. Uite, pot să-ţi trimit o grămadă de clienţi. Clienţi importanţi. Bani graşi. N-ai idee…

Jennifer îl întrerupse.

— Domnule Moretti, fă-mi o favoare. Nu mai spune nici un cuvânt.

— Dar pot…

— Nu vreau să te reprezint nici pe tine şi nici vreun prieten de-al tău.

— De ce nu?

— Fiindcă dacă am să reprezint pe vreunul dintre voi, din momentul ăla voi fi proprietatea voastră.

— Ai înţeles totul greşit, protestă Michael Prietenii mei se ocupă de afaceri legale. Bănci, companii de asigurări…

— Nu te mai obosi. Serviciile mele nu sunt disponibile pentru Mafia!

— Cine a spus ceva de Mafia?

— Spune-i cum vrei. Sunt propriul meu stăpân. Am intenţia să rămân aşa.

Limuzina se opri la semafor.

— E destul de aproape, spuse Jennifer. Mulţumesc pentru plimbare. Deschise uşa şi coborî.

— Când pot să te mai văd? întrebă Michael.

— Niciodată, domnule Moretti.

Michael o privi îndepărtându-se.

Dumnezeule, gândi el, *asta da, femeie!* Deveni dintr-o dată conştient

că era în erecţie şi zâmbi, fiindcă ştia că, într-un fel sau altul, o va avea pe Jennifer.

23

Era sfârşitul lui octombrie, două săptămâni înaintea alegerilor, iar campania senatorială ajunsese la apogeu. Adam candida împotriva senatorului titular John Trowbridge, un politician veteran, iar experţii erau de acord că va fi o luptă foarte egală.

Jennifer stătea într-o noapte acasă, privindu-l pe Adam şi pe oponentul său într-o dezbatere televizată. Mary Beth avusese dreptate. Un divorţ i-ar distruge foarte uşor şansele lui Adam.

*

Când Jennifer intră în birou după un foarte lung prânz de afaceri, găsi un mesaj urgent pentru a-i telefona lui Rick Arlen.

— A sunat de trei ori în ultima jumătate de oră, spuse Cynthia.

Rick Arlen era un cântăreţ de rock care ajunsese aproape peste noapte cel mai scump din lume. Jennifer auzise de veniturile uriaşe ale stelelor rockului, dar până să se ocupe de afacerile lui Rick Arlen nu avea idee ce însemna într-adevăr uriaş. Din înregistrări, apariţii pe scenă, reclame, iar acum filme, venitul lui Rick Arlen era mai mare de cincisprezece milioane pe an. Rick avea douăzeci şi cinci de ani şi era un băiat născut într-o fermă din Arizona, cu o mină de aur în gât.

— Sună-l, te rog, spuse Jennifer.

Cinci minute mai târziu era la telefon.

— Hei, omule, încerc să te găsesc de câteva ore.

— Îmi pare rău, Rick. Am avut o întâlnire.

— Problemă. Trebuie să te văd.

— Poţi să treci pe aici acum, după-amiază?

— Nu cred. Sunt la Monte Carlo pentru un spectacol de binefacere al lui Grace şi al prinţului. Cât de repede poţi să ajungi aici?

— Mi-e imposibil să plec acum, protestă Jennifer. Am biroul plin cu…

— *Baby,* am *nevoie* de tine. Trebuie să te sui în avion în după-amiaza asta.

Şi închise.

Jennifer se gândi la acel telefon. Rick Arlen nu voise să discute la telefon problema. Ar fi putut fi orice, de la droguri la fete sau băieţi. Se gândi să-l trimită pe Ted Harris sau pe Dan Martin să rezolve problema, dar îi plăcea de Rick Arlen. În cele din urmă, Jennifer se hotărî să se ducă ea.

Înainte de a pleca încercă să-l găsească pe Adam, dar nu era la birou.

— Rezervă-mi un loc pentru zborul Air France spre Nisa, îi spuse Cynthiei. Am nevoie şi de o maşină care să mă ducă la Monte Carlo. Douăzeci de minute mai târziu avea un loc la cursa de ora şapte din seara aceea.

— Sunt nişe curse de elicoptere între Nisa şi Monte Carlo, spuse Cynthia. Ţi-am rezervat şi acolo un loc.

— Minunat. Mulţumesc.

*

Când Ken Bailey auzi de ce pleacă Jennifer, îi spuse:

— Cine îşi imaginează asta că e?

— *Ştie* cine este, Ken. E unul din cei mai buni clienţi ai noştri.

— Când te întorci?

— Nu cred că voi sta mai mult de trei sau patru zile.

— Lucrurile nu sunt la fel când nu eşti tu aici. Ai să-mi lipseşti. Jennifer se întrebă dacă se mai întâlnea cu tânărul blond.

— Stai pe metereze până mă întorc.

Lui Jennifer îi plăcea de regulă zborul. Considera timpul de zbor ca o eliberare de presiuni, un refugiu temporar de problemele care o asediau pe pământ, o oază de linişte în spaţiu, departe de fluxul continuu de clienţi. Zborul peste Atlantic, totuşi, a fost neplăcut. Curenţii atmosferici foarte puternici au făcut-o pe Jennifer să se simtă rău.

*

Se simţea puţin mai bine când ateriză a doua zi dimineaţa la Nisa. Un elicopter o aştepta să o ducă la Monte Carlo. Jennifer nu mai zburase cu elicopterul până atunci şi era nerăbdătoare. Dar ridicarea bruscă şi mişcările legănate o făcură din nou să se simtă rău şi îi fu imposibil să admire priveliştea impunătoare a Alpilor. Apărură clădirile din Monte Carlo şi câteva minute mai târziu elicopterul ateriza în faţa imobilului alb al cazinoului de vară de pe plajă. Cynthia telefonase înainte şi Rick Arlen o aştepta.

— Cum a fost călătoria? întrebă el în timp ce o îmbrăţişa.

— Puţin cam dură.

— Nu arăţi prea grozav, îi spuse după ce se uită la ea mai bine. Te duc la vila mea să te odihneşti pentru barosana de la noapte.

— Barosana?

— Gala. De-aia eşti aici.

— *Ceeee?*

— Daaa. Grace mi-a spus că pot să invit pe cine îmi place. Mie îmi place de tine.

— Oh, Rick!

Jennifer ar fi putut să-l sugrume fără regrete. Nici nu-şi imagina cât îi dereglase viaţa. Era la mii de mile departe de Adam, avea clienţi care aveau nevoie de ea, procese – şi fusese chemată la Monte Carlo pentru a participa la o petrecere!

Jennifer spuse:

— Rick, cum ai putut…?

Se uită la figura lui radioasă şi începu să râdă.

Oh, în fine, era aici. La urma urmei s-ar putea să se distreze bine.

Gala a fost spectaculoasă. A avut loc un concert de binefacere pentru orfani, patronat de Înălţimile Serenisime Grace şi Rainier Grimaldi, care s-a desfăşurat afară, în faţa cazinoului de vară. A fost o seară frumoasă. Noaptea era liniştită şi dinspre Mediterana bătea o briză uşoară. Jennifer ar fi dorit ca Adam să fie cu ea. Erau o mie cinci sute de locuri ocupate de un public bine dispus. S-au produs cinci sau şase stele internaţionale, dar Rick Arlen era vedeta. Era acompaniat de o orchestră din trei persoane şi de o orgă de lumini psihedelice. Când a terminat, ovaţiile nu mai conteneau.

*

După spectacol a avut loc o petrecere. S-au servit cocteiluri şi cină de bufet în jurul piscinei enorme în care zeci de lumânări aprinse pluteau pe frunze de nuferi.

*

Jennifer aprecie că erau mai mult de trei sute de persoane acolo. Nu îşi adusese o rochie de seară şi uitându-se la femeile îmbrăcate splendid se simţea ca o fetiţă săracă. Rick o prezentă unor duci, ducese şi prinţese. Lui Jennifer i se părea că jumătate din familiile regale din Europa se aflau acolo. A făcut cunoştinţă cu şefi de cartele şi cântăreţi faimoşi de operă. Erau de faţă creatori celebri de modă şi coafori şi marele jucător de fotbal Pelé. Jennifer era în toiul unei conversaţii cu doi bancheri elveţieni când deodată se simţi cuprinsă de o ameţeală puternică.

— Scuzaţi-mă, spuse Jennifer.

Se duse să-l caute pe Rick Arlen.

— Rick, eu…

Rick se uită la ea şi spuse.

— Eşti albă ca un cearşaf, *baby*. S-o ştergem.

Treizeci de minute mai târziu, Jennifer era în pat, în vila lui Rick Arlen.

— Trebuie să sosească un doctor, îi spuse el.

— N-am nevoie de doctor. Trebuie să fie un virus sau aşa ceva.

— Corect. Acel „aşa ceva” o să-l controleze el.

Doctorul André Monteaux era un bătrânel în jur de optzeci de ani. Purta o barbă pieptănată cu grijă şi avea în mână o geantă neagră, medicală.

Doctorul se întoarse spre Rick Arlen.

— Vă rog să ne lăsaţi singuri.

— Singur. Aştept afară. Doctorul se apropie de pat.

— *Alors*, ce avem?

— Dacă aş şti asta, spuse Jennifer încet, aş fi fost eu chemată la domiciliu, iar dumneavoastră aţi zace aici în locul meu. Se aşează pe marginea patului.

— Cum vă simţiţi?

— Ca şi cum aş avea plagă bubonică.

— Scoateţi limba, vă rog.

Jennifer scoase limba şi se înecă. Doctorul Monteaux îi controlă pulsul şi îi luă temperatura. Când termină, Jennifer îl întrebă:

— Ce credeţi că este, doctore?

— Poate fi orice dintr-o grămadă de lucruri, frumoasă doamnă. Dacă mâine o să vă simţiţi suficient de bine, aş vrea să veniţi la cabinetul meu, unde am să vă examinez amănunţit.

Jennifer se simţea prea bolnavă ca să mai argumenteze.

— *All right*, voi fi acolo.

A doua zi dimineaţa, Rick Arlen o conduse pe Jennifer cu maşina la Monte Carlo, unde doctorul Monteaux o examină atent.

— E un microb, probabil, nu? întrebă Jennifer.

— Dacă vreţi o precizare, răspunse doctorul, pot să trimit să vină nişte vrăjitori. Dacă vreţi să ştiţi ce nu este în regulă, trebuie să avem răbdare până vine rezultatul de la laborator.

— Când va fi asta?

— De obicei durează două sau trei zile. Jennifer ştia că nu poate sta acolo două sau trei zile. S-ar putea ca Adam să aibă nevoie de ea. Ştia că ea avea nevoie de el.

— Între timp aş vrea să staţi în pat şi să vă odihniţi. Îi întinse o cutie cu pilule. Astea vă vor relaxa.

— Mulţumesc. Jennifer mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie. Puteţi să mă sunaţi aici.

Abia după ce plecă Jennifer, doctorul Monteaux se uită pe hârtie. Era un număr de telefon din New York.

*

La aeroportul Charles de Gaulle, la Paris, unde schimbă avionul, Jennifer luă două pastile şi un somnifer. Dormi aproape tot timpul zborului până la New York, dar când coborî din avion nu se simţea mai bine. Nu aranjase cu nimeni să o aştepte, aşa că luă un taxi şi se duse direct la apartamentul ei. După-amiaza, târziu, sună telefonul. Era Adam.

— Jennifer! Unde ai…

Încercă să pună un pic de energie în voce.

— Îmi pare rău, dragă. A trebuit să plec la Monte Carlo să văd un client şi nu te-am putut găsi.

— Am fost îngrozitor de îngrijorat. Eşti bine?

— Foarte bine. Am… am alergat o mulţime.

— Dumnezeule! Îmi imaginam tot felul de lucruri.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, îl asigură Jennifer. Cum merge campania?

— Bine. Când pot să te văd? Ar trebui să plec la Washington, dar pot să amân…

— Nu, du-te, spuse Jennifer. Nu voia ca Adam să o vadă în halul în care era. Am să fiu ocupată. Vom petrece week-end-ul împreună.

— *All right*. Vocea ezită. Dacă nu faci nimic la ora unsprezece, apar la ştirile de la CBS.

— Am să mă uit, dragă.

Jennifer adormi la cinci minute după ce puse telefonul în furcă.

Dimineaţa, Jennifer îi telefonă Cynthiei să-i spună că nu vine la birou. Dormise fără încetare, iar când s-a trezit nu se simţea mai bine. A încercat să mănânce micul dejun, dar a vomat totul. Se simţea slăbită şi îşi dădu seama că nu mâncase nimic de trei zile.

Fără să vrea, mintea începu să treacă în revistă toate lucrurile înfricoşătoare ce i s-ar putea întâmpla. Cancer mai întâi, bineînţeles. Începu să-şi pipăie sânii, căutând umflături, dar nu simţea nimic.

Natural, cancerul putea apărea oriunde. Ar fi putut fi vreo formă de virus, dar cu siguranţă că doctorul şi-ar fi dat seama imediat. Nenorocirea era că ar fi putut fi aproape orice. Jennifer se simţea pierdută şi neputincioasă. Nu era ipohondră, fusese întotdeauna sănătoasă, iar acum avea o senzaţie de parcă trupul ei o trădase cumva. Nu putea suporta gândul să i se întâmple ceva. Nu acum, când totul era atât de minunat.

O să se facă bine. Bineînţeles că o să se facă.

O cuprinse din nou un val de ameţeală.

La ora unsprezece în acea dimineaţă o sună doctorul André Monteaux din Monte Carlo. O voce spuse: „Un moment. Vă fac legătura cu domnul doctor”.

Momentul dură o sută de ani, iar Jennifer apucă receptorul strâns, incapabilă să suporte aşteptarea.

În cele din urmă, vocea doctorului Monteaux se auzi pe linie:

— Cum vă simţiţi?

— Cam la fel, răspunse Jennifer nervoasă. Au venit rezultatele de la laborator?

— Veşti bune, spuse doctorul Monteaux. Nu este plagă bubonică.

Jennifer nu mai suporta.

— Ce este? Ce nu e-n regulă?

— Veţi avea un copil, doamnă Parker.

Jennifer rămase încremenită, uitându-se fix la telefon. Când îşi regăsi vocea, întrebă:

— Sunteţi… sunteţi sigur?

— Broaştele nu mint niciodată. Mai mult ca sigur că este primul.

— Da.

— Vă sugerez să mergeţi la un obstetrician cât mai curând posibil. Judecând după simptomele severe, s-ar putea să aveţi de înfruntat ceva dificultăţi.

— Da, răspunse Jennifer. Vă mulţumesc că aţi sunat, doctore Monteaux.

Puse telefonul în furcă şi rămase pe loc, incapabilă să se mişte. Nu putea fi sigură când s-a întâmplat şi nici ce sentimente avea. Nu putea gândi deloc.

O să aibă copilul lui Adam. Şi deodată Jennifer îşi dădu seama de ceea ce simte. Se simţea *minunat*; se simţea ca şi când i s-ar îi făcut un dar formidabil de preţios.

Sincronizarea era perfectă, ca şi când zeii se aflau de partea ei. Alegerile se vor termina curând şi se vor căsători cât mai repede posibil.

Va fi băiat. Jennifer era sigură. De-abia aştepta să-i spună lui Adam.

Îi telefonă la birou.

— Domnul Warner nu este aici, o informă secretara lui. Încercaţi acasă.

Jennifer n-ar fi vrut să-l sune pe Adam acasă, dar nu mai putea să suporte aşteptarea. Formă numărul lui. Răspunse Mary Beth.

— Îmi pare rău că te deranjez, se scuză Jennifer. Am ceva de discutat cu Adam. Jennifer Parker.

— Îmi pare bine că ai sunat, spuse Mary Beth. Căldura vocea ei era liniştitoare. Adam are câteva întâlniri, dar se întoarce diseară. De ce nu vii încoace? Am putea lua cina împreună. Să zicem la ora şapte, da?

Jennifer ezită un moment.

— Ar fi minunat.

*

A fost un miracol că Jennifer n-a făcut un accident conducând la Croton-on-Hudson. Mintea îi era departe, visa. Discutase adesea cu Adam despre copii. Îşi aducea aminte cuvintele lui: *Vreau doi gemeni care să arate exact ca tine.*

În timp ce Jennifer conducea pe autostradă, parcă simţi o mişcare uşoară în uter, dar îşi spuse că este absurd. Era mult prea devreme. Dar nu va mai dura mult acum. Copilul lui Adam era în ea. Era viu şi în curând va da din picioare. Era extraordinar, copleşitor. Ea…

Jennifer auzi pe cineva claxonând-o şi se uită în sus ca să vadă că forţase un camion să iasă aproape din şosea. Îi zâmbi a scuză şi conduse mai departe. Nimic nu putea să-i strice ziua aceea.

Se întunecase atunci când Jennifer trase în faţa casei Warner. O zăpadă fină începuse să cadă, împodobind copacii. Vorbi despre o mulţime de lucruri neînsemnate, făcând-o pe Jennifer să se simtă la largul ei şi amintindu-i în acelaşi timp de prima lor întâlnire.

S-au instalat în bibliotecă, unde un foc molcom trosnea în cămin.

— N-am primit încă nici o veste de la Adam, spuse Mary Beth. Probabil că a fost reţinut. Între timp am putea să mai stăm de vorbă. Păreai foarte emoţionată la telefon. Mary Beth se aplecă înainte conspirativ. Care-i vestea cea mare?

Jennifer se uită la femeia prietenoasă din faţa ei şi divulgă secretul fără să vrea.

— O să-i fac lui Adam un copil.

Mary Beth se rezemă de spetează şi zâmbi.

— Ei, asta-i ceva! Şi eu la fel! Jennifer se uită la ea fix.

— Nu… nu înţeleg.

Mary Beth râse.

— Dar este foarte simplu, draga mea. Adam şi cu mine *suntem* căsătoriţi, ştii.

Jennifer spuse rar:

— Dar… tu şi Adam o să divorţaţi.

— Draga mea, de ce-aş divorţa de Adam? Îl ador.

Jennifer simţi cum i se strânge inima. Conversaţia n-avea nici un sens.

— Eşti… eşti îndrăgostită de altcineva. Ai spus că…

— Am spus că sunt îndrăgostită. Şi sunt. Sunt îndrăgostită de Adam.

Ţi-am spus că îl iubesc pe Adam din prima zi în care l-am văzut.

Nu se putea să vorbească serios. Era probabil vreun joc stupid.

— Ajunge! spuse Jennifer. Sunteţi ca frate şi soră unul pentru altul. Adam nu face dragoste cu…

Mary Beth chicoti:

— Sărmana mea! Sunt surprinsă că, aşa de deşteaptă cum eşti, ai putut… Se aplecă spre ea îngrijorată. L-ai crezut! Îmi pare aşa de rău. Sincer îmi pare rău.

Jennifer se lupta să se controleze.

— Adam mă iubeşte. Ne vom căsători.

Mary Beth scutură din cap. Ochii ei albaştri îi întâlniră pe ai lui Jennifer şi ura din ei făcu să i se oprească inima pentru o clipă.

— Asta l-ar face pe Adam bigam. N-am să fiu niciodată de acord cu divorţul. Dacă îl las pe Adam să divorţeze şi să se căsătorească cu tine, va pierde alegerile. Aşa cum este, va câştiga. Apoi vom merge la Casa Albă, Adam şi cu mine. În viaţa lui nu este loc pentru cineva ca tine. N-a fost niciodată. El crede doar că este îndrăgostit de tine. Dar o să treacă peste asta când va afla că îi voi face un copil. Adam şi-a dorit dintotdeauna un copil.

Jennifer îşi strânse tare pleoapele, încercând să oprească durerea teribilă pe care o simţea.

— Vrei să-ţi aduc ceva? întrebă Mary Beth plină de solicitudine.

Jennifer deschise ochii.

— I-ai spus că o să ai un copil?

— Nu încă, zâmbi Mary Beth. M-am gândit să-i spun în noaptea asta, după ce se întoarce acasă. În pat.

Jennifer se umplea de ură.

— Eşti un monstru…

— Depinde din ce punct de vedere, nu-i aşa, drăguţo? Eu sunt soţia lui Adam. Tu eşti târfa lui.

Jennifer se ridică în picioare, simţindu-se ameţită. Durerea de cap devenise insuportabilă. Urechile îi vâjiiau şi îi era frică să nu leşine. Se îndreptă spre ieşire, nesigură pe picioare. Jennifer se opri la uşă şi se sprijini de ea, încercând să gândească. Adam îi spusese că o iubeşte, dar se culcase cu femeia aceea, o lăsase gravidă. Jennifer se întoarse şi ieşi în aerul rece de afară.

24

Adam era în turul final al campaniei. Îi telefonă lui Jennifer de mai multe ori, dar era întotdeauna înconjurat de echipa lui şi-i era imposibil să vorbească, imposibil pentru Jennifer să-i spună veştile ei.

Jennifer ştia care este explicaţia pentru graviditatea lui Mary Beth. Îl

păcălise pe Adam să se culce cu ea. Dar voia să o audă de la Adam.

— Mă întorc în câteva zile şi stăm de vorbă atunci, spuse Adam. Mai erau cinci zile până la alegeri acum. Adam merita să le câştige; era cel mai bun. Jennifer simţea că Mary Beth avusese dreptate când spusese că asta era prima treaptă spre preşedinţia Statelor Unite. Se va strădui să aştepte şi să vadă ce o să se întâmple.

Dacă Adam va fi ales senator, Jennifer îl va pierde. Adam se va duce la Washington cu Mary Beth. Va fi imposibil să mai divorţeze. Un proaspăt senator care divorţează de soţia lui gravidă pentru a se căsători cu amanta lui gravidă ar provoca un scandal prea mare ca să poată fi suportat. Dar dacă Adam va pierde alegerile, va fi liber. Liber să se întoarcă la avocatură, liber să se căsătorească cu Jennifer şi nici să-i pese de ce gândeşte lumea. Vor putea să trăiască tot restul vieţii împreună. Să aibă copilul.

Ziua alegerilor începu rece şi ploioasă. Datorită interesului stârnit de campania electorală, se aştepta un număr record de voturi, în ciuda vremii. De dimineaţă, Ken Bailey o întrebă:

— Votezi astăzi?

— Da.

— Pare foarte egală întrecerea, nu?

— Foarte egală.

*

Se duse la urne spre prânz şi, în timp ce intra în cabina de votare, se gândi cu tristeţe: *Un vot pentru Adam Warner este un vot împotriva lui Jennifer Parker.* Votă pentru Adam şi părăsi cabina. Nu putea să suporte gândul de a se întoarce la biroul ei. Merse pe străzi toată după-amiaza, încercând să nu se gândească, încercând să nu simtă; gândind şi simţind, ştiind că următoarele câteva ore vor hotărî restul vieţii ei.

25

Sunt unele din cele mai echilibrate alegeri pe care le-am avut de ani de zile, spuse crainicul televiziunii.

Jennifer stătea acasă, singură, privind rezultatele la NBC. Îşi pregătise singură o cină cu jumări şi pâine prăjită. Era prea nervoasă ca să mănânce ceva ca lumea. Înfăşurată într-un halat, se ghemuise într-un fotoliu şi privea cum destinul ei este transmis milioanelor de oameni.

Fiecare telespectator avea motivul său pentru ca unul din candidaţi să câştige sau să piardă, dar Jennifer era sigură că niciunul dintre ei nu era atât de mult interesat de rezultatul acestor alegeri cum era ea. Dacă Adam câştiga, însemna sfârşitul relaţiei lor… şi sfârşitul copilului din pântecele ei.

Pe ecran a apărut un moment o fotografie a lui Adam, iar alături de el era Mary Beth. Jennifer se mândrea că este capabilă să cunoască oamenii, să înţeleagă mobilurile lor, dar, Doamne, cum a mai păcălit-o vocea suavă a ticăloasei. Continua să încerce să nu se gândească la imaginea lui Adam culcându-se cu femeia aceea, lăsând-o gravidă.

Edwin Newman spunea:

— Iată şi ultimele rezultate ale voturilor dintre actualul senator, John Trowbrige şi oponentul său, Adam Warner. În Manhattan, John Trowbridge are un total de 221. 375 de voturi. Adam Warner are un total de 214. 895.

În districtul Patruzeci şi Cinci din Queens, John Trowbridge conducea cu două procente.

Viaţa lui Jennifer era măsurată în procente.

— Totalul din Bronx, Brooklin, Queens, Richmond şi din Nassau, Rockland, Suffolk şi Westchester este de 2. 300. 000 pentru John Trowbridge şi 2. 120. 000 pentru Adam Warner, iar voturile din nordul New York-ului încep să sosească. Adam Warner este un oponent surprinzător de puternic pentru senatorul Trowbridge, care este la al treilea mandat. De la început voturile au fost împărţite aproape în mod egal. După ultimele rezultate, cu şaizeci şi doi la sută din voturi numărate, senatorul Trowbridge începe să conducă. Când am citit ultimele rezultate acum o oră, senatorul Trowbridge conducea cu două procente. Rezultatele indică mărirea avantajului său la două procente şi jumătate. Dacă această creştere va continua, computerul NBC-ului va prezice victoria senatorului Trowbridge în alegerile senatoriale. Gândindu-ne acum la întrecerea…

Jennifer stătea acolo, privind televizorul, cu inima bătându-i să iasă din piept. Era ca şi cum milioane de oameni votau pentru a decide dacă vor fi Adam şi Jennifer, sau Adam şi Mary Beth. Jennifer se simţea ameţită. Ar trebui să-şi aducă aminte să mai şi mănânce. Dar nu acum. Nimic nu mai conta acum decât ceea ce se petrecea pe ecranul din faţa ei. Suspansul se accentua minut cu minut, oră de oră.

La miezul nopţii, senatorul Trowbridge conducea cu trei procente. La două dimineaţa, cu un total de şaptezeci şi unu la sută din voturi numărate, senatorul Trowbridge conducea cu aproape trei procente şi jumătate. Computerul declară că senatorul Trowbridge a câştigat alegerile.

Jennifer rămase acolo uitându-se fix la televizor, secată de orice emoţie, de orice sentiment. Adam pierduse. Jennifer a câştigat. L-a câştigat pe Adam şi pe băiatul lor. Putea să-i spună acum lui Adam, să-i spună despre copilul lor, să plănuiască viitorul împreună.

Pe Jennifer o durea inima pentru Adam, fiindcă ştia cât de mult însemnau alegerile pentru el. Şi totuşi, cu timpul, Adam va trece peste înfrângerea asta. Într-o zi va încerca din nou şi ea îl va ajuta. Era încă tânăr. Lumea se întindea la picioarele lor.

*

Jennifer adormi pe canapea, visându-l pe Adam, şi alegerile, şi Casa albă. Ea, Adam şi băiatul lor erau în Camera Ovală. Adam îşi rostea cuvântarea de primire. Mary Beth intră şi vru să-l întrerupă. Adam începu să ţipe la ea şi vocea lui devenea tot mai puternică. Jennifer se trezi. Vocea

era a lui Edwin Newman. Televizorul mergea. Era dimineaţă.

Edwin Newman, arătând obosit, citea rezultatul final al alegerilor. Jennifer îl ascultă pe jumătate adormită. Când să se ridice de pe canapea, îl auzi spunând:

— Şi iată rezultatul final al alegerilor senatoriale pentru statul New York. Printr-una dintre cele mai spectaculoase răsturnări de situaţie, Adam Warner l-a învins pe actualul senator John Trowbridge cu mai puţin de un procent.

Se terminase. Jennifer pierduse.

26

Când Jennifer intră în birou, târziu în dimineaţa aceea, Cynthia îi spuse:

— Domnul Adams e la telefon, domnişoară Parker. A sunat toată dimineaţa.

Jennifer ezită, apoi spuse:

— *All right*, Cynthia, fă-mi legătura.

Intră în birou şi ridică receptorul.

— *Hello*, Adam. Felicitări.

— Mulţumesc. Trebuie să stăm de vorbă. Eşti liberă pentru masa de prânz?

— Da, spuse Jennifer după o uşoară ezitare.

Trebuia să-i facă faţă odată.

*

Era prima oară când Jennifer îl vedea pe Adam în ultimele trei săptămâni. Îi studie faţa. Era palid şi stors de vlagă. Ar fi trebuit să radieze din cauza victoriei, în schimb era straniu de nervos şi încurcat. Au comandat o masă pe care nici unul n-a mâncat-o şi au vorbit despre alegeri, cuvintele fiind de fapt un camuflaj pentru gândurile lor.

Şarada devenise aproape de nesuportat când, în cele din urmă, Adam spuse:

— Jennifer… Trase adânc aer în piept şi se aruncă în abis. Mary Beth va avea un copil.

Auzită din gura lui, realitatea părea insuportabilă.

— Îmi pare rău, dragă. S-a… pur şi simplu s-a întâmplat. E greu de explicat.

— Nu trebuie să explici. Jennifer vedea scena foarte clar. Mary Beth într-un negligée provocator – sau goală – şi Adam…

— Mă simt ca un cretin, spunea Adam. Se instală o linişte penibilă, apoi continuă: Am primit un telefon azi-dimineaţă de la preşedintele

Comitetului Naţional. Se vorbeşte despre propunerea de a fi viitorul lor candidat la preşedinţie. Ezită. Problema este că, acum, cu Mary Beth gravidă, ar fi un moment nepotrivit pentru divorţ. Se uită la Jennifer şi spuse: Urăsc să-ţi cer asta, dar... crezi c-am mai putea aştepta puţin până se vor aranja lucrurile cumva?

Jennifer se uită peste masă la Adam şi simţi o durere atât de adâncă, o pierdere atât de insuportabilă, încât nu credea că este capabilă s-o suporte.

— O să ne vedem cât de des vă fi posibil între timp, îi spuse Adam. Vom...

Jennifer se forţă să vorbească:

— Nu, Adam. S-a terminat. Se uită fix la ea.

— Nu vorbeşti serios. Te iubesc. O să găsim o cale să...

— Nu-i nici o cale. Soţia ta şi copilul nu vor dispărea. Cu noi s-a terminat. Am iubit tot ce-a fost între noi. Fiecare moment.

Se ridică în picioare, dându-şi seama că dacă nu iese din restaurant va începe să ţipe.

— Nu trebuie să ne mai vedem niciodată.

Nu putea suporta să se uite în ochii lui plini de durere.

— Oh, Dumnezeule, Jennifer! Nu face asta! Te rog, nu face asta! Noi...

Jennifer nu mai auzi restul. Se grăbea spre uşă, fugind din viaţa lui Adam.

27

N-a mai răspuns la telefoanele lui Adam. Scrisorile i le-a trimis înapoi nedeschise. Pe ultima scrisoare pe care a primit-o, Jennifer a scris *„decedată”* şi a pus-o în cutia poştei. E adevărat, gândea Jennifer*. Am murit*. N-a ştiut niciodată că poate exista o asemenea durere. Trebuia să fie singură şi totuşi nu era singură. Mai era o fiinţă omenească în interiorul ei, o parte din ea şi o parte din Adam. Şi o va distruge.

Se strădui să se gândească unde se va duce să avorteze. Cu câţiva ani în urmă, un avort ar fi însemnat un medic obscur, pe o stradă dosnică şi murdară, dar acum asta nu mai era necesar. Se putea duce la spital, iar operaţia i-o putea face un chirurg reputat. Undeva în afara New York City-ului. Fotografia lui Jennifer apăruse de prea multe ori în ziare, fusese foarte des la televiziune. Avea nevoie de discreţie, undeva unde nimeni să nu pună întrebări. Nu va trebui să se poată face niciodată, absolut niciodată vreo legătură între ea şi Adam Warner. *Senatorul Statelor Unite* Adam Warner. Copilul trebuia să moară anonim.

Jennifer îşi permise să se gândească cum ar fi arătat copilul şi începu să plângă atât de tare, încât nu mai putu să respire.

Începuse să plouă. Jennifer se uită la cer şi se întrebă dacă Dumnezeu

plânge pentru ea.

*

Ken Bailey era singura persoană în care Jennifer avea încredere că o poate ajuta.

— Am nevoie de un avort, îi spuse Jennifer fără nici un preambul. Cunoşti cumva un doctor bun?

Încercă să-şi mascheze surpriza, dar Jennifer observă varietatea de emoţii care trecură pe chipul lui.

— Undeva în afara oraşului, Ken. Undeva unde nu sunt cunoscută.

— Ce zici de insulele Fidji? Vocea îi era mânioasă.

— Vorbesc serios.

— *Sorry*. Eu… m-ai luat pe nepregătite.

Într-adevăr ştirea îl luase total prin surprindere. O adora pe Jennifer. Îi plăcea mult de ea şi câteodată se întreba dacă este îndrăgostit de ea; dar nu putea fi sigur şi era o tortură. *Dumnezeule,* gândea Ken, *de ce nu te poţi hotărî odată în privinţa mea?*

Îşi trecu mâinile prin părul său roşu şi spuse:

— Dacă nu vrei în New York, propun Carolina de Nord. Nu este departe.

— Vrei să te interesezi pentru mine?

— Daa. Sigur. Aş…

— Da?

Se uită în altă parte.

— Nimic.

*

Ken Bailey dispăru trei zile. Când în a treia zi intră în biroul lui Jennifer, era neras şi avea cearcăne şi ochii roşii. Jennifer se uită atentă la el şi întrebă:

— Te simţi bine?

— Cred că da.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. *Dacă Dumnezeu nu mă poate ajuta, dragostea mea, tu nu poţi face nimic.*

Îi întinse lui Jennifer o bucată de hârtie. Pe ea scria dr. Eric Linden, Spitalul Memorial, Charlotte, Carolina de Nord.

— Mulţumesc, Ken.

— *De nada*. Când o s-o faci?

— Am să mă duc în weekend-ul ăsta.

Spuse cu stângăcie:

— Vrei să merg cu tine?

— Nu, mulţumesc. O să fie bine.

— Dar la întoarcere?

— O să fiu *all right.*

Ken stătu un moment, ezitând.

— Nu este treaba mea, dar eşti sigură că asta vrei să faci?

— Sunt sigură.

N-avea de ales. Nu voia nimic mai mult pe lume decât să păstreze copilul lui Adam, dar ştia că ar fi o nebunie să încerce să crească copilul singură.

Se uită la Ken şi spuse din nou:

— Sunt sigură.

*

Spitalul era o clădire veche, plăcută, situat în împrejurimile localităţii Charlotte.

Femeia din spatele biroului de primire avea părul cărunt.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, spuse Jennifer. Sunt doamna Parker. Am o programare la doctorul Linden pentru… pentru… Nu era în stare să pronunţe cuvintele.

Recepţionera dădu din cap cu înţelegere.

— Doctorul vă aşteaptă, doamnă Parker. Am să chem pe cineva să vă arate drumul.

O soră tânără o conduse pe Jennifer în camera de consultaţie şi spuse:

— Am să-l anunţ pe doctorul Linden că sunteţi aici. Vreţi să vă dezbrăcaţi? E un halat în cuier. Încet, cuprinsă de un sentiment de irealitate, Jennifer se dezbrăcă şi îşi puse halatul alb. Se simţea de parcă ar fi pus şorţul unui măcelar. Era gata să ucidă viaţa din ea. În mintea ei, şorţul apăru stropit de sânge, sângele copilului ei. Jennifer îşi dădu seama că tremură. O voce spuse:

— Relaxaţi-vă.

Jennifer ridică privirea şi văzu un bărbat chel, cu ochelari cu rame de corn.

— Sunt doctorul Linden. Se uită la fişa din mâna lui. Sunteţi doamna Parker? Jennifer încuviinţă dând din cap. Doctorul îi atinse braţul şi-i spuse cu blândeţe:

— Aşezaţi-vă. Se duse apoi la un mic rezervor şi umplu un pahar de hârtie cu apă. Beţi asta. Jennifer îl ascultă. Doctorul Linden se aşeză pe un scaun şi o privi până când se mai potoli din tremur.

— Deci, doriţi să avortaţi.

— Da.

— Aţi discutat cu soţul dumneavoastră, doamnă Parker?

— Da. Noi… amândoi vrem asta.

O studie.

— Păreţi a fi sănătoasă.

— Mă simt… Mă simt foarte bine.

— Este o problemă economică?

— Nu, spuse Jennifer tăios. De ce o plictisea cu întrebări? Noi… pur şi simplu nu putem avea copilul.

Doctorul Linden îşi scoase pipa.

— Vă deranjează asta?

— Nu.

Linden îşi aprinse pipa şi spuse:

— Prost obicei.

Se rezemă de spetează şi scoase un rotogol de fum.

— Putem termina mai repede? întrebă Jennifer. Nervii ei erau întinşi la limită. Simţea că în orice moment va începe să ţipe.

Doctorul mai trase un fum lung din pipă.

— Cred că ar trebui să stăm puţin de vorbă.

Cu un enorm efort de voinţă, Jennifer îşi controlă agitaţia.

— *All right*.

— Avorturile astea, spuse doctorul Linden, sunt atât de definitive. Poţi să te răzgândeşti acum, dar nu mai poţi după ce copilul s-a dus.

— N-am să mă răzgândesc.

Doctorul dădu din cap şi mai trase un fum din pipă.

— Asta-i bine. Mirosul dulceag al tutunului îi făcea rău lui Jennifer. Ar fi vrut să stingă pipa.

— Doctor Linden…

Acesta se sculă fără voie.

— *All right*, tânără doamnă, să ne uităm puţin.

Jennifer stătea pe spate pe masa de consultaţie, cu picioarele pe suporţii reci de metal. Îi simţi degetele pipăind în interiorul ei. Erau uşoare, pricepute şi nu simţea nici o jenă, doar un sentiment inefabil de pierdere, o tristeţe adâncă. Reprezentări ale fiului ei, fiindcă ştia cu certitudine că ar fi fost băiat, îi veniră în minte; îl vedea alergând, jucându-se şi râzând. Crescând şi transformându-se în imaginea tatălui său.

Doctorul Linden termină examinarea.

— Puteţi să vă îmbrăcaţi acum, doamnă Parker. Puteţi rămâne aici peste noapte, dacă doriţi, şi vom efectua operaţia mâine dimineaţă.

— Nu!

Vocea lui Jennifer era mai puternică decât intenţionase. Aş vrea acum, vă rog.

Doctorul Linden o studie din nou cu o expresie ciudată.

— Am doi pacienţi înaintea dumneavoastră. Am să chem sora să vă ia nişte sânge pentru analize, apoi să vă conducă în cameră. Vom face operaţia peste vreo patru ore. *All right?*

— *All right*, şopti Jennifer.

Zăcea în patul îngust de spital, cu ochii închişi, aşteptându-l pe doctorul Linden să se întoarcă. Pe perete se găsea un ceas vechi şi ticăitul lui părea că umple camera. Tic-tac-ul deveni cuvintele: *Tânărul Adam, tânărul Adam, tânărul Adam, băiatul nostru, băiatul nostru, băiatul nostru.*

Jennifer nu putea alunga din minte imaginea copilului, în momentul ăsta era în interiorul corpului ei, confortabil, cald şi viu, protejat împotriva lumii de lichidul ei amniotic. Se întrebă dacă avea vreo frică primitivă de ceea ce urma să se întâmple cu el. Se întrebă dacă va simţi vreo durere când îl va ucide cuţitul. Îşi puse mâinile la urechi ca să nu mai audă ticăitul ceasului. Îşi dădu seama că a început să respire greu, iar corpul îi era acoperit de transpiraţie. Auzi un sunet şi deschise ochii. Doctorul Linden era aplecat deasupra ei cu o expresie de îngrijorare.

— Vă simţiţi bine, doamnă Parker?

— Da, şopti Jennifer. Vreau să se termine odată.

Doctorul Linden dădu din cap.

— Asta o să facem. Luă o seringă de pe masă şi se îndreptă spre ea.

— Ce-i asta?

— Demerol şi Fenergan pentru a vă relaxa. Vom intra în sala de operaţii peste câteva minute. Îi făcu injecţia. Bănuiesc că este primul avort.

— Da.

— Atunci să vă explic procedeul. Este fără durere şi relativ simplu. În sala de operaţii vi se va administra un anestezic general şi oxigen cu masca. Cât timp sunteţi inconştientă, vom introduce în vagin o cameră de luat vederi cu fibră optică pentru a vedea pe monitor ce facem. Apoi vom începe dilatarea cervixului cu o serie de dilatatoare, din ce în ce mai mari, şi vom curăţa uterul cu o chiuretă. Aveţi vreo întrebare până acum?

— Nu.

O cuprinse o senzaţie caldă, de somn. Simţea cum i se risipeşte tensiunea, iar pereţii camerei începură să se înceţoşeze. Voia să-l întrebe ceva pe doctor, dar acum nu mai părea important. Lucrul important era că făcea ceea ce trebuia să facă. Se va sfârşi în câteva minute şi putea să-şi înceapă viaţa din nou.

Îşi dădu seama că se cufundă într-o iunie minunată, plină de vise... era conştientă că nişte persoane au intrat în cameră, că au pus-o pe o masă de metal cu rotile... Prin capotul subţire de spital, simţea răceala metalului pe spate. Au scos-o pe hol şi ea începu să numere luminile de deasupra capului. I se părea că este foarte important să numere exact câte sunt, dar nu era prea sigură de ce. A fost introdusă într-o cameră albă, antiseptică, iar Jennifer gândi: *Aici va muri copilul meu. Nu te îngrijora, micuţule Adam. N-am să-i las să te rănească*. Şi fără să vrea începu să plângă.

Doctorul Linden o bătu uşor pe braţ.

— E în regulă. N-o să doară.

Moarte fără durere, gândi Jennifer. *Ce drăguţ!* Îşi iubea copilul. Nu voia să-l doară.

Cineva îi puse o mască pe faţă şi spuse:

— Respiră adânc.

Jennifer simţi nişte mâini cum îi desfac halatul şi îi îndepărtează picioarele.

O să se întâmple. O să se întâmple acum. Micuţul Adam, micuţul Adam, micuţul Adam.

— Relaxaţi-vă, vă rog, spuse doctorul Linden.

Jennifer dădu din cap. *Adio, copilul meu.* Simţi un obiect de metal rece cum se mişcă între coapsele ei şi intră în ea încet. Era instrumentul străin al morţii care va ucide copilul lui Adam. Auzi o voce străină cum ţipă:

— Opriţi! Opriţi! Opriţi-vă!

Jennifer deschise ochii şi îşi dădu seama că ea ţipase. Cineva îi apăsă masca mai tare pe faţă. Încercă să se ridice, dar o ţineau nişte curele. Era suptă într-un vârtej care se mişca din ce în ce mai repede, înecând-o.

Ultimul lucru pe care şi-l mai amintea era lumina uriaşă din tavan, învârtindu-se deasupra ei, coborând şi intrând adânc în craniul ei.

Când Jennifer se trezi, zăcea în patul de spital din camera ei. Prin fereastră vedea întunericul de afară. Se simţea stoarsă de vlagă şi se întrebă cât timp zăcuse inconştientă. Trăia, dar copilul ei...? Se întinse spre

butonul soneriei de lângă pat şi îl apăsă. Continuă să apese, disperată, incapabilă să se oprească. În uşă apăru o soră, apoi plecă repede. Câteva momente mai târziu, doctorul Linden intră grăbit. Se apropie de pat şi îndepărtă cu blândeţe mâna lui Jennifer de pe sonerie.

Jennifer îi apucă braţul şi vorbi cu o voce răguşită:

— Copilul meu... a murit!...

Doctorul Linden spuse:

— Nu, doamnă Parker. Trăieşte. Sper să fie băiat. I-aţi spus întruna Adam.

28

Crăciunul veni şi trecu şi începu un an nou, 1973.

Zăpezii din februarie îi luă locul vântul rece din martie, iar Jennifer îşi dădu seama că era timpul să se oprească din lucru.

Convocă o întâlnire cu personalul ei.

— Îmi iau liber, anunţă Jennifer. Voi fi plecată următoarele cinci luni.

Un număr de surpriză.

Dan Martin întrebă:

— O să ţinem legătura, nu?

— Nu, Dan, N-o să puteţi vorbi cu mine.

Ted Harris îşi miji ochii la ea prin geamurile groase ale ochelarilor.

— Jennifer, nu poţi să...

— Am să plec la sfârşitul săptămânii.

Se citea o hotărâre în tonul ei rece care făcu să înceteze orice comentariu. Se discută apoi numai despre procesele în curs. După ce plecară toţi ceilalţi, Ken Bailey întrebă:

— Te-ai gândit foarte bine, Jennifer?

— N-am de ales, Ken.

Se uită la ea.

— Nu ştiu cine-i ticălosul, dar îl urăsc.

Jennifer îi puse mâna pe braţ.

— Mulţumesc. O să fiu bine.

— O să fie greu, ştii. Copiii cresc. Pun întrebări. O să vrea să ştie cine e tatăl lui.

— O să mă descurc.

— *Okay*. Tonul i se înmuiase. Dacă mai e ceva ce aş putea... orice... am să fiu tot timpul primprejur. Jennifer îl îmbrăţişă.

— Mulţumesc, Ken. Îţi... mulţumesc.

Jennifer rămase în biroul ei multă vreme după ce plecase toată lumea, stând singură în întuneric, gândindu-se. Îl va iubi întotdeauna pe Adam. Nimic nu putea schimba asta şi era sigură că şi el o iubea încă. *Într-un fel*, se gândea Jennifer, *ar fi fost mai uşor dacă el n-ar mai fi iubit-o.* Era o

ironie de nesuportat că se iubeau şi nu puteau fi împreună, că vieţile lor continuau să se îndepărteze din ce în ce mai mult. Adam va trăi la Washington acum, cu Mary Beth şi copilul lor. Poate că într-o zi Adam va fi la Casa Albă. Jennifer se gândi la copilul ei, crescând, dorind să ştie cine îi este tatăl. Nu-i va putea spune niciodată, nici Adam nu trebuia să ştie niciodată că i-a născut un copil, fiindcă asta l-ar distruge.

Şi dacă oricine altcineva ar afla, l-ar distruge pe Adam în cu totul alt mod.

*

Jennifer se hotărî să-şi cumpere o casă, undeva în afara Manhattan-ului, unde ea şi băiatul ei vor putea trăi împreună în mica lor lume.

A găsit casa printr-o întâmplare. Se ducea să vadă un client în Long Island şi ieşise din autostrada Long Island pe Ieşirea 36, apoi, la o intersecţie, a apucat-o greşit şi s-a trezit în Sands Point. Străzile erau liniştite şi mărginite de copaci înalţi, graţioşi, iar casele erau aşezate departe de drum, fiecare în mijlocul domeniului ei. În faţa unei case albe, coloniale era un anunţ: DE VÂNZARE. Avea un gard frumos din fier forjat, de unde pornea un drum şerpuit, cu felinare de o parte şi de alta, şi o pajişte mare, cu un şir de arbori de tisă înconjurând casa. De afară arăta încântător. Jennifer îşi notă numele agenţiei de vânzări şi aranja o întâlnire pentru a vedea casa a doua zi.

*

Agentul de vânzări era un tip vorbăreţ, lăudăros, care încerca să-ţi bage orice pe gât, genul de vânzător pe care Jennifer îl ura. Dar nu-i cumpăra personalitatea, cumpăra casa.

— E o adevărată frumuseţe. Daaa, doamnă, o frumuseţe. Aproape o sută de ani. Şi-ntr-o condiţie excelentă. Absolut excelentă.

Excelentă era desigur o exagerare. Camerele erau aerisite şi spaţioase, dar aveau nevoie de reparaţii. *Ar fi plăcut să aranjez casa asta şi s-o decorez,* gândi Jennifer.

La etaj, vizavi de camera principală, era o încăpere ce putea fi transformată în cameră de copil. O va zugrăvi în bleu şi…

— Doriţi să faceţi o plimbare în jurul casei?

Cuibul de păsări din copac a făcut-o pe Jennifer să se decidă. Era construit pe o platformă, sus de tot, într-un stejar. Cuibul băiatului ei. În spatele casei se întindeau trei acri de pajişte care cobora domol spre un braţ de apă cu un ponton.

Va fi un loc minunat pentru băiatul ei, cu o mulţime de spaţiu ca să alerge. Mai târziu, va avea o barcă. Aici vor avea toată intimitatea de care au nevoie, fiindcă Jennifer era hotărâtă că aici va fi o lume care le va aparţine numai lor.

A cumpărat casa a doua zi.

*

Jennifer nu avusese idee cât de dureros va fi să părăsească apartamentul din Manhattan pe care îl împărţise cu Adam. Halatul de baie şi pijamaua lui erau încă acolo. Şi papucii, şi trusa de bărbierit. Fiecare cameră avea sute de amintiri despre Adam, amintiri ale unui trecut frumos. Jennifer îşi împachetă lucrurile cât putu mai repede şi plecă de acolo.

*

În casa cea nouă, Jennifer muncea toată ziua, de dimineaţă până seara, astfel încât să nu aibă timp să se gândească la Adam. Se duse la magazinele din Sands Point şi Port Washington ca să comande mobilă şi draperii. Cumpără lenjerie Porthault, argintărie şi porţelanuri. Angajă muncitori locali pentru a-i repara acoperişul şi echipamentul electric uzat. De dimineaţa devreme până în amurg, casa era plină de zugravi, tapiţeri şi electricieni. Jennifer era peste tot, supraveghea tot. Se extenua ziua, sperând să poată dormi toată noaptea, dar demonii se întorseseră, torturând-o cu coşmaruri de nedescris.

Se plimba prin magazinele de antichităţi, cumpărând lampadare, măsuţe şi obiecte de artă. Cumpără o fântână şi statui pentru grădină, un Lipschitz, un Noguchi şi un Miró.

Interiorul casei începea să arate minunat.

Bob Clement era un client de-al lui Jennifer din California, iar covoarele proiectate de el pentru sufragerie şi camera copilului le făceau să se lumineze în culori discrete.

Abdomenul lui Jennifer începea să se mărească şi se duse în oraş să-şi cumpere veşminte de gravidă. Îşi instală un telefon neînregistrat. Îl avea numai pentru cazuri de urgenţă şi nu dăduse nimănui numărul, aşa că nu aştepta nici un telefon. Singura persoană din birou care ştia unde locuieşte era Ken Bailey şi fusese pus să jure că va păstra secretul.

Într-o după-amiază veni să o vadă, iar ea îi arătă casa şi împrejurimile şi fu extraordinar de fericită văzând că-i plac.

— Este cu adevărat minunat, Jennifer. Extraordinar. Ai făcut o treabă excepţională. Se uită la abdomenul ei umflat. Cât mai ai?

— Încă două luni. Îi luă mâna şi i-o puse pe pântec. Simţi?

Simţi o lovitură.

— E mai puternic pe zi ce trece, spuse Jennifer mândră.

Pregăti cina. Ken aşteptă până la deşert pentru a aduce subiectul în discuţie.

— Nu vreau să te bat la cap, dar n-ar trebui ca tatăl să facă ceva?

— Subiect închis.

— *Okay*. *Sorry*. Ne lipseşti grozav la birou. Avem un client nou care… Jennifer ridică mâna.

— Nu vreau să aud.

Au vorbit până când veni timpul pentru Ken să plece, iar lui Jennifer îi păru rău când îşi luă rămas bun. Îi era drag şi-l socotea un prieten bun.

Jennifer se izolă de lumea de afară cât mai mult posibil. Nu mai citea ziarele şi nici nu se uita la televizor, nu asculta radioul. Universul ei era aici, între cei patru pereţi. Aici era cuibul ei, uterul ei, locul unde îşi va

aduce fiul pe lume.

A citit toate cărţile pe care le-a găsit despre creşterea copiilor, de la doctorul Spock la Ames şi Gesell şi înapoi.

Când Jennifer a terminat de decorat camera copilului, a umplut-o cu jucării. S-a dus la un magazin de sport şi s-a uitat la echipamentele de fotbal şi baseball. Şi a râs în sinea ei. *E ridicol. Nu s-a născut încă.* Şi a cumpărat băţul de baseball şi mănuşa de prins mingea. Echipamentul de fotbal a tentat-o, dar s-a gândit: *Asta poate să mai aştepte.*

Trecu mai, apoi iunie.

*

Muncitorii îşi terminaseră treaba şi casa deveni liniştită şi curată. Jennifer se ducea cu maşina în oraş de două ori pe săptămână, să facă cumpărături, iar o dată la două săptămâni mergea la doctorul Harvey, obstetricianul ei. Începuse să bea mai mult lapte decât ar fi vrut, lua vitamine şi mânca toate alimentele necesare şi sănătoase. Se îngrăşase acum şi îi era greu să se mişte.

Fusese întotdeauna activă şi se gândise că nu o să suporte să devină greoaie şi stângace; dar acum nici nu-i păsa. Nu avea nici un motiv să se mai grăbească. Zilele erau lungi şi visătoare şi liniştite. Ceva ca un ceas din interiorul ei îşi micşorase tempoul. Era ca şi cum şi-ar fi rezervat energia, transmiţând-o fiinţei celeilalte dinlăuntrul ei.

*

Într-o dimineaţă, doctorul Harvey o examina şi spuse:

— Încă două săptămâni, doamnă Parker.

Era atât de aproape acum. Jennifer se gândise că s-ar putea să-i fie frică. Auzise toate poveştile soţiilor care trecuseră prin aşa ceva, despre durere, accidente, copii cu malformaţii, dar nu-i era frică, doar să-şi vadă copilul, o nerăbdare de a naşte mai repede pentru a-l putea ţine în braţe.

Ken Bailey venea aproape în fiecare zi acum, cu braţele pline cu zeci de cărţi pentru copii.

— O să-i placă la nebunie, spuse Ken.

Se plimbau prin jurul casei, luau masa pe iarbă la malul apei şi stăteau la soare. Jennifer era conştientă de felul cum arată. Se gândea: *De ce şi-o pierde timpul cu femeia urâtă şi grasă de la circ?*

Iar Ken se uita la Jennifer şi gândea: *Este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.*

*

Primele dureri au început la trei dimineaţa. Erau atât de puternice, încât Jennifer rămase fără suflare. Câteva momente mai târziu se repetară şi Jennifer se gândi fericită: *Gata! O să nasc!*

Începu să cronometreze timpul dintre dureri şi pe când se produceau la interval de zece minute, îi telefonă doctorului. Jennifer conduse maşina spre spital, trăgând pe dreapta de fiecare dată când începea o contracţie.

Un asistent stătea afară, aşteptând-o, şi câteva minute mai târziu doctorul Harvey o examina.

Când termină, spuse:

— Ei bine, va fi o naştere uşoară, doamnă. Relaxaţi-vă şi vom lăsa natura să-şi facă treaba.

Nu a fost uşor, dar nici insuportabil. Jennifer putea suporta durerea, fiindcă din ea se năştea ceva minunat. Era în camera de travaliu de aproape opt ore şi când corpul îi era contorsionat de spasme şi se gândea că n-o să se mai termine niciodată, simţi o uşurare rapidă, o goliciune şi o pace binecuvântată.

Auzi un scâncet slab şi-l văzu pe doctorul Harvey ţinând copilul şi spunând:

— Vreţi să vă vedeţi băiatul, doamnă Parker?

Zâmbetul lui Jennifer lumină încăperea.

29

I-a dat numele Joshua Adam Parker şi cântărea trei kilograme şi cinci sute de grame, un copil perfect format. Jennifer ştia că toţi nou-născuţii sunt urâţi, zbârciţi şi roşii, semănând a mici maimuţe. Nu şi Joshua Adam. El era frumos. Surorile din spital îi spuneau tot timpul ce băiat drăguţ este Joshua, iar Jennifer nu se sătura niciodată. Asemănarea cu Adam era izbitoare. Joshua Adam avea ochii gri-albaştri ai tatălui său şi aceeaşi formă a capului. Când Jennifer se uita la el, parcă se uita la Adam. Era un sentiment straniu, un amestec ciudat de bucurie şi tristeţe. Cât de mult i-ar fi plăcut lui Adam să-şi vadă băiatul...

*

Când Joshua împlini două zile, îi zâmbi lui Jennifer, iar aceasta o sună emoţionată pe soră.

— Uite! Zâmbeşte!

E o grimasă, doamnă Parker.

— La alţi copii s-ar putea să fie grimase, spuse Jennifer încăpăţânată. Băiatul zâmbeşte.

Jennifer se întrebase ce va simţi pentru copilul ei, se îngrijorase gândindu-se că s-ar putea să nu fie o mamă bună. Copiii sunt cu siguranţă plictisitori. Îşi murdăresc scutecele, cer încontinuu de mâncare, plâng şi dorm. Nu se poate comunica cu ei.

N-o să simt ceva cu adevărat pentru el până nu va împlini patru sau cinci ani, gândea Jennifer. Cât de greşit, cât de greşit. Din momentul naşterii lui Joshua, Jennifer îşi iubea băiatul cu o dragoste pe care n-o bănuia că există în ea. Era o dragoste protectoare. Joshua era aşa de mic,

iar lumea aşa de mare.

Când Jennifer l-a adus pe Joshua acasă, i s-a dat o listă lungă de instrucţiuni, dar n-au folosit la altceva decât să o sperie. Primele două săptămâni a stat cu ea o asistentă de ocrotire. După aceea Jennifer a rămas pe cont propriu şi era îngrozită că s-ar putea să facă ceva greşit care i-ar putea ucide copilul. Se temea că dintr-un moment într-altul s-ar putea să nu mai respire.

Prima oară când Jennifer i-a pregătit biberonul lui Joshua, şi-a dat seama că a uitat să-i sterilizeze tetină. A aruncat totul la chiuvetă şi a început din nou. Când a terminat, şi-a adus aminte că a uitat să sterilizeze sticla. A luat-o de la capăt. Când în fine biberonul a fost gata, Joshua zbiera ca din gură de şarpe.

Erau momente când Jennifer credea că nu este în stare să facă faţă. În unele momente o copleşea un sentiment de depresiune. Îşi spunea că este ceva obişnuit pentru perioada de lăuzie, dar explicaţia nu o făcea să se simtă mai bine. Era tot timpul epuizată. I se părea că stă trează toată noaptea, hrănindu-l pe Joshua, şi când în fine reuşea să adoarmă puţin, ţipetele lui Joshua o trezeau şi Jennifer se repezea împleticindu-se în camera lui.

*

Îl sunase pe doctor tot timpul, la orice oră din zi şi din noapte.

— Joshua respiră prea repede… Respiră prea încet… Joshua tuşeşte… Nu a mâncat în seara asta… Joshua a vomat.

În legitimă apărare, doctorul veni în cele din urmă acasă şi-i ţinu lui Jennifer un adevărat discurs.

— Doamnă Parker, n-am văzut în viaţa mea un copil mai sănătos ca băiatul dumneavoastră. Pare el fragil, dar este la fel de puternic ca un taur. Nu vă mai îngrijoraţi şi bucuraţi-vă de el. Amintiţi-vă doar atât – o să trăiască mai mult ca noi amândoi.

Şi astfel Jennifer începu să se relaxeze. Îi decorase camera cu perdele imprimate, tapet cu flori albe şi fluturi galbeni, un birou şi un scaun în miniatură, un căluţ leagăn şi un sertar plin de jucării.

Lui Jennifer îi plăcea să-l ţină pe Joshua în braţe, să-l înfeşe, să-l ducă la plimbare. Vorbea tot timpul cu el şi când Joshua împlini patru săptămâni, o răsplăti cu un zâmbet adevărat. *Nu o grimasă,* gândea Jennifer fericită. *Un zâmbet!*

*

Prima oară când Ken Bailey văzu copilul, s-a uitat lung de tot la el. Cu un sentiment brusc de panică, Jennifer se gândi: O să-l recunoască. O să-şi dea seama că este copilul lui Adam.

Dar Ken n-a spus decât:

— E într-adevăr frumos. Seamănă cu maică-sa.

Îl lăsă pe Ken să-l ţină în braţe şi râse de stângăcia lui. Dar nu putu să nu se gândească: „Joshua nu va avea niciodată un tată care să-l ţină în braţe”.

*

Trecură şase săptămâni şi veni vremea să se întoarcă la muncă. Jennifer ura ideea de a fi departe de fiul ei, chiar şi pentru câteva ore pe zi, dar gândul de a se întoarce la birou îi dădea un sentiment de nerăbdare. Se izolase complet de lume de prea multă vreme. Era timpul să revină.

Se uită în oglindă şi hotărî că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să slăbească. Începuse să ţină regim şi să facă exerciţii la puţin timp după naşterea lui Joshua, dar acum acceleră ritmul şi în curând arăta aproape ca înainte. Jennifer trebuia să angajeze o femeie la copil, o menajeră. Le examină de parcă fiecare era un jurat: sonda, căuta slăbiciuni, minciuni, incompetenţă. A stat de vorbă cu mai bine de douăzeci de candidate înainte de a găsi una care să-i placă şi în care să aibă încredere, o scoţiană între două vârste care lucrase cincisprezece ani la o singură familie şi plecase când au crescut copiii şi s-au dus la şcoală.

Jennifer l-a pus pe Ken să o verifice şi când acesta a asigurat-o că totul este în regulă, a angajat-o.

O săptămâna mai târziu, Jennifer s-a întors la birou.

30

Dispariţia bruscă a lui Jennifer a stârnit o mulţime de zvonuri printre avocaţi. Când s-a auzit că Jennifer s-a întors, interesul a fost enorm. O mulţime de avocaţi de la alte firme continuau să vină pentru a o vedea. Cynthia, Dan şi Ted au agăţat serpentine de hârtie prin cameră şi un afiş uriaş cu urarea „Bine ai venit!” Pe masă puseseră şampanie şi prăjituri.

— La ora nouă dimineaţa? protestă Jennifer.

Dar au insistat.

— A fost ca o casă de nebuni aici, fără tine, îi spuse Dan Martin. N-ai de gând să ne mai faci asta încă o dată, nu?

Jennifer se uită la el şi spuse:

— Nu. N-am de gând să mai fac asta încă o dată. Vizitatori neaşteptaţi continuau să sosească pentru a se convinge că Jennifer este sănătoasă şi pentru a-i ura toate cele bune.

Întrebările despre locul unde a fost le pară cu un zâmbet şi cu „N-avem permisiunea să spunem”.

Toată ziua a stat de vorbă cu membrii personalului ei. Se adunaseră sute de mesaje telefonice. Când Ken Bailey rămase singur cu ea în birou, îi spuse:

— Ştii cine ne-a înnebunit încercând să dea de tine?

Inima lui Jennifer se strânse.

— Cine?

— Michael Moretti.

— Oh!

— E îngrozitor. Când a văzut că nu-i spunem unde eşti, ne-a pus să jurăm că eşti sănătoasă.

— Uită de Michael Moretti.

Jennifer se uită peste procesele de care se ocupase biroul ei. Afacerile mergeau excelent. Aveau o mulţime de clienţi noi şi importanţi. Câţiva dintre clienţii vechi refuzaseră să trateze cu altcineva decât cu Jennifer şi aşteptau întoarcerea ei.

— Am să-i sun imediat ce o să pot, promise Jennifer. Se uită prin restul mesajelor telefonice. Erau câteva zeci de la domnul Adams. Poate că ar fi trebuit să-l anunţe pe Adam că e bine. Că nu i s-a întâmplat nimic. Dar îşi dădea seama că n-ar fi în stare să suporte să-i audă vocea, să-l ştie atât de aproape şi să nu-l poată vedea, atinge, să nu-l poată ţine în braţe. Să-i spună despre Joshua.

Cynthia strânsese articolele pe care le credea interesante pentru Jennifer. Era o serie despre Michael Moretti, numindu-l cel mai important lider al Mafiei din ţară. Era şi o fotografie de-a lui, iar dedesubt titlul „Nu sunt decât un agent de asigurări”.

I-au trebuit trei luni pentru a se pune la curent cu toate cazurile. Ar fi putut s-o facă şi mai repede, dar pleca de la birou în fiecare zi la ora patru, indiferent de problemele pe care le avea. Joshua aştepta.

În fiecare dimineaţă, înainte de a pleca, Jennifer îi pregătea ea însăşi micul dejun şi se juca cu el cât putea de mult.

Când venea acasă după-amiaza, Jennifer îşi dedica tot timpul lui Joshua. Se îndârji să-şi lase problemele de serviciu la birou şi nu lua nici un caz care ar fi îndepărtat-o de băiat. Nu mai lucra în weekend. Nu lăsa să pătrundă nimic în lumea ei personală. Îi plăcea să-i citească lui Joshua.

— Este prea mic, doamnă Parker, protestă doamna Mackey. Nu înţelege încă nici un cuvânt din ce-i spuneţi. Jennifer răspundea încrezătoare:

— Joshua înţelege.

Şi continua să-i citească.

*

Joshua era un adevărat izvor de miracole. Când împlini trei luni începu să gângurească şi încercă să vorbească cu Jennifer. Se juca singur în pătuţ cu o zornăitoare şi cu un iepure jucărie pe care i-l cumpărase Ken. Când împlini şase luni, încercă să se dea jos din pătuţ, dornic să exploreze lumea. Jennifer îl ţinea în braţe, iar el îi apuca degetele cu mâinile lui micuţe şi amândoi aveau discuţii lungi şi serioase.

*

Zilele lui Jennifer la birou erau pline. Într-o dimineaţă primi un telefon de la Philip Redding, preşedintele unei corporaţii mari de petrol.

— Mă întreb dacă nu cumva ne-am putea întâlni, îi spuse. Am o problemă.

Jennifer ştia despre ce este vorba. Compania lui fusese acuzată pentru dare de mită în Orientul Mijlociu. Ar fi luat un onorariu substanţial pentru cazul ăsta, dar pur şi simplu ea nu avea timp.

— Îmi pare rău, spuse. Nu sunt liberă, dar vă pot recomanda pe cineva foarte bun.

— Mi s-a spus să nu iau în considerare răspunsul „nu”, replică Philip Redding.

— Cine v-a spus?

— Un prieten de-al meu. Judecătorul Lawrence Waldman. Lui Jennifer nu-i venea să creadă.

— Judecătorul Waldman v-a îndemnat să-mi telefonaţi?

— A spus că sunteţi cea mai bună, dar ştiam deja.

Jennifer ţinea receptorul în mână, gândindu-se la experienţele ei anterioare cu judecătorul Waldman. Cât de sigură fusese că o ura şi că voia să o distrugă!

— *All right.* Ne întâlnim mâine la micul dejun, spuse Jennifer. După ce închise, îi telefonă judecătorului Waldman. Vocea familiară se auzi în receptor.

— Ei… Nu am mai vorbit demult, tânără doamnă.

— Voiam să vă mulţumesc pentru că l-aţi pus pe Philip Redding să mă sune.

— Am vrut să fiu sigur că este în mâini bune.

— Mulţumesc foarte mult.

— Ce-ai zice să iei cina cu un bătrân într-o seară? Propunerea o luă prin surprindere.

— Mi-ar face foarte mare plăcere.

— Fain. Am să te duc la clubul meu. Sunt o adunătură de bătrâni demodaţi şi nu sunt obişnuiţi cu femei tinere şi frumoase. O să-i scuture un pic.

*

Judecătorul Lawrence Waldman făcea parte din Century Association de pe Strada 43, iar când Jennifer se întâlni cu el acolo constată că glumise vorbind despre bătrâni demodaţi. Sala de mese era plină de scriitori, artişti, avocaţi şi actori.

— Este un obicei aici să nu se facă prezentări, îi explică judecătorul Waldman lui Jennifer. Se presupune că fiecare persoană este recunoscută imediat.

Jennifer îi recunoscu printre alţii pe Louis Auchincloss, George Plimpton şi John Lindsay.

În societate, Lawrence Waldman era cu totul altfel decât îşi închipuia Jennifer. La coktail, el îi spuse:

— Am vrut odată să te văd scoasă din barou fiindcă am crezut că eşti o ruşine pentru profesia noastră. Acum sunt convins că am greşit. Te-am urmărit îndeaproape. Eşti o cinste pentru profesia noastră. Jennifer se simţi flatată. Întâlnise judecători venali, proşti sau incompetenţi. Îl respecta pe Lawrence Waldman. Era şi un jurist strălucit şi un om integru.

— Mulţumesc, domnule.

— În afara tribunalului, n-ar fi mai bine să ne spunem Lawrence şi Jennie?

Singurul care îi mai spusese Jennie fusese tatăl ei.

— Mi-ar face plăcere, Lawrence.

Mâncarea fusese excepţională, iar cina aceea a fost începutul unui ritual lunar care le făcea amândurora o plăcere enormă.

31

Era vara anului 1974. Incredibil, un an zburase de când se născuse Joshua Adam Parker. Începuse să facă primii paşi şi înţelegea cuvintele *nas, gură, cap.*

— Este un geniu, o informă Jennifer pe doamna Mackey.

Jennifer pregăti prima aniversare a lui Joshua ca şi când ar fi fost la Casa Albă. Sâmbătă s-a dus să cumpere cadouri. I-a cumpărat lui Joshua haine, cărţi, jucării şi o tricicletă pe care n-ar fi putut să meargă decât peste un an, doi sau trei. A cumpărat daruri pentru copiii vecinilor pe care îi invitase la petrecere şi petrecu după-amiaza agăţând prin cameră serpentine de hârtie şi baloane. Tortul îl pregăti ea însăşi şi îl lăsă pe masa din bucătărie. Nu se ştie cum, Joshua reuşi să ajungă la el şi înşfacă cu mâinile bucăţi mari pe care şi le îndesă în gură, stricându-l înainte de sosirea invitaţilor.

Jennifer chemase zeci de copii din vecinătate şi pe mamele lor. Singurul bărbat adult invitat a fost Ken Bailey.

I-a cumpărat lui Joshua o tricicletă, un duplicat al celei luate de Jennifer.

— E ridicol, Ken, a râs Jennifer. Joshua nu este destul de mare pentru ea.

Petrecerea a durat două ore, dar a fost splendidă. Copiii au mâncat prea mult şi au vomat pe covor, s-au luptat pentru jucării şi au plâns când s-au spart baloanele, dar totul la un loc, a hotărât Jennifer, fusese un triumf. Joshua a fost o gazdă perfectă, comportându-se, cu excepţia câtorva incidente minore, cu demnitate şi aplomb.

În noaptea aceea, după ce toţi invitaţii au plecat şi Joshua a fost pus în pat, Jennifer s-a aşezat lângă el, minunându-se ce creatură extraordinară a ieşit din trupul ei şi al lui Adam Warner. Adam ar fi fost mândru dacă ar fi văzut cum s-a comportat Joshua. Într-un fel, bucuria era diminuată pentru că era numai a ei.

Jennifer se gândi la toate aniversările care urmau să vină. Joshua va împlini doi ani, apoi cinci, apoi zece şi douăzeci. Şi va fi bărbat şi o va părăsi. Îşi va trăi viaţa lui.

Ajunge! Se mustră Jennifer. *Te autocompătimeşti.* Toată noaptea aceea a zăcut în pat, trează, amintindu-şi fiecare moment al petrecerii.

Poate că într-o zi va putea să i-o povestească lui Adam.

32

În lunile următoare, toată lumea rostea numele senatorului Adam Warner. Anturajul său, abilitatea şi farmecul au făcut din el, încă de la început, o prezenţă puternică în Senat. A fost ales în câteva comitete importante şi a patronat câteva activităţi legislative majore, care au obţinut repede şi uşor girul Senatului. Adam Warner avea prieteni puternici în Congres. Mulţi îl cunoscuseră şi îl respectaseră pe tatăl său. Toată lumea era de acord că Adam Warner va fi într-o zi candidat la preşedinţie. Jennifer simţea o mândrie dulce-amăruie.

Jennifer primea mereu invitaţii la masă, la teatru şi la tot felul de acţiuni de binefacere de la clienţi, asociaţi, şi prieteni, dar le refuza pe aproape toate. Din când în când petrecea câte o seară cu Ken. Se bucura nespus de compania lui. Era amuzant şi autoironic, dar dincolo de aparenţe, Jennifer ştia că se găseşte un bărbat sensibil şi chinuit. Venea câteodată la ea acasă pentru masa de prânz sau la cină, sau în weekend şi se juca ore întregi cu Joshua. Se iubeau unul pe altul.

Odată, după ce Joshua a fost culcat şi Jennifer şi Ken luau cina în bucătărie, Ken s-a tot uitat la Jennifer până când l-a întrebat:

— S-a întâmplat ceva?

— Hristoase, da, mormăi Ken. Îmi pare rău. În ce lume nenorocită trăim.

Şi nu a mai adăugat nimic.

*

Adam nu mai încercase să vorbească cu Jennifer de aproape nouă luni, dar ea citea cu lăcomie fiecare ziar şi articol de revistă despre el şi îl privea de câte ori apărea la televiziune. Se gândea tot timpul la el. Cum s-ar fi putut altfel? Băiatul ei era o amintire vie a prezenţei lui Adam. Joshua avea acum aproape doi ani şi semăna incredibil de mult cu tatăl său. Avea aceiaşi ochi albaştri, serioşi şi atitudini identice. Joshua era o replică dragă, micuţă, caldă, drăgăstoasă şi plină de întrebări. Spre surprinderea lui Jennifer, primele cuvinte ale lui Joshua au fost *car-car*, atunci când l-a luat într-o zi la plimbare cu maşina. Acum făcea propoziţii şi spunea *te rog* şi *mulţumesc*. Odată, când Jennifer încerca să-i dea de mâncare pe scaunul lui înalt, i-a spus cu nerăbdare, „Mama, du-te joacă cu jucării tale”.

Ken i-a cumpărat lui Joshua o trusă de pictură, iar băiatul s-a apucat cu seriozitate să picteze pereţii sufrageriei. Când doamna Mackey a vrut

să-i dea o palmă la fund, Jennifer i-a spus:

— Nu. O să se spele. Joshua vrea doar să se exprime.

— Asta voiam şi eu să fac, pufni doamna Mackey. Să mă exprim. O să răsfăţaţi rău de tot copilul ăsta.

Dar Joshua nu era răsfăţat. Era neascultător şi cerea tot timpul ceva, dar asta era normal pentru un copil de doi ani. Îi era frică de automatul de gunoi, de animale sălbatice, de trenuri şi de întuneric.

Joshua era un atlet înnăscut. Odată, privindu-l cum se joacă cu câţiva dintre prietenii lui, Jennifer se întoarse spre doamna Mackey şi-i spuse:

— Chiar dacă sunt mama lui, sunt în stare să mă uit la el obiectiv, doamnă Mackey.

*

Jennifer îşi făcuse o politică din a evita orice caz care ar obliga-o să plece din oraş, departe de Joshua, dar într-o dimineaţă primi un telefon urgent de la Peter Fenton, un client care era proprietarul unei mari fabrici de ţesături.

— Cumpăr o întreprindere la Las Vegas şi aş vrea să mergi până acolo să te întâlneşti cu avocaţii lor.

— Am să-l trimit pe Dan Martin, sugeră Jennifer. Ştii că nu-mi place să plec din oraş, Peter.

— Jennifer, poţi să rezolvi absolut totul în douăzeci şi patru de ore. Am să te duc cu avionul companiei şi ai să ajungi înapoi a doua zi.

Jennifer ezită.

— *All right.*

Fusese la Las Vegas şi îi era indiferent oraşul. Era imposibil să urăşti Las Vegas-ul sau să-ţi placă. Trebuia să te uiţi la el ca la un fenomen, o civilizaţie străină, cu limbajul, legea şi morală proprii. Nu semăna cu nici un alt oraş din lume. Reclame uriaşe de neon străluceau toată noaptea, proclamând gloria unor locuri magnifice care fuseseră construite pentru a goli portofelele turiştilor ce veneau ca lăcustele şi se aliniau pentru a-şi pierde economiile adunate cu grijă şi trudă.

Jennifer îi dădu doamnei Mackey o listă lungă şi detaliată cu instrucţiuni despre cum să aibă grijă de Joshua.

— Cât timp o să lipseşti, doamnă Parker?

— Mâine vin înapoi.

— Mamele!

*

Avionul lui Peter Fenton o luă pe Jennifer dimineaţă devreme şi o duse la Las Vegas. Petrecu după-amiaza şi seara lucrând la detaliile contractului. Când au terminat, Peter Fenton a invitat-o la masă.

— Mulţumesc, Peter, dar cred că am să stau în cameră şi am să mă culc devreme. Mâine dimineaţă mă întorc la New York.

Jennifer vorbise cu doamna Mackey de trei ori şi fusese de fiecare dată asigurată că micuţul Joshua este bine. Mâncase bine, nu avea febră şi părea fericit.

— Îi este dor de mine? întrebă Jennifer.

— Nu mi-a spus, oftă doamna Mackey.

Jennifer ştia că doamna Mackey o crede proastă, dar nu-i păsa.

— Spune-i că mâine vin acasă.

— Am să-i transmit mesajul, doamnă Parker.

Jennifer intenţionase să ia cina în cameră, dar nu se ştie din ce motiv, camera deveni brusc apăsătoare, pereţii păreau că o strivesc. Nu se putea abţine să nu se gândească la Adam.

Cum a putut să facă dragoste cu Mary Beth şi să o lase gravidă când...

Trucul pe care îl aplica Jennifer mereu, că Adam este doar într-o călătorie de afaceri şi curând o să se întoarcă la ea, n-a mai funcţionat de data asta. Gândurile lui Jennifer continuau să se întoarcă la imaginea lui Mary Beth în negligée şi Adam…

Trebuia să iasă, să fie undeva între oameni mulţi şi cu zgomot. *Poate*, gândi Jennifer, *aş putea să văd un spectacol.* Făcu repede un duş, se îmbrăcă şi coborî în hol.

Marty Allen juca în sala principală de spectacole. La intrarea în sală era o coadă lungă pentru ultimul spectacol şi Jennifer regretă că nu l-a rugat pe Peter Fenton să-i rezerve şi ei un loc. Se duse la bărbatul ce stătea la intrare şi îl întrebă:

— Cât de mult ar trebui să aştept pentru o masă?

— Câţi sunteţi?

— Sunt singură.

— Îmi pare rău, domnişoară, dar mi-e teamă că…

— Separeul meu, Abe, spuse o voce din spate.

Şeful de sală se înclină şi spuse:

— Sigur, domnule Moretti. Pe aici, vă rog.

Jennifer se întoarse şi se trezi uitându-se în ochii negri ai lui Michael Moretti.

— Nu, mulţumesc, spuse Jennifer. Mi-e teamă că…

— Trebuie să mănânci.

Michael Moretti o luă pe Jennifer de braţ şi se trezi mergând alături de el, urmându-l pe şeful de sală spre o banchetă din centrul sălii. Jennifer ura ideea de a cina cu Michael Moretti, dar nu ştia cum să scape acum fără a face o scenă. Îşi dorea cu ardoare să fi acceptat să ia masa cu Peter Fenton.

Acum stăteau pe o banchetă în faţa scenei şi şeful de sală spunea:

— Poftă bună, domnule Moretti, domnişoară.

Jennifer simţea privirea lui Michael Moretti şi asta o făcea să nu se simtă la largul ei. Şedea acolo fără să spună nimic. Michael Moretti era un omul tăcerii adânci, un bărbat care nu avea încredere în cuvinte, ca şi cum le socotea mai degrabă o capcană decât un mijloc de comunicare. Tăcerea lui avea ceva care te încremenea. Michael Moretti folosea tăcerea în felul în care alţii foloseau cuvântul. Atunci când în cele din urmă vorbi, Jennifer fu luată prin surprindere.

— Urăsc câinii, spuse Michael Moretti. Fiindcă mor.

Şi a fost ca şi cum ar fi dezvăluit un lucru foarte personal, care venea de undeva din adâncul fiinţei lui. Jennifer nu ştiu ce să răspundă.

Băuturile lor sosiră şi rămaseră acolo bând în tăcere, iar Jennifer asculta conversaţia pe care nu o purtau.

Se gândi la ce spusese: *Urăsc câinii. Fiindcă mor.* Se întrebă cum a fost viaţa lui Michael Moretti în tinereţe. Se trezi studiindu-l. Era atrăgător într-un fel periculos, excitant. Emana o senzaţie de violenţă gata să explodeze.

Jennifer nu putea spune de ce, dar în prezenţa acestui bărbat se simţea femeie. Poate din cauza felului în care ochii lui de ebonită o priveau, apoi se uitau în altă parte, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu dezvăluie prea multe. Jennifer îşi dădu seama că trecuse foarte mult timp de când nu se mai gândise la ea ca femeie. Din ziua când îl pierduse pe Adam. *Trebuie să existe un bărbat pentru a face o femeie să se simtă femeie,* gândi Jennifer, *să se simtă frumoasă, dorită.*

Jennifer era fericită că nu-i putea citi gândurile.

Diverşi oameni veniră la masa lor pentru a-l saluta respectuos pe Michael Moretti: afacerişti, actori, un judecător, un senator. Era puterea plătind tribut puterii, iar Jennifer începu să simtă câtă influenţă mânuia.

— Am să comand eu pentru amândoi, spuse Michael Moretti. Pregătesc meniul ăsta pentru opt sute de persoane. E ca şi cum ai mânca în avion.

Ridică mâna şi şeful de sală apăru instantaneu lângă masa lor.

— Da, domnule Moretti. Ce doriţi în seara asta, domnule?

— Câte un Chateaubriand, bine făcut.

— Bineînţeles, domnule Moretti.

— *Pommes soufflées* şi o salată de andive.

— Sigur, domnule Moretti.

O să comandăm desertul mai târziu.

La masa lor sosi o sticlă de şampanie cu complimente de la administraţia hotelului.

Jennifer observă că începe să se relaxeze, să se simtă bine aproape împotriva voinţei ei. Trecuse timp de când nu mai petrecuse o seară cu un bărbat atrăgător. Şi chiar în momentul în care fraza îi trecu prin minte, se gândi*: Cum pot să mă gândesc la Michael Moretti ca la un bărbat atrăgător? Este un ucigaş, un animal imoral, fără sentimente.*

Jennifer cunoscuse şi apărase zeci de oameni care comiseseră crime îngrozitoare, dar avea sentimentul că nici unul nu era atât de periculos ca acest bărbat. Se ridicase în fruntea Sindicatului şi pentru asta fusese nevoie de ceva mai mult decât de o căsătorie cu fata lui Antonio Granelli.

— Ţi-am telefonat o dată sau de două ori în timp ce ai fost plecată, spuse Michael. După spusele lui Ken Bailey, sunase aproape în fiecare zi.

— Unde ai fost?

Întrebarea a sunat de parcă ar fi fost întâmplătoare.

— Plecată.

O tăcere lungă.

— Îţi aduci aminte de oferta pe care ţi-am făcut-o?

Jennifer sorbi din şampanie.

— Nu începe iar, te rog.

— Poţi avea orice…

— Ţi-am spus, nu mă interesează. Nu există oferte pe care să nu le

poţi refuza. Asta se întâmplă în cărţi, domnule Moretti. Refuz.

*

Michael Moretti se gândi la scena care avusese loc în casa socrului său în urmă cu câteva săptămâni. Se ţinuse o întrunire a Familiei şi nu se terminase prea bine. Thomas Colfax obiectase împotriva fiecărui lucru propus de Michael.

Când Colfax a plecat, Michael i-a spus socrului său:

— Colfax e ca o babă. Cred că ar trebui să-l scoatem la pensie, papa.

— Tommy e un băiat de treabă. Ne-a scos dintr-o grămadă de neplăceri de-a lungul timpului.

— Asta-i istorie. Nu mai merge acum.

— Cine ai vrea să-i ia locul?

— Jennifer Parker.

Antonio Granelli îşi scutură capul.

— Ţi-am spus, Michael. Nu-i bine să avem o femeie în afacerile noastre.

— Nu este doar o femeie. Este cel mai bun avocat.

— Vom vedea, spuse Antonio Granelli. Vom vedea.

*

Michael Moretti era un bărbat obişnuit să obţină ceea ce dorea şi cu cât Jennifer îl refuza mai mult, cu atât era mai hotărât să o aibă. Acum, stând lângă ea, Michael se uită la Jennifer şi gândi: *Într-o zi o să fii a mea, baby – toată.*

— La ce te gândeşti? Michael Moretti îi zâmbi şi Jennifer regretă imediat întrebarea. Era timpul să plece.

— Mulţumesc pentru cina excelentă, domnule Moretti. Trebuie să mă scol devreme, aşa încât…

Luminile începuseră să se stingă şi orchestra atacase o uvertură.

— Nu poţi să pleci acum. Începe spectacolul. O să-ţi placă Marty Allen.

Era genul de spectacol pe care numai Las Vegas-ul îşi putea permite să-l pună în scenă, iar lui Jennifer îi plăcu în întregime. Îşi spuse că va pleca imediat după spectacol, dar când se termină şi Michael Moretti o invită la dans, Jennifer hotărî că ar fi nepoliticos să refuze. La urma urmei, trebuia să admită că se simţise bine. Michael Moretti era un dansator abil. La un moment dat, când alt cuplu s-a ciocnit de ei, Michael a fost împins în Jennifer şi, pentru o clipă, a simţit că este excitat, dar imediat el s-a tras înapoi şi a ţinut-o tot timpul în continuare la o distanţă discretă.

*

După aceea au intrat în cazino, o sală uriaşă cu lumini strălucitoare şi zgomote, înţesată de jucători care puneau atâta suflet de parcă viaţa lor depindea de cât vor câştiga. Michael îi întinse lui Jennifer câteva zeci de fise.

— Pentru noroc, îi spuse.

Crupierii şi şefii de sală îl tratau pe Michael cu respect, spunându-i Mr. M. şi îi dădeau grămezi de fise, luând în schimb doar semnătura lui în loc de bani. Michael juca sume mari şi pierdea din greu, dar părea imperturbabil. Folosindu-se de fisele lui Michael, Jennifer câştigă trei sute de dolari pe care insistă să-i dea lui Michael. Nu voia să aibă vreo obligaţie faţă de el.

Din când în când, în timpul serii, diverse femei veniseră să vorbească cu Michael. Jennifer observă că toate erau tinere şi atrăgătoare. Michael era politicos cu ele, dar evident nu-l interesa decât Jennifer. În ciuda sentimentelor ei, nu putea să nu se simtă flatată.

Fusese obosită şi deprimată la începutul serii, dar exista o asemenea vitalitate la Michael Moretti, încât părea că se revarsă, că încarcă aerul, învăluind-o şi pe ea.

Michael o duse la un bar micuţ, unde un grup de jazz cânta ritmuri vechi; s-au dus apoi în holul altui hotel pentru a asculta altă formaţie. Peste tot pe unde intrau Michael era tratat regeşte. Toţi încercau să-i atragă atenţia, să-l salute, să-l atingă, să-l facă să ştie că erau acolo.

Tot timpul cât au rămas împreună, Michael n-a spus niciun cuvânt care să o ofenseze. Şi totuşi, Jennifer simţea o asemenea sexualitate emanând din el de parcă era lovită de valuri, îşi simţea trupul rănit, violat. Nu mai avusese niciodată o astfel de experienţă. Era un sentiment descurajant şi în acelaşi timp înviorător. Avea o vitalitate animalică, sălbatică, cum Jennifer nu mai întâlnise niciodată.

*

Era ora patru dimineaţa când, în cele din urmă, Michael o conduse pe Jennifer la apartamentul ei. Când ajunseră la uşa ei, Michael îi luă mâna şi spuse:

— Noapte bună. Vreau să-ţi spun doar că a fost cea mai minunată noapte din viaţa mea.

Cuvintele o înspăimântară pe Jennifer.

33

Popularitatea lui Adam Warner la Washington creştea cu fiecare zi. Se scria despre el din ce în ce mai des în ziare şi reviste. Adam începuse o investigare a şcolilor din ghetouri şi condusese un comitet al Senatului care s-a dus la Moscova pentru a sta de vorbă cu disidenţii. În ziare apăruse fotografia lui sosind la aeroportul Şeremetievo, întâmpinat de oficialităţi încruntate. Când Adam s-a întors după zece zile, ziarele au apreciat ca mai mult decât satisfăcătoare rezultatele călătoriei lui.

Publicul voia să citească mereu mai multe despre Adam Warner, iar

mass-media îi hrănea apetitul. Adam deveni reformatorul Senatului. A condus un comitet care a investigat condiţiile din închisorile federale şi a vizitat penitenciare din toată ţara. A stat de vorbă cu deţinuţi, gardieni şi paznici, iar când a fost înaintat raportul comitetului său au început reforme importante.

Pe lângă revistele de ştiri au început şi revistele femeilor să publice articole despre el. În *Cosmopolitan*, Jennifer a văzut o fotografie a lui Adam, Mary Beth şi a fetiţei lor, Samantha. Jennifer s-a aşezat lângă cămin în dormitorul său şi a privit foarte mult timp fotografia. Mary Beth zâmbea aparatului de fotografiat, răspândind farmecul cald al sudului. Fata era o miniatură a mamei sale. Jennifer se uită la Adam. Arăta obosit, în jurul ochilor avea câteva cute mici, care nu fuseseră acolo, iar tâmplele începuseră să-i încărunţească. Un moment, Jennifer a avut impresia că se uită la figura lui Joshua, maturizat. Asemănarea era fantastică. Fotograful îl pusese pe Adam să privească direct la aparat şi lui Jennifer i se părea că se uită direct în ochii ei. Încercă să citească expresia din ochii lui şi se întrebă dacă s-a mai gândit vreodată la ea.

Jennifer privi din nou la Mary Beth şi la fata ei. Apoi aruncă revistă în cămin şi o privi cum arde.

*

Adam Warner şedea în capul mesei din sufrageria lor, întreţinându-se cu Stewart Needham şi cu încă şase musafiri. Mary Beth şedea în celălalt capăt al mesei, discutând cu un senator din Oklahoma şi cu soţia lui. Washington-ul fusese ca un stimulent pentru Mary Beth. Aici se găsea în elementul ei. Datorită importanţei tot mai mari a lui Adam, Mary Beth devenise una dintre cele mai importante şi apreciate gazde din Washington şi se distra de minune în postura asta. Partea socială a Washington-ului îl plictisea pe Adam şi era fericit să o lase în seama lui Mary Beth. Se descurca foarte bine şi îi era recunoscător.

— La Washington, spunea Stewart Needham, mai multe afaceri se încheie la masă decât în holurile Congresului.

Adam se uită de jur împrejurul mesei şi îşi dori să se termine odată seara. La suprafaţă totul era minunat. Înăuntru totul era prost. Era căsătorit cu o femeie şi îndrăgostit de alta. Era zăvorât într-o căsătorie din care nu exista scăpare. Dacă Mary Beth n-ar fi rămas gravidă, Adam era sigur că ar fi divorţat. Prea târziu acum; era condamnat. Mary Beth îi dăruise o fată minunată şi o iubea, dar era imposibil să şi-o scoată pe Jennifer din minte.

Soţia guvernatorului vorbea cu el.

— Eşti atât de norocos, Adam. Ai tot ce-şi poate dori un bărbat mai mult pe lume, nu-i aşa?

Adam nu reuşi să facă efortul să răspundă.

Anotimpurile veneau şi treceau şi se învârteau în jurul lui Joshua. Era centrul lumii lui Jennifer. Îl privea cum creşte şi se dezvoltă zi de zi şi era o minunăţie fără sfârşit în timp ce începea să meargă, să vorbească şi să se joace. Comportarea lui se schimba întruna şi era pe rând sălbatic şi agresiv, timid şi drăgăstos. Se întrista când Jennifer trebuia să plece noaptea şi îi era încă frică de întuneric, aşa că Jennifer lăsa întotdeauna o lumină aprinsă pentru el.

Când Joshua împlini doi ani devenise imposibil. Era stricător, încăpăţânat şi violent. Îi plăcea să „repare" lucrurile. A stricat maşina de cusut a doamnei Mackey, cele două televizoare din casă şi a demontat ceasul de mână al lui Jennifer. Amesteca sarea cu zahărul şi se dezmierda singur când credea că nu-l vede nimeni. Ken Bailey i-a cumpărat lui Jennifer o păpuşă nemţească reprezentând un tirolez, Max, iar Joshua a muşcat-o.

Când Ken venea în vizită, Joshua îl întâmpina cu:

— *Hi!* Ai un ding-dong? Pot să-l văd?

În anul acela, Jennifer l-ar fi dat bucuroasă pe Joshua primului trecător.

*

La trei ani, Joshua se făcu brusc un înger, drăgăstos şi plin de afecţiune. Avea coordonarea fizică a tatălui său şi îi plăcea să facă tot felul de lucruri cu mâinile. Nu le mai strica, îi plăcea să se joace afară, căţărându-se, alergând şi călărind tricicleta.

Jennifer îl dusese la Grădina Zoologică din Bronx şi la teatrul de marionete. S-au plimbat pe plajă şi au văzut un festival al filmelor fraţilor Marx în Manhattan şi au mâncat apoi îngheţată la domnul Jennings, la etajul nouă din Bonwit Teller.

Joshua devenise o companie. De Ziua Femeii, Joshua a învăţat un cântec favorit al tatălui lui Jennifer – *Shine On, Harvest Moon* – şi i l-a cântat mamei. A fost cel mai mişcător moment din viaţa ei.

Este adevărat, gândi Jennifer, *că nu moştenim lumea de la părinţii noştri; o împrumutăm pentru copiii noştri.*

Joshua începuse să se ducă la grădiniţă şi îi plăcea, Seara, după ce Jennifer venea acasă, şedeau împreună în faţa focului şi citeau. Jennifer citea *Trial Magazine* şi *The Barrister*, iar Joshua „citea" cărţile sale cu poze. Jennifer îl privea pe Joshua cum stă întins pe duşumea, foarte concentrat, şi îşi amintea brusc de Adam. Era ca o rană deschisă. Se întreba unde era Adam şi ce tăcea.

Ce tăceau el, Mary Beth şi Samantha?

Jennifer reuşea să păstreze distanţa între viaţa ei personală şi cea profesională. Singura legătură între ele era Ken Bailey. Îi cumpăra lui Joshua jucării şi cărţi, se juca cu el şi, într-un fel, era pentru el un surogat de tată.

Într-o după-amiază de duminică, Jennifer şi Ken stăteau lângă copacul cu cuib şi îl priveau pe Joshua cum se caţără în el.

— Ştii de ce are nevoie? întrebă Ken.

— Nu.

— De un tată. Se întoarse spre Jennifer: Adevăratul lui tată trebuie să fie un mare căcat.

— Te rog, las-o baltă, Ken.

— Iartă-mă. Nu este treaba mea. Ăsta-i trecutul. De viitor sunt eu îngrijorat. Nu este normal să trăieşti singură ca…

— Nu sunt singură. Îl am pe Joshua.

— Nu despre asta vorbeam. O luă în braţe pe Jennifer şi o sărută cu tandreţe. Oh, la dracu', Jennifer. Îmi pare rău…

*

Michael Moretti i-a telefonat de zeci de ori lui Jennifer. Nu i-a răspuns la nici un apel. Odată a avut impresia că l-a văzut stând în fundul sălii de judecată în timpul unui proces, dar când s-a uitat din nou dispăruse.

35

Într-o după-amiază, când Jennifer se pregătea să plece de la birou, Cynthia îi spuse:

— Domnul Clark Holman, la telefon.

Jennifer ezită, apoi zise:

— Fă-mi legătura.

— Îmi pare rău că te deranjez, Jennifer, spuse acesta, dar avem un caz aici de care nu vrea să se atingă nimeni şi ţi-aş fi recunoscător dacă ne-ai putea ajuta. Ştiu cât de ocupată eşti…

Clark Holman era un avocat de la Societatea de Ajutor Legal.

— Cine-i acuzatul.

— Jack Scanlon.

Numele era de două zile pe prima pagină a ziarelor. Jack Scanlon fusese arestat pentru răpirea unei fetiţe de patru ani în vederea obţinerii unei răscumpărări. A fost identificat după un portret-robot pe care poliţia l-a obţinut de la martorii răpirii.

— De ce eu, Clark?

— Scanlon te-a cerut pe tine.

Jennifer se uită la ceasul de pe perete. O să întârzie acasă.

— Unde este acum?

— La centrul Corecţional Metropolitan.

Jennifer se hotărî repede.

— O să mă duc să vorbesc cu el. Fă tu cele necesare, vrei?

— Da. Mii de mulţumiri. Rămân dator.

Jennifer îi telefonă doamnei Mackey.

— Am să întârzii puţin. Dă-i cina lui Joshua şi spune-i să mă aştepte.

Zece minute mai târziu, Jennifer era în drum spre centru.

*

Pentru Jennifer, răpirea reprezenta cea mai vicioasă dintre toate crimele, în special răpirea copiilor neajutoraţi; dar indiferent cât de teribilă era crima, fiecare acuzat avea dreptul să fie ascultat. Acesta era fundamentul legii; dreptate atât pentru cei mai de jos, cât şi pentru cei mai de sus.

Jennifer se legitimă gardianului de la intrare şi fu dusă în camera de vizite.

Gardianul spuse:

— Vi-l aduc imediat pe Scanlon.

Câteva minute mai târziu, un bărbat cu înfăţişare ascetică, subţire, cu o barbă blondă a fost introdus în cameră. Semăna foarte mult cu Iisus Hristos.

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnişoară. Vocea era slabă şi tandră. Vă mulţumesc că vă interesaţi de mine.

— Ia loc.

Se aşeză pe un scaun în faţa lui Jennifer.

— Aţi cerut să mă vedeţi?

— Da. Deşi cred că numai Dumnezeu mă mai poate ajuta. Am făcut un lucru prostesc.

Jennifer îl privi cu asprime.

— Răpirea unei fetiţe neajutorate o numeşti un „lucru prostesc”.

— N-am răpit-o pe Tammy pentru răscumpărare.

— Oh? De ce ai răpit-o atunci? Se lăsă o tăcere lungă înainte ca Jack Scanlon să vorbească.

— Soţia mea, Evelyn, a murit în timp ce năştea. Am iubit-o mai mult decât orice pe lume. Dacă a existat vreodată un sfânt pe pământ, acesta a fost femeia mea. Evelyn nu era o persoană voinică. Doctorul nostru ne-a sfătuit să nu facem copii, dar ea nu a vrut să asculte. Se uită în jos, stânjenit. S-ar… s-ar putea să vă fie greu să înţelegeţi, dar a spus că vrea copilul oricum, fiindcă va fi ca şi când ar avea o părticică din mine.

Cât de bine înţelegea asta Jennifer.

Jack Scanlon tăcea, cu gândurile undeva departe.

— Deci a lăsat copilul.

Jack Scanlon dădu din cap.

— Au murit amândoi. Se vedea că îi este foarte greu să vorbească. Un timp am… am crezut… că n-am să mai pot trăi fără ea. Mă întrebam tot timpul cum ar fi arătat copilul nostru. Am visat la cum ar fi fost dacă ar fi trăit. Am tot dat timpul înapoi la momentul dinainte ca Evelyn… Se opri cu vocea gâtuită de durere. M-am întors spre Biblie şi asta mi-a salvat minţile. *Ţine-te tare, am aşezat în faţa ta o uşă deschisă pe care nimeni nu este*

capabil să o închidă. Apoi, acum câteva zile, am văzut o fetiţă jucându-se şi a fost ca şi cum Evelyn s-a reîncarnat. Avea ochii ei, părul ei. S-a uitat la mine şi a zâmbit, iar eu… ştiu că este o nebunie, dar parcă era Evelyn care îmi zâmbea. Probabil că mi-am ieşit din minţi. Mi-am spus: *Asta este fata pe care aş fi avut-o eu cu Evelyn. Este copilul nostru.*

Jennifer vedea cum îşi înfige degetele în carne.

— Ştiu că n-am făcut bine, dar am luat-o. Se uită în ochii lui Jennifer. N-aş fi făcut nici un rău copilului, pentru nimic în lume.

Jennifer îl privea atentă, încercând să sesizeze vreo notă falsă. Nu exista. Era un bărbat în agonie.

— Ce-i cu scrisoarea de răscumpărare? întrebă Jennifer.

— N-am trimis aşa ceva. Ultimul lucru din lume de care îmi pasă sunt banii. N-o voiam decât pe micuţa Tammy.

— *Cineva* a trimis familiei o scrisoare de răscumpărare.

— Poliţia spune întruna că eu am trimis-o, dar nu-i adevărat. Jennifer şedea acolo, încercând să pună ordine în lucruri.

— Povestea despre răpire a apărut în ziare înainte sau după ce te-a ridicat poliţia?

— Înainte. Îmi aduc aminte că doream să înceteze să scrie despre asta. Voiam să plec cu Tammy şi mă temeam că cineva s-ar putea să ne oprească.

— Deci oricine ar îi putut să citească despre răpire şi ar fi putut încerca să ia o răscumpărare?

Jack Scanlon îşi frângea mâinile.

— Nu ştiu. Ştiu doar că aş vrea să mor.

Durerea lui era atât de evidentă, încât Jennifer se simţi mişcată. Dacă spunea adevărul – şi pe faţa lui se citea asta atunci nu merita să moară pentru ce a făcut. Trebuia pedepsit, da, dar nu executat. Jennifer se hotărî.

— Am să încerc să te ajut.

Spuse încet.

— Mulţumesc. Nici nu mai îmi pasă ce-o să mi se întâmple.

— Mie da. Jack Scanlon spuse:

— Mi-e teamă că… eu… nu am bani să vă dau.

— Nu-ţi face probleme. Aş vrea să-mi vorbeşti despre tine.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Ia-o de la început. Unde te-ai născut.

— În Dakota de Nord, acum treizeci şi cinci de ani. M-am născut la o fermă. Bănuiesc că i se poate spune fermă. Era o bucată săracă de pământ pe care nimic nu prea voia să crească. Eram săraci. Am plecat de acasă la cincisprezece ani. Mi-am iubit mama, dar îmi uram tatăl. Ştiu că Biblia spune că nu este bine să vorbeşti rău despre părinţii tăi, dar era un om rău. Îi plăcea să mă biciuiască.

Jennifer vedea cum se încordează din tot corpul.

— Vreau să spun, chiar îi plăcea. Dacă făceam cel mai mic lucru care credea el că este rău, mă bătea cu o curea de piele ce avea o cataramă mare de bronz. Apoi mă punea să stau în genunchi şi să mă rog lui Dumnezeu pentru iertare.

Mult timp l-am urât pe Dumnezeu la fel de mult cât l-am urât şi pe tatăl meu.

Se opri; amintirile erau prea dureroase pentru a putea vorbi.

— Deci ai fugit de acasă?

— Da. Am fugit la Chicago. Nu prea aveam şcoală, dar acasă obişnuiam să citesc mult. De câte ori mă prindea taică-meu, mai avea un motiv să mă bată. La Chicago am căpătat o slujbă la o fabrică. Acolo am cunoscut-o pe Evelyn. Mi-am tăiat mâna într-o maşină de găurit şi m-au dus la spital şi acolo era ea. Era soră medicală. Îi zâmbi lui Jennifer. Era cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Au trecut aproape două săptămâni până ce mi s-a vindecat mâna şi am fost la ea la tratament aproape în fiecare zi. După aceea am început să ieşim împreună. Discutam că ar trebui să ne căsătorind dar compania a pierdut o comandă mare şi am fost concediat împreună cu ceilalţi din secţia mea. Asta nu conta pentru Evelyn. Ne-am căsătorit şi a avut grijă de mine. Ăsta a fost singurul lucru pentru care ne contraziceam. Am fost crescut să cred că bărbatul trebuie să aibă grijă de femeie. Am obţinut o slujbă de şofer de camion, iar banii erau buni. Ce nu-mi plăcea era că trebuia să stăm despărţiţi, câteodată şi o săptămână întreagă. În afară de asta, eram groaznic de fericit. Amândoi eram fericiţi. Apoi Evelyn a rămas gravidă.

Prin trupul lui trecu un fior. Mâinile începură să-i tremure.

— Evelyn şi fata noastră au murit. Acum îi curgeau lacrimi pe obraji. Nu ştiu de ce a făcut Dumnezeu asta. Trebuie să fi avut un motiv, dar nu ştiu de ce. Se legăna înainte şi înapoi în scaun, fără să-şi dea seama de ce face, cu braţele încrucişate la piept. Jennifer gândi: *Acest om n-o să ajungă pe scaunul electric.*

— Am să vin să te văd mâine, îi promise Jennifer.

Cauţiunea a fost fixată la două sute de mii de dolari. Jack Scanlon nu avea banii şi Jennifer îi puse pentru el. Scanlon a fost pus în libertate de la Centrul Corecţional şi Jennifer îi găsi un motel micuţ în care să se mute. Îi dădu o sută de dolari, să aibă bani de buzunar.

— Nu ştiu cum, spuse Jack Scanlon, dar am să vă plătesc înapoi până la ultimul cent. O să găsesc o slujbă. Nu contează ce. Aş face orice.

Când Jennifer plecă, îl lăsă căutând prin ofertele de la mica publicitate.

*

Avocatul acuzării din partea FBI-ului, Earl Osborne, era un bărbat mare, cu o figură rotundă plăcută şi maniere înşelător de amabile. Spre surprinderea lui Jennifer, Robert Di Silva era în biroul lui Osborne.

— Am auzit că iei cazul ăsta, spuse Di Silva. Nimic nu este prea murdar pentru tine, nu?

Jennifer se întoarse spre Earl Osborne.

— Ce caută aici? Este un caz federal.

— Jack Scanlon a luat fata în maşina familiei ei, răspunse Osborne.

— Furt de maşină, spuse Di Silva.

Jennifer se întrebă dacă Di Silva s-ar mai fi aflat acolo dacă n-ar fi fost ea amestecată. Se întoarse din nou spre Earl Osborne:

— Aş vrea să facem un târg, spuse Jennifer. Clientul meu…

Earl Osborne ridică mâna.

— Nici o şansă.
— Sunt circumstanţe…
— Ni le puteţi spune pe toate la preliminarii.
Di Silva rânjea la ea.
— *All right*, spuse Jennifer. Ne vedem la tribunal.

*

Jack Scanlon îşi găsi o slujbă la un auto-service în West Side, lângă motelul său, şi Jennifer trecu pe acolo să-l vadă.
— Audierea preliminară are loc poimâine, îl informă Jennifer. Am de gând să fac guvernul să fie de acord să-ţi comute acuzaţia pentru una mai uşoară. Va trebui să intri la închisoare pentru un timp, Jack, dar voi încerca să fie pentru cât mai puţin timp posibil.
Recunoştinţa de pe faţa lui era o răsplată suficientă.

*

La sugestia lui Jennifer, Jack Scanlon şi-a cumpărat un costum respectabil pentru a se prezenta la audierea preliminară. Şi-a tuns părul şi barba, iar Jennifer era mulţumită de înfăţişarea lui.
Au trecut prin formalităţile tribunalului. Procurorul districtual Di Silva era prezent. Când Earl Osborne şi-a prezentat probele şi a cerut punerea sub acuzare, judecătorul Barnard s-a întors spre Jennifer.
— Doriţi să adăugaţi ceva, domnişoară Parker?
— Da, domnule preşedinte… Aş vrea să scutesc guvernul de costul unui proces. Sunt circumstanţe atenuante care n-au fost pomenite aici. Aş vrea să se comute acuzaţia clientului meu pentru una mai uşoară.
— În nici un caz, spuse Earl Osborne. Guvernul nu va fi de acord.
Jennifer se întoarse spre judecătorul Barnard:
— Putem discuta asta în cabinetul dumneavoastră?
— Foarte bine. Voi fixa data procesului după ce voi auzi ce are de spus avocatul apărării.
Jennifer se întoarse spre Jack Scanlon, care stătea pe bancă, dezorientat.
Poţi să te întorci la lucru, îi spuse Jennifer. Am să trec pe acolo şi am să-ţi spun ce s-a întâmplat.
Dădu din cap şi spuse liniştit:
— Mulţumesc, domnişoară.
Jennifer îl privi cum se întoarce şi părăseşte sala de judecată.

*

Jennifer, Earl Osborne, Robert Di Silva şi judecătorul Barnard stăteau în fotolii în cabinetul judecătorului.
Osborne îi spunea lui Jennifer:
— Nu ştiu cum de ai putut să-mi ceri o schimbare de acuzaţie. Răpirea este o ofensă gravă. Clientul tău este vinovat şi va plăti pentru ce a făcut.
— Nu crede tot ce citeşti în ziare, Earl. Jack Scanlon n-are nimic

comun cu scrisoarea de răscumpărare.

— Pe cine încerci să păcăleşti? Dacă nu pentru răscumpărare, atunci pentru ce dracu *a făcut-o?*

— Am să-ţi spun, spuse Jennifer. Şi le-a spus. Le-a spus despre fermă şi despre bătăi şi despre cum s-a îndrăgostit Jack Scanlon de Evelyn şi a luat-o de soţie şi cum şi-a pierdut soţia şi copilul la naştere.

Au ascultat în linişte, iar când Jennifer a terminat, Robert Di Silva a spus:

— Deci Jack Scanlon a răpit fetiţa fiindcă îi amintea de copilul pe care l-ar fi avut? Iar soţia lui Jack Scanlon a murit în timpul naşterii?

— Exact. Jennifer se întoarse spre judecătorul Barnard. Domnule preşedinte, nu cred că este genul de om pe care l-aţi executa.

Di Silva spuse pe neaşteptate:

— Sunt de acord cu tine.

Jennifer se uită la el surprinsă. Di Silva scotea nişte hârtii dintr-o servietă.

— Să te întreb ceva, spuse. Ce crezi despre execuţia unui *asemenea* gen de om? Începu să citească dintr-un dosar. Frank Jackson, vârsta treizeci şi opt de ani. Născut în Nob Hill, San Francisco. Tatăl a fost medic, mama o persoană mondenă proeminentă. La paisprezece ani, Jackson a început să se drogheze, a fugit de acasă, a fost prins în Haight-Ashbury şi trimis acasă la părinţi. Trei luni mai târziu, Jackson a spart cabinetul tatălui său, a furat toate drogurile pe care le-a putut găsi şi a fugit. Ridicat în Seattle pentru posesie de droguri şi vânzare, trimis la o şcoală de corecţie, eliberat la optsprezece ani, ridicat o lună mai târziu cu acuzaţia de furt cu mână armată cu intenţia de omor…

Jennifer simţea cum i se strânge stomacul.

— Ce legătură are asta cu Jack Scanlon?

Earl Osborne îi acordă un zâmbet îngheţat:

— Jack Scanlon este Frank Jackson.

— Nu cred!

Di Silva spuse:

— Dosarul ăsta a sosit de la FBI acum o oră. Jackson e un artist al disimulării şi un mincinos psihopat. În ultimii zece ani a fost arestat cu acuzaţii de la proxenetism la incendieri, la furt cu mână armată… A stat o vreme la Joliet. N-a avut niciodată o slujbă constantă şi n-a fost niciodată căsătorit. Acum cinci ani a fost ridicat de FBI cu acuzaţia de răpire. A răpit o fetiţă de trei ani şi a trimis o scrisoare de răscumpărare. Trupul fetiţei a fost găsit într-o pădure, două luni mai târziu. După raportul coronerului, trupul era parţial descompus, dar existau semne vizibile de tăieturi mici de cuţit pe tot corpul. Fusese supusă violului şi sodomiei.

Jennifer simţi că i se face rău.

— Jackson a fost achitat printr-un artificiu tehnic copt de un avocat şmecher. Când Di Silva vorbi din nou, avea accente de milă în voce: Ăsta e omul pe care vrei să-l vezi mergând liber pe străzi?

— Pot să văd dosarul acela, vă rog?

Di Silva îi întinse în tăcere dosarul lui Jennifer, care începu să citească. Era Jack Scanlon. Nu era nici un dubiu în privinţa asta. Era şi o fotografie de-a poliţiei lipită pe hârtia galbenă. Arăta mai tânăr şi nu avea barbă, dar

era imposibil de confundat. Jack Scanlon – Frank Jackson – o minţise. Şi-a inventat povestea vieţii, iar Jennifer a crezut fiecare cuvânt. A fost atât de convingător, încât nici măcar nu s-a deranjat să-l pună pe Ken Bailey să controleze.

— Pot să văd şi eu? spuse judecătorul Barnard.

Jennifer îi întinse dosarul. Judecătorul se uită prin el, apoi la Jennifer.

— Ei, bine?

— Nu îl voi reprezenta.

Di Silva ridică surprins sprâncenele:

— Mă uimeşti, domnişoară Parker. Întotdeauna spui că oricine este îndreptăţit să aibă un avocat.

— Oricine este, răspunse Jennifer, dar eu am o regulă de bază. Nu reprezint pe cineva care mă minte. Domnul Jackson va trebui să-şi găsească alt avocat.

Judecătorul Barnard dădu din cap.

— Curtea va aranja asta.

— Ar trebui revocată cauţiunea imediat, domnule preşedinte, spuse Osborne. Cred că este prea periculos să rămână liber. Judecătorul Barnard se întoarse spre Jennifer.

— Cum în acest moment mai sunteţi încă avocatul înregistrat, domnişoară Parker, aveţi vreo obiecţie?

— Nu, spuse Jennifer crispată. Nici una.

— Voi da ordin să se anuleze cauţiunea.

*

Judecătorul Lawrence Waldman o invitase pe Jennifer la o gală de binefacere în seara aceea. Se simţea obosită după evenimentele zilei şi ar fi preferat să se ducă acasă şi să petreacă o seară liniştită cu Joshua, dar nu voia să-l dezamăgească pe judecător. S-a schimbat la birou şi s-a întâlnit cu judecătorul Waldman la Waldorf-Astoria, unde avea loc petrecerea.

Era un eveniment deosebit, cu şase vedete hollywoodiene, dar Jennifer nu putea să se simtă bine. Era cu mintea în altă parte. Judecătorul Waldman o privea.

— S-a întâmplat ceva, Jennie?

Reuşi să zâmbească.

— Nu. Doar o problemă de afaceri, Lawrence.

Şi de ce fel de probleme mă ocup eu, de fapt, se întreba Jennifer, *de scursorile umanităţii, violatori, ucigaşi şi hoţi?* Ajunse la concluzia că ar putea să se îmbete în noaptea asta. Şeful de sală veni la masă şi îi şopti lui Jennifer.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, sunteţi căutată la telefon.

Jennifer avu imediat un sentiment de alarmă. Doamna Mackey era singura care ştia unde să o găsească Nu putea să sune decât dacă s-a întâmplat ceva.

— Scuză-mă, spuse Jennifer. Îl urmă pe şeful de sală într-un birou mic din afara holului. Jennifer ridică receptorul şi vocea unui bărbat îi şopti.

— Putoare împuţită! M-ai păcălit. Jennifer simţi cum începe să

tremure.

— Cine e? întrebă. Dar ştia.

— Le-ai spus sticleţilor să vină să mă ridice.

— Nu e adevărat! Am…

— Mi-ai promis că mă ajuţi.

— Am să te ajut. Unde aş…

— P… mincinoasă! Vocea era atât de şoptită încât de-abia înţelegea cuvintele. O să plăteşti pentru asta. Oh, o să plăteşti pentru asta!

— Stai pu…

Legătura se întrerupse. Jennifer rămase locului, îngheţată. Se întâmplase ceva rău. Frank Jackson, alias Jack Scanlon, scăpase cumva şi o acuza pe Jennifer de ceea ce se întâmplase. De unde ştia că ea este aici? Probabil că a urmărit-o. S-ar putea să o aştepte afară acum.

Jennifer încerca să-şi controleze tremurul corpului, să gândească raţional la cele întâmplate. Văzuse poliţia venind să-l aresteze, sau poate îl ridicaseră şi scăpase. *Cum*, nu conta. Lucrul important era că o acuza pe ea de ceea ce s-a întâmplat.

Frank Jackson ucisese înainte şi putea să ucidă din nou. Jennifer se duse la toaletă şi rămase acolo până se calmă. Când îşi recăpătă controlul, se întoarse la masă.

Judecătorul Waldman nu trebui decât să se uite la faţa ei.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Jennifer îi spuse pe scurt. Judecătorul se îngrozi.

— Bunule Dumnezeu! Vrei să te conduc acasă?

— Nu, e în regulă, Lawrence. Dacă vrei doar să mă conduci până la maşină.

Au părăsit în tăcere sala mare de bal, iar judecătorul Waldman a stat cu Jennifer până când i s-a adus maşina.

— Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine?

— Mulţumesc. Sunt sigură că poliţia o să-l prindă până mâine dimineaţă. Nu sunt prea mulţi care seamănă cu el. Noapte bună.

Jennifer plecă, asigurându-se că nu o urmăreşte nimeni. Când se convinse că nimeni nu era pe urmele ei, coti pe Long Island Expressway şi se îndreptă spre casă. Se uita tot timpul în oglinda retrovizoare, controlând maşinile din spatele ei. Odată trase maşina pe dreapta, lăsându-se depăşită de toate automobilele pe care le vedea şi apoi porni mai departe. Se simţea mai în siguranţă acum. Nu putea să mai dureze mult până când îl va prinde poliţia. Probabil că se dăduse deja alarma generală pentru el.

*

Jennifer intră pe aleea ei. Terenul şi casa, care ar fi trebuit să fie luminate, erau în întuneric. Rămase în maşină uitându-se la casă neîncrezătoare, începând să intre iar în panică. Deschise înnebunită portiera maşinii şi o luă la fugă spre intrarea principală. Jennifer rămase un moment în faţa uşii deschise, terorizată, apoi intră în hol. Piciorul lovi ceva moale şi cald şi scoase un icnet involuntar. Aprinse luminile. Max zăcea pe covorul îmbibat de sânge. Gâtul câinelui fusese tăiat de la o ureche la cealaltă.

— Joshua! Era un ţipăt. Doamnă Mackey!

Jennifer alergă din cameră în cameră, aprinzând toate luminile şi strigându-le numele, cu inima bătându-i atât de tare, încât îi era greu să respire. Alergă la etaj, spre dormitorul lui Joshua. Dormise în patul lui, dar acum era gol.

Jennifer căută în fiecare cameră din casă, apoi alergă la parter. Frank Jackson probabil că ştia de mult unde locuia. O urmărise într-o seară, după ce plecase de la birou sau de la staţia service. Îl luase pe Joshua şi o să-l ucidă pentru a o pedepsi.

Trecu pe lângă cămara cu rufe murdare şi auzi un sunet slab. Se duse încet spre uşă şi o deschise. Înăuntru era întuneric. O voce se tângui.

— Te rog, lasă-mă.

Jennifer aprinse lumina. Doamna Mackey zăcea pe duşumea, cu mâinile legate strâns cu sârmă. Era pe jumătate inconştientă.

Îngenunche repede lângă ea.

— Doamnă Mackey!

Femeia se uită la Jennifer şi o recunoscu.

— L-a luat pe Joshua. Începu să plângă.

Cât putu mai delicat, Jennifer desfăcu sârma care îi intrase în carne. Mâinile şi picioarele îi sângerau. O ajută să se ridice. Doamna Mackey plângea isteric.

— N-am p-putut să-l opresc. Am în-ce-cercat. Am… Telefonul începu să sune. Amândouă femeile tăcură instantaneu. Telefonul sună din nou şi din nou şi parcă suna sinistru. Jennifer se duse şi ridică receptorul.

Vocea spuse.

— Voiam doar să mă asigur că ai ajuns bine acasă.

— *Unde-i băiatul meu?*

— E un băiat frumos, nu-i aşa? întrebă vocea.

— Te rog! Fac orice. Orice vrei!

— Ai făcut deja totul, doamnă Parker.

— Nu, te rog! Plângea cu suspine.

— Îmi place să te aud plângând, şopti vocea. O să-ţi capeţi fiul înapoi: Citeşte ziarele de mâine.

Şi legătura se întrerupse. Jennifer rămase acolo, luptându-se să nu leşine, încercând să gândească. Frank Jackson spusese: „*Este* un băiat frumos, nu-i aşa?” Asta ar putea să însemne că Joshua este încă în viaţă. Altfel ar fi spus *a fost* un băiat frumos, nu? Ştia că se joacă doar cu cuvintele, încercând să-şi păstreze raţiunea. Trebuia să facă ceva repede.

Primul impuls a fost să-i telefoneze lui Adam, să-l roage să o ajute. Fiul lui fusese răpit, fiul lui era pe cale să fie ucis. Dar ştia că Adam nu poate face nimic. Era la două sute treizeci şi cinci de mile depărtare. Avea numai două alternative: prima era să-l sune pe Robert Di Silva, să-i spună ce s-a întâmplat şi să-l roage să pornească o operaţie de amploare pentru a-l prinde pe Frank Jackson. *Oh, Dumnezeule, ar dura prea mult!*

A doua alternativă era FBI-ul. Erau antrenaţi să se ocupe de răpiri. Problema era că asta nu era o răpire obişnuită. Nu aveau nici o scrisoare de răscumpărare pe care să o urmărească, să o analizeze, nu aveau cum să-l prindă aşa de repede pe Frank Jackson şi să-l salveze pe Joshua. FBI-ul se mişca după ritualul lor strict. Nu-i erau de nici un ajutor în cazul ăsta.

Trebuia să se hotărască repede… cât timp Joshua mai era în viaţă. Robert Di Silva sau FBI. Era greu de gândit.

Trase aer adânc în piept şi se hotărî. Căută un număr de telefon. Degetele îi tremurau aşa de rău, încât trebui să formeze numărul de trei ori.

Când un bărbat răspunse, Jennifer reuşi să rostească clar:

— Vreau să vorbesc cu Michael Moretti.

36

— *Sorry, lady*. Aici e Tony’s Place. Nu cunosc nici un Mike Moretti.

— Stai! ţipă Jennifer. Nu închide! Se căzni să se calmeze. Este urgent. Sunt o… o prietenă de-a lui. Mă numesc Jennifer Parker. Trebuie să vorbesc cu el imediat.

— Uite, *lady*, am spus…

— Dă-i numele meu şi numărul ăsta de telefon.

Îi spuse numărul. Jennifer începuse să se bâlbâie aşa de tare, încât de-abia mai putea să vorbească. Sp-spu-ne-i să… Legătura se întrerupse. Ameţită, Jennifer puse telefonul în furcă. Îi rămânea una din cele două alegeri. Sau amândouă. Nu exista nici un motiv pentru care FBI-ul şi Robert Di Silva nu şi-ar uni forţele ca să-l găsească pe Joshua. Lucrul care o înnebunea era că ştia ce şanse mici aveau să-l găsească pe Frank Jackson. Nu era timp. *Citeşte ziarele de mâine.* Era ceva în vocea lui care o făcea să fie sigură că nu o va mai suna, nu va da nimănui vreo şansă să-l găsească. Dar trebuia să facă ceva. Va încerca cu Di Silva. Întinse mâna spre telefon din nou. Sună în momentul când îl atinse, speriind-o.

— Michael Moretti.

— Michael! Oh, Michael, ajută-mă, te rog! Eu… Începu să plângă cu suspine. Îi scăpă telefonul, apoi îl apucă repede, îngrozită că a închis. *Michael?*

— Sunt aici. Vocea era calmă. Stăpâneşte-te şi spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am… am… Inspiră de câteva ori adânc, repede, încercând să-şi stăpânească tremurul. E fiul meu, Joshua. A… a fost răpit. O să-l… ucidă.

— Ştii cine l-a luat.

— D-da. Îl cheamă F-Frank Jackson.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Vocea era sigură şi încrezătoare. Jennifer se strădui să vorbească încet, povestind succesiunea evenimentelor.

— Poţi să descrii cum arată Jackson?

Jennifer încercă pe cât putu mai bine.

— Excelent. Ştii unde a fost închis?

— La Joliet. Mi-a spus că o să-l ucidă…

— Unde e staţia de benzină la care a lucrat?

Îi dădu lui Michael adresa.

— Ştii numele motelului în care a stat?

— Da. Nu.

Nu-şi putea aduce aminte. Îşi băgă unghiile în frunte până începu să sângereze, obligându-se să gândească. Michael aştepta răbdător. Îşi aduse aminte brusc.

— Travel Well Motel. E pe Tenth Avenue. Dar sunt sigură că nu mai e acolo.

— Vom vedea.

— Îmi vreau băiatul înapoi. Viu.

Michael Moretti nu răspunse şi Jennifer înţelese de ce.

— Dacă îl găsim pe Jackson…?

Jennifer inspiră adânc, tremurat.

— *Omoară-l!*

— Rămâi lângă telefon.

Legătura se întrerupse. Jennifer puse receptorul la loc. Se simţea straniu de calmă, ca şi cum s-ar fi rezolvat ceva. Nu exista nici un motiv să simtă încrederea pe care o avea în Michael Moretti. Din punct de vedere logic, făcuse un lucru nebunesc; dar logica n-avea nici o legătură cu asta. Era viaţa fiului ei în joc. În mod deliberat trimisese un alt ucigaş să prindă un ucigaş. Dacă nu mergea… Se gândi la fetiţa care fusese supusă violului şi sodomiei.

*

Jennifer se duse să o ajute pe doamna Mackey. Îi îngriji tăieturile şi loviturile şi o puse în pat. Îi dădu un sedativ, dar doamna Mackey îl dădu la o parte.

— Nu pot să dorm. Oh, doamnă Parker! I-a dat copilului pilule de somn.

Jennifer se uită la ea îngrozită.

*

Michael Moretti stătea la biroul lui, în faţa a şapte oameni pe care îi chemase. Dăduse deja instrucţiuni primilor trei.

Se întoarse spre Thomas Colfax.

— Tom, vreau să-ţi foloseşti relaţiile. Du-te să-l vezi pe căpitanul Notares, să-ţi spună tot ce poate afla despre Frank Jackson.

— Pierdem o legătură bună, Mike. Nu cred că…

— Nu argumenta. Fă ce-ţi spun.

— Foarte bine, spuse Colfax înţepat.

Michael se întoarse spre Nick Vito.

— Controlează staţia de benzină unde a lucrat Jackson. Află dacă a intrat printr-un bar de pe acolo, dacă a avut vreun prieten.

Către Salvatore Fiore şi Joseph Colella.

— Duceţi-vă la motelul lui Jackson. Probabil că a plecat deja, dar aflaţi dacă ştie cineva ceva de el. Vreau să ştiu cu cine era prieten. Se uită la

ceas. E miezul nopţii. Vă dau opt ore să-l găsiţi pe Jackson.

Bărbaţii porniră spre uşă. Michael strigă în urma lor:

— Nu vreau să păţească ceva copilul. Telefonaţi pe măsură ce progresaţi. Aştept.

Michael Moretti îi privi cum pleacă, apoi luă unul din telefoanele de pe birou şi începu să formeze un număr.

*

1:00 a.m.

Camera de motel nu era mare; dar foarte ordonată. Lui Frank Jackson îi plăceau lucrurile ordonate. Jaluzelele erau trase astfel încât nimeni nu putea vedea în cameră. Uşa era încuiată şi cu lanţul pus şi pusese şi un scaun în dreptul ei. Se duse spre pat, unde zăcea Joshua. Frank Jackson îl forţase să înghită trei pilule şi încă dormea. Totuşi, Jackson se mândrea cu faptul că nu-şi asumă riscuri niciodată, aşa că mâinile şi picioarele lui Joshua erau legate strâns cu acelaşi fel de sârmă cu care o legase pe bătrâna din casă. Jackson se uită la băiat şi fu cuprins de un sentiment de tristeţe.

De ce, pentru numele lui Dumnezeu, îl forţau oamenii să facă lucrurile astea teribile? E un om paşnic, blând, dar când toată lumea este împotriva ta, când toată lumea te atacă, trebuie să te aperi. Nenorocirea cu toată lumea este că întotdeauna îl subestimau. Nu înţeleg decât prea târziu că e mai deştept decât ei toţi.

*

Îşi dăduse seama că vine poliţia după el cu jumătate de oră înainte de a sosi. Umplea rezervorul unui Chevrolet Camaro când l-a văzut pe şeful lui intrând în birou să răspundă la telefon. Jackson nu putuse să audă conversaţia, dar nu era necesar. A văzut privirile furişe pe care şeful i le aruncă în timp ce şoptea în receptor. Frank Jackson a înţeles imediat despre ce este vorba. Poliţia venea să-l ridice. Căţeaua de Parker îl trădase, spusese poliţiei să vină să-l ridice. Era la fel ca toţi ceilalţi. Şeful lui încă vorbea la telefon când Frank Jackson şi-a înşfăcat jacheta şi a dispărut. I-au fost necesare mai puţin de trei minute să găsească o maşină neîncuiată pe stradă şi să rupă firele de sub volan ca să facă legăturile şi câteva clipe mai târziu se îndrepta spre casa lui Jennifer Parker.

Jackson trebuia într-adevăr să-şi admire inteligenţa. Cine altul s-ar fi gândit să o urmărească pentru a afla unde stă? Făcuse asta în ziua când îl scosese pe cauţiune. A parcat pe partea opusă a străzii, în faţa casei ei şi a fost surprins când a văzut că pe Jennifer o întâmpină la poartă un băieţel. Îi privise împreună şi simţise chiar de atunci că puştiul s-ar putea să-i intre pe mână. Era o primă neaşteptată, ceea ce poeţii numeau un ostatic pentru soartă.

Jackson zâmbi în sinea lui, gândindu-se cât de îngrozită fusese putoarea de menajeră. S-a simţit bine când i-a răsucit sârma în jurul mâinilor şi picioarelor. Nu, nu s-a bucurat de fapt. Era prea dur cu el însuşi. A fost *necesar.* Menajera crezuse că o s-o violeze. O dezgusta. Toate

femeile îl dezgustau, cu excepţia sfintei sale mame. Femeile erau murdare, jegoase, chiar şi curva de sor-sa. Numai copiii erau puri. Se gândi la ultima fetiţă pe care o luase. Fusese frumoasă, cu bucle mari, blonde, dar trebuia să plătească pentru păcatele mamei ei. Maică-sa îl concediase pe Jackson. Oamenii încearcă să te împiedice să-ţi câştigi existenţa onest, apoi te pedepsesc când calci legile lor stupide. Bărbaţii erau destul de răi, dar femeile erau şi mai şi. Scroafe care voiau să murdărească templul trupului tău. Ca şi chelneriţa, Clara, pe care o va lua în Canada. Era îndrăgostită de el. Credea că este un gentleman fiindcă n-o atinsese niciodată. Dacă ar şti! Ideea de a face dragoste cu ea îi făcea rău. Dar o va lua din ţară cu el pentru că poliţia va căuta un bărbat singur. Îşi va rade barba şi-şi va scurta părul, iar după ce va trece frontiera va scăpa de Clara. Asta îi va face o plăcere teribilă.

Frank Jackson se îndreptă spre o valiză uzată, o deschise şi scoase de acolo o trusă de scule. Extrase din ea cuie şi un ciocan. Le aşeză pe măsuţa de la pat, lângă băiatul adormit. Apoi intră în baie şi luă din cadă o canistră de două galoane plină cu benzină. Joshua va sfârşi în flăcări. Dar asta va fi *după* crucificare.

*

2:00 a.m.

Prin New York şi prin ţară, zvonul începuse să se împrăştie. A început prin baruri şi hoteluri ieftine. Un cuvânt spus eu grijă ici şi colo la ureche. S-a împrăştiat prin restaurantele de la periferie, prin discotecile zgomotoase şi standurile deschise toată noaptea. A fost luat de şoferii de taxi şi camioane şi de fetele ce făceau trotuarul. Era ca o piatră aruncată într-un lac adânc, cu valuri care încep să se mărească şi să se întindă. În câteva ore toată lumea de pe străzi ştia că Michael Moretti voia nişte informaţii şi le voia repede. Nu multor oameni li se dădea şansa să-i facă un serviciu lui Michael Moretti. Era o ocazie deosebită, fiindcă Moretti ştia să răsplătească. Se spunea că Moretti caută un tip slăbuţ, blond, care seamănă cu Iisus. Oamenii încercau să-şi aducă aminte dacă au văzut aşa ceva.

*

2:15 a.m.

Joshua Adam Parker se mişcă în somn şi Frank Jackson se duse lângă el. Nu-i scosese băiatului pijamaua. Jackson controlă dacă ciocanul şi cuiele erau la locul lor. Era important să fii meticulos cu lucrurile astea. Va bate în cuie de duşumea mâinile şi picioarele puştiului înainte de a da foc camerei. Ar fi putut-o face în timp ce băiatul dormea, dar asta n-ar fi fost bine. Era important ca băiatul să fie treaz, ca să vadă ce se întâmplă, să ştie că este pedepsit pentru păcatele mamei sale. Frank Jackson se uită la ceas. Clara venea la motel să-l ia la şapte treizeci. Cinci ore şi cincisprezece minute până atunci. Timp suficient.

Frank Jackson se aşeză; îl studie pe Joshua şi îi mângâie tandru părul.

*

3:00 a.m.

Telefonul începu să sune.

Pe biroul lui Michael Moretti erau două telefoane şi în momentul în care ridică receptorul unuia, celălalt începu să sune.

— Am prins un fir, Mike. Acum câţiva ani tipu' a lucrat în Kansas City cu Big Joe Ziegler şi Mel Cohen.

— Mă… pe ce făcea acum câţiva ani. Unde este acum?

— Big Joe zice că n-a auzit de el în ultimele şase luni. Încerc să dau de Mel Cohen.

— Fă-o!

*

Următorul telefon n-a fost mai productiv.

— M-am dus la camera lui Jackson de la motel. A plecat. Ducea o valiză maro şi o canistră de două galoane, care putea să fie cu benzină. Recepţioneru' n-are idee un' s-a dus.

— Dar barurile din vecinătate?

— Unul din barmani l-a recunoscut după descriere, dar zice că nu venea regulat. A fost de două sau trei ori după lucru.

— Singur?

— După cum spunea barmanul, da. Nu părea interesat de fetele de acolo.

— Controlează barurile cu pederaşti.

*

Telefonul sună din nou, imediat după ce Michael închisese. Era Salvatore Fiore.

— Colfax a vorbit cu căpitanul Notares. Funcţionarul de la poliţie are înregistrat un tichet de amanet din efectele personale ale lui Frank Jackson. Am numărul tichetului şi numele magazinului de amanetat. E proprietatea unui grec, Gus Stavros, care se ocupă de pietre furate.

— Ai verificat acolo?

— Nu putem verifica până dimineaţă, Mike. E închis. Eu…

Michael Moretti explodă:

— Nu *putem* aştepta până dimineaţă! Mişcaţi-vă fundurile acolo!

*

Michael primi un telefon din Joliet. Îi era greu să urmărească conversaţia fiindcă cel care îl sună avusese o laringotomie şi vocea îi suna ca din fundul unui butoi.

— Colegul de celulă al lui Jackson a fost un tip, Mickey Nicola. Erau destul de uniţi.

— Ai vreo idee unde-i Nicola acum?

— Ultima oară când am auzit de el am aflat că s-a întors pe undeva în

est. E prieten cu sora lui Jackson. Nu avem adresa ei.

— Pentru ce a fost închis Nicola?

— O spargere la un magazin de bijuterii.

*

3:10 a.m.

Magazinul de amanetat se afla pe Second Avenue colţ cu Strada 124. Era o clădire cu două etaje, cu magazinul la parter şi camere deasupra. Gus Stavros se trezi din cauza unei lanterne ce-i strălucea în ochi. Instinctiv, încercă să ajungă la butonul de alarmă de la marginea patului.

— N-aş face asta, spuse o voce.

Lanterna se mişcă într-o parte şi Gus Stavros se ridică în capul oaselor. Se uită la cei doi bărbaţi ce-i stăteau de-o parte şi de alta şi îşi dădu seama că i se dăduse un sfat bun. Un uriaş şi un pitic. Stavros simţea cum îl încearcă un atac de astm.

— Duceţi-vă jos şi luaţi ce vreţi, şopti el. N-am să fac nici o mişcare.

Uriaşul, Joseph Colella, spuse:

— Ridică-te. Încet.

Gus Stavros se ridică din pat, grijuliu să nu facă nici o mişcare bruscă. Cel mic de statură, Salvatore Fiore, împinse o bucată de hârtie sub nasul lui.

— Ăsta e numărul unui tichet de amanet. Vrem să vedem marfa.

— Da, domnule.

Gus Stavros coborî la parter, urmat de cei doi. Cu doar şase luni în urmă Stavros instalase un sistem de alarmă complicat. Erau sonerii pe care le putea acţiona şi locuri secrete în duşumea pe care ar fi putut să calce şi i-ar fi venit ajutor. N-a făcut nici unul din lucrurile astea fiindcă instinctele sale îi spuneau că va fi mort înainte ca cineva să ajungă la el. Ştia că singura lui şansă era să le dea celor doi ce voiau. Se ruga numai să nu moară de un atac nenorocit de astm înainte de a scăpa de ei.

A aprins luminile de la parter şi s-au îndreptat cu toţii spre partea din faţă a magazinului. Gus Stavros n-avea idee ce se întâmplă, dar ştia că ar fi putut fi mult mai rău. Dacă bărbaţii ăştia ar fi venit numai ca să-l jefuiască, ar fi putut să cureţe tot magazinul şi să fi plecat acum. Se părea că sunt interesaţi numai de o anume marfă. Se întrebă cum au reuşit să ocolească alarmele sofisticate de la uşă şi ferestre, dar se hotărî să nu întrebe.

— Mişcă-ţi fundu’, spuse Joseph Colella.

Gus se uită din nou la tichetul de amanet şi începu să caute prin dosare. Găsi ceea ce căuta, dădu din cap satisfăcut şi se duse la seiful mare şi îl deschise. Stavros căută prin rafturi până găsi un plic mic. Întorcându-se spre cei doi, deschise plicul şi scoase un inel mare cu diamant care strălucea în luminile de deasupra capului.

— Ăsta e, spuse Gus Stavros. I-am dat cinci sute pe el.

Inelul valora cel puţin douăzeci de mii de dolari.

— I-ai dat cinci sute cui? întrebă micuţul Salvatore Fiore.

Gus Stavros ridică din umeri.

— O sută de clienţi pe zi intră aici. Numele de pe plic este John Doe.

Fiore scoase o bucată de ţeavă de plumb parcă de nicăieri şi îl lovi cu sălbăticie pe Gus Stavros în nas. Căzu pe duşumea, ţipând de durere, înecându-se cu propriul său sânge.

Fiore întrebă liniştit:

— Cine spuneai că l-a adus?

Luptându-se să respire, Gus Stavros rosti întretăiat:

— Nu-i ştiu numele. Nu mi-a spus. Jur pe Dumnezeu!

— Cum arăta?

Sângele îi curgea aşa de repede pe gât, încât abia reuşea să vorbească. Era gata să leşine, dar ştia că dacă asta se întâmpla înainte de a vorbi, nu se va mai scula niciodată.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc, îi implora.

Stavros încercă să se concentreze, dar îi era foarte greu din cauza durerii. Se forţă să-şi aducă aminte cum a intrat clientul, cum a scos inelul dintr-o cutie şi i l-a arătat.

— E... era blond şi slab... Scuipă puţin sânge. Ajutaţi-mă să mă ridic. Salvatore Fiore îl lovi cu piciorul în piept.

— Vorbeşte mai departe.

— Avea barbă, o barbă blondă...

— Spune-ne de piatră. De unde provine?

Chiar şi cu durerea aceea groaznică, Gus Stavros ezită. Dacă vorbea ar fi fost un om mort mai târziu. Dacă nu vorbea, va muri acum. Se hotărî să-şi amâne moartea cât mai mult posibil.

— De la spargerea de la Tiffany.

— Cine a mai fost la spargere cu tipu' blond?

Gus Stavros observă că-i este din ce în ce mai greu să respire.

— Mickey Nicola.

— Unde-l putem găsi pe Nicola?

— Nu ştiu. Se... stă cu o fată pe undeva prin Brooklyn. Fiore ridică un picior şi-i strivi nasul lui Stavros. Gus Stavros ţipă de durere.

Joseph Colella îl întrebă:

— Care-i numele gagicii?

— Jackson. Blanche Jackson.

*

4:30 a.m.

Casa era retrasă de la stradă, înconjurată de un gărduleţ alb şi cu o grădină îngrijită în faţă. Salvatore Fiore şi Joseph Colella trecură peste flori şi se duseră la uşa din spate. Le-a trebuit mai puţin de cinci secunde să o deschidă. Intrară şi se duseră spre scară. Dintr-un dormitor de deasupra se auzeau sunetele unui pat scârţâind şi vocile unui bărbat şi unei femei. Cei doi bărbaţi îşi scoaseră pistoalele şi începură să urce în linişte pe scară.

Vocea de femeie spunea:

— Oh, Hristoase! Eşti minunat, Mickey! mai tare, *baby*.

— E toată a ta, dulceaţă, fiecare bucăţică. Nu-ţi da încă drumul.

— Oh, nu, gemu femeia. Hai să...

Se uită în sus şi ţipă. Bărbatul se răsuci. Voi să ducă mâna sub pernă, dar hotărî că ar fi mai bine să nu o facă.

— *Okay*, spuse. Portofelul e în pantalonii de pe scaun. Luaţi-l şi plecaţi dracului. Sunt ocupat.

Salvatore Fiore spuse:

— Nu vrem portofelul tău, Mickey.

Furia de pe faţa lui Mickey Nicola se transformă în altceva. Se aşează pe marginea patului, mişcându-se cu grijă, încercând să-şi imagineze ce voiau. Femeia trăsese cearşaful peste ea, privindu-i cu un amestec de mânie şi frică.

Nicola îşi trase picioarele încet sub el, gata să sară. Penisul se muiase.

Îi pândea pe amândoi, aşteptând o ocazie.

— Ce vreţi?

— Lucrezi cu Frank Jackson?

— Duceţi-vă dracului.

Joseph Colella se întoarse spre prietenul său:

— Împuşcă-l în coaie.

Salvatore Fiore ridică pistolul şi ochi. Mickey Nicola ţipă.

— Staţi puţin! Trebuie să fiţi nebuni! Se uită în ochii piticului şi spuse repede: Daa. Am lucrat cu Jackson.

Femeia strigă furioasă:

— Mickey!

Se întoarse spre ea sălbatic:

— Taci în mă-ta! Crezi că vreau să ajung eunuc? Salvatore Fiore se întoarse spre femeie şi spuse:

— Eşti sora lui Jackson, nu?

— N-am auzit niciodată de el, spuse ea furioasă. Fiore ridică pistolul şi se apropie de pat.

— Aveţi două secunde să vorbiţi cu mine, sau amândoi o să fiţi împrăştiaţi pe pereţi.

Era ceva în vocea lui care o îngheţă. Ridică pistolul şi faţa femeii se albi.

— Spune-le ce vor să ştie, strigă Mickey Nicola. Pistolul se lipi de sânul ei.

— Nu! Da! Frank Jackson e fratele meu.

— Unde-l putem găsi?

— Nu ştiu. Nu l-am mai văzut. Jur pe Dumnezeu că nu ştiu! Eu… Degetul lui Fiore se încordă pe trăgaci.

— *Clara!* Clara trebuie să ştie! Întrebaţi-o pe Clara!

Joseph Colella spuse:

— Cine-i Clara?

— E… E o chelneriţă pe care o cunoaşte Frank.

— Unde o putem găsi?

De data asta n-a mai avut nici o ezitare.

— Lucrează la un bar pe nume The Shakers, în Queens.

Trupul începu să-i tremure.

Salvatore Fiore se uită la cei doi şi spuse politicos:

— Puteţi să vă regulaţi mai departe acum. Petrecere frumoasă.

Şi cei doi bărbaţi plecară.

*

5:30 a.m.

Clara Thomas (născută Thomachevsky) era pe cale de a-şi împlini visul ei de o viaţă. Fredona veselă în timp ce îşi făcea valiza cu lucrurile de care va avea nevoie în Canada. Făcuse şi înainte călătorii cu prieteni, dar acum era altceva. Asta va fi călătoria ei în luna de miere. Frank Jackson era un bărbat cum nu mai cunoscuse vreodată. Bărbaţii care intrau în bar, pipăind-o şi ciupind-o de fund, nu erau decât nişte animale. Frank Jackson era altfel. Era un adevărat gentleman. Clara se opri din împachetat pentru a se gândi la cuvânt: *gentleman*. Nu se mai gândise din punctul ăsta de vedere, dar aşa era Frank Jackson. Nu îl văzuse decât de patru ori, dar ştia că s-a îndrăgostit de el. Era sigură că fusese atras de ea de la început, fiindcă întotdeauna stătea în separeul unde servea ea. Şi a doua oară a condus-o acasă după ce s-a închis barul.

Înseamnă că mai e ceva de capul meu, se gândea Clara, *dacă pot să am un băiat aşa frumos.* Se duse la oglindă să se privească. Poate că era puţin cam plinuţă şi părul era cam prea roşu, dar va ţine dietă şi va avea grijă data viitoare când îşi va vopsi părul. Una peste alta, nu era prea dezamăgită de ceea ce vedea. *Gagicuţa încă mai arată mişto*, îşi spuse. Ştia că Frank Jackson vrea să se culce cu ea, chiar dacă n-o atinsese niciodată. Era într-adevăr deosebit. Avea un fel de calitate – Clara se încruntă, încercând să găsească cuvântul – spirituală în el. Clara fusese crescută ca o bună catolică şi ştia că era un sacrilegiu să gândească astfel, dar Frank Jackson îi aducea oarecum aminte de Iisus. Se întrebă cum o fi Frank în pat. Ei, dacă era timid, îi va arăta ea un truc sau două. Au hotărât să se căsătorească imediat cum ajung în Canada. Visul ei devine realitate. Clara se uită la ceas şi hotărî că ar fi mai bine să se oprească. A promis că îl va lua pe Frank de la motelul lui la şapte treizeci.

*

Îi văzu în oglindă când intrau în dormitorul ei. Parcă apăruseră din neant. Un uriaş şi un tip micuţ. Clara îi privea cum se îndreaptă spre ea. Piticul se uită la valiză.

— Un’te duci, Clara?

— Nu-i treaba voastră. Luaţi ce vreţi şi ieşiţi de aici. Dacă există în vizuina asta ceva mai scump de zece dolari, îl mănânc.

— Am ceva ce poţi mânca, spuse uriaşul Colella.

— Vă… în gât, izbucni Clara. Dacă vreţi cumva să mă violaţi, să ştiţi că doctoru’ mă tratează de sculament.

Salvatore Fiore spuse:

— N-o să-ţi facem nici un rău. Vrem doar să ştim unde-i Frank Jackson.

Salvatore Fiore scoase o ţeavă de plumb din buzunar şi făcu un pas spre ea.

— Nu mă speriaţi voi pe mine, spuse Clara. Eu…

Mâna se destinse spre faţa ei şi în durerea groaznică îşi putea simţi dinţii fărâmiţându-i-se în gură ca nişte bucăţele de gresie. Deschise gura să vorbească şi sângele începu să-i curgă afară. Omuleţul ridică ţeava din nou:

— Nu, te rog, nu!

Joseph Colella spuse politicos:

— Unde-l putem găsi pe acest Frank Jackson?

— Frank este… este…

Clara se gândi la bărbatul ei dulce, gentil, în mâinile acestor doi monştri. O să-l rănească şi ştia instinctiv că Frank nu va fi în stare să suporte durerea. Era prea sensibil. Dacă ar putea găsi un mijloc să-l salveze, îi va fi recunoscător pentru totdeauna.

— Nu ştiu.

Salvatore Fiore se apropie de ea şi Clara auzi sunetul piciorului rupându-se în acelaşi moment în care simţi durerea. Căzu pe podea, incapabilă să ţipe din cauza sângelui din gură.

Joseph Colella stătea deasupra ei, spunând:

— Poate n-ai înţeles. N-o să te ucidem. Doar o să continuăm să rupem diverse. Când o să terminăm cu tine, o să arăţi ca un gunoi pe care îl îngroapă pisica. Mă crezi?

Clara îl credea. Frank Jackson n-o să mai vrea să se mai uite niciodată la ea din nou. L-a pierdut din cauza bastarzilor ăştia. Nici vis devenit realitate, nici căsătorie. Piticul se apropie de ea cu ţeava de plumb ridicată.

Clara gemu:

— Nu. Te rog, nu. Frank este la… Brookside Motel pe Prospect Avenue. E…

Leşină.

Joseph Colella se apropie de telefon şi formă un număr.

Michael Moretti răspunse.

— Da?

— Brookside Motel, pe Prospect Avenue. Vrei să-l găjbim.

— Nu. Ne întâlnim acolo. Să fiţi siguri să nu plece.

— Nu va pleca nicăieri.

*

6:30 a.m.

Băiatul începuse să se mişte din nou. Bărbatul privea cum Joshua deschide ochii. Copilul se uită la sârma de la glezne şi la cea de la mâini, apoi se uită în sus, îl văzu pe Frank Jackson şi începu să-şi aducă aminte.

Ăsta era bărbatul care l-a forţat să ia pastilele alea şi l-a răpit. Joshua ştia totul despre răpiri de la televizor. Poliţia o să vină să-l salveze şi pe tip îl va băga ia închisoare. Joshua era hotărât să nu arate că-i este frică, fiindcă voia să fie în stare să-i spună mamei sale cât de curajos a fost.

— Mama o să vină cu banii, îl asigură Joshua, aşa că nu trebuie să mă răneşti.

Frank Jackson se apropie de pat şi zâmbi copilului. Era într-adevăr un băiat frumos. Şi-ar fi dorit să-l ia pe puşti cu el în Canada, în locul Clarei. Se uită la ceas. Era timpul să pregătească lucrurile.

Joshua îşi ridică mâinile. Sângele începuse să se închege.

— Vreţi să-mi scoateţi astea, vă rog? întrebă politicos. N-am să fug.

Lui Frank Jackson îi plăcu faptul că băiatul spusese „vă rog”. Dovedea

maniere frumoase. În zilele astea, majoritatea copiilor nu erau deloc bine crescuţi. Alergau pe străzi ca animalele sălbatice.

Frank Jackson se duse în baie, unde pusese înapoi canistra cu benzină, ca să nu păteze covorul din cameră. Se mândrea cu detalii de genul ăsta. Puse canistra în sufragerie şi o aşeză pe podea. Se duse la băiat, îl ridică şi îl aşeză lângă canistră. Apoi luă ciocanul şi două cuie mari şi îngenunche lângă el. Joshua Parker îl privea cu ochii mari.

— Ce vreţi să faceţi cu astea?

— Ceva care te va face foarte fericit. Ai auzit vreodată de Iisus Hristos? Joshua dădu din cap. Ştii cum a murit?

— Pe cruce.

— Foarte bine. Eşti un băiat deştept. N-avem o cruce aici, aşa că trebuie să facem ce putem.

Ochii băiatului începură să reflecte frica.

Frank Jackson spuse:

— N-are de ce să-ţi fie teamă. Lui Iisus nu i-a fost frică. Nu trebuie să-ţi fie frică.

— Nu vreau să fiu Iisus, şopti Joshua. Vreau acasă.

— O să te trimit acasă, îi promise Frank Jackson. Am să te trimit acasă la Iisus.

Frank Jackson luă o batistă din buzunarul de la spate şi o duse spre gura băiatului. Joshua îşi strânse dinţii.

— Nu mă supăra.

Frank Jackson presă degetul mare şi arătătorul pe obrajii lui Joshua şi îi deschise gura cu forţa. Îi băgă batista în gură şi lipi o bucată de bandă adezivă deasupra ca să ţină batista. Joshua se lupta cu sârmele ce-i legau mâinile care începură să sângereze din nou. Frank Jackson îşi plimbă mâinile pe tăieturile proaspete.

— Sângele lui Hristos, spuse încet.

Luă una din mâinile băiatului, o întoarse cu palma în sus şi o puse pe podea. Apoi luă un cui. Ţinându-l pe palma lui Joshua cu o mână, Frank Jackson luă ciocanul cu cealaltă mână şi bătu cuiul în duşumea prin palma băiatului.

*

7:15 a.m.

Limuzina neagră a lui Michael Moretti era blocată pe Brooklyn Queens Expressway în traficul de dimineaţă, din cauza unui camion de zarzavaturi care derapase şi îşi împrăştiase încărcătura pe asfalt. Traficul se oprise complet.

— Treci pe partea cealaltă a drumului şi depăşeşte-l, îi ordonă Michael Moretti lui Nick Vito.

— E o maşină de poliţie în faţă, Mike.

— Du-te acolo şi spune-le că vreau să vorbesc cu unul dintre ei.

— *Okay, boss*.

Nick Vito coborî şi se grăbi spre patrulă. Câteva momente mai târziu se întoarse cu un agent de poliţie. Michael Moretti deschise fereastra şi întinse mâna. În ea avea cinci hârtii de câte o sută de dolari.

— Sunt grăbit, sergent.

Două minute mai târziu, maşina poliţiei, cu luminile roşii aprinse, deschidea drumul limuzinei. Când au ajuns la drum liber, agentul a coborât şi a venit la limuzină.

— Doriţi să vă escortez undeva, domnule Moretti?

— Nu, mulţumesc, spuse Michael. Vino să mă vezi luni.

Apoi, către Nick Vito: Mişcă!

*

7:30 a.m.

Reclama cu litere de neon se putea citi de departe:

BROOKSIDE MOTEL
Camere simple – Duble
Preţuri zilnice şi săptămânale
Individuales – Dobles
Precios Especiales.

Joseph Colella şi Salvatore Fiore stăteau în maşină în faţa bungalow-ului 7. Câteva minute mai devreme au auzit un zgomot înăuntru, aşa că ştiau că Frank Jackson era încă acolo.

Ar trebui să sărim înăuntru şi să-l răcim, gândea Fiore. Dar Michael Moretti le dăduse instrucţiuni.

Au rămas să aştepte.

*

7:45 a.m.

În interiorul bungalow-ului cu numărul 7, Frank Jackson făcea ultimele pregătiri. Băiatul era o dezamăgire. Leşinase. Jackson ar fi vrut să aştepte până când Joshua şi-ar fi recăpătat cunoştinţa înainte de a bate celelalte cuie, dar se făcuse târziu. Luă canistră de benzină şi stropi trupul băiatului, având grijă să nu atingă faţa aceea atât de frumoasă. Îşi imagină trupul băiatului sub pijama şi dori să fi avut timp să... dar nu, ar fi o prostie. Clara trebuia să vină dintr-un moment într-altul. Trebuie să fie gata de plecare. Băgă mâna în buzunar şi scoase o cutie de chibrituri pe care o aşeză frumos lângă canistră, ciocan şi cuie. Oamenii nu-şi dau seama, pur şi simplu, cât de importantă este ordinea.

Frank Jackson se uită din nou la ceas şi se întrebă de ce nu mai vine Clara.

*

7:50 a.m.

Limuzina opri în faţa bungalow-ului şi Michael Moretti sări afară. Cei doi care păzeau se grăbiră să i se alăture. Joseph Colella arătă spre bungalow-ul 7.

— Acolo e.

— Dar puştiul?

— Nu ştiu. Jackson a lăsat jaluzelele.

— Putem să intrăm acum să-l scoatem? întrebă Salvatore Fiore.

— Staţi aici.

Cei doi se uitară la el surprinşi. Michael era un *capo-regime*. Avea soldaţi care să dea loviturile pentru el în timp ce stătea în spate, în siguranţă. Şi totuşi se ducea el însuşi. Nu era bine.

Joseph Colella spuse:

— *Boss*, Sal şi cu mine putem…

Dar Michael Moretti se îndrepta deja spre uşa bungalow-ului 7 cu un pistol amortizor în mână. Se opri o secundă să aştepte, apoi se dădu înapoi şi dădu o lovitură de picior în uşă. Moretti înregistră scena într-o singură secundă, ca într-un stop-cadru: bărbatul cu barbă aşezat în genunchi pe duşumea lângă băiat; mâna băiatului bătută cu un cui în podea, camera mirosind a benzină.

Bărbosul se întorsese spre uşă şi se uita la Michael. Ultimele cuvinte pe care le-a mai rostit au fost.

— Nu eşti Cl…

Primul glonte l-a lovit în centrul frunţii. Al doilea i-a zdrobit faringele, iar al treilea i-a intrat în inimă. Dar din momentul ăla nu mai simţea nimic.

Michael Moretti se duse la uşă şi făcu semn cu mâna celor doi de afară. Se grăbiră să intre după el. Michael Moretti îngenunche lângă băiat şi-i luă pulsul. Era slab şi neregulat. Se întoarse spre Joseph Colella.

— Sună-l pe Doc Petrone. Spune-i că venim spre el.

*

9:30 a.m.

În momentul în care telefonul începu să sune, Jennifer îl înşfăcă ţinându-l strâns.

— Alo!

Michael Moretti spuse:

— Îţi aduc băiatul acasă.

*

Joshua plângea în somn. Jennifer se aplecă peste el şi îl luă în braţe. Era adormit când Michael îl aducea în casă. Când Jennifer văzu trupul lipsit de viaţă al lui Joshua, cu gleznele şi mâinile bandajate, aproape că înnebuni. Michael a adus doctorul cu el şi i-a trebuit acestuia o jumătate de oră să o asigure pe Jennifer că fiul ei se va face bine.

— Mâinile se vor vindeca, îi spuse doctorul. O să aibă o cicatrice mică, dar din fericire n-a fost atins niciun nerv sau tendon. Arsurile de la benzină sunt superficiale. I-am spălat corpul în ulei mineral. Voi mai trece să-l văd peste câteva zile. Credeţi-mă, nu-i nici o problemă.

Înainte de a pleca doctorul, Jennifer l-a rugat să se uite şi la doamna Mackey.

Joshua a fost pus în pat şi Jennifer a stat lângă el aşteptând să-l vadă când se trezeşte. Acum se mişcă şi deschise ochii. Când îşi văzu mama spuse obosit:

— Ştiam c-ai să vii, mam’. I-ai dat omului banii?

Jennifer încuviinţă din cap, neavând încredere în voce.

Joshua zâmbi.

— Sper să-şi cumpere prea multe bomboane cu banii şi să aibă dureri de stomac. N-ar fi drăguţ?

— Foarte drăguţ, dragă. Ştii ce-o să facem noi doi săptămână viitoare? O să te duc la...

Joshua adormi din nou.

*

Câteva ore mai târziu, Jennifer veni înapoi în living. Fu surprinsă să-l găsească pe Michael Moretti încă acolo. Într-un fel îi amintea de Adam Warner şi prima lor întâlnire.

— Michael... Îi era greu să-şi găsească cuvintele. Nu... nu pot să... cât de recunoscătoare îţi sunt.

Se uită la ea şi clătină din cap.

Jennifer se forţă să pună întrebarea:

— Şi... şi Frank Jackson?

— N-o să mai supere pe nimeni.

Deci totul se terminase, Joshua era în siguranţă. Nimic altceva nu mai conta.

Jennifer se uită la Michael şi gândi: *Îi datorez atât de mult. Cum aş putea să-l răsplătesc vreodată?*

Michael o privea, învăluit în tăcere.

CARTEA A DOUA

37

Jennifer Parker stătea goală, privind de la fereastra uriaşă spre Bay of Taniger. Era o zi frumoasă de toamnă şi golful era plin de vele albe şi bărci cu motor. Şase iahturi mari stăteau la ancoră în port. Jennifer îi simţi prezenţa şi se întoarse.

— Îţi place priveliştea?

— Enorm.

Se uită la corpul ei gol.

— Şi mie.

Mâinile lui îi mângâiau sânii.

— Hai înapoi în pat.

Atingerea lui o făcu pe Jennifer să se înfioare. Îi cerea lucruri pe care nici un bărbat nu îndrăznise să i le ceară vreodată şi îi făcea lucruri pe care

nimeni nu i le făcuse vreodată.

— Da, Michael. Se întoarseră în dormitor şi acolo, pentru moment, Jennifer se gândi la Adam Warner, apoi uită totul, cu excepţia pasiunii ce o învăluia în clipa de faţă.

Jennifer nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca Michael Moretti. Nu se sătura niciodată. Avea un corp atletic, zvelt şi tare, care se contopea cu trupul ei, antrenând-o în frenezia lui, cărând-o într-un val de excitaţie crescândă, care părea că nu se mai opreşte nicicând, până îi venea să ţipe de plăcere. Când terminară de făcut dragoste, iar Jennifer zăcea în pat, epuizată, Michael începu din nou şi Jennifer fu din nou prinsă într-un extaz ce deveni aproape imposibil de suportat.

Acum stătea deasupra ei, privind-o în ochi.

— Îţi place, nu-i aşa, *baby?*

— Da.

Era o ruşine în acest „da”, o ruşine în faptul că avea atât de mare nevoie de el, de dragostea lui.

Jennifer îşi aminti cum au făcut dragoste prima oară.

*

Era în dimineaţa când Michael Moretti l-a adus pe Joshua acasă. Jennifer ştia că Frank Jackson era mort şi că Michael Moretti îl ucisese. Bărbatul care stătea în faţa ei îi salvase fiul, omorâse pentru ea. O făcea pe Jennifer să aibă un sentiment adânc, primordial.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc? îl întrebase Jennifer.

Iar Michael Moretti venise spre ea, luând-o în braţe şi sărutând-o. Dintr-un fel de veche loialitate pentru Adam, Jennifer şi-a imaginat că se va termina cu acest sărut; dar n-a fost decât un început. Ştia cine era Michael Moretti şi totuşi asta era nimic pe lângă ce făcuse pentru ea. Încetă să mai gândească şi îşi lăsă emoţiile să pună stăpânire pe ea.

S-au dus în dormitorul ei şi Jennifer îşi spunea că îl răsplăteşte pe Michael pentru ce făcuse, iar apoi erau în pat şi a fost o experienţă cu mult peste ceea ce visase Jennifer vreodată.

Adam Warner făcuse dragoste cu ea, dar Michael Moretti a posedat-o. Făcea ca fiecare centimetru din corpul ei să fie cuprins de senzaţii intense. Era ca şi când ar fi făcut dragoste în lumini strălucitoare, viu colorate, iar culorile se schimbau dintr-un moment în altul ca într-un caleidoscop. Acum făcea dragoste cu blândeţe şi senzualitate, pentru ca în momentul următor să fie crud şi dur, iar schimbările o înnebuneau pe Jennifer. Se retrăgea din ea, tachinând-o, făcând-o să-l dorească mai mult, iar când era în culmea excitaţiei se oprea.

Când nu mai putu să suporte, îl imploră:

— Te rog, termină. Te rog!

Iar Michael intră din nou în ea. Până începu să ţipe de plăcere. Nu mai era o femeie care-şi plăteşte o datorie. Era sclavă a ceva ce nu mai cunoscuse niciodată înainte. Michael a stat cu ea patru ore, iar când a plecat, Jennifer şi-a dat seama că viaţa ei se schimbase.

A zăcut în pat, gândindu-se la ce se întâmplase, încercând să înţeleagă. Cum putea să fie atât de îndrăgostită de Adam şi a totuşi să fie

atât de copleşită de Michael Moretti? Toma d'Aquino spusese că atunci când ajungi în inima răului, acolo nu este nimic. Jennifer se întrebă de asemenea dacă este dragoste adevărată: Era conştientă că o parte din ce făcuse era din cauza singurătăţii. Trăise prea mult timp cu o fantomă, un bărbat pe care nu putea nici să-l vadă, nici să-l aibă, totuşi ştia că-l va iubi întotdeauna pe Adam. Sau era numai amintirea acelei dragoste?

Jennifer nu era sigură de cele ce simţea pentru Michael. Recunoştinţă, da. Dar asta era numai o mică parte. Era mai mult. Mult mai mult. Ştia cine şi ce era Michael Moretti. Omorâse pentru ea, dar o făcuse şi pentru alţii. Omorâse oameni pentru bani, pentru putere, din răzbunare. Cum putea să aibă astfel de sentimente pentru un asemenea om? Cum a putut să-l lase să facă dragoste cu ea şi să se simtă atât de excitată? Era cuprinsă de un fel de sentiment de ruşine şi se gândea: *Ce fel de om sunt?*

Nu avea răspuns.

Ziarele de după-amiază au anunţat incendiul dintr-un motel din Queens. Printre ruine s-au găsit rămăşiţele unui bărbat neidentificat.

*

După întoarcerea lui Joshua, Jennifer a încercat să facă totul cât mai normal posibil pentru el, temându-se ca traumele din noaptea precedentă să nu aibă urmări asupra psihicului lui. Când Joshua s-a sculat, Jennifer a pregătit masa şi i-a adus-o la pat. Era o mâncare ridicolă, făcută din toate semipreparatele, din resturi tratate chimic, dar care îi plăceau lui: hot dog şi sandviş cu unt de alune şi Hostess Twinkies şi bere nealcoolizată.

— Ar fi trebuit să-l fi văzut, ma! spunea Joshua printre înghiţituri. Îşi ridică mâna bandajată. Crezi că era chiar convins că eu sunt Iisus Hristos?

— Nu… nu ştiu, dragă. Jennifer se înfioră.

— De ce oamenii vor să omoare alţi oameni?

— Ei… Şi gândurile lui Jennifer se întoarseră brusc la Michael Moretti. Avea dreptul să-l judece? Nu cunoştea teribilele forţe care îi transformaseră viaţa, care îl făcuseră ceea ce era acum. Trebuia să afle mai multe despre el, să ajungă să-l cunoască şi să-l înţeleagă.

— Trebuie să mă duc mâine la şcoală? întrebă Joshua.

Jennifer îl luă în braţe.

— Nu, dragule, o să stăm acasă şi o să jucăm hochei toată săptămână.

Telefonul sună. Era Michael.

— Cum se simte Joshua?

— E foarte bine… Mulţumesc.

— Şi tu cum te simţi?

Jennifer simţi cum i se pune un nod în gât de jenă.

— F… foarte bine.

— Bun, chicoti el. Ne vedem mâine la masa de prânz. Donato's, pe Mulberry Street. Douăsprezece jumate.

— All right, Michael. Douăsprezece jumate.

Jennifer spusese cuvintele şi nu mai exista drum de întoarcere.

*

Şeful de sală de la Donato’s îl cunoştea pe Michael şi cea mai bună masă din restaurant fusese rezervată pentru el. Oamenii se opreau să-l salute şi Jennifer fu din nou uimită de cum se străduiau toţi să-i intre în graţii. Era straniu cum Michael Moretti îi amintea de Adam Warner, fiindcă fiecare în felul lui reprezenta puterea.

Jennifer începu să-l întrebe despre viaţa lui, dorind să afle cum şi de ce a fost prins în genul de viaţă pe care o ducea.

Michael a întrerupt-o.

— Crezi că sunt aici din cauza familiei mele sau fiindcă m-a forţat cineva?

— Mmm… da, Michael. Bineînţeles.

A râs.

— Am muncit ca dracu’ să ajung aici. Îmi place. Îmi plac banii! Îmi place puterea! Sunt un rege, *baby,* şi îmi place să fiu un rege.

Jennifer se uită la el, încercând să înţeleagă.

— Dar nu poate să-ţi placă…

— Ascultă! Tăcerea lui s-a transformat dintr-o dată în cuvinte, fraze şi confidenţe, ca şi când ar fi fost înmagazinate de ani de zile, aşteptând pe cineva pentru a se destăinui. Bătrânu’ a fost o sticlă de Coca-Cola.

— O sticlă de Coca-Cola?

— Exact. Sunt bilioane în lume şi nu poţi să le distingi una de alta. Era cizmar. Muncea de dimineaţă până noaptea ca să pună mâncare pe masă. N-aveam nimic. Să fii sărac este romantic numai în cărţi. În realitate înseamnă camere care put, cu şobolani şi gândaci şi mâncare proastă şi niciodată destulă.

Când eram tânăr, făceam orice ca să obţin un ban. Le făceam servicii barosanilor, le aduceam cafea şi ţigări, le găseam fete… orice ca să supravieţuiesc. Ei bine, într-o vară am fost la Mexico City. Nu aveam bani. Într-o noapte, o fată m-a invitat la un restaurant de lux, unde era o petrecere. La desert s-a servit o prăjitură specială mexicană, cu o mică păpuşă de lut coaptă înăuntru. Cineva de la masă a explicat că obiceiul era că cine găseşte păpuşa trebuie să plătească masa. În bucata mea era.

Făcu o pauză.

— Am înghiţit-o.

Jennifer puse mâna peste a lui.

— Michael, şi alţi oameni au crescut în sărăcie şi…

— Nu mă confunda pe mine cu alţi oameni. Tonul era dur. Eu sunt eu. Ştiu cine sunt, *baby*. Mă întreb dacă tu ştii cine eşti.

— Cred că da.

— De ce te-ai culcat cu mine?

— A… Îţi eram recunoscătoare şi…

— Rahat! Mă doreai.

— Michael, eu…

— Nu trebuie să-mi cumpăr femeile nici cu bani, nici cu recunoştinţă.

Jennifer trebuia să admită că are dreptate. Şi ea îl dorise aşa cum o dorise şi el. *Şi totuşi*, gândea Jennifer, *omul ăsta a încercat o dată să mă distrugă. Cum pot uita asta?*

Michael se aplecă în faţă şi-i luă mâna lui Jennifer, cu palma în sus.

Încet, îi mângâie fiecare deget, fără să-şi ia ochii din ochii ei.

— Să nu te joci niciodată cu mine. Niciodată, Jennifer.

*

În timpul desertului, Michael îi spuse:

— Apropo, am un caz pentru tine.

A fost ca şi cum i-ar fi dat o palmă peste faţă.

— Ce fel de caz?

— Unul din băieţii mei, Vasco Gambutti, a fost arestat pentru uciderea unui poliţist. Vreau să-l aperi tu.

Jennifer se uită la el fix, furioasă şi îndurerată că încă încerca să se folosească de ea.

— Îmi pare rău, Michael. Ţi-am spus şi înainte. Nu mă pot amesteca cu… cu… prietenii tăi.

Îi zâmbi leneş.

— Ai auzit vreodată povestea micuţului pui de leu din Africa? A plecat prima oară de lângă mama lui ca să se ducă până la râu să bea apă şi o gorilă l-a trântit la pământ. În timp ce se ridica, un leopard uriaş l-a împins la o parte din drumul lui. O turmă de elefanţi trecu pe acolo şi aproape că-l strivi. Micuţul leu s-a întors acasă zguduit şi a spus: „Ştii ceva, mama, e o junglă acolo!”

Se lăsă o tăcere lungă între ei. *Este* o junglă acolo, gândea Jennifer, dar ea a stat întotdeauna la marginea ei, afară, liberă să zboare când dorea. Ea făcuse regulile şi clienţii ei trebuiau să le accepte. Dar acum, Michael Moretti schimbase totul. Asta era jungla lui. Lui Jennifer îi era frică de ea, frică să nu fie prinsă acolo. Totuşi, când se gândea ce făcuse Michael pentru ea, socoti că îi cerea puţin.

O să-i facă lui Michael un serviciu.

38

O să ne ocupăm de cazul lui Vasco Gambutti, îl informă Jennifer pe Ken Bailey.

Ken se uită la Jennifer neîncrezător.

— E din Mafia! Unul din oamenii lui Michael Moretti. Nu este genul de client pe care îl luăm noi.

— O să-l luăm pe ăsta.

— Jennifer, nu ne putem permite să ne amestecăm cu ăştia.

— Gambutti este îndreptăţit la un proces cinstit, exact ca oricare altul.

Cuvintele îi sunau fals chiar şi ei.

— Nu pot să te las…

— Cât timp ăsta este biroul meu, eu hotărăsc.

Văzu surpriza şi durerea în ochii lui.

Ken aprobă din cap, se întoarse şi ieşi din birou. Jennifer era tentată să-l cheme înapoi şi să-i explice. Dar cum ar fi putut? Nu era sigură că-şi poate explica ei înseşi.

*

Când Jennifer s-a întâlnit pentru prima dată cu Vasco Gambutti, a încercat să-l privească la fel ca pe oricare alt client. Avusese de-a face şi înainte cu clienţi care fuseseră acuzaţi de crimă, dar, cumva, asta era altfel. Omul acesta era membru al unei vaste organizaţii a crimei, un grup care delapida ţara de bilioane de dolari, o clică secretă care ucidea fără scrupule pentru a se proteja.

Dovezile împotriva lui Gambutti erau copleşitoare. Fusese prins în timpul unei spargeri de blănuri şi ucisese un poliţist ce nu era în timpul serviciului, dar care încercase să-l oprească. Ziarele de dimineaţă au publicat ştirea că Jennifer Parker va fi avocatul apărării.

A telefonat judecătorul Lawrence Waldman.

— E adevărat, Jennie?

Jennifer şi-a dat seama instantaneu ce vrea să spună.

— Da, Lawrence.

— Sunt surprins. Ştii cine este, bineînţeles?!

— Da, ştiu.

— Intri într-un teritoriu periculos.

— Nu chiar. Fac doar o favoare unui prieten.

— Înţeleg. Ai grijă.

— Voi avea, promise Jennifer.

De-abia după ce au terminat de vorbit, Jennifer şi-a dat seama că nu a mai pomenit nimic despre a lua masa împreună.

*

După ce s-a uitat la materialul pe care l-a adunat personalul ei, Jennifer a înţeles că nu are pe ce să se bazeze.

Vasco Gambutti fusese prins asupra faptului într-o spargere cu crimă şi nu existau circumstanţe atenuante. Mai mult, exista întotdeauna o încărcătură emoţională în mintea juraţilor când victima era poliţist.

Îl chemă pe Ken Bailey şi îi dădu instrucţiuni.

N-a spus nimic, dar Jennifer putea simţi dezaprobarea şi era întristată. Îşi promise că era ultima oară când lucra pentru Michael.

Telefonul ei particular sună şi îl ridică. Michael spuse.

— *Hello, baby.* Sunt flămând după tine. Ne întâlnim într-o jumătate de oră.

Rămăsese cu telefonul la ureche, ascultând, simţind deja braţele lui în jurul ei, corpul lui lipit de al ei.

— Am să fiu acolo, spuse Jennifer.

Uitase promisiunea pe care şi-o făcuse.

*

Procesul Gambutti a durat zece zile. Presa era acolo, dornică să-i privească din nou pe procurorul districtului Di Silva şi Jennifer Parker, în luptă deschisă. Di Silva îşi pregătise lecţia foarte bine şi îşi minimaliza cazul deliberat, lăsând juraţii să preia sugestiile pe care le făcea şi să construiască în jurul lor, creând în mintea lor orori chiar mai mari decât cele cuprinse în acuzaţii.

Jennifer a stat liniştită în timpul mărturiilor, rareori deranjându-se să ridice obiecţii. În ultima zi a procesului a intrat în acţiune.

Există un adagiu care spune că atunci când ai o apărare slabă, îţi aduci oponentul în proces. Fiindcă Jennifer n-avea cum să-l apere pe Vasco Gambutti, se hotărâse să-l acuze pe Scott Normau, poliţistul ucis. Ken Bailey scotocise tot ce se putea afla despre Scott Norman. Trecutul lui era fără pată, dar înainte ca Jennifer să termine cu el, l-a făcut să pară de zece ori mai rău decât era în realitate. Norman fusese în poliţie de douăzeci de ani şi în această perioadă fusese suspendat de trei ori pe motiv de violenţă. Împuşcase şi aproape că omorâse un suspect neînarmat, bătuse un beţiv într-un bar şi băgase în spital un bărbat implicat într-o ceartă conjugală. Cu toate că aceste incidente avuseseră loc într-o perioadă de douăzeci de ani, Jennifer a făcut să pară că defunctul comisese o serie neîncetată de acte reprobabile. Jennifer a adus o serie de martori care au depus mărturie împotriva ofiţerului ucis, Iar Robert Di Silva n-a putut face absolut nimic în privinţa asta.

În cuvântul de încheiere, Di Silva a spus:

— Nu uitaţi, doamnelor şi domnilor din juriu, că ofiţerul Scott Norman nu este cel care se găseşte în proces aici. Ofiţerul Scott Norman a fost victima. A fost ucis de – arătând cu degetul – acuzat, Vasco Gambutti.

Dar chiar în timp ce procurorul districtual vorbea, ştia că o făcea degeaba. Jennifer îl coborâse pe Scott Norman pe aceeaşi treaptă cu Vasco Gambutti. Nu mai era nobilul poliţist care îşi dăduse viaţa pentru a prinde un criminal. Jennifer Parker distorsionase imaginea până într-atât, încât victima nu era mai bună decât acuzatul.

Juriul a dat verdictul de nevinovat de crimă de gradul unu şi l-a condamnat pe Vasco Gambutti pentru omor fără premeditare. A fost o înfrângere uimitoare pentru procurorul districtual Di Silva, iar presa a anunţat rapid altă victorie a lui Jennifer Parker.

*

— Pune-ţi rochia de gală. Celebrăm, i-a spus Michael.

Au luat masa de seară la un restaurant pescăresc în Village. Proprietarul restaurantului a trimis la masa lor o sticlă de şampanie foarte rară şi Michael şi Jennifer au toastat.

— Sunt foarte mulţumit.

Venind din partea lui Michael, era ca o ceremonie de învestire a unui cavaler în evul mediu.

I-a pus apoi în mâini o cutie mică, învelită în roşu şi alb.

— Deschide-o.

O privi cum desface firul auriu şi dă deoparte capacul, în cutie se afla

un smarald mare, pătrat, înconjurat de diamante.

Jennifer se uita la el. Începu să protesteze:

— Oh, Michael! apoi îi văzu mândria şi plăcerea pe faţă: Michael... ce-o să mă fac cu tine?

Şi gândea: *Oh, Jennifer, ce-o să mă fac cu tine?*

— Îţi trebuie pentru rochia asta. Îi puse inelul pe al treilea deget de la mâna stângă.

— Nu... nu ştiu ce să spun. Îţi mulţumesc. E chiar o aniversare, nu?

Michael zâmbi.

— Aniversarea n-a început încă. E numai avanpremiera.

*

Mergeau cu limuzina spre un apartament pe care îl avea el în centru. Michael apăsă pe un buton şi se ridică un geam care separa spatele maşinii de şofer.

Suntem închişi în lumea noastră mică, gândi Jennifer. Apropierea lui Michael o excita.

Se întoarse să se uite în ochii lui negri, iar el se mişcă lângă ea şi îşi plimbă mâna de-a lungul coapselor ei; corpul lui Jennifer se încălzi instantaneu.

Buzele lui Michael se lipiră de ale ei şi corpurile lor veniră în contact. Jennifer simţea excitaţia lui şi alunecă pe podeaua maşinii. Începură să facă dragoste, mângâindu-l, sărutându-l, până când Michael începu să geamă şi Jennifer la fel, mişcându-se mai repede şi mai repede, până ce simţi spasmele corpului lui.

Aniversarea începuse.

Acum Jennifer se gândea înapoi la trecut, stând în patul din camera de hotel din Tangier, ascultând zgomotele tăcute de Michael sub duş. Se simţea satisfăcută şi fericită. Singurul lucru care lipsea era fiul ei. Se gândise să-l ia pe Joshua cu ea în câteva din călătoriile lor, dar instinctiv voia să-l ţină departe de Michael Moretti. Pe Joshua nu trebuia să-l atingă niciodată această parte a existenţei. I se părea că viaţa ei este alcătuită din câteva compartimente. Era Adam, era fiul ei şi mai era şi Michael Moretti. Şi fiecare trebuia ţinut departe de celelalte.

Michael ieşi din baie înfăşurat cu un prosop. Părul de pe corpul lui lucea de umezeală. Era un animal frumos, excitant.

— Îmbracă-te. Avem de lucru.

39

Totul s-a petrecut atât de gradat, încât părea că nu s-a întâmplat nimic. A început cu cazul lui Vasco Gambutti şi, scurt timp după aceea,

Michael i-a cerut lui Jennifer să se ocupe de alt caz, apoi de altul, până când s-a transformat într-un şir constant.

Michael îi telefona lui Jennifer şi spunea:

— Am nevoie de ajutorul tău, *baby*. Unul din băieţii mei are o problemă.

Lui Jennifer îi aducea aminte de părintele Ryan. *Un prieten de-al meu are o mică problemă.* Era oare vreo diferenţă? America ajunsese să accepte sindromul Naşului. Jennifer îşi spunea că ce face acum este acelaşi lucru pe care l-a făcut dintotdeauna. Adevărul e că exista o deosebire – o mare deosebire.

Se afla în centrul uneia dintre cele mai puternice organizaţii din lume.

*

Michael a invitat-o la ferma din New Jersey, unde l-a cunoscut pe Antonio Granelli şi încă alţi câţiva oameni din Organizaţie.

La o masă mare din bucătăria veche se aflau Nick Vito, Arthur „Fat Artie" Scotto, Salvatore Fiore şi Joseph Colella.

Jennifer şi Michael sosiseră şi se opriseră în uşă. Nick Vito tocmai spunea:

— ... ca atunci când am dat lovitura în Atlanta. Aveam o garnisealã bunã. Peştişoru´ ăla de paie a venit şi-a încercat să mi-o radă, că voia o buca' d-acţiune..

— Îl ştiai pe gagiu? a întrebat Fat Artie.

— Ce să ştiu? Voia să-şi aprindă luminile. A încercat să pună laba pe mine.

— Pe *tine?*

— Daa. N-avea tărtăcuţa prea bine legată.

— Ce-ai făcut?

Eddie Fratelli şi cu mine l-am băgat în colţu' grădinii şi i-am dat foc. Ce dracu, se simţea prost oricum.

— Hei, ce s-a-ntâmplat cu Micuţu' Eddie?

— Îşi ia şfanţu' în Lewisburg.

— Da' gagica lui? Era mişto foc.

— Oh, daa. Mi-ar plăcea să-i desfac buzele.

— Încă are călcâiele aprinse după Eddie. Doar Papa ştie de ce.

— Îmi plăcea de Eddie. Era un gagiu a'ntâia.

— S-a dus în rahat. Apropo´, ştiţi cine a ajuns mierar...?

Bârfă.

Michael zâmbi la reacţia uimită a lui Jennifer la conversaţie.

— Să mergem. O să te prezint lui Papa.

Vederea lui Antonio Granelli a fost un şoc pentru Jennifer. Şedea într-un scaun cu rotile şi arăta ca un schelet. Greu îşi putea imagina cum arătase cândva. O brunetă atrăgătoare, cu faţa plinuţă intră în cameră şi Michael îi spuse lui Jennifer.

— Ea este Rosa, soţia mea.

Lui Jennifer îi fusese groază de momentul ăsta. În câteva nopţi, după ce Michael plecase – lăsând-o satisfăcută în toate felurile în care o femeie poate fi satisfăcută – se luptase cu o vinovăţie care o copleşea. *Nu vreau*

să mai rănesc o femeie.. Jur. Trebuie să opresc asta. Trebuie! Şi întotdeauna pierdea bătălia.

Rosa se uită la Jennifer cu ochi înţelepţi. *Ştie*, gândi Jennifer.

A fost doar un scurt moment de jenă, apoi Rosa spuse:

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Parker. Michael mi-a spus că sunteţi foarte inteligentă.

Antonio Granelli mormăi:

— Nu e bine pentru o femeie să fie prea isteaţă. E mai bine să laşi creierii bărbaţilor.

Michael îi răspunse fără să-i tresară un muşchi:

— Mă gândesc la doamna Parker ca la un bărbat, Papa.

Au luat masa în sufrageria mare, de modă veche.

— Tu stai lângă mine, îi spuse Antonio Granelli lui Jennifer.

Michael stătea lângă Rosa, Thomas Colfax, *consigliere,* stătea în faţa lui Jennifer şi ea îi simţea animozitatea.

Masă a fost minunată. S-a servit o plăcintă enormă şi apoi *pasta fagioli*. Mai era o salată cu mazăre, cu ciuperci, carne *piccata, linguini* şi pui copt. Părea că mâncărurile nu se mai opresc.

În casă nu se vedeau servitori şi Rosa sărea în mod constant de la masă, adunând vesela şi aducând alte şi alte feluri de la bucătărie.

— Rosa mea e o bucătăreasă excepţională, îi spuse Antonio Granelli lui Jennifer. E aproape la fel de bună ca şi mama ei, nu, Mike?

— Da, răspunse Michael politicos.

— Rosa lui este o soţie minunată, continuă Antonio Granelli şi Jennifer se întrebă dacă este o remarcă întâmplătoare sau o atenţionare.

— Nu ţi-ai terminat cotletul, îi spuse Michael.

— N-am mâncat atât de mult în viaţa mea, protestă Jennifer.

Şi nu se terminase.

A mai sosit un castron cu fructe proaspete şi un platou cu brânză şi îngheţată şi bomboane cu mentă şi alune.

Jennifer se minună cum reuşeşte Michael să-şi păstreze silueta.

Conversaţia era uşoară şi plăcută şi ar fi putut avea loc în oricare alta dintre miile de familii italiene. Lui Jennifer îi venea greu să-şi imagineze că familia asta este diferită de altele.

Până când Antonio Granelli a spus:

— Ştii ceva despre *Unione Siciliana?*

— Nu, a răspuns Jennifer.

— Să-ţi spun eu despre ea, *lady.*

— Pop… o cheamă Jennifer.

— Ăsta nu-i nume italian, Mike. E prea greu pentru mine să-mi aduc aminte. O să-ţi spun *lady, lady. Okay?*

— *Okay*, răspunse Jennifer.

— *Unione siciliana* s-a născut în Sicilia pentru a-i proteja pe cei săraci împotriva nedreptăţilor. Vezi tu, cei la putere îi jefuiau pe cei săraci. Cei săraci n-aveau nimic… nici bani, nici slujbe, nici dreptate. Aşa că s-a format *Unione.* Când era o nedreptate, oamenii veneau la frăţia secretă şi erau răzbunaţi.

Foarte curând, *Unione* a devenit mai puternică decât legea, fiindcă era legea oamenilor. Noi credem în ce spune Biblia, *lady.* O privi pe

Jennifer în ochi. Dacă cineva ne trădează, ne răzbunăm.

Mesajul era limpede.

*

Jennifer a ştiut dintotdeauna, instinctiv, că dacă va lucra vreodată pentru Organizaţie, în viaţa ei va avea loc o schimbare importantă, dar, ca majoritatea *outsider*-ilor, avea o idee greşită despre Organizaţie. Mafia era în general descrisă ca o bandă de gangsteri care ordonau uciderea oamenilor şi îşi numărau bani din împrumuturile cu camătă şi casele de toleranţă. Asta era numai o părticică din imagine. Întâlnirile la care a participat Jennifer i-au arătat şi restul. Erau oameni de afaceri care operau la o scară uimitoare. Aveau în proprietate hoteluri şi bănci, restaurante şi cazinouri, companii de asigurări şi fabrici, companii de construcţii şi spitale. Controlau sindicate şi transporturi. Companii de construcţii, brutării şi pompe funebre. Venitul lor anual era de miliarde. Cum ajunseseră la asta, nu era problema lui Jennifer. Treaba ei era să-i apere pe cei care aveau necazuri cu legea.

*

Robert Di Silva a condamnat trei oameni de-ai lui Moretti pentru că au luat bani pentru protecţie de la un grup de vagoane mobile în care se servea masa de prânz. Erau acuzaţi de interferenţă cu comerţul prin extorcare de bani. Singurul martor care era de acord să depună mărturie împotriva lor era o femeie care deţinea unul din vagoane.

— O să-i bage după gratii, i-a spus Michael lui Jennifer. Trebuie avut grijă de ea.

— Ai o parte dintr-o revistă a unei companii de publicitate, nu? l-a întrebat Jennifer.

— Da. Ce legătură are asta cu vagoanele cu mâncare?

— Vei vedea. Jennifer a aranjat ca revista să ofere o sumă mare de bani pentru povestea femeii. Aceasta acceptând, Jennifer a folosit asta la proces pentru a discredita motivele ei şi acuzaţiile s-au respins.

*

Relaţiile lui Jennifer cu asociaţii ei s-au schimbat. Când biroul lor a început să preia o succesiune de cazuri de-ale Mafiei, Ken Bailey a venit la Jennifer şi i-a spus:

— Ce se întâmplă? Nu poţi continua să-i reprezinţi pe golanii ăia. O să ne ruineze.

— Nu te-ngrijora, Ken. Vor plăti.

— Nu se poate să fii chiar aşa de naivă, Jennifer. Tu vei fi cea care va plăti. O să te aibă la mâna lor.

Fiindcă ştia că are dreptate, Jennifer i-a răspuns furioasă:

— Las-o moartă, Ken. A privit-o îndelung, apoi a spus:

— *Okay.* Tu eşti *boss*-ul.

*

Curtea Criminală era o lume mică şi veştile se răspândeau repede. Când s-a aflat că Jennifer Parker apără membri ai Organizaţiei, prieteni bine intenţionaţi au venit la ea şi i-au repetat aceleaşi lucruri pe care i le spuseseră judecătorul Lawrence Waldman şi Ken Bailey.

— Dacă te amesteci cu tărâţele, o să te mănânce porcii.

Jennifer le răspundea tuturor:

— Toată lumea este îndreptăţită să fie apărată.

Aprecia avertizările lor, dar avea sentimentul că nu i se aplică ei. Nu făcea parte din Organizaţie, ea doar reprezenta câţiva membri ai acesteia. Era avocat ca şi tatăl ei şi nu va acţiona niciodată într-un fel în care l-ar fi făcut să-i fie ruşine de ea. Jungla era acolo, dar ea era încă în afara ei.

Părintele Ryan a venit să o vadă. De data asta nu pentru a o ruga să-i ajute un prieten.

— Sunt îngrijorat, Jennifer. Aud că te ocupi de… ei, bine… persoane care nu trebuie.

— Care sunt alea? Tu judeci oamenii care vin la tine pentru ajutor? Tu întorci oamenii de la Dumnezeu fiindcă au păcătuit?

Părintele Ryan clătină din cap.

— Bineînţeles că nu. Dar una e când un individ face o greşeală şi alta-i când corupţia este organizată. Dacă ajuţi oamenii ăştia, te alături la ceea ce fac ei. Vei face parte dintre ei.

— Nu. Sunt avocat, părinte. Ajut oamenii cu necazuri.

Jennifer ajunse să-l cunoască pe Michael Moretti mai bine decât oricine altcineva. Îi destăinuia sentimente pe care nu le destăinuise nimănui. Era un singuratic, un solitar, iar Jennifer era prima persoană capabilă să pătrundă sub carapacea lui.

Jennifer simţea că Michael are *nevoie* de ea. Nu simţise niciodată asta cu Adam. Iar Michael o forţase să admită cât de mult avea şi ea nevoie de el. O făcuse să scoată la iveală sentimente pe care le ţinea ascunse, pasiuni atavice, sălbatice, pe care îi fusese frică să le lase libere. Nu existau inhibiţii cu Michael. Când erau împreună în pat, nu existau limite, bariere. Numai plăcere, o plăcere pe care Jennifer n-o visase niciodată posibilă.

Michael îi mărturisise lui Jennifer că nu o iubea pe Rosa, dar era evident că Rosa îl idolatriza pe el. Era tot timpul la dispoziţia lui, gata să aibă grijă de nevoile lui.

Jennifer a întâlnit şi alte soţii din Mafia şi a găsit viaţa lor fascinantă. Soţii lor mergeau la restaurante, baruri şi curse cu amantele lor în timp ce ele stăteau acasă şi-i aşteptau.

Aveau întotdeauna o alocaţie generoasă, dar trebuia să aibă grijă cum o cheltuie, mai ales să nu atragă atenţia fiscului.

Era o ordine bine stabilită de la *soldato* până la *capo dei tutti capi* şi soţia niciodată nu avea o haină sau maşină mai scumpă decât soţia superiorului imediat al soţului ei.

Soţiile organizau petreceri pentru asociaţii soţului, dar aveau grijă să nu fie mai fastuoase decât le permitea poziţia lor în raport cu celelalte.

La ceremonii, cum ar fi nunţi sau botezuri, unde se făceau daruri, o

soţie nu avea dreptul să cheltuiască mai mult decât soţia de deasupra ei în ierarhie.

Protocolul era la fel de rigid ca la U. S. Steel sau orice altă mare corporaţie.

Mafia era o maşină incredibilă de făcut bani, dar Jennifer îşi dădu seama că mai are un element la fel de important: puterea.

— Organizaţia este mai mare decât guvernul majorităţii ţărilor din lume, i-a spus Michael lui Jennifer. Facem mai mulţi bani decât jumătate de duzină din cele mai mari companii din America la un loc.

— E o deosebire, îi atrăsese Jennifer atenţia. Ele sunt legale şi…

Michael râse.

— Vrei să spui cele care n-au fost prinse. Zeci de companii, şi din cele mai mari, au fost acuzate de a fi încălcat o lege sau alta. Nu-ţi face o părere greşită despre eroi, Jennifer. Americanul obişnuit de astăzi nu poate numi doi astronauţi care au fost în spaţiu, dar ştie numele lui Al Capone şi Lucky Luciano.

Jennifer îşi dădu seama că, în felul lui, Michael era tot atât de delicat ca şi Adam. Deosebirea era că vieţile lor o apucaseră în direcţii opuse. Când era vorba de afaceri, Michael era complet incapabil să înţeleagă sentimentele altei persoane. Era punctul lui forte. Lua decizii bazate numai pe ceea ce era bun pentru Organizaţie.

În trecut, Michael urmărea în exclusivitate împlinirea ambiţiilor lui. Nu existase vreun loc în viaţa lui pentru sentimente dedicate vreunei femei. Nici Rosa, nici vreo altă prietenă de-a lui nu făcuse parte din nevoile sale reale.

Jennifer era altceva. Avea nevoie de ea cum nu avusese niciodată nevoie de vreo altă femeie. Nu cunoscuse niciodată pe cineva ca ea. Îl excita fizic, dar la fel era şi cu alte zeci de femei. Ce o făcea pe Jennifer să fie aparte era inteligenţa ei, independenţa. Rosa îl asculta; altor femei le era frică de el; Jennifer era egală lui. Putea să vorbească cu el, să discute. Era mai mult decât inteligentă. Era sclipitoare.

Ştia că n-avea să o părăsească niciodată.

*

Ocazional, Jennifer făcea călătorii de afaceri cu Michael, dar evita asta pe cât posibil, fiindcă voia să fie cât mai mult timp cu Joshua. Avea şase ani acum şi creştea incredibil de repede. Jennifer îl înscrisese la o şcoală particulară din apropiere şi lui îi plăcea.

Mergea acum pe o bicicletă cu două roţi, avea o flotă în miniatură şi ducea discuţii lungi şi serioase cu Jennifer şi doamna Mackey.

Fiindcă Jennifer voia ca Joshua să crească mare şi să fie puternic şi independent, încerca să meargă cu grijă pe o linie de mijloc, lăsându-l să simtă cât de mult îl iubeşte, făcându-l conştient că este întotdeauna acolo când are nevoie de ea şi totuşi dându-i un sentiment de independenţă.

L-a învăţat să-i placă muzica şi cărţile bune. L-a dus la teatru, evitând premierele, fiindcă s-ar fi întâlnit cu prea multe persoane care o cunoşteau şi care ar fi pus întrebări. În week-end-uri mergeau la filme. Sâmbăta vedeau un film după-amiaza, mâncau de prânz la restaurant şi mai vedeau

apoi încă un film. Duminica se plimbau cu barca sau cu bicicleta. Jennifer îi arăta toată dragostea adunată în ea, dar avea grijă acum să nu-l răsfeţe. Îşi plănuia strategia cu Joshua cu mai multă grijă decât plănuise vreodată un proces, hotărâtă să nu cadă în capcanele care se ivesc într-o casă cu un singur părinte.

Jennifer nu simţea că face vreun sacrificiu petrecând atât de mult timp cu Joshua; se distrau de minune. Jucau „Impresii”, şi jocuri de cuvinte, şi „Douăzeci de întrebări”, şi Jennifer era încântată de isteţimea fiului ei. Era în fruntea clasei, avea calităţi de atlet înnăscut, dar nu se luă în serios. Avea un minunat simţ al umorului.

Când asta nu se suprapunea cu şcoala, Jennifer pleca cu Joshua în excursii. În timpul vacanţei de iarnă, Jennifer şi-a făcut timp liber ca să meargă cu el la schi la Poconos. Vara l-a luat cu ea într-o călătorie de afaceri la Londra şi şi-au petrecut două săptămâni plimbându-se prin ţară. Lui Joshua i-a plăcut enorm Anglia.

— Pot să vin la şcoală aici? întrebă el.

Jennifer simţi cum i se strânge inima. Nu va mai trece mult şi o s-o părăsească să se ducă la şcoală, să-şi caute viitorul, să se căsătorească şi să aibă casă şi familie. Oare nu asta voia pentru el? Bineînţeles. Când Joshua va fi gata, îl va lăsa să plece cu braţele deschise şi totuşi ştia că-i va fi greu. Joshua o privea, aşteptând un răspuns.

— Pot, mamă? întrebă. Poate Oxford? Jennifer îl strânse în braţe.

— Bineînţeles. Vor fi fericiţi să te aibă pe tine.

*

Într-o duminică dimineaţă când doamna Mackey era liberă, Jennifer a trebuit să se ducă în Manhattan să ia o copie a unei declaraţii. Joshua vizita nişte prieteni. Când Jennifer s-a întors acasă, a început să pregătească masa pentru ei doi. A deschis frigiderul şi a rămas paralizată. Era un bilet acolo, aşezat între sticlele de lapte. Adam îi lăsa bilete în felul ăsta. Jennifer se uită la el că în transă, fiindu-i parcă frică să-l atingă. Încet, întinse mâna şi îl despături. Scria: *Surpriză! Este okay dacă Alan ia masa cu noi?*

De-abia după o jumătate de oră pulsul lui Jennifer a revenit la normal.

*

Din când în când, Joshua o întreba de Jennifer despre tatăl lui.

— A fost ucis în Vietnam, Joshua. A fost un bărbat foarte curajos.

— N-avem nici o fotografie de-a lui, nicăieri.

— Nu, îmi pare rău, dragă. Nu... n-am fost căsătoriţi prea mult timp înainte de a muri.

Ura minciuna, dar n-avea de ales.

Michael Moretti a întrebat o singură dată despre tatăl lui Joshua.

— Nu-mi pasă ce s-a întâmplat înainte de a-mi aparţine mie... sunt numai curios.

Jennifer se gândi la puterea pe care Michael ar avea-o asupra senatorului Adam Warner dacă ar afla vreodată adevărul.

— A fost ucis în Vietnam. Numele nu e important.

40

La Washington D. C., un comitet de investiţii al Senatului, condus de Adam Warner, ajunsese la ultima zi a unui interogatoriu privind noul bombardier XK-1, pentru care Air Force încerca să obţină aprobarea Senatului. De câteva săptămâni, pe Capitol Hill se perindase o întreagă pleiadă de experţi, jumătate din ei indicând faptul că noul bombardier va fi un albatros scump, care va distruge bugetul apărării şi va ruina ţara, iar cealaltă jumătate atenţionând că dacă Air Force nu va avea bombardierul aprobat, apărarea americii va fi atât de slăbită încât ruşii vor invada Statele Unite în duminica următoare.

Adam s-a oferit voluntar să facă un zbor de testare cu un prototip, iar colegii lui s-au arătat încântaţi.

Adam era unul dintre ei, un membru al clubului, şi le va spune adevărul. Adam a decolat într-o duminică dimineaţa cu un echipaj redus la minimum şi a supus avionul la o serie de teste riguroase. Zborul a fost un adevărat succes şi el a raportat comitetului Senatului că noul XK-1 reprezintă un pas important înainte în aviaţie. A recomandat ca avionul să intre imediat în producţie de serie. Senatul a aprobat fondurile.

Presa a publicat cu mare entuziasm povestea. L-a descris pe Adam ca pe un nou gen de senator, un făcător de legi care merge pe teren să studieze faptele la faţa locului, neluându-se după birocraţi sau alţii care se îngrijesc doar de propriile interese.

Newsweek şi *Time* au publicat articole de fond despre Adam, iar articolul din newsweek se încheia cu:

„Senatul a găsit un nou gardian, onest şi capabil, pentru a investiga câteva din problemele vitale care sunt ca o plagă pentru această ţară şi a aduce lumină asupra lor. Există un sentiment crescând că Adam Warner are calităţile ce se cer unui preşedinte”.

*

Jennifer devora articolele despre Adam şi era nespus de mândră. Şi îndurerată. Încă îl mai iubea pe Adam şi îl iubea şi pe Michael Moretti şi nu înţelegea cum este posibil, sau ce fel de femeie devenise. Adam adusese singurătatea în viaţa ei. Michael o ştersese.

*

Introducerea ilegală de droguri din Mexic crescuse enorm şi era evident că în spatele afacerii se află crima organizată. Lui Adam i s-a cerut

să conducă un comitet de investigaţii. A coordonat eforturile mai multor agenţii şi a zburat în Mexic, obţinând cooperarea guvernului mexican. În trei luni, traficul de droguri s-a redus aproape complet.

*

În casa din New Jersey, Michael Moretti spunea:

— Avem o problemă.

Stăteau în sufrageria mare, confortabilă. În cameră se aflau Jennifer, Antonio Granelli şi Thomas Colfax. Antonio Granelli suferise un atac care îl îmbătrânise peste noapte cu douăzeci de ani. Arăta ca o caricatură a unui pitic. Partea dreaptă a feţei îi paralizase, astfel că atunci când vorbea îi curgea saliva prin colţul gurii. Era bătrân şi aproape senil şi se baza din ce în ce mai mult pe Michael. Ajunsese chiar să o accepte şi pe Jennifer.

Nu şi Thomas Colfax. Conflictul dintre Michael şi Colfax crescuse. Acesta ştia că Michael intenţionează să-l înlocuiască cu femeia. Recunoştea faţă de sine însuşi că Jennifer Parker era un avocat deştept, dar ce putea ea să ştie despre tradiţiile *borgata?* Despre ce anume făcuse ca frăţia să lucreze atât de bine în toţi anii ăştia? Cum putea Michael să aducă un străin, — mai rău, o femeie! — şi să aibă încredere în ea, cu secretele lor de viaţă şi de moarte? Era o situaţie de netolerat. Colfax vorbise cu *capo-regimi* şi cu *soldati*, exprimându-şi temerile, încercând să-i câştige de partea lui, dar lor le era frică să fie împotriva lui Michael. Dacă el avea încredere în femeia asta, atunci şi ei trebuiau să aibă.

Thomas Colfax se hotărî că e necesar să mai aştepte. Dar va găsi un mijloc să scape de ea. Jennifer era conştientă de sentimentele lui. Îl înlocuise, iar mândria lui nu îl lăsa să uite asta vreodată. Loialitatea lui faţă de Sindicat o va proteja şi pe ea, dar dacă ura lui va deveni mai puternică decât loialitatea…

Michael se întoarse spre Jennifer.

— Ai auzit vreodată de Adam Warner?

Inima lui Jennifer se opri pentru un moment. Simţi dintr-o dată că nu mai are aer. Michael o privea, aşteptând un răspuns.

— Vrei… să spui senatorul? reuşi Jennifer să spună.

— Îhî. Va trebui să ne ocupăm de ticălos.

Jennifer simţi cum îi fuge sângele din obraji.

— De ce, Michael?

— Loveşte în operaţia noastră. Din cauza lui, guvernul mexican închide fabrici care aparţin unor prieteni de-ai noştri Totul începe să se dezmembreze. Vreau să-l azvârlim pe bastardul ăsta din spinarea noastră.

Mintea lui Jennifer lucra cu viteză.

— Dacă îl atingi pe senatorul Warner, spuse ea alegându-şi cuvintele cu grijă, te vei autodistruge.

— N-am de gând să-l las…

— Ascultă-mă, Michael. Scapă de el şi vor trimite zece oameni să-i ia locul. O sută. Toate ziarele din ţară vor scrie despre tine. Investigaţia care are loc acum va fi nimic în comparaţie cu ce se va întâmpla dacă senatorul Warner este rănit cu ceva.

Michael spuse furios:

— Îţi spun că noi suntem *răniţi!*

Jennifer schimbă tonul:

— Michael, foloseşte-ţi capul. Ai mai văzut investigaţii din astea. Cât durează? Cinci minute după ce senatorul a terminat, va investiga altceva şi totul va lua sfârşit. Fabricile care sunt închise se vor redeschide şi îţi vei relua afacerile. Procedând astfel, toată povestea nu va avea nici un fel de urmări. Încearcă să rezolvi în felul tău şi nu vei mai auzi niciodată sfârşitul.

— Nu sunt de acord, spuse Thomas Colfax. După părerea mea…

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea, se răsti Michael Moretti.

Thomas Colfax tresări de parcă i-ar fi dat o palmă. Michael nu-l băgă în seamă. Colfax se întoarse spre Antonio Granelli pentru sprijin. Bătrânul adormise.

Michael îi spuse lui Jennifer.

— *Okay,* consilierule, îl lăsăm pe Warner în pace acum. Jennifer îşi dăduse seama că îşi ţinuse respiraţia. Expiră încet.

— Mai este ceva?

— Daa. Michael luă o brichetă grea de aur şi îşi aprinse o ţigară. Un prieten de-al nostru, Marco Lorenzo, a fost condamnat pentru furt.

Jennifer citise despre caz. După ce scria în ziare, Lorenzo era un criminal congenital, cu un lung şir de arestări pentru delicte cu violenţă.

— Vrei să introduc recurs?

— Nu, vreau să ai grijă să ajungă la închisoare.

Jennifer se uită la el surprinsă.

Michael puse bricheta înapoi pe birou.

— Am auzit că Di Silva vrea să-l expulzeze în Sicilia. Marco are duşmani acolo. Dacă-l trimit înapoi, n-o să trăiască douăzeci şi patru de ore. Cel mai sigur loc pentru el este Sing-Sing. Când se mai potolesc lucrurile, într-un an sau doi, îl scoatem noi. Poţi să aranjezi?

Jennifer ezită.

— Dacă ar fi altă jurisdicţie, probabil c-aş reuşi. Dar Di Silva n-o să facă nici un târg cu mine.

— Poate ar fi bine să lăsăm pe altcineva să se ocupe de asta, spuse Thomas Colfax repede.

— Dacă aş fi vrut să se ocupe altcineva, se răsti Michael, aş fi spus-o. Se întoarse spre Jennifer: Vreau să te ocupi tu de asta.

Michael Moretti şi Nick Vito priveau pe fereastră în timp ce Thomas Colfax se suia în limuzina lui.

— Nick, vreau să mă scapi de el.

— *Colfax?*

— Nu mai am încredere în el. Trăieşte în trecut cu bătrânul.

— Cum spui tu, Mike. Când vrei s-o fac?

— Curând. O să-ţi spun eu.

*

Jennifer se afla în camera judecătorului Lawrence Waldman. Era prima oară când îl vedea după mai bine de un an. Telefoanele şi invitaţiile la cină încetaseră. Ei bine, n-avea de ales, gândi Jennifer. Îi plăcea Lawrence Waldman şi regreta că i-a pierdut prietenia, dar ea alesese calea asta.

Îl aşteptau pe Robert Di Silva şi stăteau acolo într-o tăcere penibilă, nici unul dintre ei neîncercând să facă conversaţie. Când procurorul districtual intră şi luă loc, începură discuţiile.

Judecătorul Waldman îi spuse lui Jennifer:

— Bobby mi-a spus că doreşti să discutăm înainte de a pronunţa sentinţa lui Lorenzo.

— Exact. Jennifer se întoarse spre procurorul districtual Di Silva. Cred că ar fi o greşeală să-l trimitem pe Marco Lorenzo la Sing-Sing. El nu aparţine ţării ăsteia. E un străin ilegal. Cred că ar trebui trimis înapoi în Sicilia, de unde a venit.

Di Silva se uită la ea surprins. Avea de gând să recomande deportarea, dar dacă asta voia şi Jennifer Parker, atunci ar trebui să-şi reevalueze hotărârea.

— De ce recomanzi asta? întrebă Di Silva.

— Pentru mai multe motive. În primul rând, o să-l împiedice să mai comită alte crime aici şi…

— Tot aşa s-ar petrece lucrurile şi într-o celulă la Sing-Sing.

— Lorenzo este bătrân. Nu poate suporta detenţia. O să înnebunească dacă îl băgaţi la închisoare. Toţi prietenii lui sunt în Sicilia. Poate să trăiască acolo, la soare, şi să moară în pace în mijlocul familiei.

Gura lui Di Silva se strâmbă de furie.

— Noi vorbim despre un golan care şi-a petrecut toată viaţa jefuind, violând şi omorând, iar tu eşti îngrijorată dacă va fi sau nu cu prietenii lui la soare? Se întoarse spre judecătorul Waldman: Este de necrezut.

— Marco Lorenzo are dreptul să…

Di Silva bătu cu pumnul în masă.

— N-are nici un drept. A fost condamnat pentru ameninţare şi jaf cu mână armată.

— În Sicilia, când un om…

— Nu este în Sicilia, fir-ar să fie! ţipă Di Silva. Este aici. A comis crimele aici şi o să plătească pentru ele aici. Se ridică în picioare. Domnule preşedinte, vă facem să pierdeţi timpul de pomană. Statul refuză orice cerere în acest caz. Cerem ca Marco Lorenzo să fie condamnat la Sing-Sing. Judecătorul Waldman se întoarse spre Jennifer.

— Mai ai ceva de adăugat?

Jennifer se uită furioasă la Robert Di Silva.

— Nu, domnule preşedinte.

— Sentinţa se va pronunţa mâine dimineaţă. Sunteţi amândoi liberi.

Di Silva şi Jennifer se ridicară şi ieşiră din birou.

Afară, pe coridor, procurorul districtual se întoarse spre Jennifer şi zâmbi:

— Ai început să-ţi ieşi din mână, doamnă avocat.

— Nu le poţi câştiga pe toate, ridică Jennifer din umeri.

Cinci minute mai târziu, Jennifer era într-o cabină de telefon, vorbind cu Michael Moretti.

— Poţi să stai liniştit. Marco Lorenzo va fi trimis la Sing-Sing.

41

Timpul era un râu ce curgea repede şi nu avea maluri, nu avea limite. Anotimpurile nu erau iarnă, primăvară, vară sau toamnă, ci aniversări şi bucurii, necazuri şi durere. Erau lupte câştigate în sălile tribunalelor şi cazuri pierdute; realitatea lui Michael, amintirile despre Adam. Dar în principal era Joshua, calendarul timpului, o readucere aminte constantă a faptului că timpul trece foarte repede.

Incredibil, dar avea şapte ani. Părea că peste noapte schimbase creioanele şi cărţile de colorat cu modele de avioane şi diverse sporturi. Joshua era înalt şi semăna cu tatăl său din ce în ce mai mult pe zi ce trecea, şi nu numai fizic. Era sensibil şi politicos şi avea un puternic simţ al fair play-ului, Când Jennifer îl pedepsea pentru ceva, Joshua spunea încăpăţânat:

— Am numai un metru douăzeci înălţime, dar am şi eu drepturile mele.

Era o miniatură a lui Adam. Avea o conformaţie atletică! La fel ca şi Adam. Eroii lui erau fraţii Bebble şi Carl Stotz.

— N-am auzit niciodată de ei, i-a spus Jennifer.

— Unde ai *fost,* mamă? Au inventat Little League.

— Oh! *Acei* fraţi Bebble şi Carl Stotz.

În timpul weeke-end-urilor, Joshua privea toate evenimentele sportive la televizor – fotbal, baseball, baschet – nu conta. La început, Jennifer îl lăsa să privească jocurile singur! Dar când el încerca apoi să o antreneze în discuţie despre meciuri, iar Jennifer se dovedi complet neinformată, hotărî că ar fi mai bine să se uite împreună cu el. Aşa că stăteau amândoi în faţa televizorului, mâncând floricele şi încurajând jucătorii.

Într-o zi, Joshua veni de la joacă cu o expresie îngrijorai ta pe faţă şi spuse.

— Mamă, putem avea o discuţie ca între bărbaţi?

— Sigur, Joshua. S-au aşezat la masa din bucătărie şi Jennifer i-a făcut un sandviş cu unt de arahide şi i-a turnat un pahar cu lapte.

— Care-i problema?

Vocea era gravă şi plină de îngrijorare.

— Ei, am auzit băieţii vorbind şi mă întrebam... crezi că o să mai existe sex atunci când voi fi mare?

*

Jennifer cumpărase o mică barcă cu pânze şi în week-end-uri pleca cu Joshua să navigheze. Îi plăcea să-i privească faţa când era la cârmă. Avea un zâmbet mic, excitat, pe care îl numea zâmbetul „Eric cel Roşu”. Joshua era un marinar înnăscut, ca şi tatăl său. Gândul o trezi brusc din visare. Se întrebă dacă încearcă să-şi trăiască viaţa cu Adam prin Joshua. Toate lucrurile pe care le făcea cu fiul ei – navigatul, evenimentele sportive –

erau lucruri pe care le făcuse cu tatăl lui. Jennifer îşi spunea că le face fiindcă îi plac lui Joshua, dar nu era sigură că este sinceră complet. Îl privi pe Joshua cum ridică focul, îi privi obrajii bronzaţi de vânt şi de soare, faţa strălucind, şi Jennifer îşi dădu seama că motivele nu contează. Important era că fiului ei îi plăcea viaţa cu ea. Nu era un surogat al tatălui său. Era el însuşi, o persoană, şi Jennifer îl iubea mai mult decât orice pe lume.

42

Antonio Granelli muri şi Michael preluă controlul deplin asupra imperiului său. Funeraliile au fost fastuoase, aşa cum se cuvenea unui om de talia Naşului. Capetele şi membrii Familiilor din toată ţara au venit să-şi arate respectul faţă de prietenul plecat dintre ei şi să-l asigure pe noul *capo* de loialitatea şi sprijinul lor. FBI-ul era acolo, făcând fotografii, la fel ca şi alte vreo şase agenţii guvernamentale.

Rosa era distrusă fiindcă îşi iubise tatăl foarte mult, dar găsea consolare în faptul că soţul ei îi lua locul în fruntea Familiei.

*

Jennifer se dovedea pe zi ce trece mai indispensabilă pentru Michael. Când avea vreo problemă, Michael o consulta pe Jennifer. Thomas Colfax devenise un apendice din ce în ce mai supărător.

— Nu-ţi face probleme în privinţa lui, îi spusese Michael lui Jennifer. O să se retragă în curând.

*

Soneria telefonului o trezi pe Jennifer. Se ridică în capul oaselor un moment, apoi se uită la ceasul de pe noptieră. Era trei dimineaţa. Ridică receptorul.

— Alo…

Era Michael.

— Poţi să te îmbraci imediat?

Jennifer încercă să-şi alunge somnul.

— Ce s-a întâmplat?

— Eddie Santini tocmai a fost arestat cu acuzaţia de furt cu mână armată. Pierde de două ori. Dacă îl condamnă, o să arunce cheia.

— Sunt martori?

— Trei. Şi toţi l-au văzut foarte bine.

— Unde este acum?

— Circa 17.

— Am plecat, Michael.

Jennifer îşi trase o rochie pe ea şi se duse la bucătărie unde îşi făcu un ibric cu cafea. Începu să bea la masa din bucătărie privind afară în noapte şi gândindu-se. *Trei martori. Şi toţi l-au văzut foarte bine.*

Ridică receptorul şi făcu un număr.

— Daţi-mi *City Desk*.

— Am nişte informaţii pentru voi, vorbi Jennifer repede. Un tip pe nume Eddie Santini tocmai a fost ridicat pentru furt cu mână armată. Avocatul lui e Jennifer Parker. O să încerce să-l scoată.

Închise şi repetă figura cu încă alte două ziare şi o staţie de televiziune. Când Jennifer termină de dat telefoane, se uită la ceas şi mai bău în linişte încă o ceaşcă cu cafea. Voia să fie sigură că vor ajunge fotografii la circa de pe strada 51. Urcă în dormitor să se îmbrace.

Înainte de a pleca, trecu în camera lui Joshua. Dormea buştean, cu păturile răsucite în jurul lui. Jennifer îl înveli blând, îi sărută pe frunte şi se îndreptă spre uşă în vârful picioarelor.

— Unde te duci?

— La lucru. Culcă-te la loc.

— Cât e ceasul?

— E patru dimineaţa.

— Lucrezi la nişte ore ciudate pentru o *lady*, chicoti Joshua.

— Iar tu nu dormi la o oră ciudată pentru un bărbat.

— Te uiţi la mediul lui Metsy de diseară?

— Bineînţeles că o să-l vedem împreună. Înapoi în Ţara Viselor.

— *Okay*, ma. Să ai un caz bun.

— Mulţumesc, amice.

Câteva minute mai târziu, Jennifer era în maşină, în drum spre Manhattan.

*

Când Jennifer sosi la circa 17, un fotograf de la Daily News aştepta. Se zgâi la Jennifer şi spuse:

— E adevărat! Chiar te ocupi de procesul Santini.

— De unde ştii asta? întrebă Jennifer.

— O păsărică.

— Îţi pierzi timpul. Fără fotografii.

Intră şi făcu formalităţile pentru cauţiunea lui Eddie Santini, întârziind procedurile până fu sigură că au sosit un reporter de la televiziune şi un fotograf de la *The New York Times*. Se hotărî să nu-i mai aştepte pe cei de la *Post*. Căpitanul care era de serviciu îi spuse:

— Sunt nişte reporteri şi operatori de la televiziune afară, domnişoară Parker. Puteţi să ieşiţi prin spate dacă vreţi.

— E în regulă, spuse Jennifer. Mă ocup eu de ei. Îl conduse pe Eddie Santini spre coridorul din faţă unde aşteptau fotografii şi reporterii. Le spuse:

— Vă rog, domnilor, fără fotografii. Şi Jennifer se dădu la o parte în timp ce străluceau flash-urile.

— De ce este cazul ăsta atât de mare încât să vă ocupaţi de el? întrebă un reporter.

— O să aflaţi mâine. Între timp, vă sfătuiesc să nu folosiţi fotografiile astea.

Unul dintre reporteri spuse:

— Hai, Jennifer! N-ai auzit de libertatea presei?

*

La prânz, Jennifer primi un telefon de la Michael Moretti. Vocea lui era furioasă.

— Ai văzut ziarele?

— Nu.

— Ei bine, fotografia lui Eddie Santini este în toate pe prima pagină şi la televiziune. Nu ţi-am spus să transformi asta într-un circ.

— Ştiu că nu mi-ai spus. A fost ideea mea.

— Iisuse! În ce scop?

— Scopul, Michael, este cei trei martori.

— Ce-i cu ei?

— Ai spus că l-au văzut bine pe Eddie Santini. Ei bine, când vor veni la proces să-l identifice, va trebui să dovedească cum că nu l-au identificat fiindcă i-au văzut fotografia în toate ziarele şi la televiziune.

Urmă o linişte îndelungată, apoi Michael spuse:

— Sunt un mare fraier!

Jennifer trebui să râdă.

*

În după-amiaza aceea, când Jennifer intră, Ken Bailey o aştepta în biroul ei şi înţelese imediat, după privirea lui, că se întâmplase ceva.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Ken.

— Ce să-ţi spun.

— Despre tine şi Mike Moretti.

Jennifer îşi controlă cuvintele care îi veneau pe buze. Să spună *Nu e treaba ta*, era prea uşor. Ken era prietenul ei; ţinea la ea. Într-un fel, era treaba lui. Jennifer îşi aduse aminte totul, micul birou pe care l-au împărţit, cum a ajutat-o. *Am un prieten avocat care mă bate la cap să-i duc nişte citaţii. Nu am timp. Plăteşte doisprezece cincizeci pentru fiecare, plus transportul. Vrei să mă ajuţi?*

— Ken, hai să nu discutăm asta.

Tonul lui avea o furie rece.

— De ce nu? Toată lumea discută. Se spune că eşti amanta lui Moretti. Faţa lui era palidă. Iisuse!

— Viaţa mea personală…

— Trăieşte într-o mocirlă şi tu ai adus mocirla asta în acest birou! Ne-ai pus pe toţi să lucrăm pentru Moretti şi golanii lui.

— Ajunge! Opreşte-te!

— Mă opresc. Asta am venit să-ţi spun. Plec.

Cuvintele lui au fost un şoc.

— Nu poţi să pleci. Greşeşti în ceea ce gândeşti despre Michael. Dacă l-ai întâlni, ai vedea…

În momentul în care îi ieşiră cuvintele din gură, Jennifer îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

Ken se uită la ea cu tristeţe şi spuse:

— Într-adevăr, te-a îmbrobodit bine, nu? Îmi aduc aminte de tine atunci când ştiai cine eşti. Asta e fata pe care vreau să mi-o amintesc. Spune-i la revedere lui Joshua din partea mea.

Şi Ken Bailey plecă.

Jennifer simţi cum încep să vină lacrimile şi gâtul i se sugrumă atât de tare, încât de-abia mai putea respira. Îşi puse capul pe birou şi închise ochii, încercând să alunge durerea.

*

Când deschise ochii, venise noaptea. Biroul era în întuneric, cu excepţia strălucirii roşii a luminilor oraşului. Se duse la fereastră şi se uită la oraşul de dedesubt. Arăta ca o junglă noaptea, numai cu un foc de tabără mocnit ca să alunge terorile.

Era jungla lui Michael. Nu exista nici o cale de a ieşi din ea.

43

Cow Palace din San Francisco era o casă de nebuni, plină cu dereglaţi zgomotoşi din toată ţara. Trei candidaţi vizau nominalizarea în postul prezidenţial şi toţi trei se comportaseră bine în preliminarii. Dar steaua, cel care îi umbrea pe toţi, era Adam Warner. Nominalizarea lui s-a produs la cel de-al cincilea vot secret şi a fost unanimă. Partidul său putea prezenta în fine un candidat de care era mândru. Actualul preşedinte, liderul opoziţiei, avea o rată scăzută în sondaje şi era considerat de majoritatea oamenilor depăşit.

— Doar dacă faci pe tine în faţa camerelor de televiziune la ora şase, când sunt noutăţile zilei, îi spuse Stewart Needham lui Adam, vei rata prilejul să fii viitorul preşedinte al Statelor Unite.

*

După nominalizarea sa, Adam a luat avionul spre New York pentru un miting la Regency Hotel, cu Needham şi alţi câţiva membri influenţi ai partidului. În încăpere se afla şi Blair Roman, şeful celei de-a doua agenţii de publicitate ca mărime din ţară.

Stewart Needham îi spuse:

— Blair se va ocupa de conducerea publicităţii pentru campania ta, Adam.

— Nu-ţi pot spune ce fericit sunt că sunt la bord, rânji Blair Roman. Vei fi al treilea preşedinte al meu.

— Chiar aşa? Adam nu era deloc impresionat de individ.

— Daţi-mi voie să vă pun la curent cu câteva lucruri. Blair Roman începu să se plimbe prin cameră. O să saturăm ţara cu reclame TV, vom construi o imagine a lui Adam Warner ca singurul om care poate rezolva problemele Americii. Tăticul cel Mare – numai că va fi un Tătic tânăr şi arătos. Aţi înţeles, *Mr. President?*

— Domnule Roman...

— Da?

— Nu vă supăraţi, dar nu-mi mai spuneţi „domnule preşedinte”.

— Îmi pare rău, mi-a scăpat, spuse Blair Roman. Deci aşa, A. W., ştiu că sunteţi omul potrivit, altfel n-aş accepta slujba asta. Sunt prea bogat ca să fiu nevoit să lucrez pentru bani.

Fii atent la oamenii care spun că sunt prea bogaţi ca să lucreze pentru bani, se gândi Adam.

— Noi ştim că sunteţi omul potrivit – acum trebuie să-i facem şi pe ceilalţi să-şi dea seama de asta. Dacă vreţi, uitaţi-vă la hărţile astea pe care le-am pregătit. Am împărţit ţara în diferite grupuri etnice. Vă vom trimite în locuri cheie, acolo unde puteţi pune degetul pe rană. Se aplecă spre faţa lui Adam şi spuse cu sinceritate:

— Soţia ta va fi un punct forte. Revistele femeilor vor prelua înnebunite viaţa voastră de familie. Vă vom valorifica pe piaţă, A. W.

Adam simţi că începe să se enerveze.

— Cum plănuiţi s-o faceţi?

— Foarte simplu. Sunteţi un produs, A. W. Vă vom vinde exact ca pe oricare alt produs. Noi... Adam se întoarse spre Stewart Needham:

— Stewart, putem vorbi puţin între patru ochi?

— Sigur. Needham se întoarse spre ceilalţi şi spuse: Să luăm o pauză pentru cină şi ne vedem cu toţii aici la ora nouă. Continuăm discuţia atunci.

Când cei doi rămaseră singuri, Adam spuse:

— Iisuse, Stewart! Ăsta vrea să transforme totul într-un circ! „Sunteţi un produs, A. W. O să vă vindem exact ca pe oricare alt produs.” E dezgustător!

— Ştiu ce simţi, Adam, dar Blair obţine rezultate. Când a spus că eşti cel de-al treilea preşedinte al lui n-a glumit. Fiecare preşedinte, de la Eisenhower încoace, a avut câte o agenţie de publicitate care s-a ocupat de campania lui. Chiar dacă îţi place sau nu, o campanie are nevoie de aşa ceva. Blair Roman cunoaşte psihologia publicului. Oricât de îngrozitor ţi se pare, realitatea este că dacă vrei să fii ales în orice birou public trebuie să fii vândut – trebuie să fii comercializat.

— Urăsc asta.

— Este o parte din preţul pe care va trebui să-l plăteşti. Se duse spre Adam şi-i puse braţul pe după umeri. Tot ce trebuie să faci este să ai tot timpul în minte obiectivul. Vrei Casa Albă? O. K.! Vom face tot posibilul

pentru a te vedea acolo. Dar trebuie să-ţi joci rolul. Dacă a fi maestrul de ceremonii într-o piesă de circ face parte din rol, suportă!

— Chiar avem nevoie de Blair Roman?

— Avem nevoie de un Blair Roman. Blair este cel mai bun acum. Mă ocup eu de el. O să-l ţin cât mai departe de tine posibil.

— Ţi-aş fi recunoscător.

*

Campania a început cu câteva scurte apariţii televizate, care, treptat, s-au înmulţit până au împânzit toată ţara. Oriunde te duceai îl vedeai pe senatorul Adam Warner. În fiecare parte a ţării putea fi privit la televizor, auzit la radio, văzut în ziare. Legea şi ordinea erau cheia campaniei, iar comitetului de investiţii al lui Adam i se făcea o mare publicitate.

Adam a înregistrat nişte discursuri la televiziune, în funcţie de specificul diferitelor zone ale ţării. Cele care mergeau în Virginia de vest tratau problema şomajului şi a marilor zăcăminte de cărbune care puteau aduce prosperitate în regiune; cele despre Detroit vorbeau despre expansiunea urbană; în New York City, subiectul era rata ridicată a criminalităţii.

Blair Roman i se confesă lui Adam:

— Tot ce trebuie să faci este să atingi subiectele, A. W. Nu trebuie să le discuţi în profunzime. Noi vindem produsul şi ăsta eşti *tu*.

— Domnule Roman, nu mă interesează ce zic statisticile tale nenorocite. Eu nu sunt o mâncare pentru micul dejun şi nu intenţionez să fiu vândut. Voi vorbi în profunzime despre problemele cheie fiindcă am convingerea că poporul american este suficient de inteligent pentru a vrea să le cunoască.

— Eu doar…

— Vreau să încerci să aranjezi o dezbatere între mine şi preşedinte pentru a discuta problema de bază.

— Corect. O să mă întâlnesc cu băieţii preşedintelui imediat, A. W.

— Încă un lucru, spuse Adam.

— Da? Ce este.

— Nu mai îmi zice A. W.

44

În cutia poştală găsise o notiţă de la American Bar Association, anunţând conferinţa anuală ce avea loc la Acapulco. Jennifer avea zeci de procese şi în mod obişnuit ar fi ignorat invitaţia, dar conferinţa urma să aibă loc în timpul vacanţei de vară a lui Joshua şi Jennifer se gândi cât de mult îi va plăcea copilului la Acapulco.

— Acceptă, îi spuse Cynthiei. Vreau rezervări pentru trei locuri, te rog.

O va lua şi pe doamna Mackey.

În seara aceea, la cină, îi aduse vestea lui Joshua.

— Ţi-ar plăcea să mergi la Acapulco?

— E în Mexic, anunţă el. Pe coasta de vest.

— Exact.

— Putem merge şi la o plajă cu nudişti?

— Joshua!

— Ei, au aşa ceva acolo. Goliciunea este naturală.

— O să mă mai gândesc.

— Şi putem să pescuim subacvatic?

Jennifer şi-l imagină pe Joshua încercând să scoată un meru uriaş şi îşi reţinu zâmbetul.

— Vom vedea. Unele exemplare din specia aia ajung destul de mari.

— De-asta este excitant, explică Joshua serios. Dacă e uşor, nu-i amuzant deloc. Nu-i nici un sport.

Parcă îl auzea pe Adam vorbind.

— Sunt de acord.

— Ce mai putem face acolo?

— Ei, călărie, schi pe apă, vizite…

— Şi nu mergem prin biserici, *okay?* Toate arată la fel.

Parcă-l auzea pe Adam: *Dacă vezi o biserică, le-ai văzut pe toate.*

Conferinţa începu într-o luni. Jennifer, Joshua şi doamna Mackey au zburat la Acapulco vineri dimineaţă. Joshua mai călătorise de multe ori înainte, dar încă era emoţionat de avioane. Doamna Mackey, însă, era împietrită.

Joshua o consolă:

— Priveşte problema din punctul ăsta de vedere. Chiar dacă ne prăbuşim, n-o să doară decât o secundă.

Doamna Mackey se îngălbeni.

*

Avionul ateriză pe aeroportul Benito Juarez la ora patru după-amiază şi o oră mai târziu cei trei sosiră în Las Brisas. Motelul era situat la opt mile de Acapulco şi consta dintr-o serie de bungalow-uri construite pe un deal, fiecare cu un mic patio. Bungalow-ul lui Jennifer, ca şi alte câteva, avea propria piscină. Rezervările au fost dificil de obţinut fiindcă se mai ţineau vreo alte şase conferinţe la Acapulco, dar Jennifer a telefonat unei corporaţii care făcea parte din clientela ei şi o oră mai târziu a fost informată că Las Brisas o aştepta cu nerăbdare.

După ce au despachetat, Joshua spuse:

— Mergem în oraş să-i auzim cum vorbesc? N-am fost niciodată într-o ţară unde nimeni nu vorbeşte engleza. Se gândi un moment şi adăugă: Dacă nu pui la socoteală Anglia.

S-au dus în oraş şi au hoinărit prin Zocalo, freneticul centru comercial al oraşului, dar, spre dezamăgirea lui Joshua, singura limbă pe care a auzit-o a fost engleza. Acapulco era plin de turişti americani.

S-au plimbat prin piaţa colorată din faţa Sanborn-ului, în partea veche

a oraşului, unde erau sute de tarabe la care se vindea o varietate uimitoare de mărfuri.

După-amiază s-au plimbat cu o *calandria*, o trăsură trasă de cai, spre plaja Pie de la Cuesta, apoi s-au întors în oraş.

*

Au luat cina la Armando’s Le Club şi masa a fost excelentă.

— Îmi place mâncarea mexicană, declară Joshua.

— Îmi pare bine, spuse Jennifer. Numai că-i franţuzească.

— Ei, are aromă mexicană.

*

Sâmbătă a fost o zi plină. S-au dus să facă cumpărături dimineaţa în Quebrada, unde erau cele mai drăguţe magazine, apoi s-au oprit pentru o masă mexicană la Coyuca 22. Joshua spuse:

— Bănuiesc că o să-mi spui că şi asta-i franţuzească.

— Nu, asta-i naturală, *gringo*.

— Ce-i aia *gringo?*

— Tu eşti, *amigo.*

S-au dus pe lângă Plazza Caleta şi Joshua a văzut afişele ce făceau reclamă la jocurile *jai alai.*

Rămase acolo, cu ochii mari deschişi şi Jennifer îl întrebă:

— Ai vrea să vezi întrecerile de *jai alai?*

— Dacă nu sunt prea scumpe. Dacă terminăm banii, n-o să mai putem să ne întoarcem acasă.

— Cred că o să ne descurcăm.

Intrară şi priviră echipele întrecându-se furioase. Jennifer parie pentru Joshua şi echipa lui câştigă.

Când Jennifer sugeră să se întoarcă la hotel, Joshua spuse:

— Oh, mamă, nu putem vedea scufundătorii mai întâi?

Directorul hotelului vorbise despre ei dimineaţă.

— Eşti sigur că n-ai vrea mai bine să te odihneşti, Joshua?

— Dacă eşti prea obosită, desigur. Mereu uit de vârsta ta.

Asta a hotărât-o.

— Lasă vârsta mea. Jennifer se întoarse spre doamna Mackey. Sunteţi în stare?

— Bineînţeles, gemu doamna Mackey.

*

Scufundările aveau loc pe stâncile de la La Quebrada. Jennifer, Joshua şi doamna Mackey stăteau pe o platformă pentru public, în timp ce scufundătorii, ţinând torţe aprinse în mâini, se aruncau de la patruzeci de metri într-o strâmtoare îngustă, stâncoasă, sincronizându-şi coborârile cu valurile ce veneau. Cea mai mică greşeală înseamnă moartea instantanee. Când reprezentaţia s-a terminat, a venit un băiat să adune donaţiile pentru scufundători.

— *Uno peso, por favor.*

Jennifer îi dădu cinci pesos.

În noaptea aceea visă scufundătorii.

*

Las Brisas avea propria plajă, La Concha, şi duminică dimineaţă Jennifer, doamna Mackey şi Joshua călătoriră până acolo într-unul din jeppurile pe care hotelul le punea la dispoziţia clienţilor. Vremea era perfectă. Portul era ca o cuvertură albastră pictată cu bărci cu motor şi bărci cu pânze.

Joshua stătea la marginea apei, privind schiorii care treceau pe lângă el.

— Ştiai că schiul pe apă a fost inventat la Acapulco, mamă?

— Nu. Unde ai auzit asta?

— Ori am citit-o în vreo carte, ori am inventat-o eu.

— Aş zice că mai degrabă ai inventat-o tu.

— Asta înseamnă că nu pot să merg şi eu să fac schi pe apă?

— Bărcile alea cu motor sunt foarte rapide. Nu ţi-e frică?!

Joshua se uită la schiorii de pe apă.

— Omul acela a spus: „O să te trimit acasă la Iisus”. Şi apoi a înfipt un cui în mâna mea.

Era prima oară când pomenea de teribilă încercare prin care trecuse.

Jennifer îngenunche şi îşi puse braţele în jurul fiului ei:

— Ce te-a făcut să te gândeşti la asta, Joshua?

— Nu ştiu, ridică el din umeri. Probabil fiindcă Iisus a mers pe apă şi toată lumea de acolo merge pe apă. Văzu expresia de pe faţa mamei sale. Nu mă gândesc prea des la asta, sincer.

Jennifer îl strânse tare la piept şi spuse:

— Este *all right*, dragule. Bineînţeles că poţi să faci schi pe apă. Hai să mâncăm mai întâi.

*

Terasa restaurantului La Concha avea mese de fier acoperite cu feţe de masă roz şi lângă fiecare se înălţa câte o umbrelă colorată roz cu alb. Masa de prânz era gen bufet şi pe masa lungă de servit se afla o varietate incredibilă de mâncăruri. Erau homari, crabi şi somoni proaspeţi, fripturi calde şi reci, diferite legume crude şi gătite, brânzeturi şi fructe. Pe o altă masă se găseau deserturi. Cele două femei îl priviră pe Joshua cum umple şi goleşte farfuria lui de trei ori înainte de a se rezema satisfăcut de spateaza scaunului.

— E un restaurant foarte bun, se pronunţă el. Nu-mi pasă ce fel de mâncare este. Se ridică în picioare. Mă duc să văd ce-i cu schiul pe apă.

Doamna Mackey de-abia atinsese mâncarea.

— Nu te simţi bine? întrebă Jennifer. N-ai mâncat nimic de când am venit.

Doamna Mackey se aplecă în faţă şi şopti:

— Nu vreau să stârnesc răzbunarea lui Montezuma!

— Nu cred că e cazul să te îngrijorezi de aşa ceva într-un loc ca ăsta.

— Nu prea pot să reţin mâncarea străină, pufni doamna Mackey.

Joshua se înapoie în fugă la masă şi spuse:

— Am făcut rost de o barcă. E *okay* dacă mă duc acum, mamă?

— Nu vrei să mai aştepţi puţin?

— De ce?

— Joshua, o să te scufunzi cu cât ai mâncat.

— Încearcă-mă, se rugă el.

Doamna Mackey rămase să privească de pe ţărm, în timp ce Jennifer şi Joshua s-au suit în barca cu motor şi Joshua a luat prima lecţie de schi pe apă.

Primele cinci minute şi le-a petrecut căzând şi apoi a început să schieze de parcă s-ar fi născut pentru asta. Înainte să se termine după-amiaza, Joshua făcea figuri pe un singur schi şi în cele din urmă schia pe călcâie fără schiuri deloc.

Şi-au petrecut restul după-amiezii lenevind la soare şi înotând.

La întoarcerea în Las Brisas, în jeep, Joshua se ghemui lângă Jennifer şi spuse:

— Ştii ceva, mamă? Cred că a fost probabil cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

Cuvintele lui Michael îi trecură prin minte: *Vreau să ştii că a fost cea mai minunată noapte din viaţa mea.*

*

Luni dimineaţă, devreme, Jennifer se sculă şi se îmbrăcă pentru a participa la conferinţă. Îşi puse o fustă verde închis şi o bluză ce nu-i acoperea umerii, punându-i în evidenţă pielea bronzată. Se studie în oglindă şi fu mulţumită. În ciuda faptului că fiul ei gândea că e bătrână, Jennifer era conştientă că arată ca o soră frumoasă de treizeci şi patru de ani a lui Joshua.

Zâmbi în sinea ei şi se gândi că vacanţa asta a fost una dintre cele mai bune idei ale ei.

— Trebuie să mă duc la treabă acum, îi spuse doamnei Mackey. Ai grijă de Joshua. Nu-l lăsa să stea prea mult la soare.

Conferinţele se ţineau într-un complex de cinci clădiri, legate la partea superioară printr-o terasă.

*

Conferinţa avocaţilor se ţinea în Teotihuacan, clădirea principală, ce putea primi în holul central un auditoriu de şapte sute cincizeci de persoane.

Jennifer se duse la registratură, semnă şi intră apoi în holul uriaş. Era plin. În mulţime văzu zeci de prieteni şi cunoştinţe. Aproape toţi schimbaseră costumele tradiţionale, oficiale cu cămăşi colorate şi pantaloni sport. Era ca şi cum toată lumea se găsea în vacanţă. Este un bun motiv, se gândi Jennifer, să se ţină conferinţa într-un loc ca Acapulco în loc de Chicago sau Detroit. Puteau să-şi scoată cămăşile închise până la

gât şi să se bronzeze sub soarele tropical.

*

Jennifer a primit un program la uşă, dar intrând în discuţie cu câţiva prieteni, nu i-a acordat atenţie.

O voce puternică se auzi în difuzoare.

— Atenţie, vă rugăm! Vă rugăm să vă ocupaţi locurile! Atenţie, vă rugăm! Am vrea să începem. Vă rugăm să vă aşezaţi!

Micile grupuri începură să se destrame şi oamenii se aşezară. Jennifer văzu şase oameni urcând pe podium.

În centrul lor era Adam Warner.

Jennifer rămase acolo, îngheţată, în timp ce Adam se îndreptă spre scaunul de lângă microfon şi luă loc. Simţi cum începe să-i bată inima. Îl văzuse pe Adam ultima oară când au luat masa la micuţul restaurant italian, în ziua când i-a spus că Mary Beth este gravidă.

Primul ei imbold a fost să fugă. Nu ştia că Adam va fi acolo şi nu suporta gândul să dea ochii cu el. Adam şi fiul lui în acelaşi oraş. Trebuia să plece de acolo repede.

Se ridică să plece în timp ce vocea preşedintelui anunţa în difuzoare.

— Dacă şi ceilalţi vor lua loc, putem începe.

În timp ce lumea din jurul ei se aşeza, Jennifer se simţi silită să facă la fel. Era hotărâtă să dispară la prima ocazie.

Preşedintele spuse:

— Avem onoarea, în această dimineaţă, să avem printre noi un candidat la preşedinţia Statelor Unite. Este membru al Asociaţiei Avocaţilor din New York şi unul dintre cei mai de seamă membri ai Senatului Statelor Unite. Cu mare mândrie vi-l prezint pe *senatorul Adam Warner.*

Jennifer îl privi pe Adam ridicându-se, acceptând aplauzele. Se duse la microfon şi se uită la auditoriu.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, doamnelor şi domnilor.

Vocea lui Adam era plină şi răsunătoare şi avea un aer de autoritate uimitoare. Tăcerea din încăpere era desăvârşită.

— Sunt multe motive pentru care ne-am adunat astăzi aici. Făcu o pauză. Unora dintre noi le place să înoate, altora să stea la soare… Se auziră râsete apreciative. Dar motivul principal pentru care suntem aici este de a schimba idei şi cunoştinţe şi a discuta noi concepte. Astăzi, avocaţii sunt ţinta unui atac mai puternic decât oricând. Chiar şi şeful Curţii Supreme de Justiţie a fost foarte critic referitor la profesia noastră.

Lui Jennifer i-a plăcut felul în care a folosit *noastră*, integrându-se şi el celorlalţi. Lăsă cuvintele să o învăluie, mulţumită doar să se uite la el, să privească felul în care se mişcă, să-i audă vocea. La un moment dat, Adam s-a oprit şi şi-a plimbat degetele prin păr şi Jennifer avu o tresărire. Era un gest de-al lui Joshua. Fiul lui Adam era la numai câteva mile depărtare şi Adam nu va şti niciodată.

Vocea lui Adam deveni mai puternică, prinse parcă mai multă forţă:

— Câţiva dintre dumneavoastră sunt avocaţi în procese criminale. Trebuie să recunosc că am considerat întotdeauna că aceasta este cea mai excitantă latură a profesiei noastre. Avocaţii care pledează în procese

penale au deseori cazuri de viaţă şi de moarte. Este o profesie foarte onorabilă şi de care putem fi mândri cu toţii. Totuşi – vocea lui deveni dură – sunt unii – şi Jennifer observă acum că Adam se disocia prin folosirea pronumelui – care fac de ruşine jurământul ce l-au depus. Sistemul american de jurisprudenţă se bazează pe dreptul inalienabil al fiecărui cetăţean de a avea un proces corect. Dar când din lege se face o batjocură, când avocaţii îşi cheltuiesc timpul şi energia, imaginaţia şi talentul, căutând căi pentru a desfide această lege, găsind căi de a ocoli justiţia, atunci cred că este timpul să se facă ceva.

Toţi ochii din sală erau aţintiţi asupra lui Adam.

— Vorbesc, doamnelor şi domnilor, din experienţă personală şi dintr-o adâncă mânie din cauza unor lucruri pe care le văd. În momentul de faţă conduc un comitet al Senatului care investighează crima organizată din Statele Unite. Comitetul meu s-a găsit blocat şi frustrat mereu de oameni ce se cred mai puternici decât cele mai înalte agenţii legale ale naţiunii noastre. Am văzut judecători mituiţi, familii ale martorilor ameninţate, martori-cheie dispărând. Crima organizată! În ţara noastră este ca un piton mortal care sugrumă economia, ne înghite tribunalele, ameninţă vieţile noaste. Marea majoritate a avocaţilor sunt bărbaţi şi femei onorabili, exercitându-şi profesiunea onorabil, dar vreau să-i atenţionez pe acei puţini care cred că legea lor este peste legea noastră. Faceţi o gravă greşeală şi veţi plăti pentru ea. Mulţumesc.

Adam se aşează într-un ropot tumultuos de aplauze. Jennifer se trezi şi ea în picioare, aplaudând cu ceilalţi, dar gândurile ei erau la ultimele cuvinte ale lui Adam. A fost de parcă ar fi vorbit direct cu ea. Jennifer se întoarse şi se îndreptă spre ieşire, făcându-şi loc prin mulţime. În timp ce se apropia de uşă, o acostă un avocat mexican cu care lucrase cu un an în urmă. Îi sărută mâna galant şi spuse:

— Ce onoare să te avem în ţara noastră din nou, Jennifer. Insist să iei masa cu mine în seara asta.

Jennifer şi Joshua aveau în program să meargă la Maria Elena în seara aceea şi să privească dansurile populare.

— Îmi pare rău, Luis. Am o întâlnire.

Ochii lui mari îi trădară dezamăgirea.

— Mâine, atunci?

Înainte că Jennifer să poată răspunde, un asistent al procurorului districtual din New York era lângă ea.

— *Hello!* spuse el. De ce te amesteci cu toată lumea? Ce-ai zice să iei cina cu mine diseară? E o discotecă mexicană, Nepentha, unde au o podea din sticlă luminată pe dedesubt şi o oglindă deasupra capului.

— Pare fascinant, mulţumesc, dar sunt ocupată în seara asta.

Câteva clipe mai târziu, Jennifer se găsi înconjurată de avocaţi din toată ţara cu care lucrase. Era o celebritate şi toţi voiau să vorbească cu ea. De-abia după o jumătate de oră reuşi să scape. Se grăbi spre holul central şi în timp ce se îndrepta spre ieşire, Adam venea spre ea, înconjurat de presă şi agenţi secreţi. Jennifer încercă să se retragă, dar era prea târziu. Adam o văzuse.

— Jennifer!

Se gândi o secundă să pretindă că nu l-a auzit, dar l-ar fi pus într-o

situaţie penibilă în faţa celorlalţi. O să-l salute repede şi o să plece. Îl privi pe Adam cum se îndreaptă spre ea, spunând presei:

— Nu mai am nimic de adăugat acum, doamnelor şi domnilor.

Un moment mai târziu, Adam îi atingea mâna, se uita în ochii ei şi era ca şi când nu fuseseră despărţiţi niciodată. Stăteau acolo în hol, înconjuraţi de oameni, şi totuşi parcă erau singuri. Jennifer nu-şi putea da seama de câtă vreme stăteau acolo, uitându-se unul la celălalt. În cele din urmă, Adam spuse:

— Cre… cred că ar fi mai bine să bem ceva.

— Ar fi mai bine să nu. Trebuia să plece repede din locul ăsta.

— Nu se aprobă, scutură Adam din cap. Îi luă mâna şi o conduse în barul aglomerat. Au găsit o masă la capătul celălalt al barului.

— Te-am sunat şi ţi-am scris, spuse Adam. Nu mi-ai răspuns niciodată şi scrisorile mi-au fost returnate.

Se uita la ea, cu ochii plini de întrebări.

— N-a trecut o zi să nu mă gândesc la tine. De ce ai dispărut?

— Face parte din scamatoriile mele, răspunse Jennifer. Un chelner veni să le ia comenzile. Adam se întoarse spre Jennifer.

— Ce ai vrea?

— Nimic. Chiar trebuie să plec, Adam.

— Nu poţi pleca acum. E o aniversare. Aniversarea revoluţiei.

— A lor sau a noastră?

— Ce contează? Se întoarse spre chelner: Două margaritas.

— Nu, eu… *All right*, se gândi ea, o *băutură*. A mea dublă.

Chelnerul dădu din cap şi plecă.

— Am citit tot timpul despre tine, spuse Jennifer. Sunt foarte mândră de tine, Adam.

— Mulţumesc. Adam ezită. Şi eu am citit despre tine. Jennifer răspunse tonului din vocea lui.

— Dar nu eşti mândru de mine.

— Se pare că ai o grămadă de clienţi de-ai Sindicatului.

— Credeam că ţi-ai terminat cuvântarea.

— Nu e vorba de asta, Jennifer. Sunt îngrijorat din cauza ta. Comitetul meu e pe urmele lui Mike Moretti şi o să-l prindem.

Jennifer se uită împrejur, la barul plin cu avocaţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Adam, n-ar trebui să avem discuţia asta şi mai ales aici.

— Unde atunci?

— Nicăieri. Michael Moretti e clientul meu. Nu pot să discut despre el cu tine.

— Vreau să vorbesc cu tine. Unde?

— Ţi-am spus că…

— Trebuie să vorbesc despre noi.

— Nu există noi. Jennifer începu să se ridice. Adam îi puse mâna pe braţ.

— Te rog, nu pleca. Nu pot să te las să pleci. Nu încă. Jennifer se aşează la loc fără tragere de inimă. Ochii lui Adam erau fixaţi în ai ei.

— Te-ai gândit vreodată la mine?

Jennifer se uită la el şi nu ştiu dacă să râdă sau să plângă. „S-a gândit

vreodată la el? Trăia în casa ei. Îl săruta în fiecare dimineaţă, îi făcea micul dejun, naviga cu el, îl iubea.

— Da, spuse Jennifer în cele din urmă. Mă gândesc la…

— Eşti fericită?

— Bineînţeles. Ştia că a spus-o prea repede. Îşi controla vocea. Am succes în practică, o duc bine financiar, călătoresc foarte mult, văd o mulţime de bărbaţi atrăgători. Ce-ţi mai face soţia?

— Foarte bine. Vocea lui era joasă.

— Şi fata?

Pe faţa lui se putea citi mândrie.

— Samantha este minunată. Creşte prea repede.

Trebuie să fie de vârsta lui Joshua.

— Nu te-ai măritat?

— Nu.

A urmat o tăcere lungă, apoi Jennifer încercă să continue, dar a ezitat prea mult. Era prea târziu. Adam s-a uitat în ochii ei şi şi-a dat imediat seama. Îi luă mâna într-a lui.

— Oh, Jennifer. Oh, draga mea!

Jennifer simţi că roşeşte. A ştiut dintotdeauna că asta va fi o greşeală teribilă.

— Trebuie să plec, Adam. Am o întâlnire.

— Anuleaz-o, o rugă el.

— Îmi pare rău, nu pot. Tot ce voia era să plece de acolo, să-şi ia băiatul şi să zboare acasă. Adam spunea:

— Ar trebui să plec la Washington după-amiază. Pot aranja să rămân dacă vrei să ne vedem diseară.

— Nu. Nu!

— Jennifer, nu te pot lăsa să pleci iar. Nu aşa. Trebuie să vorbim. Măcar să luăm cina împreună.

O strângea de mână mai tare. Se uită la el şi luptă cu toată forţa ei până simţi că cedează.

— Te rog, Adam, îl imploră ea. N-ar trebui să fim văzuţi împreună. Dacă îl urmăreşti pe Michael Moretti…

— N-are nici o legătură cu Moretti. Un prieten mi-a împrumutat iahtul lui. Se numeşte *Paloma Blanca*. E ancorat la Yacht Club. Ora opt.

— N-am să vin.

— Eu da. O să te aştept.

*

În partea cealaltă a barului aglomerat, Nick Vito stătea cu două *putanas* mexicane pe care i le livrase un prieten. Amândouă erau drăguţe şi dure şi minore, aşa cum îi plăceau lui Nick. Prietenul lui îi promisese că va fi ceva special şi avusese dreptate. Se frecau de el, şoptindu-i promisiuni excitante la ureche, dar Nick Vito nu asculta. Se uita fix în partea cealaltă a barului, unde stăteau Jennifer Parker şi Adam Warner.

— De ce nu urcăm în camera ta, *Querido?* îi sugeră lui Nick una dintre fete.

Nick Vito era tentat să se ducă la masa unde stăteau Jennifer şi

străinul ăla şi să o salute, dar amândouă fetele aveau mâinile între coapsele lui şi îl mângâiau. Era pe punctul de a deveni sandviş.

— Daa, hai sus, spuse Nick Vito.

45

Paloma Blanca era un vas cu motor şi pânze şi strălucea mândru, alb în lumina lunii. Jennifer se apropie încet, uitându-se împrejur ca să se asigure că n-o vede nimeni. Adam îi spusese că o să scape de agenţii lui secreţi şi aparent reuşise. După ce Jennifer i-a instalat pe doamna Mackey şi pe Joshua la Maria Elena, a luat un taxi şi i-a spus şoferului să o lase la cinci sute de iarzi de cheu.

Jennifer a ridicat telefonul de vreo cinci ori ca să-l sune pe Adam, să-i spună că nu vine. A început să-i scrie un bilet, apoi l-a rupt. Din momentul în care s-a despărţit de Adam la bar, Jennifer s-a zbătut nehotărâtă. S-a gândit la toate motivele pentru care n-ar trebui să-l vadă pe Adam. Nimic bun n-ar putea să iasă din asta şi ar putea face şi o grămadă de rău. S-ar putea să fie în joc cariera lui Adam. Era în vârful unui val de popularitate, un idealist într-o vreme a cinismului, speranţa ţării pentru viitor. Era răsfăţatul presei, dar aceeaşi presă care ajutase la crearea lui era gata să-l împingă în abis dacă el trăda imaginea pe care şi-o făcuseră despre el.

Aşa că Jennifer se hotărî să nu-l vadă. Era altă femeie acum, trăia altă viaţă şi acum îi aparţinea lui Michael…

*

Adam o aştepta pe punte.

— Mi-era teamă că n-ai să vii. În momentul următor era în braţele lui şi se sărutau.

— Dar echipajul, Adam? îl întrebă Jennifer în cele din urmă.

— Le-am dat liber. Mai ştii să navighezi?

— Mai ştiu.

Au ridicat pânzele şi zece minute mai târziu *Paloma Blanca* ieşea din port, îndreptându-se spre ocean. Următoarea jumătate de oră au fost ocupaţi cu navigaţia, dar n-a existat nici un moment în care să nu fie conştienţi unul de altul. Tensiunea continua să crească şi amândoi ştiau că ceea ce urma să se întâmple era inevitabil.

Când în cele din urmă au ieşit din port şi pluteau pe Pacificul luminat de lună, Adam se aşeză lângă Jennifer şi-şi petrecu braţele în jurul ei.

Au făcut dragoste pe punte, sub stele, cu briza uşoară mângâindu-le trupurile goale.

Trecutul şi viitorul dispăruseră şi nu mai rămăsese decât prezentul, învăluindu-i pe amândoi. Fiindcă Jennifer ştia că această noapte în braţele

lui Adam nu era un început; era un sfârşit. Nu exista nici o punte care să unească lumile ce îi separau. Merseseră prea mult în direcţii opuse şi nu era nici un drum de întoarcere. Niciodată. Va avea întotdeauna o parte din Adam în Joshua şi asta va fi suficient pentru ea, va trebui să fie suficient.

Noaptea asta va trebui să-i fie suficient pentru tot restul vieţii ei.

Stăteau acolo împreună, ascultând zgomotul apei lovindu-se de vas. Adam spuse:

— Mâine…

— Nu vorbi, şopti Jennifer. Doar iubeşte-mă, Adam.

Jennifer îi acoperi buzele cu sărutări şi începu să-i mângâie trupul puternic, subţire. Îşi mişcă mâinile în jos în cercuri încete, pe abdomen, pe coapse, între picioare.

— Oh, Dumnezeule, Jennifer, şopti Adam şi gura lui începu să-i sărute gâtul, sânii, şoldurile…

46

Rahat în ploaie ăla îmi aruncă mie *malocchio*, se plângea micuţul Salvatore Fiore, aşa că în final a trebuit să-l prăjesc.

Nick Vito râdea, fiindcă oricine era aşa de tâmpit să se joace cu Floricică îşi merită soarta. Nick Vito se distra în bucătăria fermei cu Salvatore Fiore şi Joseph Colella, vorbind despre timpurile trecute şi aşteptând să se termine conferinţa din sufragerie. Piticul şi uriaşul erau cei mai buni prieteni ai lui. Trecuseră prin foc împreună. Nick Vito se uită la cei doi bărbaţi şi se gândi fericit: *Îmi sunt ca nişte fraţi.*

— Ce mai face vărul tău Pete? îl întrebă Nick pe Colella.

— A făcut cancer şi e sub cuţit, dar o să fie *okay*.

— Frumos băiat.

— Daa. Pete e un om de treabă; doar că a avut niţel ghinion. Ţinea de şase la o spargere de bancă, da’ nu era specialitatea lui şi căcăcioşii de sticleţi l-au prins. A fost greu. Au vrut să-l facă să vorbească, da’ n-a ţinut.

— Drace, aşa e. Pete are clasă.

— Daa. Mereu a fost nebun după bani mulţi, gagici mişto şi maşini barosane.

Din sufragerie se auziră voci ridicate, mânioase. Ascultară un moment.

— Se pare că Thomas Colfax are un păduche în fund.

*

Thomas Colfax şi Michael Moretti erau singuri în cameră, discutând o operaţie mare de jocuri de noroc pe care Familia era pe cale să o pornească în Bahamas. Michael o pusese pe Jennifer să facă

angajamentele.

— Nu poţi face asta, Mike, protestă Colfax. Îi cunosc pe toţi băieţii de acolo. Ea nu-i cunoaşte. Trebuie să mă laşi pe mine să mă ocup de asta.

Ştia că vorbeşte prea tare, dar era incapabil să şei controleze.

— Prea târziu, spunea Michael.

— N-am încredere în fată. Nici Tony nu avea.

— Tony nu mai e cu noi. Vocea lui Michael era periculos de liniştită.

Thomas Colfax înţelese că e momentul să dea înapoi.

— Sigur, Mike. Vreau să spun doar că fata-i o mare greşeală. Sunt de acord că-i isteaţă, dar fii atent, poate să ne vândă pe toţi.

Thomas Colfax era însă cel care îl îngrijora pe Michael. Comisia Warner de investigaţii criminale se apropia din ce în ce mai mult de afacerile lor. Când vor ajunge la Colfax, cât timp le va rezista el înainte de a ceda? Ştia despre Familie mai multe decât va şti vreodată Jennifer Parker. Colfax era cel care îi putea distruge pe toţi, iar Michael nu avea încredere în el.

Thomas Colfax spuse:

— Trimite-o undeva departe, un timp. Doar până se mai potolesc investigaţiile. Este femeie. Dacă încep să o strângă cu uşa, o să vorbească. Michael îl studie şi se hotărî.

— *All right,* Tom. S-ar putea să ai dreptate aici. S-ar putea ca Jennifer să nu fie periculoasă, dar dacă nu este cu noi sută la sută, de ce să ne asumăm riscul?

— Asta sugeram şi eu, Mike. Thomas Colfax se ridică uşurat de pe scaun. Faci un lucru înţelept.

— Ştiu. Michael se întoarse spre bucătărie şi strigă: Nick!

Nick apăru o clipă mai târziu.

— Condu-l pe *consigliere,* înapoi la New York, te rog, Nick.

— Sigur, *boss.*

— Oh. Aş vrea să te opreşti pe drum şi să dai un pachet, da? Se întoarse spre Colfax. Nu te deranjează, nu?

— Bineînţeles că nu, Mike. Era fericit pentru victoria sa.

Michael Moretti îi spuse lui Nick Vito:

— Vino, e la etaj.

Nick îl urmă pe Michael în dormitorul lui. După ce intrară, Michael închise uşa.

— Vreau să faci o oprire înainte de a ieşi din New Jersey.

— Sigur, *boss.*

— Vreau să arunci un gunoi. Nick Vito se uită la el mirat. Pe *consigliere*, explică Michael.

— Oh*! Okay.* Cum zici.

Un sfert de oră mai târziu, limuzina se îndrepta spre New York. Vito era la volan, cu Thomas Colfax pe scaunul din faţă.

— Îmi pare bine că Mike s-a hotărât să scape de căţeaua aia, spuse Thomas Colfax. Nick privi scurt spre avocatul de lângă el.

— Îhî.

Thomas Colfax se uită la ceasul de aur Baume & Mercier de la mână. Fusese o zi lungă şi era obosit. *Am ajuns prea bătrân pentru luptele astea,* gândi el.

— Cât de departe mergem?

— Aproape, mormăi Nick. Mintea lui Nick Vito era într-o încurcătură îngrozitoare. Omorul făcea partea din munca sa şi era partea care îi plăcea, datorită sentimentului de putere pe care i-l dădea. Nick se simţea ca un zeu atunci când ucidea, era atotputernic. Dar în seara asta era încurcat. Nu putea înţelege de ce i se ordonase să-l mazilească pe Thomas Colfax.

Colfax era *il consigliere*, omul la care se duceau toţi când dădeau de necaz. În afara Naşului, *il consigliere* era cel mai important om din Organizaţie. Îl scăpase pe Nick de pârnaie de zeci de ori.

„Rahat! gândi Nick. Colfax are dreptate. Mike n-ar fi trebuit niciodată să bage o femeie în afaceri. Bărbaţii gândesc cu creierul. Femeile gândesc cu… Oh, cât i-ar fi plăcut să pună mâinile pe Jennifer Parker! Ar fi regulat-o până ar fi ţipat. Doamne şi apoi…”

— Fii atent! Ieşi din drum!

— Scuză-mă. Nick redresă maşina pe şosea. Mlaştina era foarte aproape acum. Nick simţea cum îi iese transpiraţia prin toţi porii. Aruncă din nou o privire spre Thomas Colfax. „Să-l ucid ar fi o joacă. Ar fi ca şi cum ai culca un copil, dar, fir-ar să fie, nu ăsta era copilul! Cineva îl fenta pe Mike. Era un păcat. Era ca şi cum şi-ar ucide tatăl.”

Ar fi vrut să fi vorbit cu Salvatore şi Joe. Ei ar fi putut să-i spună ce să facă.

Nick văzu mlaştina în faţă, pe dreapta autostrăzii. Trupul începu să i se încordeze, ca întotdeauna înaintea unei lovituri, îşi presă braţul stâng de corp şi simţi umflătura pistolului cu ţeavă scurtă Smith Ewsson, cuibărit acolo.

— Mi-ar prinde bine un somn zdravăn, căscă Thomas Colfax.

— Da.

O să prindă un somn lung, foarte lung. Maşina ajunsese lângă mlaştină acum. Nick se uită în oglinda retrovizoare şi controlă şi drumul din faţă. Nu se vedea nici o maşină.

Puse brusc piciorul pe frână şi spuse:

— Fir-ar a dracului! Se pare că am o pană.

Opri maşina, deschise uşa şi ieşi pe şosea. Trase pistolul din teacă şi îl ţinu pe lângă corp. Apoi ocoli maşina spre locul de lângă şofer şi spuse.

— Poţi să-mi dai o mână de ajutor?

Thomas Colfax deschise uşa şi păşi afară.

— Nu sunt prea bun la… Văzu arma ridicată în mâna lui Nick şi se opri. Încercă să înghită. Ce… ce se-ntâmplă, Nick? Ce am făcut?

Asta era întrebarea care ardea în mintea lui Nick Vito de o jumătate de oră. Cineva îl fentase rău pe Mike. Colfax era de partea *lor,* era unul de-al lor. Când fratele mai mic al lui Nick a avut necazuri cu poliţia federală, Colfax a fost cel care l-a scăpat. I-a dat chiar şi o slujbă. *Îi sunt dator, la dracu’,* gândi Nick. Lăsă mâna cu pistolul să-i cadă de-a lungul corpului.

— Cinstit să fiu, nu ştiu. Nu-i drept.

Thomas Colfax se uită la el un moment şi oftă.

— Fă ceea ce trebuie să faci, Nick.

— Iisuse, nu pot. Eşti *il consigliere.*

— Mike o să te ucidă dacă îmi dai drumul.

Nick ştia că Thomas Colfax spune adevărul. Michael Moretti nu era omul care să tolereze indisciplina. Nick se gândi la Tommy Angelo. Angelo fusese şofer într-o spargere. Michael i-a ordonat să ducă maşina pe care o folosiseră la un compactor dintr-un cimitir de maşini, proprietatea familiei. Tommy Angelo era grăbit fiindcă avea o întâlnire, aşa că a părăsit maşina pe o stradă din East Side, unde a fost găsită. Angelo a dispărut a doua zi şi se povestea că trupul i-a fost pus în portbagajul unui Chevrolet vechi şi compactat. Nimeni nu-l putea înşela pe Michael Moretti şi să supravieţuiască. *Dar există o cale,* gândi Nick.

— Mike nu trebuie să ştie, spuse Nick. Creierul său, de obicei lent, lucra rapid, cu o claritate nenaturală. Uite, spuse, nu trebuie decât să zbori din ţară. O să-i spun lui Mike că te-am băgat în mlaştină, aşa că n-or să te găsească niciodată. Poţi să te ascunzi în America de Sud sau în altă parte. Trebuie să ai ceva lovele puse deoparte.

Thomas Colfax încercă să-şi ascundă speranţa.

— Am o mulţime, Nick. Pot să-ţi dau oricât...

Nick scutură din cap cu mândrie.

— N-o fac pentru bani. O fac pentru... *Cum ar fi putut s-o exprime?.. Am respect* pentru tine. Numai că trebuie să mă protejezi. Poţi să prinzi un avion de dimineaţă spre America de Sud?

Thomas Colfax spuse:

— Nici o problemă, Nick. Du-mă doar până acasă. Paşaportul meu este acolo.

*

Două ore mai târziu, Thomas Colfax era într-un avion al companiei Eastern Airline cu destinaţia Washington D. C.

47

Era ultima lor zi la Acapulco, o dimineaţă minunată, cu o briză uşoară şi caldă jucându-se prin palmieri. Plaja de la La Concha era înţesată de turiştii dornici să prindă ultimele raze de soare înainte de a se întoarce la rutina vieţii zilnice.

Joshua veni în fugă la masă, numai în costum de baie. Arăta foarte bine bronzat. Doamna Mackey se poticnea după el.

Joshua spuse:

— Am avut o grămadă de timp să diger mâncarea, mamă. Pot să mă duc la schi pe apă acum?

— Joshua, de-abia ai terminat de mâncat.

— Am un metabolism foarte ridicat, explică el. Mâncarea se digeră repede.

Jennifer râse.

— *All right*. Distracţie plăcută.

— *O. K.* Te uiţi la mine?

Jennifer privi după Joshua cum aleargă spre o barcă cu motor ce aştepta la cheu. Îl văzu cum intră în vorbă cu bărbatul de la volan, apoi cum amândoi se întorc să se uite la Jennifer. Făcu un semn de *okay*, bărbatul salută din cap şi Joshua începu să-şi pună schiurile.

Doamna Mackey spuse cu mândrie:

— E un atlet înnăscut, nu-i aşa?

În momentul acela, Joshua se întoarse să-i facă semn cu mâna lui Jennifer şi îşi pierdu echilibrul, căzând pe cheu şi apoi în apă, O clipă mai târziu îl văzu pe Joshua că apare la suprafaţă şi se uită la ea zâmbind.

Jennifer rămase locului, cu inima bătând repede, privind cum Joshua îşi pune din nou schiurile. Barca făcu un cerc şi câştigă suficientă viteză pentru a-l ridica pe Joshua în picioare. Se mai întoarse o dată să-i facă lui Jennifer semn cu mâna şi apoi zbură pe crestele valurilor. Rămase pe loc cu inima încă bătându-i de frică. Dacă i s-a întâmplat ceva?... Se întrebă dacă alte mame îşi iubesc copiii aşa mult cum îşi iubea ea băiatul şi i se păru că este imposibil. Ar fi murit pentru Joshua, ar fi ucis pentru el. *Am ucis pentru el,* gândi ea, *cu mâna lui Michael Moretti.*

Doamna Mackey spuse:

— Ar fi putut fi o căzătură periculoasă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că n-a fost.

Joshua a stat pe apă o oră. Când barca a tras la mal, a dat drumul frânghiei şi a schiat cu graţie până la nisip. Fugi spre Jennifer, agitat.

— Să fi văzut accidentul, ma. A fost incredibil! Un iaht mare, în derivă, iar noi ne-am oprit şi le-am salvat viaţa.

— Minunat, băiete. Câte vieţi ai salvat?

— Erau şase.

— Şi i-aţi tras afară din apă? Joshua ezită.

— E bine, mai exact, nu i-am tras afară din apă. Stăteau pe marginea iahtului, dar probabil ar fi murit de foame dacă nu treceam noi pe acolo.

Jennifer îşi muşcă buza ca să nu zâmbească.

— Înţeleg. Au fost foarte norocoşi că aţi trecut voi pe acolo, nu?

— Da.

— Te-ai rănit când ai căzut, dragă?

— Sigur că nu. Îşi pipăi capul. Am un mic cucui.

— Ia să văd..

— De ce? Ştii cum arată un cucui.

Jennifer îşi plimbă mâna uşor pe capul lui Joshua. Degetele ei simţiră un cucui mare.

— Este cât un ou, Joshua.

— Nu-i nimic. Jennifer se sculă.

— Cred că ar trebui să mergem înapoi la hotel.

— Nu putem să mai stăm puţin?

— Mi-e teamă că nu. Trebuie să facem bagajele. Nu vrei să pierzi meciul de sâmbătă, nu?

— Nu, oftă el. Bătrânul Terry Waters de-abia aşteaptă să-mi ia locul.

— Nici o şansă. Loveşte ca o fată.

*

Când se întoarseră la Las Brisas, Jennifer îi telefonă administratorului ca să-i trimită un doctor în cameră. Doctorul sosi după treizeci de minute, un mexican între două vârste, îmbrăcat într-un costum demodat. Jennifer îl primi în bungalow.

— Cu ce vă pot fi de ajutor? întrebă doctorul Mendoza.

— Fiul meu a căzut azi-dimineaţă. Are un cucui mare şi vreau să fiu sigură că nu e nimic grav.

Îl duse în dormitor, unde Joshua punea lucruri într-o valiză.

— Joshua, dânsul este doctorul Mendoza. Joshua se uită la ei şi întrebă:

— E cineva bolnav?

— Nu. Nu este nimeni. Vreau doar să se uite la capul tău.

— Oh, ma! Ce este cu capul meu?

— Nimic. M-aş simţi mai bine dacă doctorul Mendoza s-ar uita.

— Femeile! spuse Joshua. Se uită suspicios către doctor: Nu o să băgaţi ace sau altceva în mine, nu?

— Nu, *señor,* sunt un doctor care nu provoacă dureri.

— Ăsta este genul care îmi place mie.

— Stai jos, te rog.

Joshua se aşează pe marginea patului şi doctorul Mendoza îşi plimbă degetele pe capul lui Joshua. Băiatul se încruntă de durere, dar nu ţipă. Doctorul îşi deschise trusa medicală şi scoase un oftalmoscop.

— Deschide ochii larg, te rog.

Joshua îl ascultă. Doctorul privi prin instrument.

— Vedeţi ceva dansatoare goale acolo?

— Joshua!

— Doar am întrebat.

Mendoza examină şi celălalt ochi.

— Eşti sănătos tun. Asta-i expresia în americană, nu? Se ridică în picioare şi închise trusa. Puneţi-i o pungă cu gheaţă, îi spuse lui Jennifer. Mâine o să fie *O.K.*

A fost ca şi cum i s-ar fi ridicat o greutate uriaşă de pe piept.

— Mulţumesc..

— Am să aranjez nota de plată cu casierul hotelului, señora. La revedere, tinere.

— La revedere, doctor Mendoza.

După ce plecă doctorul, Joshua se întoarse spre maică-sa.

— Îţi place să arunci banii pe geam, ma.

— Ştiu. Îmi place să-i arunc pe lucruri ca mâncare, sănătatea ta…

— Sunt cel mai sănătos băiat din toată echipa.

— Rămâi aşa.

— Promit, zâmbi el.

S-au îmbarcat în avionul de la ora şase spre New York şi au ajuns în Sands Point noaptea târziu. Joshua a dormit tot drumul spre casă.

48

Camera era populată de stafii. Adam Warner se afla în biroul său, pregătind o cuvântare pentru televiziune, dar era imposibil să se concentreze. Nu se putea gândi decât la Jennifer de când venise de la Acapulco. Faptul că a văzut-o nu a făcut decât să confirme ceea ce Adam ştia de la început. A făcut o alegere greşită. N-ar fi trebuit să renunţe niciodată la Jennifer. Întâlnirea cu ea a fost o aducere aminte a tot ceea ce avusese şi aruncase şi nu mai putea suporta gândul ăsta. Era într-o situaţie imposibilă. O situaţie de *necâştigat,* cum ar fi spus Blair Roman.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră Chuck Morrison, asistentul şef al lui Adam, ducând în mână o casetă.

— Pot să-ţi vorbesc un minut, Adam.

— Nu poţi să mai aştepţi, Chuck? Sunt în mijlocul…

— Nu cred. Vocea lui Chuck Morrison suna ciudat.

— *All right.* Ce-i aşa de urgent?

Chuck Morrison se apropie de birou.

— Tocmai am primit un telefon. S-ar putea să fie vreun nebun, dar, dacă nu, atunci Crăciunul va veni mai devreme anul ăsta. Ascultă asta.

Puse caseta în aparatul de pe biroul lui Adam, apăsă un buton şi banda începu să meargă.

„Cum spuneţi că vă numiţi?

Nu contează. N-am să vorbesc cu absolut nimeni decât cu senatorul Warner.

Senatorul este ocupat acum. De ce nu-i scrieţi un bilet şi am să am grijă ca…

Nu! Ascultaţi-mă. Este foarte important. Transmiteţi-i senatorului Warner că i-l pot da pe Michael Moretti, îmi risc viaţa spunând asta.

Transmiteţi-i senatorului mesajul. *All right.* Unde sunteţi? Sunt la motelul Capitol, pe strada Treizeci şi doi. Camera paisprezece. Spuneţi-i să nu vină până nu se întunecă şi să se asigure că nu este urmărit. Ştiu că înregistraţi asta. Dacă puneţi banda oricui altcuiva, sunt un om mort.”

Se auzi un clic şi banda se sfârşi.

— Ce crezi? spuse Chuck Morrison.

Adam se încruntă.

— Oraşul este plin de trăsniţi. Pe de altă parte, băiatul nostru ştie ce momeală să folosească, nu? Michael… Dumnezeule… Moretti!

*

La ora zece în noaptea aceea, Adam Warner, însoţit de patru agenţi din serviciile secrete, bătu cu grijă la uşa camerei 14 de la motelul Capitol. Uşa se deschise doar puţin.

În momentul în care Adam văzu faţa bărbatului din cameră se

întoarse spre oamenii care erau cu el şi spuse:

— Staţi aici. Nu lăsaţi pe nimeni să se apropie de locul ăsta.

Uşa se deschise mai larg şi Adam intră.

— Bună seara, senator Warner.

— Bună seara, domnule Colfax.

Cei doi bărbaţi rămaseră câteva momente studiindu-se.

Thomas Colfax arăta mai bătrân decât ultima oară când îl văzuse Adam, dar mai era o deosebire, aproape de nedefinit. Apoi deodată, Adam îşi dădu seama ce era. Frica. Thomas Colfax era înfricoşat. Fusese întotdeauna atât de sigur de sine, aproape arogant, şi acum siguranţa aceea dispăruse.

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule senator. Vocea lui Colfax era încordată şi nervoasă.

— Înţeleg că vreţi să vorbiţi cu mine despre Michael Moretti.

— Pot să vi-l pun în poală.

— Sunteţi avocatul lui Moretti. De ce aţi face asta?

— Am motivele mele.

— Să zicem că ne înţelegem. Ce doriţi în schimb?

— În primul rând, imunitate completă. În al doilea rând, vreau să ies din ţară. Voi avea nevoie de un paşaport şi hârtii… o identitate nouă.

Deci Michael Moretti a pus un pariu pe Thomas Colfax. Era singura explicaţie pentru cele ce se întâmplau. Lui Adam nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Era cea mai bună sursă pe care ar fi putut-o avea.

— Dacă obţin imunitate pentru dumneavoastră, spuse Adam, - şi încă nu promit nimic – înţelegeţi că mă aştept să depuneţi mărturie în sala de judecată. Vreau tot ce ştiţi.

— Veţi avea.

— Moretti ştie unde sunteţi acum?

— Crede că sunt mort. Thomas Colfax zâmbi nervos. Dacă mă găseşte, voi fi.

— N-o să vă găsească. Nu dacă ne înţelegem.

— Îmi pun viaţa în mâinile dumneavoastră, domnule senator.

— Sincer să fiu, îl informă Adam, nu pun nici un preţ pe viaţa dumneavoastră. Îl vreau pe Moretti. Hai să stabilim regulile de bază. Dacă ajungem la o înţelegere, veţi obţine toată protecţia pe care v-o poate acorda guvernul. Dacă sunt satisfăcut cu mărturia dumneavoastră, o să vă dăm suficienţi bani pentru a trăi în orice ţară vă alegeţi, sub altă identitate, în schimb trebuie să fiţi de acord cu următoarele: vreau mărturie completă în privinţa activităţilor lui Moretti. Va trebui să depuneţi mărturie în faţa juriului şi, când îl vom aduce pe Moretti la proces, veţi fi martor pentru guvern. De acord?

Thomas Colfax se uită în altă parte. În cele din urmă spuse:

— Tony Granelli se întoarce probabil în mormânt. Ce se întâmplă cu oamenii? Ce s-a întâmplat cu onoarea?

Adam n-avea răspuns. Acesta era un om care înşelase legea de sute de ori, care scăpase de închisoare ucigaşi plătiţi, care ajutase la conceperea activităţilor celei mai vicioase organizaţii criminale pe care a cunoscut-o vreodată lumea civilizată. Şi el întreba ce s-a întâmplat cu onoarea.

Thomas Colfax se întoarse spre Adam.

— Ne-am înţeles. Vreau mărturia în scris şi o vreau semnată de procurorul general.

— O veţi avea. Adam se uită împrejur la camera sărăcăcioasă de motel. Să plecăm de aici.

— Nu vreau să merg la vreun hotel. Moretti are urechi peste tot.

— Nu acolo unde veţi merge.

*

La douăsprezece şi zece minute, un camion militar şi două jeepuri se opriră în faţa camerei 14. Patru bărbaţi din poliţia militară intrară în cameră şi ieşiră câteva momente mai târziu, escortându-l îndeaproape pe Thomas Colfax. Procesiunea plecă de la motel cu un jeep în faţă, al doilea după camion, îndreptându-se spre Quantico, Virginia, la treizeci şi cinci de mile sud de Washington. Caravana înainta cu viteză mare şi patruzeci de minute mai târziu ajunse la baza trupelor de marină a S.U.A. din Quantico.

Comandantul bazei, generalul maior Roy Wallace, şi câţiva soldaţi înarmaţi aşteptau la poartă. După ce caravana se opri, generalul Wallace îi spuse căpitanului de lângă el:

— Prizonierul va fi dus direct la arest. Nu va vorbi nimeni cu el.

Generalul maior Wallace privi cum procesiunea intra în bază. Şi-ar fi dat salariul pe o lună ca să cunoască identitatea omului din camion. Generalul comanda un aeroport al trupelor marine, o parte din academia FBI şi acolo se afla principalul centru de antrenament al trupelor puşcaşilor marini. Nu i se mai ceruse niciodată să primească un prizonier civil. Era total împotriva regulamentelor.

Cu două ore mai devreme primise un telefon de la însuşi comandantul trupelor maritime.

— Un bărbat este în drum spre baza ta, Roy. Vreau să eliberezi arestul şi să îl ţii acolo până la noi ordine. Generalul Wallace crezu că nu a auzit bine.

— Aţi spus *să eliberez arestul*, domnule?

— Exact. Îl vreau pe omul acela singur acolo. Nu i se va permite nimănui să se apropie de el. Vreau de asemenea să dublezi garda arestului. Înţeles?

— Da, domnule.

— Încă un lucru, Roy. Dacă i se va întâmpla ceva în timp ce este în custodia ta, o să mănânc un fund prăjit la micul dejun.

Şi comandantul închise.

Generalul Wallace privi cum camionul se îndreaptă spre arest, apoi se întoarse la biroul său şi îşi sună locţiitorul, căpitanul Alvin Giles.

— Ia legătura cu omul pe care îl vom avea la arest… spuse generalul.

— Da, domnule general!

— Primul nostru obiectiv este siguranţa lui personală. Vreau să alegi personal garda. Nimănui altcuiva nu-i este permis să se apropie de el. Nici vizitatori, nici poştă, nici pachete, înţeles?

— Da, domnule.

— Vreau să fii personal în bucătărie când i se pregăteşte mâncarea.

— Da, domnule general.

— Dacă cineva manifestă vreo curiozitate anormală faţă de el, îmi raportezi imediat. Vreo întrebare?

— Nu, domnule.

— Foarte bine, Al. Fii stăpân pe situaţie. Dacă ceva nu merge bine, o să mănânc fund prăjit la micul dejun.

49

Jennifer se trezi din cauza răpăitului ploii şi rămase în pat ascultând zgomotul ei plăcut pe acoperişul casei.

Se uită la ceasul deşteptător. Era timpul să-şi înceapă ziua de lucru.

O jumătate de oră mai târziu, Jennifer coborî la parter, în sufragerie, pentru a se întâlni cu Joshua la micul dejun. Nu era acolo.

Doamna Mackey veni în bucătărie.

— Bună dimineaţa, doamnă Parker.

— Bună dimineaţa. Unde este Joshua?

— Părea aşa de obosit, că m-am gândit să-l las să doarmă puţin mai mult. Şcoala începe abia mâine.

Jennifer o aprobă:

— Foarte bine.

Mâncă şi apoi urcă la etaj pentru a-i spune la revedere lui Joshua. Era în pat, adormit.

Jennifer se aşeză pe marginea patului şi spuse încet:

— Hai, somnorosule, vrei să-mi spui la revedere?

Deschise încet un ochi.

— Sigur, prietenă, *bye*. Vocea era somnoroasă. Trebuie să mă scol?

— Nu… Ştii ce? De ce n-ai zace şi tu astăzi? Poţi sta prin casă şi să te distrezi. Plouă prea tare ca să mai ieşi.

— *Okay*, ma.

Ochii i se închiseră şi adormi la loc.

*

Jennifer îşi petrecu toată după-amiaza în sala de judecată şi când termină şi ajunse acasă era trecut de ora şapte. Ploaia, care fusese o burniţă toată ziua, cădea acum în torente. Doamna Mackey deschise uşa şi o ajută pe Jennifer să-şi scoată pelerina de ploaie.

— Unde este Joshua?

— Doarme.

Jennifer se uită îngrijorată la doamna Mackey.

— A dormit toată ziua?

— Cerule, nu! S-a sculat şi s-a tot învârtit. I-am pregătit prânzul, dar

când m-am dus sus să-l iau, aţipise din nou, aşa că l-am lăsat.

— Înţeleg.

Jennifer se urcă şi intră în linişte în camera lui Joshua. Dormea. Se aplecă şi îi atinse fruntea. Nu avea febră; culoarea feţei era normală. Îi luă pulsul. Nu era nimic rău decât în imaginaţia ei. Joshua se jucase foarte mult probabil toată ziua şi era normal să fie obosit. Jennifer ieşi din cameră şi se întoarse jos.

— Faceţi-i nişte sandvişuri, doamnă Mackey şi lăsaţi-le lângă pat ca să le mănânce când s-o scula.

Jennifer mâncă la birou în timp ce lucra la o depoziţie pentru a doua zi. Se gândi să-l sune pe Michael ca să-l anunţe că s-a întors, dar nu prea se simţea în stare să vorbească cu el aşa de curând după noaptea petrecută cu Adam… Şi-ar fi dat seama imediat că ceva nu este în regulă. Termină lucrul după miezul nopţii. Se ridică în picioare şi se întinse, încercând să-şi dezmorţească spatele şi gâtul. Puse hârtiile în geantă, stinse luminile şi urcă la etaj. Trecu pe lângă camera lui Joshua şi se uită înăuntru. Încă mai dormea. Mâncarea de lângă pat era neatinsă.

*

A doua zi dimineaţa, când Jennifer coborî pentru micul dejun, Joshua era acolo, îmbrăcat, gata de şcoală.

— ´Mneaţa, ma.

— Bună dimineaţa, dragă. Cum te simţi?

— Formidabil. Am fost foarte obosit. Trebuie să fi fost soarele ăla mexican.

— Probabil.

— Acapulco este mortal. Putem să ne mai ducem acolo în vacanţa viitoare?

— Nu văd de ce nu. Îţi pare bine că începi şcoala?

— Refuz să dau un răspuns care poate fi folosit pentru incriminarea mea.

În mijlocul după-amiezei, când Jennifer lua o depoziţie, o sună Cynthia.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar la telefon este doamna Stout şi…

Profesoara lui Joshua.

— Fă-mi legătura.

Jennifer ridică receptorul.

— *Hello*, doamnă. S-a întâmplat ceva?

— Oh, nu, totul este în regulă, doamnă Parker. Nu am vrut să vă alarmez. Mă gândeam să vă spun că poate ar fi bine ca Joshua să doarmă mai mult.

— Ce vreţi să spuneţi?

— A dormit aproape la toate orele astăzi. Şi domnişoara Williams şi doamna Toboco mi-au spus asta. Poate ar fi bine dacă l-aţi pune să se culce mai devreme.

Jennifer se uită fix la telefon.

— Am… da, o să am grijă.

Încet, puse receptorul la loc şi se întoarse spre cei din cameră.

— Îmi… Îmi pare rău, spuse. Scuzaţi-mă.

Ieşi repede în anticameră.

— Cynthia, găseşte-l pe Dan. Spune-i să termine el în locul meu. A apărut ceva.

— *All*…

Jennifer ieşise deja.

Conduse spre casă ca o nebună, depăşind viteza legală, trecând pe roşu, având capul plin de viziuni înfricoşătoare în legătură cu Joshua. Drumul parcă nu se mai sfârşea şi când în sfârşit văzu casa, Jennifer s-ar fi aşteptat parcă să găsească drumul plin de ambulanţe şi maşini de poliţie. Şoseaua era pustie. Jennifer opri în faţa intrării şi alergă în casă.

— Joshua!

Se uita la un meci de baseball la televizor.

— *Hi*, ma. Ai venit devreme acasă. Ai fost concediată?

Jennifer rămase în uşă, uitându-se la el şi relaxându-se.

Se simţea ca o idioată.

— Ar fi trebuit să vezi ultima lovitură. Craig Swan e fantastic!

— Cum te simţi, fiule?

— Măreţ.

Jennifer îi puse mâna pe frunte. Nu avea febră.

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Bineînţeles. De ce arăţi aşa de ciudat? Te îngrijorează ceva? Vrei să stăm de vorbă ca între bărbaţi?

— Nu, dragă, zâmbi ea. Dar… te doare ceva?

— Mda. Mets a pierdut cu şase la cinci. Ştii ce s-a întâmplat în prima repriză?

A început să povestească surescitat isprăvile echipei lui favorite.

Jennifer se uita la el, adorându-l în gând: *La dracu’ cu imaginaţia mea! Bineînţeles că este sănătos.*

— Uită-te mai departe la meci. Mă duc să văd de masă. Jennifer se duse în bucătărie cu inima uşoară. Se hotărî să facă o prăjitură cu banane, unul dintre deserturile favorite ale lui Joshua.

Treizeci de minute mai târziu, când Jennifer se întoarse în cameră, Joshua zăcea pe duşumea, inconştient.

*

Drumul până la Spitalul Memorial Blinderman păru să dureze o veşnicie. Jennifer stătea în spate, ţinându-l pe Joshua de mână. Un asistent ţinea o mască de oxigen pe faţa copilului. Nu îşi recăpătase cunoştinţa. Sirena ambulanţei suna, dar traficul era aglomerat şi ambulanţa mergea încet; iar oamenii se uitau curioşi prin geam la femeia albă la faţă şi la băiatul inconştient. Lui Jennifer i se părea o violare a intimităţii.

— De ce nu se folosesc geamuri prin care se vede numai dinăuntru? întrebă ea.

— Poftiţi? Asistentul se uită la ea mirat.

— Nimic… nimic.

După ceea ce i se păru o eternitate, ambulanţa trase în faţa intrării de urgenţă din spatele spitalului. Doi interni aşteptau la uşă. Jennifer rămase

acolo neajutorată, privind cum Joshua este transferat din ambulanţă pe un pat cu rotile.

— Sunteţi mama băiatului? întrebă un asistent.

— Da.

— Pe aici, vă rog.

Ceea ce a urmat a fost un caleidoscop năucitor de sunete, lumini şi mişcări, toate înceţoşate. Jennifer privi cum Joshua este dus la serviciul de radiologie.

Porni după el, dar un asistent spuse:

— Trebuie să-l înregistraţi mai întâi.

O femeie slabă de la biroul din camera de gardă o întrebă pe Jennifer:

— Cum doriţi să plătiţi? Aveţi Crucea Albastră sau altă formă de asigurare? Jennifer voia să ţipe la femeie, voia să se întoarcă lângă Joshua, dar se forţă să răspundă la întrebări. Şi când terminară, şi Jennifer completă câteva formulare, femeia o lăsă să plece.

Se grăbi spre camera în care duseseră copilul şi intră, fi Nu era nimeni. Joshua dispăruse. Jennifer alergă înapoi în hol, uitându-se împrejur înnebunită. O soră trecu pe lângă ea. Jennifer o apucă de mână.

— Unde-i fiul meu?

— Nu ştiu, răspunse sora. Cum se numeşte?

— Joshua. Joshua Parker.

— Unde l-aţi lăsat?

— I s-au făcut radiografii... a... Jennifer îşi pierduse şirul. Ce au făcut cu el? Spune-mi!

Sora se uită mai atentă la Jennifer şi spuse:

— Aşteptaţi aici, doamnă Parker. Să văd ce pot să aflu.

Reveni peste câteva minute.

— Doctorul Morris ar vrea să vă vadă. Pe aici, vă rog.

Jennifer îşi dădu seama că îi tremură picioarele. Îi era greu să meargă.

— Vă simţiţi bine? Sora se uita la ea. Gura îi era uscată de frică.

— Îl vreau pe băiatul meu.

Au intrat într-o încăpere plină de echipamente stranii.

— Aşteptaţi aici, vă rog.

Doctorul Morris veni câteva minute mai târziu. Era un bărbat foarte gras, cu faţa roşie şi cu degetele pătate de nicotină.

— Doamna Parker?

— Unde-i Joshua?

— Intraţi aici, vă rog, un moment. O conduse pe Jennifer într-o cameră mică vizavi de cea cu echipamente curioase.

— Luaţi loc, vă rog.

Jennifer se aşeză.

— Joshua este... e... nu-i nimic serios, nu, domnule doctor?

— Încă nu ştiu. Vocea îi era surprinzător de moale pentru un bărbat de statura lui. Am nevoie de câteva informaţii. Câţi ani are fiul dumneavoastră?

— N-are decât şapte ani.

Decât, îi scăpase, o acuzaţie la adresa lui Dumnezeu.

— A avut vreun accident de curând?

Imaginea lui Joshua lovindu-se cu capul de cheu trecu prin mintea lui

Jennifer.

— A avut un accident la schi acvatic. S-a lovit la cap.

Doctorul nota.

— Când a fost asta?

— A… acum câteva zile. La Acapulco. Îi era greu să gândească logic.

— Arăta bine după accident?

— Da. Avea un cucui, dar altfel părea *O. K.*

— Aţi observat o pierdere a memoriei?

— Nu.

Vreo schimbare de personalitate?

— Nu.

— Convulsii, sau gâtul înţepenit, sau dureri de cap?

— Nu.

Doctorul se opri din scris şi se uită la Jennifer.

— I-am făcut radiografii deja, dar este insuficient. Vreau să-i fac o investigaţie CAT.

— O…?

— Este un aparat computerizat nou, din Anglia, care face fotografii ale interiorului creierului. S-ar putea să avem nevoie să mai facem câteva teste apoi.

— Da-da-dacă… se bâlbâia… este necesar. N-nu o să-i facă nici un rău, nu?

— Nu. S-ar puţea să avem nevoie şi de o puncţie rahidiană.

O înspăimânta. Se forţă să întrebe:

— Ce credeţi că are? Ce-i cu băiatul meu?

Nu îşi recunoştea vocea.

— Prefer să nu fac supoziţii, doamnă Parker. Vom şti într-o oră sau două. Acum este treaz, dacă doriţi să-l vedeţi.

— Oh, vă rog.

O soră o conduse în camera lui Joshua. Zăcea în pat, cu figura palidă. Când Jennifer intră, îşi ridică privirea.

— *Hi*, mam.

— *Hi!* Se aşează pe marginea patului. Cum te simţi?

— Foarte ciudat. E ca şi cum n-aş fi aici.

Jennifer se întinse şi îi luă mâna.

— Eşti aici, dragul meu. Şi sunt cu tine.

— Văd toate lucrurile dublu.

— I-ai… i-ai spus doctorului?

— Îhî. Îl văd dublu. Sper că n-o să-ţi trimită două note de plată.

Jennifer îşi puse cu blândeţe mâinile în jurul lui şi îl îmbrăţişă.

— Mam?

— Da, dragă?

— N-ai să mă laşi să mor, nu? Ochii i se umeziră brusc.

— Nu, Joshua, n-am să te las. Doctorii te vor face bine şi apoi am să te iau acasă.

— *Okay.* Şi promiţi că o să mergem iar la Acapulco?

— Da. Imediat ce…

Adormise.

Doctorul Morris intră în cameră împreună cu doi bărbaţi în jachete

albe.

— Am vrea să începem testele acum, doamnă Parker. Nu vor lua mult timp. Aşteptaţi aici dacă vreţi şi faceţi-vă comodă.

Jennifer îi privi cum îl iau pe Joshua din cameră. Stătea pe marginea patului, simţindu-se ca şi cum ar fi fost bătută. Toată energia se scursese din ea. Rămase acolo, uitându-se la zidul alb, în transă.

Un moment mai târziu o voce spuse:

— Doamnă Parker…

Jennifer se uită în sus la doctorul Morris.

— Vă rog, puteţi face testele.

O privi straniu:

— Le-am terminat.

Jennifer se uită la ceasul de pe perete. Stătea acolo de două ore. Unde fugise timpul? Se uită la figura doctorului, citind-o, căutând semnele acelea imperceptibile care i-ar fi putut spune dacă avea veşti bune sau rele. De câte ori a făcut asta înainte, citind pe feţele juraţilor care va fi verdictul? De o sută de ori? De cinci sute? Acum, din cauza panicii, Jennifer nu putea să-şi dea seama de nimic. Trupul începu să-i tremure incontrolabil.

— Fiul dumneavoastră are un hematom subcranian. Altfel spus, a avut un traumatism masiv pe creier.

Lui Jennifer i se uscase brusc gâtul aşa de tare încât nu mai putea să scoată un cuvânt.

— Ce… înghiţi şi încercă din nou. Ce înseamnă… Nu putu să termine propoziţia.

— Trebuie să-l operez imediat. Am nevoie de acordul dumneavoastră.

„Se juca cu ea. Dintr-un moment într-altul o să zâmbească şi o să-i spună că Joshua nu are nimic. V-am pedepsit, doamnă Parker, pentru că mi-aţi răpit timpul. Fiul dumneavoastră n-are nimic. Are nevoie de odihnă. Băiatul este în creştere. Nu trebuie să ne răpiţi timpul când noi avem pacienţi într-adevăr bolnavi. O să-i zâmbească şi o să-i spună: Vă puteţi lua fiul acasă, acum.”

Dr. Morris continuă.

— Este tânăr şi voinic. Avem toate motivele să sperăm că operaţia va reuşi.

O să-i deschidă creierul băiatului ei, o să-l taie cu instrumentele lui ascuţite, poate o să distrugă tot ceea ce îl făcea pe Joshua să fie Joshua. Poate să-l ucidă.

— Nu! Era un ţipăt de furie.

— Nu ne daţi permisiunea să operăm?

— Eu… Mintea îi era atât de confuză că nu putea să gândească. Ce se va întâmpla dacă… nu operaţi? Doctorul Morris spuse simplu.

— Fiul dumneavoastră va muri. Tatăl băiatului este aici?

Adam! Oh, cât de mult îl dorea pe Adam, cât dorea să-i simtă braţele în jurul ei, liniştind-o. Voia să-l audă spunându-i că totul va fi bine, că Joshua se va face bine.

— Nu, răspunse Jennifer în cele din urmă, nu este. Vă… vă dau încuviinţarea. Puteţi opera.

Doctorul Morris completă un formular şi i-l întinse:

— Vreţi să semnaţi aici, vă rog? Jennifer semnă hârtia fără să se uite la ea.

— Cât va dura?

— Nu pot şti până nu deschid... Văzu expresia de pe faţa ei. Până nu încep operaţia. Vreţi să aşteptaţi aici?

— Nu! Pereţii parcă o strângeau, sufocând-o. Nu putea să respire. Este vreun loc unde pot să mă rog?

*

Era o capelă mică cu Iisus pictat deasupra altarului. În încăpere nu mai era nimeni în afară de Jennifer. Îngenunche, dar era incapabilă să se roage. Nu era religioasă de felul ei; de ce ar asculta-o Dumnezeu? Încercă să-şi liniştească mintea ca să poată vorbi cu Dumnezeu, dar frica era prea puternică; o stăpânea întru totul. Îşi spunea întruna, fără milă: *Dacă măcar nu l-aş fi luat pe Joshua la Acapulco, gândea... Dacă nu l-aş fi lăsat să schieze... Dacă n-aş fi avut încredere în doctorul mexican... Dacă. Dacă. Dacă. Făcea târguri cu Dumnezeu. Fă-l bine şi voi face tot ce-mi ceri.*

Îl nega pe Dumnezeu. *Dacă ar exista un Dumnezeu, ar face asta unui copil care n-a rănit niciodată pe nimeni? Ce fel de Dumnezeu lasă să moară copii inocenţi?*

În cele din urmă, din cauza oboselii, gândurile lui Jennifer se liniştiră şi îşi aduse aminte ceea ce spusese doctorul Morris. Este tânăr şi pare voinic. *Avem toate motivele să sperăm că operaţia va reuşi.*

Totul va fi bine. Bineînţeles că va fi. Când se va termina, îl va lua pe Joshua şi vor merge undeva unde să se poată odihni. Acapulco, dacă vrea el. Vor citi şi se vor juca şi vor vorbi...

Când în cele din urmă Jennifer fu prea obosită ca să mai poată gândi, se ghemui într-un scaun şi rămase aşa, cu mintea goală. Cineva îi atinse mâna. Privi în sus şi-l văzu pe doctorul Morris stând lângă ea. Jennifer se uită la figura lui şi nu mai avu nevoie să pună nici o întrebare.

Îşi pierdu cunoştinţa.

50

Joshua era întins pe o masă îngustă de metal, cu trupul nemişcat pe veşnicie. Arăta de parcă ar fi dormit liniştit. Faţa lui tânără, frumoasă părea plină de vise secrete, minunate. Jennifer văzuse expresia asta de mii de ori când Joshua se ghemuia în patul lui cald, în timp ce Jennifer stătea lângă el, studiindu-i faţa, plină de un sentiment de dragoste atât de puternic că aproape o sugruma. Şi de câte ori aranjase ea cu blândeţe plapuma ca să nu-i fie frig în timpul nopţii?

Acum frigul era adânc în interiorul lui Joshua. Nu va mai fi niciodată

cald. Ochii aceia strălucitori nu se vor mai deschide niciodată şi nu se vor mai uita la ea şi nu va mai vedea niciodată zâmbetul pe buzele lui, nu-i va mai auzi vocea, nu-i va mai simţi braţele mici, puternice în jurul gâtului. Era dezbrăcat sub giulgiu.

Jennifer îi spuse doctorului:

— Vreau să-l acoperiţi cu o pătură. O să-i fie frig.

— Nu poate… şi doctorul Morris se uită în ochii lui Jennifer. Ce văzu acolo îl făcu să spună: Da, bineînţeles, doamnă Parker, apoi se întoarse spre soră şi-i spuse: Adu o pătură.

Era o jumătate de duzină de oameni în cameră, majoritatea în uniforme albe, şi se părea că toţi vorbesc cu Jennifer, dar ea nu putea auzi ce îi spuneau. Era parcă sub un clopot, izolată de toţi. Le vedea buzele mişcându-se, dar nu se auzea nici un sunet. Voia să le spună să plece, dar îi era frică să nu-l sperie pe Joshua. Cineva îi zgâlţâi braţul şi dintr-o dată camera se umplu de sunete şi parcă toată lumea vorbea în acelaşi timp.

Doctorul Morris spunea.

— … necesar să-i facem autopsia.

Jennifer spuse liniştită.

— Dacă te mai atingi de fiul meu, te omor.

Şi zâmbi către toată lumea din jurul ei –, fiindcă nu voia să fie furioşi pe Joshua.

O soră încerca să o convingă pe Jennifer să iasă din cameră, dar ea scuturâ din cap.

— Nu pot să-l las singur. Cineva ar putea să stingă lumina. Lui Joshua îi este frică de întuneric. Cineva îi strânse mâna şi Jennifer simţi înţepătura unui ac, iar un moment mai târziu o învălui o căldură plăcută şi adormi. Era după-amiază târziu când se sculă. Se găsea într-o cameră mică de spital. Cineva o dezbrăcase şi o îmbrăcase cu un halat de spital. Se sculă, se îmbrăcă şi se duse să-l caute pe doctorul Morris. Era neverosimil de calmă.

Doctorul Morris spuse: Vom face noi toate formalităţile pentru funeralii, doamnă Parker. Nu trebuie să…

— Am să mă ocup eu.

— Foarte bine. Ezită, încurcat. Referitor la autopsie; ştiu că nu aţi vorbit serios azi-dimineaţă. Eu…

— Greşiţi.

*

În următoarele două zile, Jennifer trecu prin toate ritualurile morţii. Se duse la pompele funebre să facă aranjamentele necesare. Alese un coşciug alb căptuşit cu o pânză de satin. Era parcă în transă şi, mai târziu, când încerca să se gândească la momentele acelea, nu reuşea să-şi aducă aminte de nimic. Era ca şi cum cineva îi luase în stăpânire trupul şi acţiona pentru ea. Se afla într-o stare de şoc, ascunzându-se în spatele scutului pentru a nu înnebuni.

Când Jennifer plecă de la pompele funebre, funcţionarul îi spuse:

— Dacă vreţi să vă îmbrăcaţi fiul în anumite haine, doamnă Parker, puteţi să le aduceţi şi îl îmbrăcăm noi.

— O să-l îmbrac eu pe Joshua.

Se uită la ea surprins.

— Dacă doriţi, bineînţeles, dar…

O privi plecând, întrebându-se dacă avea idee cum este să îmbraci un cadavru.

*

Jennifer conduse maşina spre casă şi o trase pe alee. Doamna Mackey era în bucătărie, cu ochii roşii, cu faţa schimonosită de durere.

— Oh, doamnă Parker! Nu-mi vine să cred…

Jennifer nici nu o auzea, nici nu o vedea. Trecu pe lângă ea şi urcă la etaj, în camera lui Joshua. Era exact la fel. Nimic nu se schimbase, cu excepţia faptului că încăperea era goală. Cărţile, jocurile, echipamentul de schi, de baseball, toate erau acolo, aşteptându-l. Jennifer rămase în uşă, uitându-se în cameră, încercând să-şi aducă aminte de ce a venit aici. *Oh, da. Haine pentru Joshua*. Se duse la dulap. Avea un costum albastru-închis pe care i-l cumpărase la ultima lui aniversare. Joshua îl purtase în seara când l-a luat ca să cineze la Lutèce. Îşi aducea foarte limpede aminte seara aceea. Joshua arăta aşa de maturizat, iar Jennifer se gândise: *Într-o zi va sta aici cu fata cu care se va căsători.* Ziua aceea nu va mai veni acum. Nu va mai exista nici o maturizare. Nici fată. Nici viaţă.

Lângă costumul albastru erau mai multe perechi de blue-jeans, cămăşi, bluze, una cu numele echipei de baseball a lui Joshua pe spate. Jennifer stătea acolo, plimbându-şi mâinile fără ţintă peste haine, pierzând noţiunea timpului.

Doamna Mackey apăru lângă ea.

— Vă simţiţi bine, doamnă Parker?

— Da, foarte bine, răspunse Jennifer politicos.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc. Am să-l îmbrac pe Joshua. Ce crezi că i-ar plăcea să poarte? Avea o voce vioaie, dar ochii îi erau morţi.

Doamna Mackey se uită în ei şi se sperie.

— De ce nu te întinzi un pic, dragă? Am să-i telefonez doctorului.

Mâinile lui Jennifer se mişcau peste hainele din dulap. Scoase costumul de baseball de pe umeraş.

— Cred că lui Joshua i-ar plăcea ăsta. De ce altceva o mai avea nevoie?

Doamna Mackey privi neajutorată cum Jennifer se duce la un sertar şi ia lenjerie, ciorapi şi o cămaşă. *Joshua are nevoie de lucrurile astea fiindcă pleacă în vacanţă. O vacanţă lungă.*

— Crezi că o să-i ţină suficient de cald astea?

Doamna Mackey izbucni în lacrimi.

— Te rog, nu, imploră ea. Lasă lucrurile alea. Am eu grijă de ele.

Dar Jennifer era deja în drum spre parter cu ele în braţe.

*

Trupul se găsea în sală imensă de la morgă. Îl puseseră pe Joshua pe

o masă lungă, în aşa fel încât corpul să pară şi mai mic. Când Jennifer se întoarse cu hainele, funcţionarul de la pompe funebre încercă din nou:

— Am vorbit cu doctorul Morris. Am fost amândoi de acord că ar fi mult mai bine, doamnă Parker, dacă ne-aţi lăsa pe noi să ne ocupăm de el. Suntem obişnuiţi şi…

Jennifer îi zâmbi.

— Ieşi afară.

Înghiţi şi spuse:

— Da, doamnă Parker.

Jennifer aşteptă până ce ieşi din încăpere, apoi se întoarse spre fiul său.

Se uită la faţa lui adormită şi spuse:

— Mama ta o să aibă grijă de tine, dragul meu. O să te îmbrac cu costumul tău de baseball. Ţi-ar plăcea, nu?

Trase la o parte cearşaful, se uită la trupul lui gol, apoi, începu să-l îmbrace, începu să-i pună slipul şi se cutremură la atingerea pielii lui rece ca gheaţa. Era tare şi ţeapăn ca marmura. Jennifer încercă să-şi spună că bucata asta de carne rece, fără viaţă, nu este fiul ei, că Joshua se află undeva, cald, şi fericit, dar era incapabilă să se convingă. Joshua era pe masa aceea. Jennifer începu să tremure din tot corpul. Ca şi cum răceala din interiorul lui Joshua intrase în ea, îngheţând-o. Îşi spuse cu duritate: *Opreşte-te! Opreşte-te! Opreşte-te! Opreşte-te! Opreşte-te!*

Inspiră adânc, de câteva ori, şi când se calmă, în sfârşit, începu să-şi îmbrace fiul, vorbind cu el tot timpul. Întâi îi puse slipul, apoi pantalonii şi când îl ridică pentru ca să-i pună cămaşa, capul îi alunecă şi căzu pe masă, iar Jennifer ţipă:

— Îmi pare rău, Joshua, iartă-mă!

Şi începu să plângă.

*

I-au trebuit aproape trei ore lui Jennifer ca să-l îmbrace pe Joshua. Purta costumul de baseball acum şi cămaşa lui favorită, ciorapi albi şi tenişi. Casca de baseball îi acoperea faţa, aşa încât Jennifer i-o lăsă pe piept.

— Poţi să o iei cu tine, dragul meu.

Când bărbatul de la pompele funebre intră în cameră, Jennifer stătea deasupra trupului îmbrăcat al lui Joshua, ţinându-l de mână şi vorbind cu el.

Bărbatul veni spre ea şi spuse cu blândeţe:

— O să avem noi grijă de el acum.

Jennifer mai aruncă o ultimă privire spre băiatul ei.

— Vă rog să aveţi grijă. Ştiţi, s-a rănit la cap.

Funeraliile au fost simple. Jennifer şi doamna Mackey au fost singurele persoane prezente, uitându-se cum sicriul mic, alb este coborât în groapa proaspăt săpată. Jennifer s-a gândit să-i spună lui Ken Bailey, fiindcă Joshua şi Ken s-au iubit unul pe celălalt, dar Ken nu mai există în viaţa lor. Când prima lopată de pământ a căzut peste capacul sicriului, doamna Mackey a spus:

— Hai să mergem, dragă. Te conduc acasă.

Jennifer îi răspunse politicos:

— Mă simt bine. Joshua şi cu mine nu mai avem nevoie de tine. Voi avea grijă să primeşti salariul pe un an înainte şi-ţi vom da o recomandare. Joshua şi cu mine îţi mulţumim pentru tot.

Doamna Mackey rămase înţepenită locului, uitându-se după Jennifer care plecă. Mergea cu grijă, ţinându-se foarte dreaptă, ca şi când ar fi mers printr-un coridor nesfârşit, larg numai pentru o persoană.

Casa era încremenită şi liniştită. Se duse în camera lui Joshua, închise uşa în spatele ei şi se întinse în pat, uitându-se la toate lucrurile care îi aparţinuseră, pe care le îndrăgise. Nu mai avea ce face acum, nici unde să se ducă. Toată lumea ei era în camera aceea. Nu exista decât Joshua. Jennifer începu cu ziua când s-a născut, aducându-şi aminte toate evenimentele în legătură cu el.

Joshua făcând primii paşi... Joshua spunând *car-car* şi *Mama, du-te şi te joacă cu jucăriile tale*... Joshua ducându-se singur la şcoală pentru prima oară, cu o figură bravă... Joshua zăcând în pat cu pojar... Joshua înscriind un punct şi câştigând jocul pentru echipa lui... Joshua plimbându-se singur cu barca... Joshua dând de mâncare unui elefant la zoo... Joshua cântând Shine *on, Harvest Moon,* de Ziua femeii. Amintirile se opreau în ziua în care Jennifer şi Joshua plecau la Acapulco.

Acapulco... unde îl văzuse pe Adam şi făcuse dragoste cu el. Era pedepsită fiindcă se gândise numai la ea. Bineînţeles, gândi Jennifer, *asta este pedeapsa mea. Ăsta este iadul meu!*

*

Şi o luă iar de la început, cu ziua când Joshua s-a născut... Joshua făcând primii paşi... Joshua spunând *car-car* şi *Mama, du-te şi te joacă cu jucăriile tale.*

Pierduse noţiunea timpului. Câteodată Jennifer auzea telefonul sunând undeva departe şi o dată auzi pe cineva bătând la uşa de la intrare, dar sunetele acelea nu aveau nici un înţeles pentru ea. Nu avea de gând să permită nimănui să o ia de lângă fiul ei. Rămase în cameră, fără să mănânce şi să bea nimic, pierdută în lumea ei împreună cu Joshua. Habar n-avea de cât timp zăcea acolo.

*

După cinci zile, Jennifer auzi soneria de la uşa din faţă şi o bătaie în uşă, dar nu dădu nici o atenţie. Oricine ar fi fost o să plece şi o s-o lase în pace. Auzi zgomotul unui geam care se sparge, iar câteva minute mai târziu uşa camerei lui Joshua se deschise brusc şi intră Michael Moretti.

Se uită la silueta slăbită, la ochii înfundaţi în orbite ce îl priveau şi spuse:

— Iisuse Cristoase!

A trebuit să facă uz de toată forţa lui pentru a o scoate pe Jennifer din cameră. Se luptă cu el, isteric, încercând să-l lovească, să-i scoată ochii. Nick Vito aştepta jos şi a fost nevoie de amândoi pentru a o face pe

Jennifer să se urce în maşină. Jennifer n-avea idee cine erau şi de ce se găseau acolo. Ştia numai că o luau de lângă fiul ei. A încercat să le spună că o să moară dacă îi fac asta, dar în cele din urmă fu prea obosită ca să se mai lupte. Adormi.

*

Când Jennifer s-a trezit, se găsea într-o cameră luminoasă, curată, cu o fereastră mare prin care se vedeau un munte şi un lac albastru în depărtare. O soră stătea pe un scaun lângă pat, citind o revistă. Ridică privirea când Jennifer deschise ochii.

— Unde sunt? O durea gâtul când vorbea.

— Între prieteni, domnişoară Parker. Domnul Moretti v-a adus aici. Era foarte îngrijorat din cauza dumneavoastră. Va fi foarte mulţumit să afle că v-aţi trezit.

Sora se grăbi să iasă din cameră.

*

Jennifer zăcea acolo, cu mintea goală, dorindu-şi să nu gândească. Dar amintirile începuseră să revină, neiertătoare, şi nu avea unde să se ascundă de ele acum, unde să scape. Jennifer îşi dădu seama că încercase să se sinucidă fără să aibă de fapt curajul să o facă. Michael o salvase. Era ironic. Nu Adam. Michael. Se gândi că nu era corect să-l acuze pe Adam. Îi ascunsese adevărul, nu-i spusese de fiul care se născuse şi care acum era mort. Joshua era mort. Jennifer putea să privească faptele în faţă acum. Durerea era adâncă şi agonizantă şi ştia că este o durere ce va rămâne cu ea cât va trăi. Dar putea să o suporte. Va trebui. Era dreptatea cerându-şi plata.

*

Jennifer auzi paşi şi ridică ochii. Michael intrase în cameră. Rămase acolo uitându-se la ea uimit. Fusese înnebunit când Jennifer dispăruse. Aproape că îşi ieşise din minţi de frică să nu i se fi întâmplat ceva.

Veni lângă patul ei şi o privi.

— De ce nu mi-ai spus? Michael se aşează pe marginea patului. Îmi pare rău.

Jennifer îi luă mâna.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus aici. Cred… că am înnebunit puţin.

— Puţin.

— De când sunt aici.

— Patru zile. Doctorul te-a hrănit intravenos.

Jennifer dădu din cap şi chiar şi această mică mişcare o făcu cu mare efort. Se simţea groaznic de slăbită.

— Trebuie să sosească micul dejun. Mi s-a dat ordin să te îngraş.

— Nu mi-e foame. Nu cred că o să vreau să mai mănânc vreodată.

— O să mănânci.

Spre surprinderea lui Jennifer, Michael avea dreptate. Când sora îi

aduse ouă fierte moi, pâine prăjită şi ceai, Jennifer îşi dădu seama că este flămândă.

Michael rămase acolo, privind-o, şi când Jennifer termină, îi spuse:

— Trebuie să mă întorc la New York pentru nişte chestii. Revin în câteva zile.

Se aplecă şi o sărută cu blândeţe.

— Ne vedem vineri. Îi mângâie faţa încet. Vreau să te faci bine repede. Auzi?

Jennifer se uită la el şi răspunse:

— Aud.

51

Sala de conferinţe de la Baza Marinei Militare a S.U.A. era arhiplină. La uşa camerei fusese plantată o gardă înarmată. Înăuntru se desfăşura o adunare extraordinară. Un mare juriu special ocupa scaunele, de-a lungul unui perete. Pe una din laturile mesei lungi şedeau Adam Warner, Robert Di Silva şi directorul adjunct al FBI-ului. În faţa lor stătea Thomas Colfax.

Aducerea marelui juriu la bază a fost ideea lui Adam. Marele juriu a fost de acord cu sugestiile lui Adam şi întrunirea secretă urma să înceapă.

Adam îi spuse lui Thomas Colfax:

— Vreţi să ne spuneţi identitatea dumneavoastră, vă rog?

— Mă numesc Thomas Colfax.

— Care este ocupaţia dumneavoastră, domnule Colfax?

— Sunt avocat, cu dreptul de a pleda în statul New York, ca şi în multe alte state ale acestei ţări.

— De când profesaţi avocatură?

— De mai bine de treizeci şi cinci de ani.

— Aveţi o clientelă bogată?

— Nu, domnule. Am un singur client.

— Cine este clientul dumneavoastră?

— În aproape toţi aceşti ani a fost Antonio Granelli, acum decedat. Locul lui a fost luat de Michael Moretti şi de Organizaţia lui.

— Vă referiţi la crima organizată?

— Da, domnule.

— Datorită poziţiei pe care o deţineţi de atâţia ani, este corectă presupunerea că sunteţi într-o poziţie unică de a cunoaşte treburile interne a ceea ce am putea numi Organizaţia?

— Foarte puţine lucruri se puteau întâmpla fără a le cunoaşte.

— Şi au fost implicate şi activităţi criminale?

— Da, domnule senator.

— Vreţi să descrieţi natura a câtorva din aceste activităţi?

Thomas Colfax a vorbit timp de două ore. Cu voce sigură. A indicat

locuri, date şi nume, şi câteodată povestirea sa era atât de fascinantă, încât oamenii din încăpere uitau unde se găsesc, prinşi de poveştile de groază pe care le spunea Colfax.

Le-a vorbit de contracte de crimă, de martori ucişi pentru a nu putea depune mărturie; de mutilări, răpiri, sclavie. Erau expuse pentru prima oară majoritatea operaţiilor interne din cel mai mare sindicat al crimei din lume.

Din când în când, Adam sau Robert Di Silva punea câte o întrebare, îndemnându-l pe Thomas Colfax pentru a completa scăpările acestuia.

Întrunirea decurgea mai bine decât şi-ar fi imaginat Adam, când deodată, spre sfârşit, când mai rămăseseră doar câteva minute, se petrecu catastrofa.

Unul dintre bărbaţii din juriu pusese o întrebare despre o operaţiune financiară.

— Asta s-a întâmplat acum doi ani. Michael mă ţinea la o parte în ultimul timp. Jennifer Parker s-a ocupat de asta.

Adam îngheţă. Robert

Di Silva spuse:

— Jennifer Parker?

În vocea lui se citea o nerăbdare explozivă.

— Da, domnule. O notă răzbunătoare străbătu din vocea lui Thomas Colfax. Ea este avocatul Organizaţiei acum.

Adam dorea cu disperare să-l facă să tacă, să nu se înregistreze ce spune, dar era prea târziu. Di Silva se arunca la vena jugulară şi nimic nu-l mai putea opri.

— Vorbeşte-ne despre ea, spuse Di Silva încordat.

Thomas Colfax continuă:

— Jennifer Parker este implicată în aranjarea companiilor false, operaţii ilegale bancare…

— Nu văd… încercă Adam să întrerupă.

— Crimă…

Cuvântul pluti în aer.

Adam rupse tăcerea:

— Hm… Trebuie să ne oprim la fapte, domnule Colfax. Doar nu încercaţi să ne spuneţi că Jennifer Parker este implicată într-o crimă?

— Ba exact asta spun. A cerut uciderea unui bărbat care i-a răpit fiul. Numele bărbatului era Frank Jackson. I-a spus lui Moretti să-l omoare şi el a făcut-o.

În cameră se auzi un murmur surescitat de voci.

Fiul ei! Adam gândea: *Trebuie să fie vreo greşeală.* Începu să se bâlbâie.

— Cred… cred că avem suficiente dovezi pentru o acuzaţie numai „din auzite”. Noi…

— Nu este „din auzite”, îl asigură Thomas Colfax. Am fost în cameră cu Moretti când ea a sunat.

Mâinile lui Adam se strângeau atât de puternic sub masă încât se albiseră.

— Martorul arată foarte obosit. Cred că este suficient pentru şedinţa aceasta. Robert Di Silva se adresă juriului special:

— Aş vrea să fac o propunere referitor la procedură…

Adam nu mai asculta. Se întreba unde este Jennifer.

Dispăruse din nou. Adam încercase în mod repetat să o găsească. Era disperat. Trebuia să o găsească. Repede.

52

Cea mai largă operaţiune secretă a forţelor legii din Statele Unite începu să se pună în mişcare.

Forţele Federale de Luptă împotriva Crimei Organizate lucrau mână în mână cu FBI-ul, Serviciile Poştale şi Vamale, fiscul, Biroul Federal al Narcoticelor şi jumătate de duzină de alte agenţii.

Scopul investigaţiilor cuprindea crima, conspiraţia pentru comiterea crimei, jocuri de noroc, evaziuni fiscale, fraude sindicale, camătă, incendieri şi droguri.

Thomas Colfax le dăduse cheia unei cutii a Pandorei în care se aflau crima şi corupţia, iar această cheie va ajuta să fie distrusă o mare parte a crimei organizate.

Familia lui Moretti va fi cea mai lovită, dar dovezile atingeau şi zeci de alte Familii din ţară.

Pe tot teritoriul Statelor Unite şi în străinătate, agenţii guvernamentali anchetau discret prietenii şi asociaţii în afaceri ai oamenilor de pe listele lor. Agenţii din Turcia, Mexico, San Salvador, Marsilia şi Honduras colaborau cu omologii lor, transmiţându-le informaţii despre activităţile ilegale ce aveau loc în acele ţări. Pungaşi de mâna a treia, când erau prinşi în plasă, erau puşi în libertate în schimbul dovezilor împotriva principalelor figuri criminale. Totul era mânuit discret, astfel încât vânatul principal să nu aibă nici un semnal în privinţa furtunii care urma să se abată asupra lui.

*

Ca preşedinte al Comitetului Senatorial de Investigaţii, Adam Warner primea un flux continuu de vizitatori acasă, în Georgetown, şi discuţiile din biroul său durau adesea până la orele mici ale nopţii. Foarte puţini se îndoiau că, după ce Organizaţia lui Michael Moretti va fi distrusă, candidatura prezidenţială nu va fi o victorie uşoară pentru Adam.

Ar fi trebuit să fie un bărbat fericit. Se simţea însă mizerabil, trebuind să facă faţă celei mai mari crize morale din viaţa lui. Jennifer Parker era adânc implicată şi Adam trebuia să o prevină, să-i spună să fugă cât mai avea încă o şansă. Şi totuşi mai avea şi altă obligaţie: o obligaţie faţă de comitetul care îi purta numele, o obligaţie faţă de însuşi Senatul Statelor Unite. Dacă o prevenea şi era descoperit, distrugea astfel credibilitatea comitetului său de investigaţii şi tot ce înfăptuise. Îşi va distruge viitorul,

familia.

Adam fusese uimit de afirmaţia lui Colfax cum că Jennifer ar fi avut un copil.

Trebuia să vorbească cu Jennifer.

Adam formă numărul ei de telefon de la birou şi o secretară îi spuse:

— Îmi pare rău, domnule Adams, domnişoara Parker nu este.

— E… este foarte important. Ştiţi unde aş putea să o găsesc?

— Nu, domnule. Poate să vă ajute altcineva în problema dumneavoastră?

Nimeni nu putea să-l ajute.

În săptămâna următoare, Adam a încercat în fiecare zi să o găsească pe Jennifer. Secretara ei nu spunea decât „îmi pare rău, domnule Adams, dar domnişoara Parker nu este la birou”.

Adam se afla în cabinetul de lucru, încercând pentru a treia oară în ziua aceea s-o găsească pe Jennifer, când Mary Beth intră în cameră. Adam puse receptorul în furcă.

Mary Beth se apropie de el şi îşi plimbă degetele prin părul lui.

— Arăţi obosit, dragă.

— Mă simt bine.

Se aşează într-un fotoliu, vizavi de biroul lui Adam.

— Se adună toate, nu, Adam?

— Aşa se pare.

— Pentru binele tău, sper să se termine mai repede. Încordarea trebuie să fie groaznică.

— Mă descurc, Mary Beth. Nu te îngrijora.

— Ba mă îngrijorez. Numele lui Jennifer Parker este pe listă, nu?

Adam se uită mirat la ea.

— De unde ştii.

— Dragul meu, ai transformat casa asta într-un loc de întâlnire pentru toată lumea. E imposibil să nu aud ce se vorbeşte. Toată lumea pare foarte surescitată de faptul că îi vor prinde pe Michael Moretti şi pe femeia lui.

Se uită la faţa lui Adam, dar acolo nu se citea nimic. Mary Beth îşi privea soţul cu dragoste şi gândea: *Cât de naivi sunt bărbaţii.* Ea ştia despre Jennifer Parker mai multe decât ştia Adam. Întotdeauna o uimise pe Mary Beth cât de strălucit poate fi un bărbat în afaceri sau politică şi cât de fraier poate fi când este vorba de femei. Uite ce de bărbaţi mari, într-adevăr, s-au însurat cu nişte fluşturatice. Mary Beth îşi înţelegea soţul în ceea ce o priveşte pe Jennifer Parker. La urma urmei, Adam era un bărbat foarte atrăgător. Filosofia ei era să ierte şi să nu uite niciodată.

Mary Beth ştia ce este cel mai bine pentru soţul ei. Tot ce făcea ea era pentru binele lui Adam. Ei, când o să se termine cu nebunia asta, îl va lua pe Adam să se relaxeze undeva. *Chiar* arăta obosit. O vor lăsa pe Samantha cu menajera şi vor pleca într-un loc romantic. Poate în Tahiti.

Mary Beth se uită pe geam şi văzu doi agenţi secreţi stând de vorbă. Avea sentimente amestecate în privinţa lor. Nu-i plăcea amestecul în viaţa ei personală, dar, în acelaşi timp, prezenţa lor acolo amintea faptul că soţul ei era un candidat la preşedinţia Statelor Unite. Nu, ce proastă e: soţul ei va fi următorul preşedinte al Statelor Unite. Toată lumea spunea asta. Gândul că o să locuiască la Casa albă o încălzea. Ocupaţia ei favorită,

în timp ce Adam era ocupat cu întâlnirile acelea era cum să redecoreze Casa Albă. Stătea ore întregi singură în camera ei, schimbând mobila în mintea ei, gândindu-se la toate lucrurile nemaipomenite pe care le va face când va deveni „First Lady”.

Ea şi Adam vor locui în acea casă, vor deveni o parte din istoria ei. Mary Beth se cutremură la gândul că Adam a fost atât de aproape să renunţe la toate astea din cauza femeii aceleia. Ei bine, se terminase totul acum, mulţumesc lui Dumnezeu.

Îl privi pe Adam stând la biroul lui. Arăta foarte obosit.

— Vrei să-ţi fac o cafea, dragă?

Adam vru să spună nu, dar se răzgândi.

— Dacă vrei...

— O fac în două secunde.

În momentul în care Mary Beth ieşi din cameră, Adam puse mâna pe telefon şi începu să sune din nou. Era seară şi ştia că biroul lui Jennifer este închis, dar trebuia să existe un serviciu de noapte. După ceea ce i s-a părut a fi o perioadă de timp interminabilă, răspunse cineva.

— Este urgent, spuse Adam. Încerc de câteva zile să o găsesc pe Jennifer Parker. Sunt Adam.

— Un moment, vă rog. Vocea se auzi din nou în telefon, îmi pare rău, domnule, nu ni s-a lăsat nici o vorbă unde ar putea fi găsită domnişoara Parker. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

— Nu.

Adam trânti telefonul, frustrat, ştiind că nu poate lăsa nici un mesaj, fiindcă Jennifer n-ar fi avut cum să-l sune.

Rămase pe scaun, uitându-se afară, în noapte, gândindu-se la zecile de mandate de arestare ce vor fi scrise în curând. Unul dintre ele va fi pentru crimă.

Va purta numele Jennifer Parker.

Au trecut cinci zile până când Michael Moretti s-a întors la cabana de pe munte unde stătea Jennifer Parker. Petrecuse acele zile odihnindu-se, mâncând, făcând plimbări lungi. Când auzi maşina lui Michael, Jennifer ieşi afară ca să-l întâmpine.

Michael se uită la ea şi spuse:

— Arăţi mult mai bine.

— Mă simt mai bine. Mulţumesc.

Au început să se plimbe pe poteca ce ducea la lac.

— Am să-ţi dau o treabă de făcut, spuse Michael.

— Ce anume?

— Vreau să pleci mâine la Singapore.

— Singapore?

— Un steward de pe liniile aeriene a fost ridicat la aeroportul de acolo. Avea cocaină la el. Îl cheamă Stefan Bjork. E în închisoare. Vreau să-l scoţi pe cauţiune până nu începe să vorbească.

— *All right.*

— Să te întorci cât poţi mai repede. O să-mi lipseşti.

O trase spre el şi o sărută uşor pe buze, apoi şopti:

— Te iubesc, Jennifer.

Şi ea ştia că nu mai rostise cuvintele astea nimănui înainte.

Dar era prea târziu. Se terminase. Ceva murise în ea pentru totdeauna şi rămăsese numai cu sentimentul de vină şi de singurătate. Se hotărâse să-i spună lui Michael că pleacă. Nu vor mai fi nici Adam şi nici Michael. Trebuia să se ducă undeva departe, singură, şi să o ia de la început. Avea o datorie de plătit. O să-i facă acest ultim serviciu lui Michael şi o să-i spună despre planurile ei când se va întoarce.

Plecă la Singapore a doua zi dimineaţă.

53

Nick Vito, Tony Santo, Salvatore Fiore şi Joseph Colella luau masa de prânz la Tony's Place. Stăteau într-un separeu din faţă şi de fiecare dată când se deschidea uşa se uitau să vadă cine intră. Michael Moretti era în camera din spate şi, chiar dacă nu exista nici un conflict între Familii, era întotdeauna mai bine să fie în gardă.

— Ce i s-a întâmplat lui Jimmy? întrebă Joseph Colella.

— *Astutatu-morte*, îi spuse Nick Vito. Tâmpitul s-a îndrăgostit de sora unui detectiv. Gagica era bună, recunosc. Ea şi cu frate'su l-au vrăjit pe Jimmy. Jimmy a aranjat o întâlnire cu Mike şi avea o sârmă în cracu de la pantalon.

— Şi ce s-a-ntâmplat? întrebă Fiore.

— S-a-ntâmplat că Jimmy a fost aşa de nervos c-a trebuit să se... Când s-a deschis la fermoar, i-a ieşit sârma afară.

— Oh, rahat!

— Asta a făcut Jimmy. Mike l-a dat pe mâna lui Gino. A folosit sârma lui Jimmy ca să-l sugrume. S-a dus *supillu supillu* – foarte încet.

Uşa se deschise şi intră băiatul cu ziarele. Joseph Colella îl strigă:

— Aici, băiete! Se întoarse spre ceilalţi: Vreau să controlez cursa de la Hialeah. Am un cal barosan azi.

Băiatul îi întinse un ziar şi Colella îi dădu un dolar.

— Păstrează restul.

Aşa ar fi spus şi Michael. Joe Colella porni să deschidă ziarul când Nick Vito văzu o fotografie pe prima pagină.

— Hei! spuse el. L-am mai văzut pe tipu' ăsta! Tony Santo se uită peste umărul lui Vito.

— Bineînţeles că l-ai mai văzut. E Adam Warner. Candidează pentru preşedinţie.

— Nu, insistă Vito. Vreau să spun că l-am văzut. Îşi încruntă sprâncenele, încercând să-şi aducă aminte.

— Ştiu. Era tipul din baru' din Acapulco cu Jennifer Parker.

— Ce vorbeşti tu acolo?

— V-aduceţi aminte când am fost acolo să duc un pachet. L-am văzut pe tipu' cu Jennifer. Bea ceva la bar.

Salvatore Fiore se uita fix la el.

— Eşti sigur?

— Da. De ce?

— Cred că ar fi mai bine să-i spui lui Mike, spuse Fiore încet.

*

Michael Moretti se uită la Nick Vito şi spuse:

— Ţi-ai ieşit din minţi? Ce ar fi putut să facă Jennifer Parker cu senatorul Warner?

— N-am idee, *boss*. Tot ce ştiu e că stăteau singuri în barul ăla şi beau ceva.

— Numai ei doi?

— Îhî.

Salvatore Fiore spuse:

— Mă gândeam că ar fi bine să auzi chestia asta, Mike. Căcăciosu' ăla de Warner face investigaţii despre noi. De ce ar bea Jennifer Parker cu el?

Exact asta voia şi Michael să ştie. Jennifer i-a vorbit despre Acapulco şi despre întrunire şi i-a spus vreo jumătate de duzină de nume cu care s-a întâlnit. Dar n-a spus nici un cuvânt despre Adam Warner.

Se întoarse spre Tony Santo:

— Cine e managerul sindicatului administratorilor acum?

— Charlie Corelli.

*

Cinci minute mai târziu, Michael vorbea cu Charles Corelli la telefon.

— ... Belmont Tawers, spuse Michael. O prietenă de-a mea a locuit acolo acum nouă ani. Aş vrea să vorbesc cu tipul care a fost administrator atunci. Michael ascultă un moment. Mulţumesc, amice. Rămân dator, închise.

Nick Vito, Santo, Fiore şi Colella îl priveau.

— Băi, bastarzilor, n-aveţi ce face? Ieşiţi dracului de-aici! Cei patru plecară în grabă. Michael rămase acolo, gândindu-se, imaginându-şi-i pe Jennifer şi Adam împreună. *De ce n-a pomenit niciodată de el? Şi tatăl lui Joshua, care a murit în războiul din Vietnam? De ce Jennifer n-a vorbit niciodată despre el?*

*

Trei ore mai târziu, Tony Santo introduse în cameră un bărbat timid, prost îmbrăcat, care era evident îngrozit.

— El este Wally Kawolski, spuse Tony. Michael se ridică şi strânse mâna lui Kawolski.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Wally. Stai jos. Vrei să bei?

— Nu, nu, mulţumesc, domnule Moretti. Mulţumesc foarte mult.

Doar că nu făcea plecăciuni.

— Linişteşte-te. Vreau numai să-ţi pun câteva întrebări.

— Sigur, domnule Moretti. Orice doriţi să ştiţi. Orice.

— Mai lucrezi la Belmont Towers?

— Eu… Nu, domnule. Am plecat de acolo, oh, cam acum cinci ani. Soacră-mea avea artrită şi…

— Îţi aduci aminte chiriaşii?

— Da, domnule. Majoritatea. Erau un fel…

— Îţi aduci aminte de Jennifer Parker? Faţa lui Walter Kawolski se lumină.

— Oh, sigur. Era o doamnă foarte drăguţă. Mi-aduc aminte până şi numărul camerei. O mie nouă sute douăzeci şi nouă. Ca anul crizei economice, ştiţi? Îmi plăcea de ea.

— Domnişoara Parker avea mulţi vizitatori, Wally? Wally se scărpină încet în cap.

— Ei, e greu de spus, domnule Moretti. Nu o vedeam decât când venea şi pleca.

— Şi-a petrecut vreun bărbat noaptea la ea, vreodată? Walter Kawolski scutură din cap:

— Oh, nu, domnule.

Deci nu era nimic. Simţi o undă de uşurare. A ştiut dintotdeauna că Jennifer n-ar fi…

— Ar fi putut să vină prietenul ei şi să o prindă. Michael crezu că nu a înţeles.

— Prietenul ei?

— Daa. Tipul cu care locuia domnişoara Parker acolo. Cuvintele îl loviră pe Michael în stomac ca un ciocan.

Îşi pierdu controlul. Îl înşfăcă pe Walter Kawolski de revere şi îl ridică în picioare.

— Labagiu tâmpit! Te-am întrebai dacă… cum îl cheamă? Bărbatul micuţ era îngrozit.

— Nu ştiu, domnule Moretti. Jur în faţa lui Dumnezeu că nu ştiu!

Michael îl îmbrânci. Luă ziarul şi îl băgă sub nasul lui Walter Kawolski.

Kawolski se uită la fotografia lui Adam Warner şi spuse.

— El este! El este prietenul ei!

Şi Michael simţi lumea prăbuşindu-se în jurul lui. Jennifer îl minţise tot timpul; îl trădase cu Adam Warner! Cei doi s-au furişat prin spatele lui, au conspirat împotriva lui, l-au prostit. I-au pus coarne.

Michael Moretti era acum stăpânit de gustul vechi, ancestral al răzbunării şi ştia că îi va ucide pe amândoi.

54

Jennifer zbură de la New York la Singapore, prin Londra, cu o escală de două ore în Bahrain. Aeroportul aproape nou al emiratului petrolului era deja o mizerie, plin de bărbaţi, femei şi copii îmbrăcaţi în portul naţional,

dormind pe jos sau pe bănci. În faţa magazinului de băuturi al aeroportului un afiş anunţa că oricine este găsit bând într-un loc public este pasibil de închisoare. Atmosfera era ostilă şi Jennifer răsuflă uşurată când s-a anunţat cursa ei.

Boeing-ul 747 ateriză pe aeroportul Changi la ora patru patruzeci după-amiază. Era un aeroport nou-nouţ, la patruzeci de mile de centrul oraşului, iar în timp ce avionul se apropia de tunelul de ieşire a pasagerilor, Jennifer putea să vadă că încă se mai construia o aripă.

Clădirea vămii era mare, aerisită şi modernă. Vameşii erau eficienţi şi politicoşi şi în cincisprezece minute Jennifer era gata şi se îndrepta spre staţia de taxi.

În faţa intrării, un chinez grăsuţ, între două vârste se apropie de ea.

— Domnişoara Parker?

— Da.

— Sunt Chou Ling. Legătura lui Moretti în Singapore. Avem o limuzină care vă aşteaptă.

Chou Ling controlă stocarea bagajelor lui Jennifer în portbagaj şi câteva minute mai târziu se îndreptau spre oraş.

— Aţi călătorit bine? întrebă Chou Ling.

— Da, mulţumesc. Dar Jennifer se gândea deja la Stefan Bjork.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Chou Ling arătă spre o clădire din faţa lor.

— Asta este închisoarea Changi. Bjork este acolo.

Jennifer se întoarse să privească. Era o clădire mare, la oarecare distanţă de autostradă, înconjurată de un gard verde şi sârmă ghimpată electrificată. La fiecare colţ se înălţau turnuri de pază cu gardieni înarmaţi, iar intrarea era blocată de un al doilea rând de sârmă ghimpată şi în spatele lui mai mulţi gardieni la poartă.

— În timpul războiului, o informă Chou Ling pe Jennifer, tot personalul britanic a fost internat aici.

— Când o să-l pot vedea pe Bjork?

— Este o problemă foarte delicată. Guvernul este foarte aspru în privinţa drogurilor. Chiar şi la prima abatere, delincvenţii sunt trataţi fără milă. Oamenii care se ocupă de droguri… Chou Ling ridică expresiv din umeri. Singapore este controlat de câteva familii puternice. Familia Schaw, C. K. Tang, Tan Chin Tuan şi Lee Kuan Yew, primul-ministru. Nu vor droguri aici.

— Nu se poate să nu avem ceva prieteni cu influenţă pe aici.

— Este un inspector de poliţie, David Tauh – un om foarte rezonabil.

Jennifer se întrebă cât costă „rezonabilul”, dar tăcu. O să fie suficient timp pentru asta mai târziu. Se rezemă comod pe banchetă şi studie peisajul. Treceau prin suburbiile Singapore-lui acum şi impresia copleşitoare era că verdeaţă şi flori răsar de pretutindeni.

Câţiva oameni de pe stradă erau îmbrăcaţi în costume vechi cu turbane, în timp ce alţii purtau haine moderne, după ultimul strigăt occidental. Oraşul părea un amestec colorat de cultură străveche şi metropolă modernă. Magazinele erau noi şi totul era de o curăţenie exemplară. Jennifer comentă acest lucru. Chou Ling zâmbi.

— Explicaţia este foarte simplă. Există o amendă de cinci sute de

dolari pentru murdărie şi se aplică foarte strict.

Maşina coti pe Stevens Road şi pe un deal, deasupra, Jennifer văzu o clădire albă, frumoasă, înconjurată pe de-a-ntregul de flori şi copaci.

— Este Shangri-La, hotelul dumneavoastră.

Holul era enorm, alb şi imaculat, cu stâlpi de marmură şi sticlă.

În timp ce Jennifer se înregistra, Chou Ling îi spuse:

— Inspectorul Touh o să se întâlnească cu dumneavoastră.

Îi întinse o carte de vizită.

— Puteţi să mă găsiţi oricând la numărul acesta.

Un liftier zâmbitor îi luă bagajele lui Jennifer şi o conduse spre ascensor. Au străbătut o grădină enormă cu piscină şi o cascadă micuţă. Shangri-La era cel mai frumos hotel pe care îl văzuse Jennifer vreodată. Apartamentul ei era la etajul doi şi consta dintr-un living, un dormitor şi o terasă care dădea spre o mare colorată de orhidee albe şi roşii şi cocotieri.

Parcă te-ai afla într-un tablou de Gaugain, gândi Jennifer.

Bătea briza. Era genul de vreme care i-ar fi plăcut lui Joshua. *Putem să mergem cu barca astăzi, ma? Termină,* îşi spuse Jennifer.

Se duse la un telefon.

— Aş vrea să telefonez în Statele Unite, New York. Personalul domnului Michael Moretti.

— Îmi pare rău, spuse telefonista. Toate circuitele sunt ocupate. Vă rog să încercaţi mai târziu.

— Mulţumesc.

În centrală, telefonista se uită cerând aprobarea bărbatului care stătea lângă ea.

— Bine, spuse acesta. Foarte bine.

*

Inspectorul Touh telefonă o oră mai târziu.

— Domnişoara Jennifer Parker?

— Eu.

— Sunt inspectorul Touh. Avea un accent nedefinit.

— Da, domnule inspector. Aşteptam telefonul dumneavoastră. Sunt nerăbdătoare să aranjez…

— Mă întrebam dacă aş putea avea plăcerea să vă ţin companie la cină, o întrerupse el.

O atenţionase. Se temea probabil să nu fie ascultat telefonul.

— Aş fi încântată.

Great Shanghai era un restaurant enorm în mare parte plin cu localnici care mâncau şi vorbeau tare. Pe o platformă, o orchestră compusă din trei persoane şi o fată atrăgătoare, îmbrăcată în *cheongsam*, cânta cântece populare americane.

Şeful de sală o întrebă pe Jennifer:

— O masă pentru o persoană?

— Mă întâlnesc cu cineva. Inspector Touh.

Faţa şefului de sală se destinse într-un zâmbet.

— Inspectorul vă aşteaptă. Pe aici, vă rog!

O conduse pe Jennifer la o masă de lângă fereastră.

Inspectorul David Touh era un bărbat înalt, atrăgător, în jur de patruzeci de ani, cu trăsături delicate şi ochi negri. Era îmbrăcat frumos şi aproape convenţional, într-un costum de culoare închisă.

Îndepărtă un scaun pentru ca Jennifer să se aşeze. Orchestra cânta un rock asurzitor.

Inspectorul Touh se aplecă spre ea şi-i spuse:

— Pot să comand o băutură pentru dumneavoastră?

— Da, mulţumesc.

— Ar trebui să încercaţi un *chendol.*

— Un… ce.

— E făcut din lapte de cocos, zahăr de cocos şi o bucăţică de gelatină. O să vă placă.

Inspectorul ridică privirea şi o chelneriţă se apropie imediat. Comandă cele două băuturi şi *dim sum*, aperitive chinezeşti.

— Sper că nu vă deranjează dacă comand pentru dumneavoastră.

— Nu, deloc.

— Înţeleg că în ţara dumneavoastră se obişnuieşte ca femeile să comande. Aici bărbatul face asta.

Jennifer nu avea chef să discute în contradictoriu. Avea nevoie de omul ăsta. Din cauza zgomotului şi a muzicii, era aproape imposibil de purtat o conversaţie. Jennifer se rezemă de spetează şi se uită împrejur. Mai fusese în ţări orientale, dar oamenii din Singapore păreau extraordinar de frumoşi, atât bărbaţii, cât şi femeile.

Chelneriţa puse băutura în faţa lui Jennifer.

— Trebuie agitată.

— Nu vă aud.

— Trebuie agitată, ţipă el.

Jennifer amestecă în pahar, apoi gustă. Era groaznică, mult prea dulce, dar dădu din cap şi spuse:

— E… e deosebită.

O jumătate de duzină de farfurii cu *dim sum* apărură pe masă. Câteva dintre mâncăruri aveau forme stranii, pe care Jennifer nu le văzuse niciodată înainte şi se hotărî să nu întrebe ce sunt. Mâncarea era delicioasă.

Inspectorul Touh îi explică ţipând peste zgomotul restaurantului:

— Aici se mănâncă stilul *Nonya.* Este o combinaţie între ingrediente chinezeşti şi malaieziene. Niciuna din reţete nu a fost scrisă vreodată.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre Stefan Bjork, spuse Jennifer.

— Nu vă aud.

Zgomotul orchestrei era asurzitor. Jennifer se aplecă spre el.

— Aş vrea să ştiu când îl pot vedea pe Stefan Bjork.

Inspectorul Touh dădu din umeri şi gesticulă că nu aude. Jennifer se întrebă dacă a ales această masă ca să vorbească în siguranţă sau să nu vorbească deloc.

După *dim sum* urmă o succesiune fără sfârşit de mâncăruri. A fost o masă minunată. Singurul lucru care a deranjat-o pe Jennifer a fost că nu a putut nici măcar o dată să aducă în discuţie subiectul Stefan Bjork.

Când au terminat masa şi se găseau afară, pe stradă, inspectorul

Touh îi spuse:

— Am maşina aici.

Pocni din degete şi un Mercedes negru, care fusese parcat paralel cu altă maşină, trase lângă ei. Inspectorul deschise uşa din spate pentru Jennifer. Un poliţist în uniformă era la volan. Ceva nu era în regulă. *Dacă inspectorul Touh voia să discute problema confidenţial cu mine,* gândea Jennifer, *ar fi aranjat să fim singuri.*

Se urcă pe bancheta din spate şi inspectorul se strecură lângă ea.

— Sunteţi pentru prima oară la Singapore, nu?

— Da.

— Ah, deci aveţi multe de văzut.

— N-am venit aici ca să admir priveliştea, inspectore. Trebuie să mă întorc acasă cât mai repede posibil.

Inspectorul oftă.

— Voi sunteţi întotdeauna aşa de grăbiţi! Aţi auzit de Bugis Street?

— Nu.

Jennifer se răsuci în scaun ca să-l poată studia pe Touh. Avea o figură foarte mobilă şi gesturi expresive. Părea foarte comunicativ şi totuşi trecuse toată seara fără să spună nimic.

Maşina se opri ca să lase să treacă un *trishaw*, o trăsurică cu trei roţi trasă de localnici. Inspectorul privi cu milă cum *trishaw*-ul îi ducea pe cei doi turişti.

— Ar trebui să-i scoatem în afara legii pe ăştia.

*

Jennifer şi inspectorul Touh se dădură jos din maşină la o sută de metri de Bugis Street.

— N-au voie automobilele pe aici, îi explică el.

O luă pe Jennifer de braţ şi începură să avanseze pe trotuarul aglomerat. În câteva minute înghesuiala era aşa de mare încât aproape nu te puteai mişca. Bugis Street era îngustă, cu tejghele de ambele părţi, cu fructe, zarzavaturi, peşte şi carne. Erau restaurante cu terase cu măsuţe multe şi scaune în jurul lor.

Jennifer sorbea priveliştea, sunetele şi mozaicul de culori. Touh îi luă braţul şi forţă drumul prin mulţime. Ajunseră la un restaurant cu trei mese pe terasă, toate ocupate. Inspectorul îl apucă de umăr pe un chelner care trecea pe lângă ei şi un moment mai târziu proprietarul apăru şi el. Inspectorul îi spuse ceva în chineză. Proprietarul se apropie de una din mese, vorbi cu clienţii, aceştia se uitară la inspector şi plecară repede.

Inspectorul şi Jennifer se aşezară la masă.

— Pot să comand ceva pentru dumneavoastră?

— Nu, mulţumesc.

Jennifer se uită la grupul de oameni care trecea pe trotuare şi pe străzi. Cu altă ocazie, poate i-ar fi plăcut. Singapore era un oraş fascinant, un oraş pe care să-l vezi cu cineva la care ţii.

Inspectorul îi spuse:

— Priviţi, este aproape miezul nopţii.

Jennifer se uită. La început nu remarcă nimic. Apoi observă că toţi

proprietarii de magazine începeau simultan să închidă. În zece minute nu mai exista nici o tejghea cu marfă.

— Ce se întâmplă? întrebă Jennifer.

— Veţi vedea.

Era un murmur în capătul străzii şi mulţimea începu să se dea la o parte, lăsând o potecă pe centru.

O fată îmbrăcată într-o rochie lungă de seară, foarte strâmtă, mergea pe mijlocul străzii. Era cea mai frumoasă femeie pe care Jennifer o văzuse vreodată. Mergea încet, mândră, oprindu-se să salute oamenii de la mese, apoi plecă mai departe. Când fata trecu aproape de masa la care stăteau ei, Jennifer o văzu mai bine şi de aproape arăta şi mai frumoasă. Avea trăsăturile blânde şi delicate, iar figura îţi tăia respiraţia. Rochia de mătase albă era despicată în părţi, ca să se poată vedea curba delicată a coapsei şi sânii.

Jennifer se întoarse să vorbească cu inspectorul, dar apăru altă fată. Era chiar mai frumoasă decât prima. Alte două mergeau în spatele ei şi imediat apoi Bugis Street se umplu de fete frumoase. Era un amestec de malaieziene, indiene şi chinezoaice.

— Sunt prostituate, îşi dădu Jennifer părerea.

— Da. Trans-sexuali.

Jennifer se uită mirată la el. Nu era posibil. Se întoarse şi privi din nou fetele. Nu vedea absolut nimic masculin la ele.

— Glumiţi?

— Sunt cunoscute sub numele de *Billy Boys.*

Jennifer era surprinsă.

— Bine, dar…

— Da, au făcut toţi operaţie. Se gândesc la ei înşişi ca la nişte femei. Ridică din umeri. Şi de ce nu? Nu fac nici un rău. Trebuie să înţelegeţi, adăugă el, că prostituţia este ilegală aici. Dar *Billy Boys* sunt bune pentru turism şi atâta timp cât nu-i deranjează pe turişti, poliţia supraveghează doar.

Jennifer privi din nou extraordinarele fete care se plimbau pe stradă, oprindu-se la mese ca să încheie târguri cu clienţii.

— Afacerea le rentează. Cer până la două sute de dolari. Fac între două şi trei tranzacţii pe noapte. Apar pe Bugis Street la ora douăsprezece noaptea şi trebuie să dispară la şase dimineaţa ca să se poată deschide prăvăliile. Putem pleca oricând doriţi.

— Acum.

În timp ce mergeau în josul străzii, imaginea lui Ken Bailey îi trecu prin minte lui Jennifer şi gândi:

Sper că eşti fericit.

*

Pe drumul spre hotel, Jennifer se hotărî să aducă în discuţie numele lui Bjork.

Când maşina cotea pe Orchard Road, Jennifer îi spuse:

— Despre Stefan Bjork…

— Ah, da. Am aranjat să-i faceţi o vizită mâine dimineaţă la ora zece.

55

La Washington D. C., Adam Warner fusese scos de la o întrunire de un telefon urgent din New York.

Procurorul districtual Robert Di Silva era la telefon. Radia de fericire.

— Marele juriu a confirmat toate acuzaţiile pe care le-am formulat noi. Absolut toate! Suntem gata de acţiune. Nici un răspuns. Sunteţi la telefon, domnule senator?

— Sunt aici. Adam se forţă să afişeze un oarecare entuziasm în voce: Nemaipomenit.

— Se poate să începem în douăzeci şi patru de ore. Dacă puteţi veni la New York, cred că trebuie să mai avem o întâlnire mâine dimineaţă cu toate agenţiile, ca să ne putem coordona mişcările. Puteţi face asta, domnule senator?

— Da, spuse Adam.

— Am să fac pregătirile necesare. Ora zece mâine dimineaţă?

— Am să fiu acolo. Adam puse receptorul înapoi în furcă.

Marele juriu a confirmat toate acuzaţiile pe care le-am formulat noi. Absolut toate!

Adam ridică receptorul din nou şi începu să formeze un număr.

56

Camera vizitatorilor de la închisoarea Changi era mică, cu pereţi vopsiţi în alb, având scaune de lemn de o parte şi de alta. Jennifer stătea pe unul din scaune şi aştepta.

Îl văzu pe Stefan Bjork intrând, însoţit de un gardian în uniformă.

Bjork avea în jur de treizeci de ani, un bărbat înalt, cu faţa umflată şi ochi exoftalmici. *Tiroida*, gândi Jennifer. Avea vânătăi proaspete pe obraji şi pe frunte.

Se aşeză în faţa lui Jennifer.

— Sunt Jennifer Parker, avocatul dumneavoastră. Am să încerc să vă scot de aici.

Se uită la ea şi spuse.

— Ar fi bine dacă aţi face-o mai repede.

Putea să fie o ameninţare sau o implorare. Jennifer îşi aduse aminte

cuvintele lui Michael: *Vreau să-l scoţi pe cauţiune înainte să înceapă să vorbească.*

— Vă tratează bine aici?

Se uită scurt la gardianul de lângă uşă.

— Daa. *Okay.*

— Am cerut eliberarea pe cauţiune.

— Care sunt şansele? Bjork nu-şi putea ascunde speranţa din voce.

— Cred că sunt destul de mari. O să dureze două, cel mult trei zile.

— Trebuie să ies de aici.

Jennifer se ridică în picioare.

— Ne vom revedea curând.

— Mulţumesc, spuse Stefan şi întinse mâna. Gardianul spuse scurt:

— Nu!

Amândoi se întoarseră.

— Fără atingeri.

Stefan Bjork se uită la Jennifer şi spuse răguşit.

— Grăbiţi-vă.

*

Când Jennifer se întoarse la hotel găsi un mesajul telefonic de la inspectorul Touh. În timp ce îl citea, sună telefonul. Era inspectorul.

— În timp ce aşteptaţi, domnişoară Parker, m-am gândit că poate v-ar face plăcere să faceţi un tur al oraşului.

Prima reacţie a lui Jennifer a fost să spună nu, dar îşi dădu seama că nu avea ce face până nu îl depunea pe Bjork în siguranţă într-un avion. Până atunci era important să păstreze bunăvoinţa inspectorului.

— Mulţumesc, mi-ar face plăcere.

S-au oprit să ia masa la Kampachi şi apoi s-au îndreptat spre ieşirea din oraş, pe Bukit Road, spre nord, în direcţia Malaisiei, străbătând o serie de sătuleţe cu o mare varietate de standuri şi magazine. Jennifer şi inspectorul se opriră la cimitirul Kranji şi la Memorialul de război, urcând şi trecând prin porţile de un albastru deschis. În faţa lor se înălţa o cruce de marmură, iar în spate, o coloană enormă. Cimitirul era o mare de cruci albe.

— Războiul a fost foarte greu pentru noi, spuse inspectorul Touh. Am pierdut cu toţii mulţi prieteni şi membri de familie.

Jennifer nu spuse nimic. În mintea ei vedea un mormânt în Sands Point. Dar nu-i venea să se gândească la ce zăcea sub moviliţa de pământ.

*

În Manhattan, la unitatea Police Intelligence de pe Hudson Street, avea loc o întâlnire a agenţiilor. În încăperea aglomerată plutea un aer de triumf. Foarte mulţi începuseră investigaţiile neîncrezători, cinici chiar, fiindcă mai trecuseră prin asemenea experienţe. În ultimii ani reuşiseră să adune dovezi copleşitoare împotriva gangsterilor, criminalilor şi şantajiştilor şi, proces după proces, avocaţi talentaţi câştigaseră achitarea pentru criminalii pe care îi reprezentau. De data asta va fi altfel. Aveau

mărturia lui Thomas Colfax, *il consigliere*, şi nimeni nu va fi în stare să-l clatine. De peste douăzeci şi cinci de ani fusese o figură proeminentă a Mafiei. Va intra în sala de judecată, va da nume, date, cifre. Iar acum li se va permite să înceapă marea mişcare.

Adam lucrase mai mult ca oricare din cei prezenţi pentru a face acest moment posibil. Ar fi trebuit să fie carul triumfal care îl va duce la Casa Albă. Acum, când venise momentul, totul se transformase în scrum. Avea în faţă lista oamenilor care fuseseră acuzaţi de marele juriu. Al patrulea nume de pe listă era Jennifer Parker, iar capetele de acuzare împotriva ei erau crima şi conspiraţia la comiterea a cinci sau şase delicte federale.

Adam Warner privi jur-împrejurul încăperii şi se căzni să vorbească:

— Trebuie… trebuie să vă felicit pe toţi.

Încercă să spună mai multe, dar cuvintele nu voiau să iasă. Era plin de un asemenea dispreţ faţă de sine însuşi, încât simţea o durere aproape fizică.

*

Spaniolii au dreptate, gândea Michael Moretti. *Răzbunarea este o mâncare pe care-i mai bine s-o înghiţi rece.* Singurul motiv pentru care Jennifer Parker era încă în viaţă era că nu putea ajunge la ea. Dar se va întoarce în curând. Şi între timp Michael putea savura ce i se va întâmpla ei. Trădase în toate felurile în care o femeie putea trăda un bărbat. Pentru asta va avea el grijă să primească o atenţie specială.

*

La Singapore, Jennifer a încercat din nou să-i telefoneze lui Michael.

— Îmi pare rău, spuse operatoarea de la centrală, circuitele spre Statele Unite sunt ocupate.

— Vreţi să mai încercaţi, vă rog?

— Bineînţeles, domnişoară Parker.

Operatoarea privi spre bărbatul care stătea lângă ea, iar acesta îi zâmbi conspirativ.

*

La birourile lui din centru, Robert Di Silva se uită la un mandat care de-abia fusese adus. Purta numele lui Jennifer Parker.

Până la urmă am prins-o, gândi el. Şi simţi o satisfacţie sălbatică.

Operatoarea de la centrala telefonică anunţă:

— Inspectorul Touh este în hol, vă aşteaptă. Jennifer era surprinsă fiindcă nu îl aştepta. Probabil că avea ştiri despre Stefan Bjork.

Jennifer luă liftul şi coborî în hol.

— Iertaţi-mă că nu am sunat, se scuză inspectorul. M-am gândit că este mai bine să vă vorbesc personal.

— Aveţi noutăţi?

— Putem discuta în maşină. Vreau să vă arăt ceva.

*

Au pornit de-a lungul căii Yio Chu Kang.

— Este vreo problemă? întrebă Jennifer.

— Nici una. Cauţiunea va fi fixată pentru poimâine.

Atunci unde o duce?

Treceau pe lângă un grup de clădiri de pe Jalan Goatopah Road, când şoferul opri maşina.

Touh se întoarse spre Jennifer.

— Sunt sigur că vă va interesa.

— Ce este?

— Veniţi. Veţi vedea.

Interiorul clădirii era vechi şi arăta dărăpănat, dar impresia copleşitoare ţi-o dădea mirosul: sălbatic, primitiv, umed. Nu semăna cu nimic din ceea ce ar fi mirosit ea vreodată. O tânără se grăbi să li se alăture.

— Doriţi un însoţitor? Eu…

— N-avem nevoie, îi spuse inspectorul.

Îi luă braţul lui Jennifer şi ieşiră afară. Erau acolo jumătate de duzină de bazine şi din interiorul lor se înălţau sonete stranii. Jennifer şi inspectorul ajunseră la primul. Un anunţ avertiza: *Nu puneţi mâinile pe bazin. Pericol.* Jennifer se uită în jos. Era plin cu aligatori, zeci de aligatori, toţi într-o continuă mişcare, alunecând unul peste altul. Jennifer se înfioră:

— Ce este asta?

— O fermă de crocodili. Se uită în jos la reptile. Când au între trei şi şase ani, sunt jupuiţi şi transformaţi în portofele, curele şi pantofi. Vedeţi, majoritatea au gura deschisă. În felul ăsta se relaxează. Atunci când închid gura trebuie să fii atent.

S-au apropiat apoi de un bazin cu doi aligatori enormi.

— Ăştia au cincisprezece ani. Sunt folosiţi pentru înmulţire.

Jennifer se înfioră din nou.

— Sunt aşa de urâţi. Nu ştiu cum se suportă unul pe altul.

— Nu se suportă. De fapt, nici nu se împerechează des.

— Sunt preistorici.

— Exact. Trăiesc de milioane de ani cu aceleaşi mecanisme primitive pe care le-au avut încă la început.

Jennifer se întrebă de ce o adusese aici. Inspectorul greşea dacă îşi imagina că bestiile astea oribile o interesează.

— Mergem? întrebă Jennifer.

— Imediat. Inspectorul se uită spre fata care îi primise înăuntru. Ducea o tavă spre primul bazin.

— Astăzi este zi de hrană, spuse inspectorul. Priviţi.

Se îndreptă împreună cu Jennifer spre primul bazin.

— Li se dau peşte şi măruntaie de porc la fiecare trei zile.

Fata începu să le arunce mâncare şi instantaneu bazinul fierbea de o activitate de-a dreptul vulcanică. Crocodilii se aruncau după mâncarea însângerată, rupând-o cu fălcile. În timp ce Jennifer privea, doi apucaseră aceeaşi bucată şi simultan s-au întors unul spre celălalt, atacându-se cu sălbăticie, muşcându-se până când bazinul se umplu treptat cu sânge.

Ochiul unuia atârna, dar avea dinţii bine înfipţi în fălcile atacantului şi nu îi dădea drumul. Pe măsură ce sângele curgea din ce în ce mai tare, ceilalţi crocodili începură să-i muşte pe cei răniţi. Apoi începură să-i devoreze de vii. Jennifer simţi că leşină.

— Vă rog, haideţi să plecăm de-aici.

— Un moment. Inspectorul Touh îi puse mâna pe braţ.

Rămase acolo, privind, apoi o conduse pe Jennifer.

În noaptea aceea Jennifer visă crocodilii cum se sfâşie unul pe altul în bucăţi. Doi dintre ei se transformară în Michael şi Adam şi în toiul coşmarului Jennifer se trezi tremurând. A fost imposibil să mai adoarmă.

*

Au început raidurile. Agenţii federali şi locali au descins în zeci de state şi în câteva ţări, iar raidurile erau dirijate să aibă loc simultan.

În Ohio, un senator a fost arestai în timpul unui discurs pe care îl ţinea la un club de femei.

La New Orleans a fost închisă o operaţiune ilegală de pariuri.

La Amsterdam a fost oprită o filieră de diamante.

Un director de bancă din Gary, Indiana, a fost arestat pentru complicitate la investiţiile banilor Organizaţiei.

În Kansas City s-a tăcut un raid într-o casă plină cu bunuri furate.

În Pheonix, Arizona, au fost arestaţi şase poliţişti din brigada de moravuri.

La Neapole a fost închisă o fabrică de cocaină.

La Detroit a fost distrus un cerc naţional de furturi de automobile.

*

Incapabil să o găsească pe Jennifer la telefon, Adam Warner se duse la biroul ei. Cynthia îl recunoscu imediat.

— Îmi pare rău, domnule senator Warner, domnişoara Parker nu este în ţară.

— Unde este.

— Shangri. La hotel, în Singapore.

Adam simţi o uşurare. Putea să-i telefoneze şi să o prevină să nu se întoarcă.

*

Camerista intră când Jennifer ieşea de sub duş.

— Scuzaţi-mă. La ce oră plecaţi din hotel astăzi?

— Nu plec astăzi. Mâine.

Camerista era uimită.

— Mi s-a spus să fie camera gata pentru nişte persoane care vin la noapte târziu.

— Cine v-a spus asta?

— Administratorul.

*

La parter, centrala telefonică recepţiona un telefon transoceanic. Altă operatoare era de serviciu şi alt bărbat stătea lângă ea.

— New York City doreşte cu domnişoara Jennifer Parker?

Se uită la bărbatul de lângă ea. Acesta clătină capul în semn de negaţie.

— Îmi pare rău, domnişoara Parker a părăsit hotelul.

Raidurile continuau. Se făcuseră arestări în Honduras, San Salvador, Turcia şi Mexic. Plasa se strângea, adunând şantajişti, ucigaşi, spărgători de bănci şi incendiatori. Poliţia făcuse descinderi La Fort Landerdale, Atlantic City şi Palm Springs.

Şi continuau.

*

La New York, Robert Di Silva urmărea atent progresele acţiunii. Inima îi bătea mai repede la gândul că plasa se strângea în jurul lui Jennifer Parker şi al lui Michael Moretti.

*

Michael Moretti a scăpat de arestare printr-un noroc chior. Se comemora moartea socrului său, iar el şi Rosa se duseseră la cimitir pentru a-i aduce omagiul.

La cinci minute după plecarea lor, o maşină plină de agenţi FBI sosi la el acasă şi o alta la birourile lui. Când au văzut că nu se află nicăieri, agenţii s-au pregătit să aştepte.

*

Jennifer îşi aminti că uitase să rezerve un bilet de avion pentru Stefan Bjork. A sunat la Singapore Airlines.

— Sunt Jennifer Parker. Am o rezervare pe cursa Unu-doisprezece care pleacă mâine dimineaţă spre Londra. Aş mai vrea încă un bilet.

— Vreţi să aşteptaţi un moment, vă rog?

Jennifer aşteptă şi după câteva minute vocea reveni.

— Sunteţi Parker? P-A-R-K-E-R?

— Da.

— Rezervarea dumneavoastră a fost anulată, domnişoară Parker. Jennifer simţi un mic şoc.

— Anulată? De cine.

— Nu ştiu. Nu mai existaţi pe lista noastră de pasageri.

— Trebuie să fie o greşeală. Aş vrea să mă puneţi din nou pe lista aceea.

— Îmi pare rău, domnişoară. Cursa Unu-doisprezece este plină.

Inspectorul Touh va lămuri problema, hotărî Jennifer. Fusese de acord să ia cina împreună. Va afla ce se întâmplă.

*

A venit şi a luat-o devreme. Jennifer îi spuse inspectorului despre încurcătura din hotel şi rezervările de bilete.

— Faimoasa noastră ineficienţă, ridică el din umeri. Am să mă interesez.

— Dar cu Stefan Bjork?

— Totul este aranjat. I se va da drumul mâine dimineaţă.

Inspectorul Touh îi spuse ceva în chineză şoferului şi maşina întoarse.

— N-aţi văzut Kallang Road. O să-l găsiţi foarte interesant.

Maşina o luă la stânga pe Lavender Street, apoi la dreapta pe Kallang Bahru. Afişe mari făceau reclamă la coroane de flori şi coşciuge. Câteva blocuri mai departe, maşina coti din nou.

— Unde suntem?

Inspectorul Touh se întoarse spre Jennifer şi spuse încet:

— Suntem pe strada Fără Nume.

Maşina începu să înainteze foarte încet. Erau numai case de pompe funebre pe amândouă părţile străzii, una după alta. Tam Kee Song, Clin Noh, Ang Unung Long, Goh Soon. În faţă avea loc o înmormântare. Toţi participanţii erau îmbrăcaţi în alb şi o orchestră alcătuită din trei persoane cânta: o tubă, un saxofon şi o tobă. Trupul era aşezat pe o masă cu coroane de flori în jur şi cu o fotografie a celui decedat la cap.

Jennifer se întoarse spre inspector:

— Ce este aici?

— Astea sunt casele morţii. Băştinaşii le numesc case de funeralii. Cuvântul moarte este dificil de pronunţat pentru ei. Se uită la Jennifer şi adăugă: Dar moartea este numai o parte din viaţă, nu?

Jennifer se uită în ochii lui reci şi dintr-o dată i se făcu frică.

S-au dus la Golden Pheonix şi abia după ce s-au aşezat Jennifer a avut prilejul să-l întrebe:

— Inspectore Touh, aţi avut vreun motiv să mă duceţi la ferma de crocodili şi la casele de funeralii?

— Bineînţeles. Mă gândeam că o să vă intereseze. Mai ales că aţi venit aici ca să vă eliberaţi clientul, pe domnul Bjork. Mulţi dintre tinerii noştri mor din cauza drogurilor care sunt aduse în ţara noastră. Aş fi putut să vă duc la spitalul unde încercăm să-i tratăm, dar m-am gândit că ar fi mult mai edificator pentru dumneavoastră să vedeţi unde sfârşesc.

— Toate astea n-au nici o legătură cu mine.

— Asta-i o problemă de opinie.

Toată prietenia din tonul lui dispăruse.

Jennifer spuse:

— Uite, inspectare Touh, sunt sigură că aţi fost bine plătit pentru…

— Nu există suficient de mulţi bani în lume pentru oricine să mă plătească.

Se ridică, făcu semn spre cineva şi Jennifer se întoarse. Doi bărbaţi în costum gri se apropiau de masă.

— Domnişoara Jennifer Parker?

— Da.

Nu era nevoie să scoată legitimaţiile FBI. Îşi dădu seama înainte ca ei

să vorbească.

— FBI. Avem documentele de extrădare şi un mandat de arestare pentru dumneavoastră. Vă ducem înapoi la New York cu avionul de la douăsprezece noaptea.

57

Când Michael Moretti plecă de la mormântul socrului său, era deja în întârziere la o întâlnire. Se gândi să sune la birou ca s-o reprogrameze. Se opri la o cabină telefonică şi formă numărul. O voce răspunse:

— Acme Bulders.

— Sunt Mike. Spune-i...

— Domnul Moretti nu este aici. Sunaţi mai târziu.

Michael simţi cum i se încordează tot trupul. Agăţă receptorul şi se grăbi spre maşină. Rosa îi văzu faţa şi întrebă:

— E ceva în neregulă, Michael?

— Nu ştiu. Am să te las la verii tăi. Stai acolo până te caut eu.

*

Tony îl urmă pe Michael în biroul din spatele restaurantului.

— Sticleţii federali sunt la tine acasă şi în biroul din centru, Mike.

— Mulţumesc, spuse Michael. Nu vreau să fiu deranjat.

— Nu vei fi.

Michael aşteptă până când Tony ieşi din cameră şi închise uşa după el. Apoi luă telefonul şi începu să formeze numerele cu furie.

I-au trebuit mai puţin de douăzeci de minute lui Michael Moretti ca să afle că s-a petrecut un dezastru major. În timp ce rapoartele despre raiduri şi arestări începeau să sosească, Michael le primea cu o neîncredere crescândă. Toţi soldaţii şi locotenenţii lui fuseseră ridicaţi. Ascunzătorile erau descoperite, operaţiunile de jocuri închise, rapoarte şi dosare confidenţiale confiscate. Un coşmar. Poliţia trebuie să fi avut informaţii de la cineva din Organizaţia lui.

Michael telefonă altor Familii din ţară şi toate voiau să ştie ce se întâmplă. Primeau lovituri grele şi nimeni nu ştia de unde vine scurgerea de informaţii. Toţi suspectau Familia Moretti.

Jimmy Guardino, din Las Vegas, îi dădu un ultimatum:

— Te sun din partea Comisiei, Michael. Comisia Naţională era autoritatea care depăşea puterea oricărei Familii individuale în cazuri grave. Poliţia a înconjurat toate Familiile. Cineva mare cântă. Se pare că unul dintre băieţii tăi. Îţi dăm douăzeci şi patru de ore să-l găseşti şi să ai grijă de el.

*

Înainte vreme, poliţia îi prindea întotdeauna pe cei mărunţi, fără importanţă. Acum, pentru prima oară, erau arestaţi oamenii de la vârf. *Cineva mare cântă. Se pare că este unul dintre băieţii tăi.* Aveau dreptate. Familia lui Michael fusese cel mai tare lovită, iar poliţia îl căuta pe el. Cineva le dădea dovezi solide, altfel n-ar fi dus o campanie ca asta. Dar cine putea fi? Michael se rezemă de spetează, gândindu-se.

Oricine era, avea informaţii cunoscute numai lui Michael şi celor doi locotenenţi ai săi, Salvatore Fiore şi Joseph Colella. Numai ei trei ştiau unde se găsesc ascunzătorile mari, iar FBI-ul le găsise. Singura persoană care le mai ştia era Thomas Colfax, dar Colfax era îngropat sub gunoaie în New Jersey.

Michael stătea acolo şi se gândea la Salvatore Fiore şi Joseph Colella. Era greu de crezut că vreunul dintre ei încălcase *omerta* şi vorbise. Fuseseră cu el de la început; el personal îi alesese. Le îngăduise să aibă o Organizaţie proprie de împrumuturi cu camătă şi un mic cerc de case de toleranţă. De ce l-ar trăda? Răspunsul, bineînţeles, era simplu: scaunul în care stătea. Îi voiau locul. Odată ce el ar fi „ascuns”, puteau să pună stăpânire pe situaţie. Erau o echipă: mai mult ca sigur că acţionează împreună.

Michael era plin de ură ucigătoare. Bastarzii stupizi încercau să-l tragă în jos, dar nu vor trăi suficient de mult ca să se bucure de asta. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să aranjeze cauţiunea pentru oamenii lui care fuseseră arestaţi. Avea nevoie de un avocat în care să aibă încredere – Colfax era mort, iar Jennifer – Jennifer! Michael simţi cum un fior de gheaţă îi cuprinde inima. Parcă îşi auzea vocea când îi spusese: *Vino înapoi cât poţi mai repede. O să-mi fie dor. Te iubesc, Jennifer.* Spusese asta, iar ea îl trădase. Va plăti.

Michael mai telefonă o dată, apoi începu să aştepte. Cinci minute mai târziu, Nick Vito intră grăbit în birou.

— Ce se întâmplă? întrebă Michael.

— Locul mişună încă de sticleţi, Mike. Am condus în jurul blocului de câteva ori, dar am făcut cum mi-ai zis. Nu m-am băgat.

— Am o treabă pentru tine, Nick.

— Sigur, *boss.* Ce trebuie să fac?

— Ai grijă de Salvatore şi de Joe. Nick Vito se zgâi la el.

— Nu… nu înţeleg. Când spui, *ai grijă de ei*, nu vrei să spui…

Michael ţipă.

— Vreau să spun să le zbori creierii nenorociţi. Vrei ordin tipărit?

— N… nu, se bâlbâi Nick Vito. Vreau doar să spun că Sal şi Joe sunt oa… oamenii tăi de frunte.

Michael Moretti se ridică în picioare.

— Vrei să mă înveţi tu cum să-mi conduc afacerile, Nick?

— Nu, Mike. Eu… sigur. Am să am grijă de ei. Când…

— Acum. Imediat. Nu vreau să trăiască să mai vadă luna la noapte. Ai înţeles?

— Da. Am înţeles.

Palmele lui Michael se strânseră în pumni.

— Dacă aş avea timp, aş avea grijă de ei personal. Vreau să-i doară, Nick. Fă-o încet, ai auzit? *Suppilu suppilu.*

— Sigur, *Okay*.

Uşa de deschise şi Tony intră repede, cu figura împietrită.

— Sunt doi agenţi federali aici cu un mandat de arestare pentru tine. Jur pe Dumnezeu că nu ştiu de unde au aflat că eşti aici.

Michael Moretti se întoarse spre Nick Vito.

— Afară pe uşa din spate. Mişcă! Se întoarse spre Tony: Spune-le că sunt în baie. Am să vin imediat la ei.

Michael ridică receptorul şi formă un număr. Un minut mai târziu vorbea cu un judecător de la Curtea din New York.

— Sunt doi sticleţi aici cu un mandat de arestare pentru mine.

— Care sunt acuzaţiile, Mike?

— Nu ştiu şi nu îmi pasă. Te sun ca să aranjezi să ies pe cauţiune. Nu pot să stau acolo. Am treabă.

Urmă o tăcere şi vocea judecătorului spuse cu grijă:

— Mi-e teamă că de data asta n-am să te pot ajuta, Mike. Agitaţia e foarte mare şi dacă încerc să intervin…

Când Michael vorbi, în vocea lui străbătea o evidentă notă de sarcasm:

— Ascultă-mă, bă, şi ascultă-mă bine. Dacă petrec o oră la închisoare, voi avea grijă să te afli în spatele gratiilor până crăpi. Am avut foarte multă grijă de tine şi de foarte mult timp. Vrei să-i spun procurorului districtual câte cazuri ai aranjat pentru mine? Vrei să le dau celor de la IRS[3] numărul tău de cont din Elveţia? Vrei…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Michael!

— Atunci mişcă!

— Să văd ce pot face, spuse judecătorul Lawrence Waldman. O să încerc…

— Încearcă, rahatule! Fă-o! Mă auzi, Larry? Fă-o! Michael trânti receptorul.

Mintea îi lucra repede şi limpede. Nu era îngrijorat că intră la închisoare. Ştia că judecătorul Waldman va face cum i s-a spus şi putea să aibă încredere în Nick Vito că-i va aranja pe Fiore şi Colella. Fără mărturia lor, guvernul nu putea să dovedească nimic împotriva lui.

Michael se uită în oglinda mică de pe perete, îşi pieptănă părul, îşi aranjă cravata şi porni să se întâlnească cu agenţii federali.

*

Judecătorul Lawrence Waldman procedă exact cum ştia Michael că o va face. La audierea preliminară, un avocat ales de judecătorul Waldman ceru eliberarea pe cauţiune şi treaba a fost aranjată cu cinci sute de mii de dolari.

Di Silva stătea acolo, furios şi frustrat, în timp ce Michael Moretti ieşea din sala de judecată.

---

3 IRS Internal Revenue Service - fiscul american.

58

Nick Vito avea o inteligenţă limitată. Valoarea lui pentru Organizaţie stătea în faptul că urma ordinele fără să pună întrebări şi că le ducea la îndeplinire eficient. Nick Vito avusese toată viaţa de-a face cu pistoale şi cuţite, dar nu cunoscuse niciodată frica. O cunoştea acum. Se întâmpla ceva care era peste puterea lui de înţelegere şi avea cumva sentimentul că este responsabil.

Toată ziua auzise de raidurile care aveau loc, de arestări. Din zvonurile străzii rezulta că există undeva un trădător, cineva sus, în Organizaţie. Chiar şi cu intelectul lui limitat, Nick Vito era capabil să conecteze faptul că îl lăsase în viaţă pe Thomas Colfax cu acela că, nu după multă vreme, cineva trăda Familia autorităţilor. Nick Vito ştia că nu puteau fi Salvatore Fiore sau Joseph Colella. Cei doi îi erau ca nişte fraţi şi erau amândoi la fel de fanatic loiali lui Michael Moretti ca şi el. Dar n-avea cum să-i explice asta lui Michael, nu fără ca el să fie tăiat în bucăţi; fiindcă singurul care mai putea fi responsabil era Thomas Colfax, iar Colfax se presupunea că este mort.

Nick Vito era în dilemă. Îi iubea pe Little Flower şi pe uriaş. Fiore şi Colella îi făcuseră zeci de servicii în trecut, la fel ca şi Thomas Colfax; dar îl ajutase pe Colfax să iasă din rahat şi uite ce se întâmplase. Aşa că Nick Vito decise să nu se mai înduioşeze încă o dată. Trebuia să-şi protejeze propria viaţă acum. Odată ce-i va ucide pe Fiore şi Colella, va fi curat. Dar fiindcă erau ca nişte fraţi pentru el, va avea grijă să moară repede.

*

A fost simplu să le dea de urmă, fiindcă trebuia să fie disponibili totdeauna în caz că Michael avea nevoie de ei. Micuţul Salvatore Fiore îşi vizita amanta de pe Strada 83, lângă Muzeul Istoriei Naturii. Nick ştia că Salvatore pleacă întotdeauna de acolo la ora cinci şi se duce la soţia lui. Acum era ora trei. Nick se gândi dacă să stea prin jur până la ora cinci sau să se ducă sus. Era prea nervos ca să aştepte. Faptul că era nervos îl făcea să fie şi mai nervos. *Când totul va fi gata, gândea el, am să-i cer lui Mike o vacanţă. Poate am să iau câteva fete tinere şi-am să mă duc în Bahamas.* Doar acest simplu gând îl făcu să se simtă mai bine.

Nick Vito îşi parcă maşina după colţ faţă de intrarea în apartament şi se îndreptă spre clădire. Intră în hol cu ajutorul unei bucăţi de celuloid, ignoră liftul şi urcă pe trepte până la etajul trei. Merse spre uşa de la capătul culoarului şi începu să bată tare în ea.

— Deschideţi! Poliţia!

Auzi mişcări în cameră, apoi, câteva momente mai târziu, uşa se deschise, menţinută de un lanţ de siguranţă, şi putu vedea figura şi

jumătate din silueta dezbrăcată a Marinei, amanta lui Salvatore Fiore.

— Nick! spuse ea. Idiot nebun! M-ai speriat ca dracu'!

Luă lanţul de la uşă şi o deschise.

— Sal, e Nick!

Micuţul Salvatore Fiore ieşi din dormitor, dezbrăcat.

— Hei, Nicky băiatule! Ce dracu' faci aici?

— Sal, am un mesaj pentru tine din partea lui Mike.

Nick Vito ridică automatul 0,22 cu amortizor şi apăsă pe trăgaci. Percutorul lovi în cartuşul calibru 0, 22, trimiţând glonţul cu trei sute de metri pe secundă. Primul glonţ îi sfărâmă nasul lui Salvatore Fiore. Al doilea îl lovi în ochiul stâng. În timp ce Marina deschidea gura să strige, Nick Vito se întoarse şi îi trase un glonţ în cap, iar când femeia se prăbuşea, îi mai trase unul în piept, ca să fie sigur. *E păcat de un fund aşa frumos, gândi Nick, dar lui Mike nu i-ar fi plăcut să las martori.*

*

Uriaşul Joseph Colella era proprietarul unui cal care alerga în cursa a opta la Belmont Park în Long Island.

Belmont era o pistă de o milă şi jumătate, distanţa perfectă pentru calul uriaşului. Îl sfătuise pe Nick să parieze pe el. În trecut, Nick câştigase o grămadă din ponturile lui Colella. Când alergau caii lui, Colella punea întotdeauna câţiva dolari pentru Nick. În timp ce Nick Vito mergea spre loja lui Colella, se gândea cu regret la faptul că nu vor avea prilejul să ponteze. Cursa opt tocmai începuse. Colella se ridicase în picioare, ţipând şi încurajându-şi calul.

Nick Vito intră în lojă în spatele lui Colella şi spuse:

— Ce mai faci, amice.

— Hei, Nick! Ai venit la timp. Queen o să câştige. Am pus şi pentru tine ceva bănuţi.

— Mişto, Joe.

Nick Vito presă arma de calibrul 0,22 în spatele lui Joseph Colella şi trase de trei ori. Zgomotul amortizat trecu neobservat în ţipetele mulţimii. Nick îl privi pe Colella cum cade la pământ. Se gândi puţin dacă să ia tichetele de pariu din buzunarul lui Colella, apoi se hotărî să le lase acolo. La urma urmei, calul putea să piardă. Nick Vito se întoarse şi plecă grăbit spre ieşire, o figură anonimă printre alte câteva mii.

*

Telefonul privat al lui Michael Moretti începu să sune.

— Domnul Moretti?

— Cine e?

— Sunt căpitanul Tanner.

Michael avu nevoie doar de o secundă ca să plaseze numele. Un căpitan de poliţie. Districtul Queen's. Pe lista de plată.

— La telefon.

— Tocmai am primit o informaţie care cred că v-ar putea interesa.

— De unde suni?

— Cabină de telefon public.

— Dă-i drumul.

— Am aflat de unde vine „căldura”.

— Ai întârziat. S-a avut grijă de ei deja.

— Ei? Oh. Eu am auzit numai de Thomas Colfax.

— Nu ştii ce vorbeşti. Colfax este mort.

Veni rândul căpitanului Tanner să se simtă stânjenit.

— Despre ce vorbiţi *dumneavoastră?* Thomas Colfax stă la Baza Maritimă din Quantico, chiar acum, scuipându-şi maţele pe gură la oricine îl ascultă.

— Ai înnebunit! Se întâmplă să ştiu…

Se opri. Ce ştia? Îi spusese lui Nick Vito să-l omoare pe Thomas Colfax, iar el a spus că a făcut-o. Michael se gândi cam zece secunde.

— Cât de sigur eşti de asta, Tanner?

— Domnule Moretti, v-aş fi sunat dacă nu eram?

— O să verific. Dacă ai dreptate, îţi rămân dator.

— Mulţumesc, domnule Moretti.

Căpitanul Tanner puse receptorul la loc, mulţumit de sine. Constatase cândva că Michael Moretti este un tip foarte generos. Asta s-ar putea să fie mişcarea cea *mare*, care i-ar îngădui să se retragă. Ieşi din cabină în aerul rece de octombrie.

Doi bărbaţi aşteptau afară şi în timp ce încerca să-i ocolească, unul dintre ei îi blocă drumul. Ţinea o legitimaţie.

— Căpitan Tanner? Sunt locotenent West, Brigada Internă de Securitate. Comisarul ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

*

Michael Moretti închise încet. Un instinct sigur îi spunea că Nick Vito îl minţise. Thomas Colfax era încă în viaţă. Asta explica totul. El era cel care trădase şi Michael l-a trimis pe Nick Vito să-i omoare pe Fiore şi Colella. Iisuse, ce tâmpit fusese! Păcălit de un prost ca să-şi piardă oamenii lui cei mai buni. Era plin de furie rece.

Formă un număr şi vorbi scurt. Apoi mai dădu un telefon şi începu să aştepte.

Când îl auzi pe Nick Vito la telefon, Michael se strădui să nu-i simtă furia.

— Cum a mers, Nick?

— *Okay, boss.* Exact cum ai spus. Amândoi au suferit groaznic.

— Pot să contez oricând pe tine, Nick, nu? Nick, mai fă-mi un serviciu. Unul dintre băieţi a lăsat o maşină la intersecţia dintre York şi Strada 95. E un Camaro maro. Cheile sunt în spatele parasolarului. O să o folosim la o treabă în noaptea asta. O aduci aici, da?

— Sigur, *boss.* Cât de repede ai nevoie de ea. Eu tocmai voiam…

— Am nevoie acum. Imediat, Nick.

— Am pornit.

— La revedere, Nick.

Michael puse receptorul la loc. Ar fi vrut să fie acolo, să vadă cum sare în aer Nick Vito, dar avea un lucru mai urgent de tăcut.

Jennifer Parker va veni în curând şi voia să aibă totul pregătit pentru ea.

59

E ca o producţie nenorocită de la Hollywood, gândea maiorul general Roy Wallace, *cu prizonierul meu ca vedetă.*

Sala mare de conferinţe de la Baza marinei Statelor Unite era plină de tehnicieni care aranjau camerele de luat vederi, echipamentul de iluminat, vorbind într-un argou specific.

Erau gata să înregistreze mărturia lui Thomas Colfax pe film.

— Este o asigurare în plus, a spus procurorul districtual Di Silva. Ştim că n-are cum să ajungă nimeni la el, dar e bine să-l avem înregistrat oricum.

Şi ceilalţi au fost de acord cu el. Singura persoană absentă era Thomas Colfax. Va fi adus în ultimul minut, când totul era gata pentru el.

Exact ca o nenorocită de vedetă.

Thomas Colfax avea o întâlnire în celula sa cu David Terry de la Departamentul de Justiţie, omul care se ocupa cu crearea de noi identităţi pentru martorii care voiau să dispară.

— Daţi-mi voie să vă explic puţin despre Programul Federal de Securitate a Martorilor, spuse Terry. Când procesul este gata, vă putem trimite în orice ţară doriţi. Mobila dumneavoastră şi alte lucruri personale vor fi trimise la o magazie din Washington, cu un număr de cod. O veţi primi mai târziu. Va fi imposibil să vă găsească cineva. Vă vom da o nouă identitate şi un trecut şi, dacă doriţi, o nouă înfăţişare.

— Voi avea eu grijă de asta. N-avea încredere în nimeni să ştie cum va arăta el.

— De obicei, când aranjăm identităţi noi pentru oameni, le găsim slujbe în domeniile în care sunt pregătiţi şi le alocăm şi ceva bani. În cazul dumneavoastră, domnule Colfax, înţeleg că banii nu sunt o problemă.

Thomas Colfax se întrebă ce ar zice David Terry dacă ar şti câţi bani se găseau în conturile sale din Germania, Elveţia şi Hong Kong. Nici chiar Thomas Colfax nu fusese în stare să le ţină numărul, dar la o estimare modestă bănuia că ar fi nouă sau zece milioane de dolari.

— Nu, spuse Colfax. Nu cred că banii vor fi o problemă.

— *All right*, atunci. Primul lucru pe care îl vom hotărî este unde aţi vrea să mergeţi. V-aţi gândit la ceva anume?

Era o întrebare atât de simplă, totuşi aşa de multe lucruri se aflau în spatele ei. De fapt, omul spunea: *Unde vreţi să vă petreceţi restul vieţii?* Fiindcă Colfax ştia că atunci când va ajunge acolo unde se va duce, nu va mai putea să plece niciodată. Acela va fi noul lui loc de baştină, protecţia lui şi nu va mai fi în siguranţă nicăieri în altă parte a lumii.

— Brazilia.

Era o alegere logică. Avea deja o proprietate acolo, o, plantaţie de două sute de mii de acri pe numele unei corporaţii panameze prin care nu putea fi găsit. Plantaţia însăşi era ca o fortăreaţă. Îşi putea permite să-şi cumpere suficientă protecţie astfel încât, dacă în cele din urmă Michael Moretti ar afla unde este, nimeni n-ar fi în stare să-l atingă. Putea cumpăra orice, inclusiv toate femeile pe care le-ar fi vrut. Lui Thomas Colfax îi plăceau femeile latine. Oamenii credeau că atunci când un bărbat ajunge la vârsta de şaizeci şi cinci de ani este terminat din punct de vedere sexual, că nu mai are nici un interes, dar Colfax şi-a dat seama că apetitul său a crescut cu vârsta. Sportul lui favorit era să aibă două sau trei femei frumoase şi tinere în acelaşi timp cu el în pat. Cu cât mai tinere, cu atât mai bine.

— Cu Brazilia va fi uşor de aranjat, spuse David Terry. Guvernul nostru vă va cumpăra o căsuţă acolo şi…

— Nu este nevoie. Colfax aproape că pufni în râs la gândul că ar putea să locuiască într-o „căsuţă”. Tot ce vă cer este o nouă identitate şi transport sigur. Voi avea grijă de restul.

— Cum doriţi, domnule Colfax. David Terry se ridică. Cred am discutat totul. Îi zâmbi liniştitor. O să fie o problemă uşoară. Voi începe să pun lucrurile în mişcare. Imediat după ce veţi depune mărturia, veţi fi într-un avion spre America de Sud.

— Mulţumesc.

Thomas Colfax îşi privi vizitatorul ieşind din încăpere. Avea un sentiment de exaltare. O făcuse! Michael Moretti făcuse greşeala să-l subestimeze şi va fi ultima lui greşeală. Colfax îl va îngropa aşa de adânc încât nu se va mai ridica niciodată.

Şi mărturia lui va fi filmată. Asta va fi interesant. Se întrebă dacă îl vor machia. Se studie în oglinda mică de pe perete. *Nu-i rău*, se gândi el, *pentru un bărbat de vârsta mea. Arăt încă bine. Fetele sud-americane se dau în vânt după bărbaţii în vârstă cu părul cărunt.*

Auzi uşa celulei deschizându-se şi se întoarse. Un sergent de marină îi aducea prânzul. Avea timp suficient să mănânce până să înceapă filmarea. În prima zi, Thomas Colfax s-a plâns de mâncarea care îi era servită şi de atunci generalul Wallace a aranjat ca toate mâncărurile lui Colfax să fie livrate din afară. În săptămânile cât Colfax a stat acolo, cea mai mică sugestie a lui devenea un ordin. Voiau să facă totul pentru a-l mulţumi, iar Colfax a beneficiat din plin de asta. I s-a adus o mobilă confortabilă, un televizor şi primea zilnic ziarele.

*

Sergentul puse tava cu mâncare la masa aranjată pentru două persoane şi făcu acelaşi comentariu ca în fiecare zi:

— Arată destul de bine ca să se poată mânca, domnule.

Colfax zâmbi politicos şi se aşeză la masă. *Roast beef* aşa cum îi plăcea lui, cartofi înăbuşiţi şi budincă Yorkshire. Aşteptă ca sergentul să tragă un scaun şi să se aşeze. Acesta luă un cuţit şi o furculiţă, tăie o bucată de carne şi începu să mănânce. Altă idee de-a generalului. Thomas

Colfax avea degustătorul lui. *Ca regii din timpurile străvechi*, se gândi el. Privi cum soldatul mănâncă din cartofi şi din budincă.

— Cum e?

— Să vă spun drept, domnule, eu prefer carnea mai bine prăjită.

Colfax luă furculiţa şi cuţitul şi începu să mănânce. Sergentul n-avea dreptate. Carnea era pregătită perfect, cartofii erau suculenţi şi fierbinţi, iar budinca făcută după gustul lui.

Colfax întinse mâna după sos şi turnă uşor peste friptură. La a doua înghiţitură, Colfax îşi dădu seama că ceva nu este în regulă. Avea o senzaţie de arsură în gură: senzaţie care părea că-i cuprinde întreg corpul. Parcă ar fi luat foc. Gâtul i se strânse, paralizat, şi începu să se lupte să respire. Sergentul de marină se uita fix la el. Thomas Colfax se apucă de gât şi încercă să-i spună ce se întâmplă, dar nu putea scoate nici un cuvânt. Focul din el se răspândea şi mai rapid acum, producându-i o agonie de nesuportat. Trupul îi înţepeni într-un spasm teribil şi se prăbuşi pe duşumea.

Sergentul îl privi un moment, apoi se aplecă peste cadavru şi îi ridică pleoapa ca să se asigure că este mort.

Apoi strigă după ajutoare.

60

Cursa 246 Singapore Airlines ateriză pe aeroportul Heathrow, la Londra, la ora şapte treizeci dimineaţa. Ceilalţi pasageri au fost reţinuţi pe locurile lor până când Jennifer şi cei doi agenţi FBI au coborât şi au intrat în biroul securităţii aeroportului.

Jennifer ar fi vrut cu disperare să vadă un ziar că să afle ce se întâmplă acasă, dar cei doi agenţi i-au refuzat cererea şi n-au acceptat să discute.

Două ore mai târziu, cei trei se găseau la bordul unui avion al TWA cu direcţia New York.

*

În tribunalul din Foley Square avea loc o şedinţă urgentă. Erau prezenţi Adam Warner, Robert Di Silva, generalul maior Roy Wallace şi alţi şase reprezentanţi de la FBI, Departamentul Justiţiei şi Departamentul Finanţelor.

— Cum dracu’ putut să se întâmple asta? Vocea lui Robert Di Silva tremura de furie. Se întoarse spre general: Vi s-a spus cât de important este Thomas Colfax pentru noi.

Generalul ridică din umeri.

— Am luat toate precauţiunile posibile, domnule. Controlăm acum să

vedem cum au reuşit să introducă acid…

— Nu dau un rahat pe ce-au reuşit. Colfax e mort!

Reprezentantul Departamentului de Finanţe vorbi:

— Cât de tare ne deranjează moartea lui Colfax?

— Îngrozitor de tare, răspunse Di Silva. E una să pui un om la bara martorilor şi alta să arăţi o grămadă de registre şi note contabile. Pot să pariez pe ce vreţi că vreun avocat isteţ va începe să vorbească despre cum s-ar putea falsifica ele.

— Continuăm pe linia pornită, răspunse procurorul districtual. Jennifer Parker soseşte de la Singapore. Avem suficiente motive ca s-o închidem pentru totdeauna. Pe măsură ce o tragem la fund, o s-o facem să-l tragă şi pe Michael Moretti după ea. Se întoarse spre Adam: Sunteţi de acord, domnule senator?

Adam simţi că i se face rău.

— Scuzaţi-mă.

Ieşi repede din cameră.

61

Bărbatul cu căşti de protecţie de la sol flutură cele două semafoare, ghidând Jumbo 747 spre rampa de aşteptare. Avionul se angajă pe un cerc şi, la un semnal, pilotul opri cele patru motoare Pratt Whithney.

În interiorul uriaşului avion, vocea stewardului se auzi în difuzoare:

— Doamnelor şi domnilor, am aterizat pe aeroportul Kennedy din New York. Vă mulţumim pentru că aţi călătorit cu TWA. Rog pasagerii să rămână pe locurile lor până la viitorul anunţ. Mulţumesc.

Se auzi un murmur general de protest. Un moment mai târziu s-au deschis uşile. Cei doi agenţi FBI, aşezaţi împreună cu Jennifer în capătul din faţă al avionului, s-au ridicat în picioare. Unul dintre ei se întoarse spre Jennifer.

— Să mergem.

Pasagerii îi priviră curioşi pe cei trei care părăseau avionul. Câteva minute mai târziu, vocea se auzi din nou:

— Vă mulţumim foarte mult. Acum puteţi coborî.

O limuzină guvernamentală aştepta la una din ieşirile aeroportului. Prima oprire a fost la Metropolitan Correctional Center, pe Park Row 150.

După ce Jennifer a fost înregistrată, unul dintre agenţii FBI-ului spuse:

— Nu vă putem ţine aici. Avem ordin să vă ducem la Riker’s Island.

Drumul spre Riker’s Island s-a făcut în tăcere. Jennifer stătea în spate,

între cei doi agenţi, şi se gândea intens. Cei doi n-au spus absolut nimic, aşa că Jennifer n-avea de unde să ştie cât de mare era necazul. Ştia că este serios fiindcă nu era uşor să obţii un mandat de extrădare. Nu putea să facă nimic cât timp se afla în închisoare. Prima prioritate era să iasă pe cauţiune.

*

Treceau peste pod spre Riker's Island acum şi Jennifer se uită la priveliştea minunată, o privelişte pe care o văzuse de sute de ori în drumurile ei pentru a se întâlni cu clienţii. Şi acum ea era prizonieră.

Dar nu pentru mult timp, se gândea Jennifer. *Michael o să mă scoată.*

Cei doi agenţi o conduseră pe Jennifer în camera de recepţie şi unul dintre ei îi întinse gardianului mandatul de extrădare.

— Jennifer Parker.

Gardianul se uită la mandat.

— Vă aşteptam, domnişoară. Aveţi rezervată celula 3.

— Am dreptul la un telefon.

Gardianul arătă telefonul de pe biroul lui:

— Sigur.

Jennifer îl ridică, rugându-se în gând ca Michael Moretti să fie acasă. Începu să formeze numărul.

*

Michael Moretti aştepta telefonul lui Jennifer. În ultimele douăzeci şi patru de ore nu fusese în stare să se gândească la altceva. Fusese informat când Jennifer aterizase la Londra, când avionul ei decolase de pe Heathrow şi când ajunsese la New York. Stătea la biroul lui, urmărind în minte drumul lui Jennifer spre Riker's Island. Şi-o imagina intrând în închisoare. Va cere să telefoneze înainte de a fi băgată în celulă. Îl va suna pe el. Asta era tot ce cerea. O va scoate de acolo într-o oră şi apoi va fi în drum spre el. Michael Moretti aştepta momentul când Jennifer Parker va intra pe uşă.

Jennifer făcuse un lucru de neiertat. Îşi dăduse trupul omului care încerca să-l distrugă. Şi ce altceva îi dăduse? Ce secrete îi dezvăluise?

Adam Warner era tatăl fiului lui Jennifer. Michael era sigur de asta acum. Jennifer îl minţise de la început, îi spusese că tatăl lui Joshua a murit. *Ei bine, asta este o profeţie ce se va împlini în curând.* Era prins într-un conflict ironic. Pe de o parte avea o armă puternică pe care o putea folosi pentru a-l discredita şi distruge pe Adam Warner. Îl putea şantaja cu ameninţarea dezvăluirii relaţiei lui cu Jennifer; dar dacă va face asta, se va expune şi pe el. Când Familiile vor afla – şi vor afla că femeia lui Michael este amanta şefului Comitetului de investigaţii al Senatului, Michael va fi de râsul tuturor. Nu va mai fi în stare să-şi ţină capul sus şi să dea ordine oamenilor lui. Un încornorat nu putea fi un *don*. Aşa că ameninţarea şantajului putea fi o sabie cu două tăişuri şi oricât de tentantă ar fi fost, Michael ştia că nu va îndrăzni s-o folosească. Va trebui să-şi distrugă inamicii altfel.

Michael se uită la harta mică, desenată stângaci, de pe biroul lui. Era ruta lui Adam Warner spre un dineu privat pentru strângere de fonduri, la care urma să se ducă în seara aceea. Harta îl costase pe Michael cinci mii de dolari. Îl va costa viaţa pe Adam Warner.

Telefonul de pe biroul lui sună şi Michael tresări involuntar. Îl ridică şi auzi vocea lui Jennifer la celălalt capăt. Vocea aceea care îi şoptise cuvinte de dragoste la ureche, care îl implorase să facă dragoste cu ea, care...

— Michael, eşti acolo?

— Sunt aici. Unde eşti?

— Sunt la Riker's Island. M-au ridicat pentru acuzaţie de crimă. Cauţiunea n-a fost încă fixată. Când poţi să...?

— Te scot de acolo imediat. Stai liniştită. *Okay?*

— Da. Michael.

Auzi uşurarea din vocea ei.

— O să-l trimit pe Gino să te ia.

Câteva secunde mai târziu, Michael luă telefonul şi formă un număr. Vorbi câteva minute.

— Nu-mi pasă cât de mare este cauţiunea. O vreau afară *acum.*

Puse receptorul la loc şi apăsă pe un buton. Gino Gallo intră.

— Jennifer Parker este la Riker's Island. Trebuie să fie scoasă într-o oră sau două. Ia-o şi adu-o aici.

— *Okay, boss.*

Michael se sprijini de spetează.

— Spune-i că de astăzi n-o să trebuiască să ne mai îngrijorăm de Adam Warner.

— Nu? Faţa lui Gino se lumină.

— Nu. E pe drum să ţină o cuvântare, dar nu va ajunge acolo. O să aibă loc un accident pe podul New Canaan.

— Excelent, *boss,* zâmbi Gino Gallo.

Michael întinse braţul spre uşă.

— Mişcă.

Procurorul districtual Di Silva luptă împotriva cauţiunii lui Jennifer cu toate stratagemele lui. Apăreau în faţa lui William Bennett, un judecător de la Curtea Supremă din New York.

— Domnule preşedinte, spunea Robert Di Silva, acuzata este vinovată de zeci de încălcări ale legii. A trebuit s-o extrădăm din Singapore. Dacă îi acordăm cauţiune, o să zboare în vreun loc de unde nu poate fi extrădată. Vă cer să nu acordaţi cauţiunea.

John Lester, fost judecător, care o reprezenta pe Jennifer spuse:

— Procurorul districtual face o mare greşeală, domnule preşedinte. Clientul meu nu a fugit nicăieri. Era la Singapore cu probleme de serviciu. Dacă guvernul i-ar fi cerut să se întoarcă, ar fi făcut-o de bunăvoie! Este un avocat onorabil, cu multă practică aici. Este de neconceput ca ea să fugă.

Argumentele au continuat încă o jumătate de oră.

— Se acordă cauţiunea la suma de o sumă cincizeci de mii de dolari.

— Mulţumim, domnule preşedinte, spuse avocatul lui Jennifer. Vom plăti cauţiunea.

*

Un sfert de oră mai târziu, Gino Gallo o ajuta pe Jennifer să se suie în spatele unei limuzine Mercedes.

— N-a durat mult, a spus el.

Jennifer nu răspunse. Se gândea la ce se întâmplă. Fusese complet izolată la Singapore. Nu avea idee de ce se întâmplă în Statele Unite, dar era sigură că arestarea ei nu era un incident fără legătură cu altceva. Nu o urmăreau numai pe ea. Trebuia neapărat să vorbească cu Michael şi să afle ce se întâmplă. Di Silva trebuie să fi fost foarte sigur pe el ca s-o aducă sub acuzaţia de omucidere. El…

Cuvintele lui Gino Gallo îi atraseră atenţia lui Jennifer.

— Adam Warner…

Jennifer nu ascultase.

— Ce-ai spus?

— Am spus că nu trebuie să ne mai îngrijorăm de Adam Warner. Mike are grijă de el.

Jennifer simţi că începe să-i bată inima.

— Da? Când?

Gino Gallo ridică mâna de pe volan ca să se uite la ceas.

— Cam în cincisprezece minute. E aranjat ca să pară un accident.

Jennifer îşi simţi gura uscată.

— Unde. Nu putea să vorbească coerent. Unde… unde o să se întâmple?

— New Canaan. Podul.

Treceau prin Queens. În faţă era un magazin cu o farmacie.

— Gino, vrei să opreşti în faţa magazinului ăla? Trebuie să iau ceva.

— Sigur. Întoarse cu îndemânare volanul şi parcă în faţa magazinului.

— Vrei să te ajut?

— Nu, nu. Vin… vin imediat.

Jennifer coborî din maşină şi fugi înăuntru. În fundul magazinului era un telefon. Jennifer se uită în poşetă. Nu avea ca monezi decât câţiva bănuţi singaporezi. Se duse la casă şi scoase un dolar.

— Vreţi să-mi daţi mărunt, vă rog?

Casiera, plictisită, luă banii lui Jennifer şi îi dădu o mână de mărunţiş. Jennifer se duse la telefon. O femeie scundă tocmai forma un număr.

— Am o urgenţă, spuse Jennifer. Mă întreb dacă aţi putea…

Femeia îi aruncă o privire şi continuă să formeze.

— *Hello*, Hazel, spuse femeia. Horoscopul meu a fost bun. Am avut cea mai proastă zi! Ştii pantofii pe care voiam să-i iau de la Delman? Poţi să crezi că au vândut singura pereche pe măsura mea?

Jennifer atinse braţul femeii şi o rugă.

— Vă implor!

— Ia-ţi telefon! şuieră ea. Se întoarse cu spatele. Ţi-aduci aminte de culoarea aia bej? S-a dus! Aşa că ştii ce am făcut? I-am spus vânzătoarei…

Jennifer stătea acolo, luptându-se cu furtuna din interiorul ei. Michael nu trebuie să-l ucidă pe Adam. Trebuia să facă tot posibilul să-l salveze.

Femeia închise şi se întoarse spre Jennifer:

— Ar trebui să mai dau un telefon, ca să te învăţ minte.

Când femeia se îndepărtă, zâmbind pentru mica ei victorie, Jennifer înhăţă telefonul. Sună la biroul lui Adam.

— Îmi pare rău, spuse secretara, dar senatorul Warner nu este. Doriţi să lăsaţi vreun mesaj?

— E urgent, spuse Jennifer. Ştiţi unde l-aş putea găsi?

— Nu, îmi pare rău. Dacă aţi vrea să…

Jennifer închise. Rămase acolo un moment, gândindu-se, apoi formă repede alt număr.

— Robert Di Silva.

Aşteptă o veşnicie, apoi o voce:

— Biroul procurorului districtual.

— Trebuie să vorbesc cu domnul Di Silva. Sunt Jennifer Parker.

— Îmi pare rău. Domnul Di Silva este într-o şedinţă. Nu poate fi…

— Aduceţi-l la telefon. E urgent. Repede! Vocea lui Jennifer tremura.

Secretarul lui Di Silva ezită.

— Un moment.

Un minut mai târziu, Robert Di Silva era la telefon.

— Da? Vocea era neprietenoasă.

— Ascultă, şi ascultă cu atenţie, spuse Jennifer. Adam Warner o să fie ucis. O să se întâmple în următoarele zece sau cincisprezece minute. Plănuiesc să o facă pe podul New Canaan.

Închise. Nu putea face nimic mai mult. Îşi imagină o clipă trupul sfârtecat al lui Adam şi se cutremură. Se uită la ceas şi se rugă în tăcere ca Di Silva să ajungă acolo la timp.

*

Robert Di Silva puse receptorul la loc şi se uită la bărbaţii care erau cu el în cameră.

— Un telefon ciudat!

— Cine a fost?

— Jennifer Parker. Spunea că îl vor asasina pe senatorul Adam Warner.

— De ce te-a sunat?

— Cine ştie?

*

Jennifer intră pe uşa biroului şi Michael nu se putu abţine să nu reacţioneze la frumuseţea ei. Era la fel de fiecare dată când o vedea. Pe din afară era cea mai frumoasă femeie din câte văzuse vreodată. Dar înlăuntru era trădătoare, ucigătoare. Se uită la buzele care îl sărutaseră pe Adam Warner şi la trupul care stătuse în braţele lui Adam Warner.

— Michael, ce bine îmi pare că te văd. Îţi mulţumesc că ai aranjat totul aşa de repede.

— Nici o problemă. Te aşteptam, Jennifer.

N-o să ştie niciodată cât de mult o aşteptase. Jennifer se aşează într-un fotoliu.

— Michael, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

O studie, pe jumătate admirând-o. Era răspunzătoare pentru ajutorul dat doborârii imperiului lui şi stătea acolo inocentă, întrebând ce se întâmplă!

— Ştii de ce m-au adus înapoi?

Sigur, gândi el, *ca să poţi să mai cânţi pentru ei.* Îşi aduse aminte de canarul galben cu gâtul sucit. În curând Jennifer va semăna cu el.

Jennifer se uită în ochii lui negri.

— Te simţi bine?

— N-am fost niciodată mai bine. Se rezemă de spetează, în câteva minute toate problemele noastre se vor sfârşi.

— Ce vrei să spui?

— Senatorul Warner va avea un accident. Asta o să răcească Comitetul zdravăn. Se uită la ceasul de pe perete. Trebuie să primesc un telefon dintr-un minut într-altul.

Era ceva straniu în purtarea lui Michael. Jennifer fu cuprinsă de sentimentul că se află în pericol. Trebuia să plece de acolo. Se ridică în picioare.

— N-am avut timp să despachetez. Mă duc...

— Stai jos.

Tonul lui Michael îi provocă un fior pe spinare.

— Michael...

— Stai jos.

Jennifer se uită spre uşă. Gino Gallo stătea acolo, cu spatele la uşă, privind-o fără expresie.

— N-ai să te duci nicăieri, îi spuse Michael.

— Nu înţel...

— Nu vorbi. Nu mai scoate un cuvânt.

Au stat acolo aşteptând, uitându-se unul la altul şi singurul sunet din cameră era ticăitul puternic al ceasului de pe perete. Jennifer încercă să citească în ochii lui Michael, dar erau goi, nu spuneau nimic.

Sunetul telefonului întrerupse liniştea din cameră. Michael ridică receptorul.

— *Hello!...* Eşti sigur?... *All right.* Pleacă de acolo. Puse la loc receptorul şi se uită la Jennifer: Podul New Canaan este plin de sticleţi.

Jennifer simţi cum o cuprinde o uşurare în tot corpul. Michael o privea şi făcu un efort să nu-şi arate sentimentele.

Jennifer întrebă:

— Ce înseamnă asta?

Michael răspunse încet:

— Nimic. Fiindcă nu acolo o să moară Adam Warner.

Podurile gemene de la Garden State Parkway nu erau trecute pe hartă. Garden State Parkway traversa râul Raritan între Amboys prin două poduri, unul la nord şi altul la sud.

Limuzina era la nord de Perh Amboy, îndreptându-se spre podul dinspre sud. Adam Warner se afla în spate, cu un agent lângă el şi alţi doi agenţi în faţă.

Agentul Clay Reddin fusese numit în garda senatorului cu şase luni în urmă şi ajunsese să-l cunoască bine pe Adam Warner. Se gândise întotdeauna la el ca la un om deschis, accesibil, dar toată ziua senatorul fusese straniu de tăcut. *Foarte necăjit* erau cuvintele care îi veneau în minte agentului Reddin. Nu avea nici o îndoială că senatorul va fi viitorul preşedinte al Statelor Unite şi era responsabilitatea lui Reddin să aibă grijă să nu i se întâmple nimic. Revăzu din nou precauţiile ce fuseseră luate şi fu satisfăcut că nimic nu se putea întâmpla.

Agentul Reddin se uită din nou la probabil viitorul preşedinte şi se întrebă la ce se gândeşte.

Gândurile lui Adam erau la marea încercare prin care trecea. Di Silva îl informase că Jennifer Parker fusese arestată. Gândul că ea este închisă ca un animal era un blestem pentru el. Îşi aducea întruna aminte de clipele minunate pe care le petrecuseră împreună. O iubise pe Jennifer şi nu mai iubise niciodată nici o altă femeie.

Unul din agenţii din faţă spuse:

— O să ajungem în Atlantic City exact după program, domnule President.

Domnul President. Iar cuvintele astea. După absolut toate sondajele, era mult în faţă. Era noul erou al ţării şi Adam ştia că asta se datora în bună măsură Comitetului de investigaţii pe care el îl condusese, investigaţii care aveau s-o distrugă acum pe Jennifer.

Adam privi în faţă şi văzu că se apropie de podurile gemene. Era un drum secundar chiar în faţa podului şi un semi-trailer uriaş se oprise la intrarea de pe partea opusă a drumului. În timp ce limuzina se apropia de pod, camionul porni şi el, astfel că amândouă vehiculele ajunseră la pod în acelaşi timp.

Şoferul limuzinei apăsă pe frână şi încetini.

— Uitaţi-vă la idiotul ăla.

Radioul pe unde scurte prinse viaţă. „Beacon one! Beacon One!”

Agentul de lângă şofer luă receptorul. „Aici Beacon One!”. Camionul se afla în rând cu limuzina acum, când începeau traversarea podului. Era gigantic, blocând complet vederea din stânga şoferului. Limuzina încercă să ia viteză ca să ajungă în faţă, dar camionul spori şi el viteza în acelaşi timp.

— Ce dracu’ crede el că face? murmură şoferul.

— Avem un telefon urgent de la biroul procurorului districtual. Fox One e în pericol! Mă auziţi?

Deodată camionul viră la dreapta, lovind limuzina şi împingând-o spre balustrada podului. Într-o clipă, agenţii scoaseră pistoalele.

— Jos!

Adam se simţi împins pe duşumea, în timp ce agentul Reddin îl acoperea cu corpul lui. Agenţii coborâră geamurile din partea stângă. Nu

aveau în ce să tragă. Marginea camionului bloca totul. Şoferul era în faţă, nu se vedea nimic. Urmă încă o zdruncinătură şi limuzina se lovi din nou de balustradă. Şoferul răsuci volanul spre stânga, luptându-se să ţină maşina pe pod, dar camionul o forţa înapoi. Râul Raritan curgea la două sute de picioare sub ei.

Agentul secret de lângă şofer apucă microfonul radio şi începu să strige în el:

— Aici Beacon One! Ajutor! Ajutor! Către toate unităţile!

Toată lumea din limuzină ştia însă că era prea târziu ca să-i mai salveze cineva. Şoferul încercă să oprească maşina, dar bara de protecţie a camionului era înfiptă în ea. În câteva secunde, camionul îi va arunca în râu. Şoferul mai încercă să frâneze şi să accelereze ca să scape, dar nu era nici o şansă. Nu avea loc de manevră. Camionul bloca orice scăpare spre partea stângă, iar în dreapta, limuzina era împinsă spre balustradă. Agentul se lupta cu disperare în timp ce camionul îi împinse şi mai tare şi toţi cei din maşină simţiră că balustrada podului începe să cedeze.

Camionul presa şi mai tare acum, forţând limuzina peste balustradă. Cei din maşină simţiră cum roţile din faţă trec de marginea podului. Fiecare bărbat, în felul lui, se pregătea să moară.

Adam nu simţea frică, numai o tristeţe inefabilă pentru tot ceea ce pierduse. Cu Jennifer ar fi trebuit să-şi împartă viaţa, să aibă copii – şi dintr-o dată Adam ştiu, de undeva din adâncul fiinţei lui, că avuseseră un copil.

Limuzina se mai legănă o dată şi Adam ţipă din cauza nedreptăţii care se petrecuse, care se petrecea.

De deasupra capetelor se auzi zgomotul a două elicoptere ale poliţiei şi o clipă mai târziu se auziră şi rafalele mitralierelor.

Toate se opriră instantaneu. Adam şi ceilalţi auzeau elicopterele rotindu-se pe deasupra. Rămaseră încremeniţi, ştiind că cea mai mică mişcare îi putea trimite în apele reci de dedesubt.

Se auzi apoi sunetul sirenelor poliţiei şi câteva minute mai târziu voci care dădeau ordine. Motorul camionului prinse viaţă din nou. Încet, cu grijă, camionul se mişcă, îndepărtându-se de maşină. Limuzina se legănă un moment teribil şi apoi rămase nemişcată. Camionul a fost tras la o parte şi Adam şi ceilalţi au fost scoşi prin ferestrele din partea stângă:

Veniseră şase maşini de patrulă şi poliţişti în uniformă cu pistoalele scoase împânzeau podul. Un căpitan de poliţie era lângă maşină şi după ce toţi coborâseră, îl întrebă pe Adam:

— Vă simţiţi bine, domnule?

Adam se întoarse să se uite la maşina atârnând pe jumătate peste marginea podului, apoi la apa neagră a râului de dedesubt.

— Da, spuse el. Sunt *all right.*

*

Michael privi ceasul de pe perete.

— S-a terminat totul acum. Se întoarse spre Jennifer. Prietenul tău este în râu. Ea îl privea, palidă ca o moartă.

— Nu poţi…

— Nu te îngrijora. O să ai un proces corect. Se întoarse spre Gino Gallo. I-ai spus că Adam Warner o să fie ucis pe New Canaan?

— Exact cum ai spus tu, *boss*.

Michael se uită la Jennifer:

— Procesul s-a terminat.

Se sculă în picioare şi merse spre Jennifer. O apucă de bluză şi o ridică în picioare.

— Te-am iubit, şopti el.

O lovi puternic peste faţă. Jennifer nu se clinti. O lovi din nou, mai tare, apoi şi a treia oară, iar Jennifer căzu.

— Ridică-te. Vom face o excursie.

Jennifer zăcea acolo, ameţită de lovituri, încercând să-şi limpezească mintea. Michael o smuci ridicând-o în picioare.

— Vrei să am eu grijă de ea? întrebă Gino Gallo.

— Nu. Adu maşina în spate.

— *Okay, boss.*

Se grăbi să iasă din cameră. Jennifer şi Michael erau singuri.

— De ce? întrebă el. Aveam toată lumea la picioare! *De ce?*

Nu răspunse.

— Vrei să te mai regulez o dată în amintirea timpului trecut? Michael se apropie de ea şi o apucă de mână. Ţi-ar plăcea asta? Jennifer nu răspunse. N-ai să te mai regulezi cu nimeni niciodată, ai auzit? O să te arunc în fundul râului cu iubitul tău! Puteţi să vă ţineţi companie acolo.

Gino Gallo se întoarse în cameră alb la faţă.

— *Boss!* Este… Se auzi un zgomot puternic la uşa de la intrare. Michael se aruncă spre pistolul din sertarul biroului, îl avea în mână când uşa s-a dat în lături. Doi agenţi federali intrară cu armele în mâini.

— Sus mâinile!

În acea fracţiune de secundă, Michael luă hotărârea. Ridică pistolul, se întoarse şi trase în Jennifer. Văzu cum gloanţele intră în ea cu o secundă înainte ca agenţii să tragă. Văzu sângele cum iese din pieptul ei, apoi simţi glonţul care-l pătrundea pe el, apoi altul. O văzu pe Jennifer zăcând pe podea şi nu ştia care agonie este mai dureroasă, moartea ei sau a lui. Simţi lovitura ca de ciocan a unui alt glonţ, apoi nu mai simţi nimic.

63

Doi interni o scoteau pe Jennifer din sala de operaţii şi o duceau la recuperare. Un poliţist în uniformă mergea pe lângă ei. Coridorul spitalului era plin de poliţişti, detectivi şi reporteri. Un bărbat se duse la biroul de recepţie şi spuse:

— Vreau să o văd pe Jennifer Parker.

— Sunteţi membru al familiei?

— Nu. Sunt un prieten.

— Îmi pare rău. Nu se permite. Este la recuperare.

— Am să aştept.

— Poate să dureze foarte mult.

— Nu contează, spuse Ken Bailey.

Se deschise o uşă laterală şi intră Adam Warner, obosit şi cu cearcăne, flancat de o echipă de agenţi secreţi.

Un doctor îl aştepta.

— Pe aici, domnule senator Warner. Îl conduse pe Adam într-un birou micuţ.

— Cum e? întrebă Adam.

— Nu sunt optimist. Am scos trei gloanţe din ea. Se deschise uşa şi intră grăbit procurorul districtual Robert Di Silva. Se uită la Adam Warner şi spuse:

— Sunt fericit că n-ai păţit nimic.

— Înţeleg că ţie trebuie să-ţi mulţumesc. Cum de ai ştiut?

— M-a sunat Jennifer Parker. Mi-a spus că totul e aranjat în New Canaan. M-am gândit că este vreo diversiune, dar n-am putut să-mi asum niciun risc, aşa că am trimis poliţia acolo. Între timp am pus mâna pe harta cu ruta ta şi am trimis câteva elicoptere să te protejeze. Părerea mea e că Parker asta a încercat să te aranjeze.

— Nu, spuse Adam. Nu.

Robert Di Silva ridică din umeri.

— Cum crezi. Important este că trăieşti. Se întoarse spre doctor: O să supravieţuiască?

— Nu prea are şanse.

Procurorul districtual văzu expresia de pe faţa lui Adam Warner şi o interpretă greşit:

— Nu te îngrijora. Dacă scapă, avem noi grijă de ea. Se uită mai atent la Adam.

— Arăţi ca dracu’. De ce nu te duci acasă să te odihneşti?

— Vreau s-o văd pe Jennifer Parker mai întâi.

— Este în comă, spuse doctorul. S-ar putea să nu iasă din ea.

— Aş vrea s-o văd, vă rog.

— Bineînţeles, domnule senator. Pe aici.

Doctorul ieşi primul din încăpere, cu Adam şi Di Silva în spatele lui. Merseră câţiva metri pe coridor până la o uşă pe care scria: RECUPERARE – ACCESUL INTERZIS.

Doctorul deschise uşa şi o ţinu pentru cei doi.

— Este în prima cameră.

În faţa uşii păzea un poliţist.

— Nimeni nu intră în încăperea asta fără autorizaţie scrisă de mine. Ai înţeles? întrebă Di Silva.

— Da, domnule.

Adam şi Di Silva intrară în cameră. Erau trei paturi, două dintre ele goale. Jennifer era în al treilea, cu tuburi intrându-i în nas şi în braţe. Adam se apropie de pat şi se uită la ea. Faţa lui Jennifer era foarte palidă şi ţinea ochii închişi. În somn, părea mai tânără. Adam se uita la fată inocentă pe care o întâlnise cu ani în urmă, fata care îi spusese furioasă: Dacă cineva

m-ar fi plătit, crezi că aş fi trăit aşa? Nu-mi pasă ce faci. Vreau să fiu lăsată în pace. Îşi aduse aminte de curajul, idealismul şi vulnerabilitatea ei. Fusese de partea îngerilor, crezând în dreptate şi dorind să lupte pentru ea. Ce se întâmplase? O iubise şi încă o mai iubea şi făcuse o alegere greşită, care otrăvise vieţile tuturor şi ştia că nu va scăpa de sentimentul de vinovăţie cât timp va trăi.

Se întoarse spre doctor.

— Să mă anunţaţi şi pe mine dacă... Nu putea spune cuvintele... ce se întâmplă.

— Bineînţeles, spuse doctorul. Adam Warner se mai uită o dată lung la Jennifer şi îi spuse un adio în gând. Apoi se întoarse şi ieşi să răspundă reporterilor.

*

Printr-o ceaţă semiconştientă, Jennifer auzi bărbaţii plecând. Nu înţelesese ce spuneau, fiindcă durerea era prea mare. Credea că a auzit vocea lui Adam, dar ştia că nu se poate. Era mort. Încercă să deschidă ochii, dar efortul era peste puterile ei.

Gândurile lui Jennifer începură să se învălmăşească... Abraham Wilson năvăli în cameră purtând o cutie. Se împiedică şi din ea zbură un canar galben... Robert Di Silva striga *Prindeţi-l! Nu-l lăsaţi să scape!*... şi Michael Moretti îl ţinea, iar părintele Ryan spunea *Priviţi, toată lumea! E un miracol!* Şi Connie Garrett dansa prin cameră şi toată lumea aplauda... Doamna Cooper spunea *Am să-ţi dau Wyoming-ul... Wyoming-ul... Wyoming-ul*... şi Adam intră cu o duzină de trandafiri roşii şi Michael spunea *Sunt de la mine*, şi Jennifer spunea *Am să-i pun într-o vază cu apă*, şi s-au veştejit şi au murit şi apa s-a vărsat pe podea şi s-a transformat într-un lac şi ea şi Adam navigau, iar Michael îi urmărea pe schiuri şi se transforma în Joshua şi zâmbea şi Jennifer îi făcea semn cu mâna, iar el începu să-şi piardă echilibrul şi ea ţipă *Să nu cazi... să nu cazi... să nu cazi*... şi un val enorm îl răsuci pe Joshua în aer şi el ridică braţele ca Iisus şi dispăru. Pentru o clipă, mintea lui Jennifer se limpezi. Joshua se dusese. Adam se dusese. Michael se dusese. Era singură. La sfârşit, toţi erau singuri.

Fiecare trebuie să moară singur. Va fi mai uşor să moară acum. Un sentiment de pace binecuvântată o cuprinse. Curând nu va mai simţi nici o durere.

64

Era o zi rece de ianuarie pe Capitoliu când Adam Warner a depus jurământul ca al patruzecilea preşedinte al Statelor Unite. Soţia lui purta o

căciulă de samur şi o blană neagră de samur care îi punea în evidenţă chipul palid şi aproape că îi ascundea graviditatea.

Stătea lângă fiica ei şi amândouă priveau cu mândrie cum Adam depune jurământul, iar ţara se bucură pentru toţi trei. Erau cei mai buni din America: decenţi, cinstiţi şi buni, ei aparţineau Casei Albe. Într-un birou mic din Kelso, Washington, Jennifer Parker stătea singură, privind inaugurarea la televizor. Privi până când ceremonia se termină şi Adam, Mary Beth şi Samantha coborâră de pe podium, înconjuraţi de agenţi. Apoi Jennifer stinse televizorul şi imaginile se transformară în nimic. Era ca şi cum ar fi închis trecutul, ştergând tot ce se întâmplase: dragostea şi moartea, fericirea şi durerea. Nimic n-a fost în stare să o distrugă. Era o supravieţuitoare.

Îşi puse căciula şi haina şi ieşi afară, oprindu-se o clipă să se uite la cele scrise pe uşă: *Jennifer Parker. Avocat*. Se gândi o clipă la juriul care o achitase. Era încă avocat, aşa cum fusese şi tatăl ei. Şi va continua, căutând lucrul acela atât de greu de găsit numit dreptate. Se întoarse şi se îndreptă spre tribunal. Jennifer merse încet pe strada pustie, bătută de vânt. Începuse să cadă o zăpadă fină, acoperind întreaga lume într-o pânză albă. Dintr-o clădire din apropiere se auzi deodată un hohot de râs şi era atât de straniu încât se opri un moment să asculte. Îşi strânse haina mai bine pe lângă corp şi plecă mai departe pe stradă, mijindu-şi ochii prin cortina de zăpadă din faţă, ca şi când ar fi încercat să vadă în viitor.

Dar se uita în trecut, încercând să înţeleagă când murise tot râsul, toată veselia.

Sfârşit